

Thanh Sắc Kiêm Bị

Contents

Thanh Sắc Kiêm Bị	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Thử Giọng	6
3. Chương 3: Xuất Chiến Giành Thắng Lợi	11
4. Chương 4: Khủng Hoảng Kinh Tế (nhất)	16
5. Chương 5: Khủng Hoảng Kinh Tế (nhị)	20
6. Chương 6: Cơ Hội Mới	24
7. Chương 7: Tiểu Miêu Quái	27
8. Chương 8: Hồng Môn Yến (nhất)	31
9. Chương 9: Hồng Môn Yến (nhị)	36
10. Chương 10: Lần Đầu Bị Áp (nhất)	40
11. Chương 11: Lần Đầu Bị Áp (nhị)	44
12. Chương 12: Lần Đầu Bị Áp (tam)	47
13. Chương 13: Cuộc Thi Ký Hợp Đồng (nhất)	51
14. Chương 14: Cuộc Thi Ký Hợp Đồng (nhị)	55
15. Chương 15: Cuộc Thi Ký Hợp Đồng (tam)	59
16. Chương 16: Giải Thưởng Diễn Viên Lồng Tiếng	63
17. Chương 17: Tình Cờ Gặp Lại Người Quen	67
18. Chương 18: Tiệc Mừng Năm Mới (nhất)	71
19. Chương 19: Tiệc Mừng Năm Mới (nhị)	75
20. Chương 20: Tiệc Mừng Năm Mới (tam)	79
21. Chương 21: Sau Rượu. (nhất)	83
22. Chương 22: Sau Rượu. (nhị)	87
23. Chương 23: Tự Mình Lựa Chọn	91
24. Chương 24: Kế Hoạch Cho Ngày Lễ Tình Nhân (nhất)	95
25. Chương 25: Kế Hoạch Cho Ngày Lễ Tình Nhân (nhị)	99
26. Chương 26: Ktv	103
27. Chương 27: Nhân Vật Cố Định	108
28. Chương 28: Bất Ngờ Hay Hốt Hoảng	111
29. Chương 29: Lễ Trao Giải	116
30. Chương 30: Minh Thương Dễ Tránh, Âm Tiễn Khó Phòng	120
31. Chương 31: Buổi Họp Mặt Điên Cuồng	124
32. Chương 32: Buổi Họp Mặt Điên Cuồng (nhị)	129
33. Chương 33: Tình Cờ Hay Là Ghen?	134
34. Chương 34: Giang Hồ Cứu Cấp	138
35. Chương 35: Ai Không Có Quá Khứ?	143
36. Chương 36: Tình Nhân Cũ Mới - Đối Xử Không Công Bằng	148
37. Chương 37: Trong Cuộc Sống, Sẽ Có Những Lúc Gặp Vướng Mắc Về Tình Cảm	152
38. Chương 38: Dễ Ngọt Cũng Là Một Nghệ Thuật	156
39. Chương 39: Ở Chung? Ở Lại?	160
40. Chương 40: Tranh Đua, Tình Cảm Và Công Việc	164
41. Chương 41: Oan Gia Ngõ Hẹp	168

42. Chương 42: Phim Hoạt Hình Chiến Quốc	171
43. Chương 43: Bảo Tọa Đế Vương	176
44. Chương 44: Một Vai Nền Danh	180
45. Chương 45: Kết Thúc Hoàn Mỹ (thượng)	185
46. Chương 46: Kết Thúc Hoàn Mỹ (hạ)	189
47. Chương 47: Phiên Ngoại: Nhật Ký Đi Siêu Thị Của Đại Đế	195

Thanh Sắc Kiêm Bị

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thanh ưu văn (diễn viên lồng tiếng), âm áp, hài, nhất thụ nhất công Tình trạng: Hoàn Biên tập: Zhou

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-sac-kiem-bi>

1. Chương 1

Đời người giống như leo núi, thấy đỉnh núi cách chúng ta thật gần, nhưng kỳ thực lúc trèo lên mới biết, đúng là một chết người không cần thương lượng.

Liếc nhìn hồ nhân tạo thật to trước mắt mình, Tiết Mặc ôm ngực, há miệng thở dốc, trong lòng ai oán không thôi. *Có làm không vậy!* Trong một thành phố hoàng kim tấp nập tấp nập vàng thế này làm gì không làm lại đi xây một cái hồ thật to trước khu trọ, khiến toàn bộ người đi đường đều phải chuyển qua đường vòng. Nhìn đồng hồ, giờ cậu không có thời gian khinh bỉ cái hồ khiến người ta phải giận sôi máu đó nữa, chỉ có cách cố hết sức, chạy như điên về phía mục tiêu. <http://heobibi89.wordpress.com>

Người xúi quẩy cho dù là uống nước lã cũng cắn trúng lưỡi mình! Vốn hiếm lắm mới có được một cơ hội thử giọng, giờ phải trở mắt nhìn nó bị chôn vùi do giao thông công cộng trực trặc, Tiết Mặc tức hộc máu, trái chờ phải đợi. Khó khăn lắm xe điện ngầm mới sửa chữa xong, tới trạm, cậu lập tức chạy cuống cuồng.

Vòng qua hồ nhân tạo, chạy tới thở không ra hơi, cuối cùng Tiết Mặc cũng chạy tới đích — Trước cửa tòa nhà Nhâm thị. Thở sâu một hơi, cậu nhìn đồng hồ, còn những mười phút nữa. Đứng dưới bậc thang thật to, tay đỡ trụ đá cẩm thạch, cậu vừa chờ hơi thở vững vàng vừa lợi dụng sự bóng loáng từ trụ đá, chỉnh chỉnh hình tượng vì chạy nước rút mà có phần bê bối của mình.

Ừm, ổn thỏa rồi, Tiết Mặc ưỡn ngực, khôi phục lại trạng thái kiên định ban đầu, bước vào cửa. Nhân viên trông cửa thấy có người vào, lập tức bày ra nghi thức tiếp đón hoàn mỹ, tự mình đi tới chào.

Nhìn xem, quả không hổ là một công ty lớn, quản lý gắt gao, tố chất nhân viên cũng rất cao. Tiết Mặc kinh hãi, thầm khen trình độ của công ty Nhâm thị. Đồng thời cậu cũng lia mắt qua nhìn nhân viên trông cửa đi thoáng qua mình, cậu tò mò nhìn lại, thấy bọn họ đang liếc mắt gật đầu với một người bước ra từ xe limousine.

Được rồi, đó là một câu chuyện về bản thân quá tự đa tình. Tiết Mặc đẩy cửa vào, trông thấy quầy tiếp tân ở đại sảnh chật ních người. Đành vậy, phải tự lực cánh sinh thôi, không nên quấy rầy làm gia tăng lượng công việc cho mấy cô tiếp tân nữa.

Nhìn bốn phía, trông dáng dượng như đều là người mới. Trong thoáng chốc, cậu đã hấp dẫn một người đang ngồi ở khu chờ.

“Sao giờ mới tới? Còn không đi mau, cả đoàn phim đang chờ cậu đấy!” Một người để râu bước tới trước mặt, nắm tay cậu kéo đi, miệng cũng không ngừng lẩm bẩm, “Người mới mà còn không biết tích cực một chút, để coi sau này cậu làm sao lẫn lộn!”

Đoàn phim? Tiết Mặc kinh sợ, “Tiên sinh... Chờ đã, tiên sinh, tôi... tôi là tới đây thử giọng!” Vội vàng nói rõ thân phận mình, cậu cũng không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì làm trễ giờ.

“Thử giọng?” Đối phương dừng lại, dùng ánh mắt chọn heo nhìn Tiết Mặc một vòng từ đầu tới chân, xong còn vuốt râu, cười to, “Cậu thanh niên, tôi cảm thấy đầu quân vào chỗ tôi lại càng thích hợp hơn đấy!”

“Xin hỏi ngài là...” Tiết Mặc thu hết vẻ mặt kích động của đối phương vào mắt, cậu có cảm giác mình như một phần bít tết sắp bị đưa lên bàn ăn.

Nghe cậu hỏi, người để râu nọ lấy danh thiếp ra, đưa tới, “Công việc này thành danh nhanh, tiền lại nhiều, khá hơn cái nghề lồng tiếng ấy lắm! Với điều kiện của cậu, vốn không cần phải thử gì cả, hôm nay có bộ ”NP Xiềng Xích Nhu Tình“, cậu...”

Tiết Mặc cúi đầu nhìn danh thiếp, mắt giật giật, lòng rối rắm như nọ hồng giữa trời đông giá rét, chẳng lẽ là do cái mặt của cậu sao? Đây cũng không phải là lần đầu tiên trong đời... Ai tới nói cho cậu biết, sao cậu cứ luôn bị mấy đạo diễn GV nhìn trúng, kéo đi bán mình vậy chứ! -Thanh Sắc Kiềm Bị-

Miệng của người để râu nọ cũng không ở yên, lưỡi nhả không ngừng, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt như hồng mắt của đối phương.

“Tôi... Tôi cảm thấy công việc này không thích hợp với mình lắm!” Tiết Mặc dở khóc dở cười, trả danh thiếp lại cho đối phương, “Tiên sinh, tôi đang gấp lắm, ngài có biết bộ phận thu âm ở tầng mấy không?”

“Hử?” Thấy mình tốn nước bọt nửa ngày trời mà đối phương cũng không nhúc nhích gì, người để râu hô lên một tiếng kinh ngạc, lại càng thêm ra sức khuyên nhủ, “Sao lại không thích hợp chứ? Tôi đã theo cái nghề này mười ba năm rồi, à không, là mười ba năm một tháng lẻ hai ngày, theo tôi thấy, cậu là một nhân tài trăm năm khó gặp, phải cố gắng nắm bắt để có thể nổi tiếng hơn mấy tiền bối trước đây, trở thành đế vương trong dòng phim GV!” <http://heobibi89.wordpress.com>

Cho dù là đế vương, thì cũng là đế vương bị người ta dè! Tiết Mặc trầm ngâm lại một câu, cậu tuyệt đối không thể lạc vào thế giới đó được, “Ngại quá, tôi vẫn thích mục tiêu hiện tại của mình hơn!”

“Ồ!” Người để râu ra vẻ mặt mát, nhưng sau đó lại cười tủm tỉm, “Con đường mà cậu chọn đầy máu me và chông gai, nếu cậu muốn đổi ý thì cứ liên hệ với tôi!” Dứt lời còn cố nhét danh thiếp vào túi Tiết Mặc.

Tiết Mặc không nói gì, cậu chỉ muốn làm diễn viên lồng tiếng, không muốn làm bộ đội phản quốc đâu nha, cậu gật đầu một cách bất đắc dĩ, “Vậy rốt cuộc thì phòng thu âm ở tầng mấy vậy?”

“Tầng 7!” Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau truyền tới, người để râu kinh ngạc nhìn qua, Tiết Mặc cũng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn liền thấy thấy một thanh niên trông như núi băng được cả đám người vây quanh đang đi về phía này.

Cậu định nói tiếng cảm ơn, nhưng chỉ vừa há miệng, đã thấy bọn họ đi xa. Cậu có thể xác định là bọn họ vốn không để ý tới lời cảm ơn của mình.

“Hừ, đó là tảng băng Nam Cực!” Người để râu cảm thán, vẻ mặt như thương hại vô vô bả vai Tiết Mặc, an ủi, “Cẩn thận nhé, người mới à, vết thương lòng rất khó lành, nếu cậu phải chịu những đả ngộ không thuộc về mình, tôi sẽ đỡ dành cậu!”

Theo phản xạ có điều kiện, Tiết Mặc lập tức nhảy sang kế bên, nói tiếng cáo từ. Nãy giờ đã lãng phí không ít thời gian, cậu tuyệt không thể chậm trễ được nữa. Chạy nhanh về phía thang máy, lại nghe nhân viên thông báo thang máy đang sửa chữa.

Chẳng lẽ nhóm người ban nãy dùng khinh công bay lên? Tiết Mặc nghi ngờ, nhìn sang cánh cửa cạnh bên, lập tức trông thấy tấm bảng ghi ‘Thang máy chuyên dụng cho ban lãnh đạo’.

“Ngay cả thang máy cũng phải biểu lộ thân phận tôn quý? Rốt cuộc thì cái công ty Nhâm thị này có bao nhiêu nhàn chán đây!” Vừa chạy thang bộ, người mới nào đó vừa chua xót lẫn bầm.

Sau quá trình chạy ma-ra-tông muốn tắt thở, cuối cùng Tiết Mặc cũng đã tiếp cận với ước mơ trong đời mình — Khu Thử Giọng.

May là tới kịp, cậu thở phà phò nhận lấy lời kịch trợ lý đưa tới, ngồi xếp hàng, cẩn thận xem kịch bản, nghiền ngẫm nhân vật mình sắp thử giọng.

Đây là một bộ phim hoạt hình trong dự án của công ty Nhâm thị, không có bất kỳ một dự báo nào trước, Tiết Mặc không tìm thấy tư liệu, chỉ có thể phân tích theo đặc điểm nhân vật trong phim. Xem hết kịch bản, cậu vui mừng, vai này không phải chỉ là một người qua đường giáp, nhân vật hoạt bát, tuy xuất hiện không nhiều nhưng lại rất quan trọng, chẳng trách Nhâm thị lại tìm người thử giọng như thế. Tuy nhiên, có lợi ắt có hại, nhân vật càng tốt, những người tham gia lồng tiếng lại càng nhiều, áp lực cạnh tranh cũng càng lớn.

Phải tranh giành một vai như thế, Tiết Mặc không nắm chắc lắm, với một người mới chưa biết gì như cậu mà nói, bất kể là thực lực hậu trường hay kinh nghiệm lồng tiếng cậu đều thiếu, huống hồ lần này còn có rất nhiều diễn viên lồng tiếng có kinh nghiệm tới thử giọng, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mà cái

công ty nhỏ lần trước cậu thử cuối cùng lại giao vai cho “vai chính” Lưu Thiên đại gia. Chỉ có thể dốc toàn lực, nghe theo mệnh trời, nghĩ tới đó, cậu hít sâu một hơi.

Trước mắt, có mấy vị cũng có chút danh tiếng bước vào thử giọng, tức thì, tâm trạng của Tiết Mặc cũng nặng nề theo. Tình hình đúng là rất ác liệt, bây giờ ở một vị trí bí mật có một lão tiền bối đứng đây, bước vào. Nếu như vị tiền bối này được chọn, vậy đến cả tư cách vào cửa cậu cũng không có.

Mím chặt môi, ngồi đợi trong lo lắng. Cửa phòng thu âm bị đẩy ra, vị tiền bối ấy mỉm cười bước đi, ánh mắt vui sướng quét qua những người khác, giống như đang tuyên cáo thắng lợi của mình.

Giám đốc bộ phận âm thanh bước ra, vốn là định khách khí nói tiếng cảm ơn với những người tới thử giọng, sau đó xin lỗi bảo đã chọn được người thích hợp, an ủi mọi người, thành khẩn hy vọng có thể hợp tác vào lần sau.

“Chờ một chút!” Trong đám người, có kẻ bất mãn hô to. Kế đó, một thanh niên tóc vàng vọt tới trước mặt ông giám đốc, phần hậm nói: “Như vậy không công bằng, còn chưa thử hết người, sao các người có thể xác định ông ta là thích hợp nhất?”

Câu này như một tảng đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, kéo theo hàng loạt phản ứng xung quanh.

Trong thoáng chốc, tiếng kháng nghị ồn ào cả lên, nhìn đám người đang phần nộ, tâm trạng của Tiết Mặc lại thản nhiên hơn nhiều. Thật ra thì chuyện này cũng bình thường thôi, một khi đạo diễn và giám đốc bộ phận âm thanh chọn được người thích hợp, để tránh lãng phí thời gian, sức người, họ sẽ không khách khí mà chấm dứt việc thử giọng này. Chẳng qua là có lẽ công ty này thường hay làm vậy, lâu ngày đã tạo thành oán hận chồng chất, cuối cùng dẫn đến bạo phát của mọi người.

“Xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói kiên định vang lên, sau đó là một bóng dáng thướt tha mang chồng văn kiện đi tới. Giám đốc bộ phận âm thanh nhìn thấy, lập tức nở nụ cười nịnh hót, nghênh đón, “Ngu tiểu thư...”

Ngu tiểu thư tên là Ngu Mỹ Nhân, người cũng như tên, quả thật là một mỹ nhân phong tình vô hạn. Dù đang mặc trang phục công sở, nhưng cũng không che được hai luồng “ba đào mãnh liệt” phía trước của cô ta. <http://heobibi89.wordpress.com>

“Tổng giám nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, sợ làm ảnh hưởng tới công việc, nên bảo tôi ra xem thế nào!”

“Xin lỗi, xin lỗi!” Giám đốc không ngừng cúi đầu giải thích. Đối mặt với mỹ nữ, không phải gã đàn ông nào cũng khom lưng uốn gối, nhưng nếu vị mỹ nữ đó là thư ký bên cạnh tổng giám thì tất nhiên là phải nói.

“Thật ngại quá, công ty đã nói rõ ràng rồi, mong mọi người hiểu cho!” Gã giám đốc thấy thế, lại lên tiếng đuổi khách thêm lần nữa. Đến cả thư ký bên người tổng giám cũng đã chạy tới hỏi rồi, nếu ông còn không dọn dẹp cái đồng này, nhất định sẽ bị nghi ngờ về vấn đề năng lực. -Thanh Sắc Kiềm Bị-

Lời vừa thốt ra, giống như cơn bão đổ bộ vào đất liền, mọi người lại càng thêm bất mãn, thậm chí tiếng kháng nghị còn lớn hơn ban nãy. Tiết Mặc vẫn đứng im không nói gì, cậu đang suy tính xem có nên đi ngay hay không, nếu như to chuyện, e là sẽ ảnh hưởng tới tương lai. Huống hồ cậu cũng không có ý định đổi nghề, là người mới mà tham dự vào mấy vụ tranh cãi như vậy, e là sau này chẳng được ích lợi gì.

“Câm miệng hết cho tôi!” Đột nhiên, trước đại sảnh vang lên một giọng nói lạnh lùng. Âm thanh không lớn, nhưng uy nghiêm vô cùng, trong nháy mắt toàn trường như bị đóng băng, thanh âm kia mang tới luồng áp suất khiến người ta phải ngạt thở.

2. Chương 2: Thử Giọng

Ngụ Mỹ Nhân vội vàng xoay người lại, bước ra phía sau người nọ, thu đi vẻ ôn hòa, ra vẻ nghiêm túc.

Một thanh niên mặc tây trang đen tào nhả đi tới, dừng trước mặt bọn họ, cao ngạo nâng đầu, lạnh lùng nói: “Nếu như các người đã có lòng tin với thực lực của mình như thế, vậy Nhâm thị sẽ cho các người thêm một cơ hội!”

Thái độ như bố thí cho ăn xin ấy khiến Tiết Mặc bất mãn, nhíu mày, người này...quả nhiên là gã mặt than khi nãy ở dưới lầu vừa chỉ đường cho cậu.

Thấy người nọ đã đi thẳng vào phòng thử giọng, mọi người do dự một hồi rồi cũng theo vào. Người đứng là không ít, khiến cả gian phòng trở nên chật chội vô cùng. Tiết Mặc theo thói quen tìm một góc khuất lùi vào, định là học tập kinh nghiệm của những người khác một phen.

Người thanh niên nọ ngồi xuống cạnh đạo diễn, thản nhiên nói: “Vì để tiết kiệm thời gian, giờ xin mời người được chọn phối âm trước mặt mọi người một lần, người nào cảm thấy mình tốt hơn đối phương, vậy xin mời ở lại, thử giọng, một mình nghe nhận xét của tôi!” Nói xong, anh ta vẫy tay, ý bảo bắt đầu.

Phòng thử giọng lập tức yên ắng lại, chất giọng chuyên nghiệp, ưu nhã vang lên, phối hợp với tình tiết phim, có thể xưng là hoàn mỹ đã đánh thẳng vào tâm mỗi người. Tâm phục khẩu phục, Tiết Mặc nhìn vị tiền bối đang phối giọng nọ bằng ánh mắt say mê, tâm trạng đã bình ổn lại thêm một lần xáo động.

Buổi thử giọng kết thúc, những người ban nãy còn cảm thấy mình rất giỏi, mình bị kẻ khác xem thường giờ đều ngượng ngùng rời khỏi. Duy chỉ có Tiết Mặc là còn đang chìm đắm trong sự biểu diễn hoàn mỹ ấy, không cách nào thoát ra được. Cuối cùng, dưới con mắt nhìn chăm chăm của các nhân viên ở đây, cậu đỏ mặt tông cửa chạy ra ngoài, cậu không muốn một mình ở lại nghe ngọn núi băng ấy nhận xét.

Mọi chuyện được giải quyết thuận lợi, Tiết Mặc cúi đầu, trở về trong tâm trạng tiếc nuối. Lúc này, đột nhiên có người đưa tay ra cản đường cậu, đó là một cô gái với gương mặt khả ái, đang nhìn cậu, nở nụ cười

e then, giống như nhìn thấy mối tình đầu của mình.

Thật ra thì cũng đúng là như vậy, chỉ là ngược lại thôi, Tiết Mặc là tình đầu, còn cô gái này, là cô người yêu đã đá cậu khi cậu còn ở trường tập.

“Sao anh lại ở đây?” Hai người nhìn nhau thật lâu, thấy Tiết Mặc không có ý định mở lời, cô nàng đành phải lên tiếng trước.

“Thử giọng!” Dù ngoài mặt có chút ngượng ngùng, nhưng sự phẫn nộ cùng không cam lòng trong cậu đã sớm bình ổn lại, giờ gặp lại nhau, cậu cảm thấy tâm trạng mình bình tĩnh một cách thần kỳ.

Cô gái do dự, sau cùng vẫn hỏi: “Kết quả có tốt không?” Cùng là người mới, cô đương nhiên biết khi chưa kí hợp đồng chính thức với công ty, thì chuyện tìm được công việc là rất khó khăn, đây cũng chính là nguyên do mà năm đó, sống chết gì cô cũng phải mượn Tiết Mặc làm bàn đạp, leo lên giường quản lý bộ phận nhân sự Nhâm thị.

Tiết Mặc lắc đầu, đến cả chút sức đáp lại cậu cũng lười tiêu. Nhớ lại những tháng ngày êm đềm ở trường tập, kết quả hiện tại của hai người cũng đã sớm định rồi, dù sao thì những thứ cô ấy cần quá nhiều, còn những gì cậu có thể cho thì lại quá ít.

“Hay là để em đi nói giúp anh một tiếng nha?” Thấy thế, cô nàng vội vàng lên tiếng. Sau chuyện lần đó, ở sâu trong thâm tâm cô, cô vẫn luôn thấy áy náy với Tiết Mặc, sau khi dùng hết thủ đoạn kí kết hợp đồng với Nhâm thị, trở thành một người mới chưa đủ thực lực phải nhờ vào quy tắc ngầm tiến vào, những phỉ nhổ, xa lánh mà cô phải chịu là vô số, giờ ngẫm lại, cô cũng không biết năm đó mình quyết định như thế là đúng hay sai.

“Không cần đâu, Tuyết Dung!” Nghe vậy, cậu lập tức ngăn cản, kiên định cự tuyệt.

“Tiết...” Tuyết Dung còn định nói gì đó, chợt nghe một giọng nói từ loa phóng thanh vang lên.

“Xin mời các nhân viên hôm nay đến thử giọng ”Vô Hạn Vũ Trụ” chuẩn bị, đến phòng ghi âm số 5!”

“Ồ...” Tiết Mặc lặng đi một hồi, cậu nhìn Tuyết Dung, gật gật đầu, nói tiếng tạm biệt rồi đi thật nhanh.

Thang máy đã sửa xong, Tiết mặt nhìn con số đo đồ nhảy từ trên xuống, tâm trạng cũng ảm đạm dần, hiếm khi gặp dịp, vậy mà mình lại bị knock out, bị out như vậy, đúng là không cam lòng! Nhưng cậu cũng biết, nếu không biết trời cao đất rộng, mạo muội ra tay, e là kết quả lại càng xấu hơn.

“Tuổi còn trẻ mà đã suy sụp như thế đúng là không hay chút nào!” Tiết Mặc giật mình, quay đầu qua, lập tức nhìn thấy vị tiền bối ban nãy đã đi tới cạnh mình từ lúc nào, ông nở nụ cười hòa ái, “Thanh niên trai tráng phải biết phấn đấu mới tốt!”

“Vâng!” Tiết Mặc lập tức phấn chấn tinh thần, nhìn vị tiền bối cỡ tuổi cha mình ấy bằng ánh mắt sùng kính. Cậu là một cô nhi, chưa từng được hưởng thụ tình thương của cha mẹ, cho nên với vị tiền bối đó, cậu thấy thân thiết vô cùng.

Vỗ vỗ bả vai Tiết Mặc, tiền bối gật đầu, hài lòng nói: “Bản thân tôi cũng phải tích lũy thật nhiều mới được như hôm nay, thật ra thì với một người đã tới tuổi này rồi còn đi thử giọng, tranh thủ vì bản thân mình như tôi mà nói, cũng không có tư cách gì dạy bảo những người mới như cậu. Tuy nhiên, chỉ cần cố gắng kiên trì, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội!”

“Tôi sẽ tiếp tục cố gắng!” Tiết Mặc cảm kích, đáp lại, những oán thán còn sót lại trong lòng cậu cũng đã biến mất không còn gì.

“Đúng đây!” Thấy thang máy mở cửa, người nọ bước vào bên trong, “Thử giọng cho bộ ”Vô Hận Vũ Trụ” đó không phải gọi thông báo riêng, chỉ cần là diễn viên lồng tiếng đều có thể tới thử!” Nói xong câu đó, cũng không đợi Tiết Mặc đáp lại, ông đã mỉm cười, ấn nút đóng cửa.

Lúc này, Tiết Mặc giống như một gã lười, ngồi chờ sung rụng, đột nhiên có một ngày thật sự rụng trúng đầu, vừa cúi người đã phát hiện một xấp tiền ngay dưới chân mình. Sau một giây tự hỏi, cậu lại một lần nữa chạy như điên lên phòng thử giọng số 5.

Thở hổn hển, chạy tới cửa, thiếu chút nữa cậu đã đâm sầm vào trợ lý công tác ở đó, Tiết Mặc vội vàng nói tiếng xin lỗi, còn gã trợ lý nọ thì như nhìn thấy cứu tinh, giữ chặt tay cậu, kéo vào trong, “Cậu là người mới à? Sao giờ mới tới? Đã bắt đầu thử giọng rồi, nhanh lên đi!”

Cái giọng điệu và hành vi tha thiết ấy khiến Tiết Mặc thụ sủng nhược kinh, cậu cười ha ha bước vào, ngay tức thì, cậu bị luồng áp thấp trong phòng ghi âm làm run lên. Cậu nâng mắt nhìn qua, chỉ thấy người thanh niên lạnh lùng ban nãy đang ngồi trên ghế chính, mặt nhăn lại, hắt cằm với một diễn viên lồng tiếng vừa mới thử giọng xong, ý bảo người nọ xuống đài.

Chắc, giờ cậu mới hiểu tại sao gã trợ lý nọ vừa thấy cậu lại ân cần như vậy, người tới thử giọng vốn đã ít, giờ lại bị cơn lốc này làm chạy hết phân nửa. Gã trợ lý nhìn Tiết Mặc đang đông lạnh bằng ánh mắt xin lỗi, không chút thương hại đưa kịch bản cho cậu, rồi nhẹ nhàng, nở một nụ cười đầy tiêu chuẩn, khiến người mới nào đó cảm lòng không được, lùi về sau mấy bước, cứ như, cậu có cảm giác mình đã trở thành té phẩm rồi.

Không bận tâm gì nữa, Tiết Mặc khấn trương, lật kịch bản ra xem. Cũng may là cậu đã thừa hưởng gien di truyền của cha mẹ cậu chưa gặp mặt lần nào, cậu có một cái đầu thông tuệ, vừa xem qua một lần đã nhớ hơn phân nửa, kết hợp với đại não vận hành nhanh, cậu bắt đầu nghiền ngẫm tình cảm của nhân vật trong phim.

Nhân vật vào vai là một đứa nhỏ mười ba tuổi trong một bộ phim điện ảnh. Trong một cuộc chiến vũ trụ, nam chính đã bắn nhầm, làm chết một thanh niên vô tội, em trai của người nọ ôm thi thể tàn phá của anh mình trút giận vào người nam chính. Sau khi thốt ra lời nguyên rủa tàn độc, cậu em trai đã khóc rống lên rồi ngất xỉu. Tiết Mặc tưởng tượng ra tình cảnh trong phim trước, rồi mới bắt đầu nghiền ngẫm nên lồng tiếng thế nào.

“Là thiếu niên! Không phải cô gái, cậu đi giải phẫu thay đổi giới tính à?” Người thanh niên lãnh khốc ngồi ở giữa, dùng ngón tay gõ xuống mặt bàn, ra lệnh, “Người tiếp theo!”

Người nọ đỏ mặt, xuống đài, hai nhân viên phía sau Tiết Mặc bắt đầu oán thán, “Sao hôm nay tổng giám lại rảnh rỗi thế nhỉ?”

“Aizz, nghe nói là anh trai của anh ta về tiếp nhận hầu hết công việc hành chính rồi, cho nên...”

“Nói vậy là, tổng giám bị tước quyền lãnh đạo rồi sao?”

“Làm sao có chuyện đó chứ, chỉ cần dùng đầu ngón chân để nghĩ thôi cũng biết là do anh ta chủ động đề nghị rồi. Nghe nói, sau khi tuyên bố chuyện này, cả bộ phận hành chính còn tổ chức tiệc rượu, ăn mừng ba ngày!”

“Vậy tôi có nên gõ sẵn thư từ chức không nhỉ?”

“Bỏ cuộc đi, cho dù có muốn từ chức, cậu cũng phải đợi có người đến nhận vị trí, mới có thể đi, cho nên đừng nghĩ dùng chiêu này!”

Tiết Mặc im re, giờ cậu đang chú tâm cân nhắc xem có cần tránh chuyện gõ đơn xin từ chức ở tương lai hay không.

“Đây mà là một cậu em trai bị thương quá độ sao? Rõ ràng là một thiếu niên làm nũng, ngoan ngoãn chuẩn bị đi bán dâm, làm người mới mà vậy đó à? Nhân lúc còn chưa quá muộn, tôi khuyên cậu nên đổi nghề đi!”

“Cậu đang cường hiếp lỗ tai tôi đấy! Tiếng hét khàn khàn, đau lòng đứt ruột y như tiếng của một chú hai, tôi cảm thấy ca sĩ hạng ba ở mấy quán bar lại càng hợp với cậu hơn đấy!”

.....

Mấy diễn viên lồng tiếng nọ liên tục bị đá xuống đài mà không ai dám oán thán tiếng nào, đã khiến Tiết Mặc cảm thấy áp lực càng thêm nặng nề, trình độ độc mồm độc miệng của người trên đài không phải người bình thường có thể so sánh được, cho nên chuyện một người có tâm địa hiền lành, lương thiện như cậu sẽ bị thương là chuyện không cách nào tránh khỏi.

“Muỗi cắn thần kinh não của cô à?” Nhìn cô gái đáng thương, có đôi mắt to đang sợ hãi bước lên đài, người thanh niên đeo kính đen không chút thương xót, tiếp tục thi triển công lực ác mồm ác miệng không gì có thể so sánh của mình, “Làm không được thì về nhà lấy chồng đi, mới lên đài đã run rồi thì còn làm ăn gì nữa?”

Cô gái rơi lệ đầy mặt, chạy ra ngoài. Còn người thanh niên nọ thì không chút tình cảm, hô: “Người tiếp

theo!”

Người bước lên đài thử giọng đúng là Tuyết Dung, cô đi tới, nở một nụ cười xinh đẹp với thanh niên mặt tây trang đen, sau đó còn cố tình giới thiệu mình là người mới gia nhập Nhâm thị năm nay, còn chưa nói xong, cô đã bị thanh niên lạnh lùng cắt ngang, “Cô đến xem mắt à? Đừng lãng phí thời gian!”

Đôi má ửng hồng, thẹn thùng gật đầu, Tuyết Dung bắt đầu biểu diễn, “Anh hai...Anh hai, anh là kẻ giết người...”

“Dừng!” Còn không chờ nói xong lời thoại đầu, thanh niên đã khó chịu, gõ bàn, “Cô dựa vào quy tắc ngầm để kí hợp đồng với Nhâm thị à? Tôi thật sự không thể tin là Nhâm thị lại kí hợp đồng với một nhân viên dở tệ như cô, đúng là quá sỉ nhục!” Sau đó quay đầu, nói với thư ký bên cạnh, “Thử giọng xong, gọi quản lý bộ phận nhân sự tới gặp tôi!”

Nghe vậy, Tuyết Dung trừng to mắt, ba chữ ‘quy tắc ngầm’ đó giống như thiên lôi, giáng một búa khiến đầu cô trống rỗng và mấy từ ‘quản lý bộ phận nhân sự’ ấy không thể nghĩ ngờ chính là bản án tuyên cho cô, cô khóc, ngã xuống đất. Cuối cùng, cô bị trợ lý công tác kéo xuống đài, ngoài việc khóc ra, đã không còn cách nào nữa.

Tiết Mặc buông nắm tay vì khấn trương mà nắm chặt, nhìn Tuyết Dung bị tổng cổ ra ngoài. Cậu khó hiểu, nhìn thanh niên nọ bằng ánh mắt khinh bỉ rồi oán hận, hỏi khẽ gã trợ lý cạnh mình, “Rốt cuộc thì anh ta là ai vậy? Sỉ vả người khác như vậy đúng là quá đáng lắm!”

Gã trợ lý nhìn Tiết Mặc một cái, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh rồi giải thích, “Người mới như cậu đúng là mới triệt để nha, đến cả người đó mà cậu cũng không biết? Mười chín tuổi đã đạt được vô số giải thưởng, là người duy nhất ba lần đạt được giải nhà chế tác thiên tài, nhân sĩ toàn năng của công ty giải trí Nhâm thị, tổng giám Nhâm Lãm!”

Nếu như chỉ nói đến cái tên Nhâm Lãm, thì Tiết Mặc cũng không thấy xa lạ gì, nhà chế tác nổi danh trong nước, cuộc đời của anh ta chỉ có thể dùng từ “võng du” để hình dung, nhưng bất kể thế nào, Tiết Mặc đều không thể liên tưởng vị đại thần hoàn mỹ trong lòng cậu với gã thanh niên trẻ tuổi, cay nghiệt, độc mồm độc miệng đó được.

Phạm nhân phản kháng thần thánh chắc chắn là sẽ không có kết quả tốt, Tiết Mặc dần cơn giận xuống, lẳng lặng chờ đợi giây phút lên đoạn đầu đài.

Trước lúc bước lên đài, Tiết Mặc lo lắng, phập phồng, nhưng sau khi đọc xong câu thoại đầu tiên, tâm trạng cậu lại bình tĩnh hẳn. Có lẽ là do tên sát tinh mặt đen ở đối diện còn chưa bảo cậu dừng lại, đến khi diễn xong, cậu chợt thấy nhẹ nhõm như đã được giải thoát.

Giọng của cậu rất đa dạng, từ lúc còn ở trường tập, Tiết Mặc đã quen với cách diễn nhân vật có cảm xúc mãnh liệt thế này, hướng hồ với một người đã trải qua thời kỳ biến âm như cậu thì diễn vai thiếu niên không hề khó khăn, ngược lại, diễn đại thúc đau khổ lại càng khó lòng phát huy sở trường. Quan trọng nhất là, từ nhỏ cậu đã sinh trưởng trong cô nhi viện, cậu có thể hiểu được nỗi đau khổ của một đứa nhỏ

khi mất đi người thân.

Ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt người thanh niên đang ngồi ở giữa, Tiết Mặc đã làm tốt tâm lý phòng bị, dù sao thì câu nhận xét êm tai tuyệt đối là không có rồi, chỉ cần...trong phạm vi cậu có thể chấp nhận là được.

“Cậu là người mới à?” Thanh niên thản nhiên mở miệng.

“Vâng!” Lòng Tiết Mặc trầm xuống, tiêu tùng rồi!

3. Chương 3: Xuất Chiến Giành Thắng Lợi

“Tuy chỉ tạm tạm thôi, nhưng miễn cưỡng cũng có thể dùng được, cậu để lại địa chỉ liên lạc cho tổ chế tác đi!” Thanh niên vừa nói vừa đứng lên, sau đó dẫn cả đoàn người rời khỏi.

Theo tiếng đóng cửa vang lên, toàn trường không hện mà cùng thở phào một hơi, cả phòng thu âm giống bãi biển sau trận cuồng phong, xinh đẹp, thoáng đãng, “Tiểu tử, làm khá lắm!” Tiết Mặc vừa chuẩn bị bước đi thì chợt nghe một thanh niên ngồi trong góc cười nói với mình.

“Cám ơn!” Tiết Mặc cũng đáp lại đối phương bằng một nụ cười chói lóa.

“Tôi là Chu Minh!” Chàng thanh niên nhìn như nhả nhận, thẹn thùng ấy thân thiết vươn tay ra, Tiết Mặc cũng không chút keo kiệt cầm lấy, “Rất ít khi thấy tổng giám đốc thân kiểm tra người mới thử giọng thế này!”

Chính xác! Cho nên đả kích thật mãnh liệt! Tiết Mặc gật đầu đồng ý, sau lần thử giọng này, tâm linh, tinh thần, thân thể cậu đều bị tàn phá nặng nề, cho dù là người bình thường e là cũng sẽ hỏng mất, huống hồ gì một người mới, kinh nghiệm ít tới thăm thương như cậu chứ. Tuy nhiên, những lời này cậu có nghe thế nào, cũng giống như đang ám chỉ gì đó, ý ở ngoài lời.

Sau cơn mưa, luôn có cầu vồng xuất hiện, Tiết Mặc ghi lại cách liên lạc với mình cho tổ chế tác “Vô Hạn Vũ Trụ”, cũng tiện thể trao đổi số điện thoại với Chu Minh. Giao tiếp, quan hệ chính là yếu tố quan trọng nhất để mở rộng đường làm ăn của người mới, với một người từ nhỏ đã phải nhìn sắc mặt người khác sống như Tiết Mặc, thì cậu đương nhiên là lời đời hơn những bạn cùng trang lứa.

Về tới nhà, cậu mệt mỏi, ngã phịch xuống giường. Nhìn trần nhà thấp bé, cậu thấy khó tin, tự véo tay mình, thật sự đau nha, xem ra đây không phải là mơ, sau hơn nửa năm làm công việc tạp vụ ở hậu trường cho công ty Ưu Thanh, cuối cùng thì người mới như cậu cũng đã được bước ra trước phòng thu âm.

Lần đầu thử giọng, Tiết Mặc đã giành được vai diễn, khiến cho cả công ty Ưu Thanh phải náo động một phen. Trong suốt thời gian đó, “vai chính” Lưu Thiên vừa thấy cậu đã ngạo mạn nhắc nhở, “Còn không cảm ơn tôi đã cho cậu một cơ hội, tốt nhất là phải khắc sâu ân tình của tôi vào tâm khảm đấy!”

Sắp xếp giờ lồng tiếng đang hoang, do là người mới, lại còn không phải “người nhà”, tự nhiên độ gần gũi cũng về 0. Dù thế nào đi nữa thì cậu cũng không định dựa vào thứ gọi là “quan hệ” để lên đời, cho nên khi đối mặt với tốp năm tốp ba trong phòng thu âm, cậu không hề có ý nịnh nọt gì các tiền bối cả.

Hiện tại, lão làng dẫn dắt người mới đang là một xu thế để “lên”, dù sao thì với các tiền bối, việc chăm sóc tốt cho người mới của công ty mình chính là một dạng nghĩa vụ về mặt đạo đức. Đương nhiên là cũng có một số người không thích như thế tồn tại, dù sao thì một khi phải sống trong hoàn cảnh có mức độ cạnh tranh quá kịch liệt, tự nhiên lòng dạ con người ta cũng rất dễ trở nên cực đoan.

Chào hỏi mấy câu đơn giản xong, cậu lập tức tìm một góc, lẳng lặng quan sát, sẵn tiện lén học nghề. Nam chính của bộ phim hoạt hình lần này là một diễn viên lồng tiếng đang nổi, có dáng vẻ thần tượng thịnh hành trong giới lồng tiếng, quả nhiên là một khi có được bề ngoài tuấn lãng, là sẽ có hẳn ưu thế hơn người. Cũng có một số công ty hoàn toàn đi theo lối thần tượng hóa, sự tồn tại của diễn viên lồng tiếng cũng giống như ca sĩ, diễn viên.

“Tới lượt cậu!” Đạo diễn và giám đốc bộ phận âm thanh cùng ngẩng đầu lên nhìn Tiết Mặc, dù sao thì với một người mới mà nói, đứng phải phía chế tác hà khắc cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Mang theo mười hai vạn phần cẩn thận thận cùng chuyên chú, Tiết Mặc đi tới cạnh microphone, đây là lượt lồng tiếng với nam chính, tuy là người nổi tiếng nọ không lớn hơn cậu mấy tuổi, nhưng nếu không có thực lực cũng sẽ không được cố định những vai thế này, chỉ cần cậu hơi yếu thế hơn chút, thì trận xung đột kịch liệt này sẽ không qua nổi. Xét ở góc độ đó, thì chuyện có thể áp chế khí thế của đối phương hay không, chính là thực lực và bản lĩnh của Tiết Mặc.

Mới mở miệng, Tiết Mặc đã không chút khách khí phóng thích hết toàn bộ tình cảm của mình, giọng điệu kịch liệt, kêu gào thảm thiết, tiếng hét điên cuồng, cay nghiệt, khiến người ở đối diện phải chấn động, kinh hãi.

Tuy nhiên, đối phương cũng không phải thuộc dạng khoan tay đứng nhìn, mà lập tức tiến hành phản kích. Theo như tình tiết ca trào trong kịch bản, sự xung đột giữa hai nhân vật đã được phóng ra toàn bộ. Ngay khi Tiết Mặc chuẩn bị lồng cho xong câu cuối cùng một cách thuận lợi thì đột nhiên cậu phát hiện mình không thể thốt ra câu đó được.

Rõ ràng là trên kịch bản yêu cầu đối phương phải kết thúc trong sự trầm mặc, bi thương, nào ngờ cậu trai nọ lồng xong câu cuối cùng, lại tự tiện tăng thêm tiếng nức nở.

Nguy rồi, Tiết Mặc thâm luống cuống, cậu chỉ là một người mới, kinh nghiệm chưa bao nhiêu, do tình huống trước đó quá thuận lợi đã khiến cậu coi thường, huống hồ cậu thật sự không ngờ là đối phương lại tự tiện thay đổi, tăng hiệu quả ngoài dự liệu như thế. Nên làm gì đây? Tiếp tục làm theo kịch bản, hay là...Giám đốc bộ phận âm thanh và đạo diễn vẫn chưa bảo ngừng, trong hoảng loạn, Tiết Mặc làm theo bản năng, phối hợp với tiếng nức nở của đối phương, chuyển lời nguyên rửa vốn nên hét to lên thành u oán, cúi

đầu, tự nhủ.

“Tốt lắm!” Giám đốc bộ phận âm thanh ra dấu OK, ý bảo ngừng ở đoạn này, sau đó lại nói với Tiết Mặc, “Sau khi kết thúc, cậu ở lại!”

Kết thúc quá trình ghi âm, lúc người nọ bước ra cửa đã quăng cho Tiết Mặc một cái liếc đầy ý tứ, sau đó tiêu sái bước ra ngoài. Riêng Tiết Mặc thì ngoan ngoãn ở lại đúng hẹn.

“Theo lời thoại ban đầu, tiếp tục lồng thêm lần nữa!” Giám đốc bộ phận âm thanh nhìn có chút xinh đẹp ấy, nhắc tay chỉ Tiết Mặc, dặn dò.

“Ồ...Được!” Tuy là không biết đạo diễn và giám đốc có ý đồ gì, nhưng Tiết Mặc vẫn thành thành thật thật ra sức lồng tiếng thêm lần nữa, đến cuối cùng, cậu vẫn theo cách thức ban đầu, phần nộ, rống to nguyên rủa.

“Thêm lần nữa, lần này, tới nửa chừng thì giảm khí thế một chút!” Đạo diễn lên tiếng, tiện thể đẩy kính mắt trên sống mũi mình lên.

“Được!” Tiết Mặc hít sâu một hơi, lòng thầm ngẫm lại tình cảm của nhân vật thông qua lời thoại, lần này, biểu hiện lại càng lưu loát hơn hai lần trước.

Ghi âm xong, phải ở lại, vốn có thể xem là biểu hiện không tốt. Giống như học sinh sau khi thi xong, không đạt yêu cầu bị thầy cô giữ lại, chờ phụ huynh tới lãnh về. Lại lẩn lộn thêm mấy lần, sự tự tin tràn đầy của Tiết Mặc bị bào mòn hầu như không còn, chỉ còn sót lại chút vụn vặt. Dù đạo diễn và giám đốc không trách móc gì nặng, nhưng cũng khiến cậu thấy nản lòng.

“OK!” Giám đốc bộ phận âm thanh tháo tai nghe xuống, đồng nghĩa với việc cuối cùng Tiết Mặc cũng vượt qua, “Người mới, bánh bao nhỏ thân mến, cùng nhau dùng cơm trưa nhé?” Quảng mị nhân, giám đốc kìm lòng không được, hất mấy lọn tóc xoăn quá vai mình.

Nếu như không phải mất cậu có vấn đề, thì đối phương cũng là giống đực như cậu. Tiết Mặc đơ ra, lắp bắp: “Anh...Anh...xác định...tôi sẽ không xuất hiện trên bàn ăn của anh?”

“Vậy thì ăn bánh bao đi,” Giám đốc lắc mông, đi tới gần, “Ngon nhất là loại nhiều nước và có mùi...nấm!”

“Tôi bị dị ứng với nấm!” Tiết Mặc ra vẻ trấn định.

“Thịt heo cũng không tồi!” Giám Đốc đã tự ý kéo tay Tiết Mặc.

“Thật ra, tôi muốn từ chối!” Tiết Mặc cố rút tay ra, nhưng thất bại.

“Đây không phải chỉ là bữa cơm trưa bình thường!” Giám đốc nhíu mày, lời đầy ý tứ.

Căn tin ở Nhâm thị rất xa hoa, thức ăn cũng rất phong phú, hai người cùng nhìn chăm chăm cả mâm bánh bao loại to nhân viên phục vụ đưa tới, cùng nuốt nước bọt.

“Khẩu vị quá nặng rồi!” Tiết Mặc ngồi trước bàn ăn, nhìn chăm chăm cái bánh bao bị cắn một ngụm, cảm thán.

Giám đốc trầm mặt, “Đường như cậu còn chưa cắn tới nhân bánh nha!”

“Cho nên tôi mới bảo là khẩu vị quá nặng!” Tiết Mặc dùng giọng nói ngây thơ và diễn cảm dễ thương siêu cấp vô địch của một thiếu niên.

Dĩ nhiên là giám đốc đã bị mê hoặc, “Người mới, bánh bao nhỏ, hôm nay cậu bị người ta chơi một phát nha, ha ha ha!”

Cắn tới miếng thứ hai rồi mà còn chưa thấy nhân bánh đâu, Tiết Mặc không khỏi hoài nghi thứ mà nhân viên phục vụ bưng ra cho cậu là bánh mì trong hình dạng bánh bao, “Hử?” Có lẽ, giả ngu là cách tốt nhất vào lúc này, ngấm lại tình cảnh lúc đó, thật ra thì cậu đã sớm phát hiện là mình bị đối phương chơi một vố rồi.

“Hai con đường, mỗi người đi một hướng, cho dù lúc ấy đối phương thật vô đạo đức tạo tạp âm cho cậu, nhưng lời thoại của cậu ta đã hết, nếu như cậu xem như không có gì, tiếp tục làm theo kịch bản, như vậy, cả hai người đều phải gánh lấy trách nhiệm!”

Do còn thiếu về mặt kinh nghiệm, lúc ấy quả thật là Tiết Mặc rất lúng túng, khi thu âm không giống như như khi diễn, khả năng phát huy cũng theo đó hạn chế hơn, phía sản xuất cũng sẽ không vì một câu thoại của người lồng tiếng là chỉnh lại đoạn phim đã quay xong, nói cách khác, về cơ bản thì khẩu hình miệng khi phát âm rất khó đồng nhất, chính vì như vậy, cho nên sự ảnh hưởng do Tiết Mặc mang tới, cũng chỉ có thể nói là lỗi của cậu, “Lần sau tôi sẽ chú ý hơn!” Tiết Mặc trình trọng nhận lỗi, bất kể thế nào, thì chính cậu đã mang phiền phức tới cho người khác.

“Làm tiền bối mà không làm tròn bốn phận thì lại càng đáng trách hơn!” Giám đốc cho cả cái bánh bao vào trong miệng, khiến Tiết Mặc trợn mắt há mồm, “đừng biểu diễn của sâu ửng á khảm!” (Nhưng biểu hiện của cậu cũng khá lắm!)

Đây mà gọi là khen à? Nhìn cái mặt méo mó ở đối diện, cậu thật có xúc động muốn cho nó một quyền.

“Tôi là Trương Dương, còn vị tiền bối không làm tròn bốn phận đó là Thiệu Đông, thường gọi là Thiếu gia!” Giám đốc nuốt xong cái bánh, bắt đầu chính thức giới thiệu.

“Giờ anh mới giới thiệu, có phải là có hơi muộn hay không?” Tiết Mặc nở nụ cười đáng yêu.

“Trước lúc giới thiệu, cậu biết tên tôi rồi sao?”

“Không có...”

“Vậy cũng không phải là muộn!” Dứt lời, Trương Dương lại nhét cái bánh bao thứ hai vào trong miệng.

Bữa trưa này đúng là một cuộc chiến kinh hãi của Tiết Mặc, cho nên rất lâu sau đó, phản ứng đầu tiên khi cậu nhìn thấy bánh bao chính là nhớ tới cái mồm to như chậu máu của Trương Dương. Sao anh ta lại không bị nghẹn cơ chứ? Đúng thật là kỳ tích.

Đặt đoạn băng đã thu âm xong lên bàn, Trương Dương thỏa mãn gác chéo hai chân ngân nga gì đó, còn Nhâm Lãm thì nghiêm mặt nghe thành quả hôm nay. Theo quán tính, tầm mắt của y đã gạt thẳng kẻ đang vui vẻ nào đó, cho đến khi có tiếng gõ cửa của Ngụ Mỹ Nhân vang lên, mới phá vỡ bầu không khí quỷ dị trong phòng làm việc.

“Tổng giám, đây là bản thiết kế bộ phận du hí đưa tới!” Thư ký đặt ba xấp văn kiện xuống bàn rồi cung kính đứng sang bên.

“Cậu nghe chưa?” Tháo ống nghe xuống, người thanh niên thích mặc đồ đen ấy mới ngẩng mặt lên nhìn Trương Dương - kẻ này giờ cứ như người tàng hình.

“Đương nhiên rồi, Tiểu Lãm Lãm, người ta là giám đốc bộ phận âm thanh nha!” Đối mặt với tiếng gọi mà anh chờ mong đã lâu đó, Trương Dương thật phần khích đi tới trước mặt Nhâm Lãm, điên cuồng quăng sóng điện.

“Tên gay chết tiệt, tránh xa tôi một chút!” Nhâm Lãm cầm xấp văn kiện lên che đi ánh mắt buồn nôn của ai đó, lạnh lùng nói, “Thiệu Đông tụt dốc rồi à?”

Trương Dương nhú mày, “Còn tốt lắm mà, có phải tổng giám anh yêu cầu quá khắt khe rồi không?” Anh vẫn thấy bình thường nha.

“Tiêu chuẩn ngang hàng như người mới, hừ, chỉ số thống minh của cậu cũng xuống dốc rồi!” Nhâm Lãm hừ lạnh.

“Sao anh lại không nghĩ rằng thực lực của cậu ta khá cao?” Đặt mông, ngồi lên cái bàn của tổng giám, giám đốc vươn ngón tay xinh đẹp, vẽ vài vòng trên bàn.

“Một người mới đến cả chút hiểu biết cơ bản trong lúc lòng tiếng cũng không có, thì thực lực sẽ cao sao?” Nhâm Lãm cong khóe môi, nói tiếp: “Liên hệ với bác sĩ khoa thần kinh, bảo làm kiểm tra chỉ số thông minh và trạng thái tinh thần của giám đốc Trương, xem cậu ta có khả năng phân tích như người bình thường hay không!”

Ngũ Mỹ Nhân che đầu, lại nữa, lại nữa rồi.

“Đây chẳng qua là do cậu ấy còn chưa đủ kinh nghiệm nha Tiểu Lãm Lãm, đừng nói với tôi là anh không có chú ý tới cậu ấy, nếu không thì với một người bận rộn tới muốn *** như anh cũng sẽ không chạy tới đây xem đoạn thu âm mẫu này rồi, đúng là lạ à nha!” Trương Dương nhìn thanh niên bằng ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, lại còn cố tình nhấn mạnh mấy chữ ***, “Huống chi, đối phương còn là bánh bao nhỏ đáng yêu...”

“Báo với nhân viên căn tin, trong một tháng tới không cho phép cung cấp bánh bao!” Ra xong chỉ thị cuối cùng, vị tổng giám cực kỳ bận rộn đó đã đi ngay ra cửa, lúc đóng cửa, tiếng vang cũng đặc biệt to hơn bình thường.

4. Chương 4: Khủng Hoảng Kinh Tế (nhất)

Lần đầu tiên trong đời chính thức lồng tiếng cho một nhân vật, đã mang tới nhiều thay đổi cho cuộc sống của Tiết Mặc. Trong công ty Ưu Thanh, cậu vẫn là một người vô hình lảng lảng phần đầu trong xó, dĩ nhiên là mỗi ngày cậu đều cần cù, chịu khó quét dọn công ty.

Sau những vất vả mà nam chính mang tới cho cuộc đời cậu, xã hội tàn khốc lại đẩy cậu thêm phát nữa. Đồn là khi sự mâu thuẫn giữa chủ nghĩa tư bản và chiếm hữu tư nhân sinh ra xã hội hóa và tư liệu sản xuất chính là...khủng hoảng kinh tế xuất hiện.

Giới giải trí chịu sức ép thật lớn, nhất là phía sản xuất phim hoạt hình. Một khi vốn xoay vòng của công ty gặp trục trặc thì tự nhiên cũng sẽ không chuyển tiền sang cho phía chế tác, nhất là các công ty có nhiều diễn viên lồng tiếng chuyên thủ vai phụ, không có được bao nhiêu nhân vật lại càng rơi xuống mức thấp nhất và họa vô đơn chí nhất chính là hợp đồng vai chính của Lưu đại gia sắp đáo hạn, cộng với sự xiết nợ liên tục của ngân hàng.

Hiện giờ, đến cả tâm trạng ngồi bồn cầu, quản lý công ty cũng không hứng, mỗi một công nhân đều đang lo lắng, sợ mình sẽ thành người “tự do” trong thời gian tới.

“Tiết Mặc, cậu tới ngân hàng một chuyến đi!” Quản lý lấy một phong thư ra, đặt lên bàn.

Sáng nay, người duy nhất tới đúng giờ là Tiết Mặc vừa cầm cây lao nhà lên đã nghe quản lý giao cho một nhiệm vụ gian nan. Xem ra thì tháng này vẫn còn đủ tiền trả lãi, đó là bởi vì trợ lý tài vụ của công ty đã ‘biến mất’, cho nên tiền lương của cô ấy cũng đã trực tiếp cống hiến cho phần còn thiếu đó.

Vào ngân hàng, Tiết Mặc mới cảm nhận được ảnh hưởng từ khủng hoảng kinh tế, có cả một đội ngũ xếp hàng thật dài chờ ở khu vực vay tiền, ai cũng mặt co mày cau và những người trở ra cũng không thấy ai nở một nụ cười. Kế bên, khu vực thanh toán nợ lại vắng vẻ cực kỳ, thậm chí là nhân viên phục vụ còn đang

ngủ gà ngủ gật.

Làm xong thủ tục, Tiết Mặc đang kiểm tra lại giấy tờ thì đột nhiên có ai đó vỗ lên vai cậu một cái, cậu ngẩng đầu, lập tức trông thấy gương mặt nho nhã đang mỉm cười với mình, “Đã lâu không gặp!”

Tiết Mặc kinh ngạc, đó là Chu Minh. Sau khi trao đổi số điện thoại với nhau, hai người rất ít khi gặp mặt, ngay cả chính cậu còn cảm thấy cả hai chỉ là duyên bè nước, vậy mà hôm nay hai người lại tình cờ gặp nhau ở ngân hàng, người ta còn chủ động chào hỏi với mình, không khỏi làm cậu cảm động.

“Đúng nha, tôi tới thanh toán phí!” Chu Minh cảm nhận được sự vui mừng của Tiết Mặc, gương mặt tái nhợt lập tức ngượng ngùng. Tuy chỉ gặp nhau một lần, nhưng ấn tượng Tiết Mặc để lại cho anh không tệ, cậu diễn viên lồng tiếng hết lòng vì nghiệp có gương mặt như trẻ con ấy, Chu Minh đánh giá rất cao.

Mới đó, tình hữu nghị của hai người đã gia tăng nhanh chóng. Cho nên, sau khi bước khỏi cửa ngân hàng, hai người đã rủ nhau dùng cơm trưa.

“Aizz...” Trong lúc dùng cơm, Chu Minh uể oải, thở dài lần thứ ba.

Thật ra thì Tiết Mặc đã sớm nhận ra là đối phương có tâm sự, nhưng xuất phát từ lễ phép, cậu vẫn không dám tự tiện hỏi. Cho tới lúc này, cậu mới buông dưa, lấy sự quan tâm bạn bè làm nền, cẩn thận hỏi nguyên nhân, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ảnh hưởng từ khủng hoảng kinh tế quá lớn, theo lẽ thì tỉ suất người xem bộ ”Vô Hạn Vũ Trụ” cũng tạm ổn, nhưng do hiện tại người tài trợ tài chính đã rút bớt, lại còn bị buộc phải kết thúc!” Chu Minh nói thật, không thấy e dè điều gì.

“A? Nếu vậy, chẳng phải là một đả kích quá lớn với tác giả bộ phim đó sao?” Tiết Mặc ủ rũ, dù sao thì đây cũng là tác phẩm đầu tiên cậu lồng tiếng, mới đó đã biến mất trên màn ảnh, nếu là ai cũng sẽ thấy khó chịu.

“Tôi, chính, là, tác giả đó đấy!” Chu Minh thống khổ che mặt lại, quả thật là anh không nuốt nổi cơm.

“Tôi hiểu mà!” Tiết Mặc ngáy ra, nói: “Không còn cách nào sao?”

Không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc Chu Minh lại càng đau khổ, “Tổng giám đưa ra yêu cầu là liên tục trong ba kỳ phát sóng tiếp theo, tỉ suất người xem phải cao hơn 10%!”

Đây tuyệt đối là mục tiêu khó lòng với tới, phim do thần tượng nổi tiếng diễn mà đạt được 10% đã là rất cố gắng rồi, huống chi là một bộ phim mang đề tài vũ trụ, khoa học viễn tưởng.

“Anh có thể nghiên cứu các cách nâng cao tỉ suất người xem với phía biên tập, rồi làm thử một phen xem

sao!” Tiết Mặc tiếp tục an ủi.

“Nhưng tập có tỉ lệ người xem cao nhất cũng chỉ có 8.2% thôi, hay là...” Nói tới đó, Chu Minh trừng to mắt nhìn Tiết Mặc, giống như Newton bị quả táo rụng trúng đầu, “Đề nghị của cậu hay lắm!” Chu Minh vỗ mạnh lên bả vai Tiết Mặc mấy cái, lực mạnh tới nỗi khiến ai đó phải nhe răng trợn mắt.

Nhìn Chu Minh phẩn chấn xách túi đi một hơi, Tiết Mặc cũng mỉm cười, nhưng đến khi nhìn thấy hóa đơn, cậu mới buồn bực, nói: “Có chút tiền mà cũng trốn à? Đúng thật là...” Nhưng cậu cũng sáng khoái thanh toán tiền, đồng thời cũng thề với lòng là một ngày nào đó cậu phải ăn trả nợ.

Ba ngày sau, cơm gạo cũng tức là tờ giấy mời duy nhất trong mười ngày qua đã được đưa tới công ty Ưu Thanh, trên giấy ghi rõ ràng hai chữ “Tiết Mặc”, khiến không ít lão già khó tính ở đây tức giận một thời gian.

“Cậu phải nhớ kỹ ơn dẫn dắt của tôi với cậu đó!” Lưu đại gia uống trà, hô một câu với Tiết Mặc vừa ra tới cửa.

Lần này bước vào Nhâm Thị, Tiết Mặc cảm thấy quen thuộc hơn nhiều. Cậu xem kịch bản, đổ mắt. Khi đó, cậu chỉ muốn giúp Chu Minh vượt qua ải khó khăn, hoàn toàn không ngờ hành động vô tâm của mình lại cho mình thêm một cơ hội mới, xem ra, khả năng lấy lại bữa cơm đó là có thể lắm chứ!

Đây là phần tiếp theo của bộ lần trước, cậu nhóc nợ oán hận nam chính nên đã theo phe đối địch, trở thành một nhân vật phản diện tài ba. Sau cùng, trong quá trình chiến đấu, cậu đã nhận rõ sai lầm của mình và chuộc lỗi. Kết thúc, cậu và người anh đã hóa thành thiên sứ ôm nhau ở vườn hoa hạnh phúc trong truyền thuyết.

“Ồ, trong câu cuối đặc biệt ghi rõ là làm nũng, ngọt ngào, hôn môi anh trai là thế nào?” Xem hết kịch bản, Tiết Mặc đầu đầy hắc tuyến ngồi trong góc tường tượng ra cảm xúc của nhân vật, làm nũng, ngọt ngào, hôn môi anh trai...Làm nũng, ngọt ngào, hôn môi anh trai...A, Chu Minh, anh xác định đây là phim chiến tranh vũ trụ mà không phải phim truyền hình huynh đệ yêu đương lúc tám giờ sao?

So với lần đầu tiên bước vào phòng thu âm, lần này biểu hiện của Tiết Mặc có thể nói là biết tròn biết méo, ba tập thẳng tiến tới giây phút cuối cùng mới gặp chút sự cố nhỏ nhỏ.

“Cộp” ngón tay ngọc thon thon cầm đồ dùng trong “Hoa Chi Lạn Chiến” chỉ Tiết Mặc, mặt Trương Dương cực kỳ dữ tợn, khiến người đơn thuần như Tiết Mặc lạnh sống lưng, cả người như chiếc lá rụng giữa trời thu, “Đây là làm nũng, ngọt ngào hôn môi anh trai? Rõ ràng là cậu đang diễn một thiếu niên bị người ức hiếp, bán mình!”

Thì ra đây là “đặc sản” của tên độc mồm độc miệng Nhâm thị...Tiết Mặc bất lực, che đầu, cậu thật sự không thể hiểu được cái cảm giác không có người diễn cùng, đối mặt với vách tường phát biểu tuyên ngôn tình yêu nha, hướng hô, cậu cũng chưa từng...nói yêu đàn ông lần nào cả.

“Được rồi! Được rồi!” Đạo diễn mỉm cười, vuốt vuốt cái cằm đầy mỡ của mình, “Cho người mới một chút thời gian đi, dù sao thì với một người mới mà nói, đây đúng là một việc rất khó khăn!”

“Cậu lại tự tiện đạo ngôn luận của tôi!” Một giọng nói thanh lãnh từ ngoài cửa vọng vào, Nhâm Lãm khoanh hai tay tiêu sái đi tới vị trí ở giữa đài thu âm, đá Trương Dương sang bên, ngồi xuống, hoàn toàn coi thường sự kháng nghị của người nào đó, “Làm một diễn viên lồng tiếng đủ tư cách, chính là trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng phải làm tốt công việc của mình, những gì cậu đã học được đều thả trôi sông hết rồi à?”

Ngay cả tư cách của một diễn viên lồng tiếng cũng bị nghi ngờ, quả thật là một đả kích quá lớn với người mới. Huồng hồ, câu ấy còn thốt ra từ miệng của người chế tác nổi tiếng, hiện tại, mặt Tiết Mặc còn đỏ hơn cả tôm luộc, sự tự tin cậu có được do nỗ lực cố gắng giờ bị phá hủy không còn mấy.

Thật sự không thể giương mắt nhìn gương mặt đáng thương của bánh bao nhỏ, cặp mắt to vô tội ấy lại đang ngấn đầy nước mắt nhìn mình (đây tuyệt đối là ảo giác của Trương Dương, Tiết Mặc chỉ đang đau khổ nhìn về phía trước thôi), cho nên vị giám đốc Trương Dương nổi tiếng lấy thân hộ hoa rốt cuộc đã phát biểu một câu đầy chính nghĩa, “Nếu như không được, thì cậu có thể tưởng tượng như tôi là anh trai của cậu!”

Lời vừa nói ra, ba tầm mắt đã bắn qua bên này, Trương Dương có thể thề, rằng anh không hề có ý gì khác, thật sự không có, anh chỉ đơn thuần là muốn giúp người mới đáng yêu thôi. Nè, sao đến cả người lẽ ra phải cảm động - Tiết Mặc cũng đang liếc về phía anh chứ? Cậu nhìn thẳng một chút không được sao?

“Tôi...Tôi...” Tiết Mặc kích động tới lắp bắp, qua một hồi sau cậu mới thở dài một hơi, “Tôi vẫn nên nhìn vào tường thôi!”

Tâm linh thuần mỹ hộ hoa của giám đốc vô tình bị đả kích, nhưng anh cũng không nhụt chí, “Không thì đổi thành anh ta cũng được nha!” Trương Dương định đưa tay vỗ lên vai Nhâm Lãm, nhưng đương sự lại vừa lúc liếc cho anh một cái, khiến bàn tay đó run rẩy, dừng giữa không trung.

Đương trường vắng lặng, Tiết Mặc cảm thấy bầu không khí trong phòng thu âm chỉ còn cao nhất là năm độ. Nhâm Lãm khẽ nâng đầu lên nhìn cậu chằm chằm và từ chối hay đồng ý, chính là vấn đề.

“Khó quyết định vậy sao?”

Câu này giống như một tảng đá lớn nện vào mặt băng, giọng nói này, giọng nói này...Tiết Mặc trừng to mắt, lông mi thật dài chớp chớp nhìn núi băng Nhâm Lãm. A!!! Chất giọng đế vương ưu mỹ nhất trong giới lồng tiếng, cũng chính là âm thanh mà cậu khát khao nhất, là người thần bí nhất được công nhận trong giới — Đại Đế. Sao, sao lại là anh ta? Trong nháy mắt, trước mặt Tiết Mặc như nứt ra một vết rách, thần tượng sùng bái, tôn kính trong nhiều năm qua thoáng chốc tan biến, giọng nói dịu dàng, tình yêu, lương thiện giờ tồn tại như một trò bịp...Miệng lưỡi độc ác, lạnh lùng, ngạo mạn mới là bản chất thật sự, oa oa, Tiết Mặc cảm giác trái tim ngây thơ của mình đã vô tình bị lừa gạt.

Tiết Mặc ngồi xỏm trong góc vẽ vòng tròn, tâm trạng không cách nào bình tĩnh lại được, khiến Nhâm Lãm

- người khởi xướng việc này cảm thấy tình huống phát triển có chút không thể khống chế được. Duy chỉ có Trương Dương - kẻ đã biết rõ bản chất sự vật thì cười gian, “Ha ha!”

“Chuyện này cũng không thể trách cậu ấy!” Đạo diễn lên tiếng, “Những người trước đây biết tướng mạo của Đại Đế còn chịu đả kích thê thảm hơn nhiều, cậu ấy như vậy đã là rất tỉnh táo rồi!”

“Lần trước, không phải cậu trai nọ đã khóc đến bất tỉnh nhân sự, phải nhờ người vác ra ngoài hay sao? Nghe nói còn phải nhập viện điều trị do tổn thất tinh thần đấy!” Trương Dương tiếp tục quạu lửa.

“Bởi vậy, Nhâm thị mới bảo thân phận của Đại Đế là một trong những cơ mật!” Lão đạo diễn thật bất đắc dĩ, lắc đầu.

Nhưng đương sự lại không thấy tội lỗi, ngược lại còn gõ bàn, ý bảo Tiết Mặc tiếp tục công việc.

Liên tục bị đả kích khiến đầu Tiết Mặc hỗn loạn vô cùng, cậu cố đứng dậy, xoa ấn đường, những oán hận trong lòng cậu bỗng chốc hóa thành động lực vô tận, “Tôi muốn trở thành đế vương tân nhiệm, sau đó sẽ cho anh biết thế nào là tôn kính!”

“Bốp, bốp, bốp”, tiếng vỗ tay vang lên, “Tôi cũng chờ xem!” Dương nhiệm đế vương cười lạnh đáp lại, “Giờ chúng ta tiếp tục đi, người mới, đến cả tư cách còn bị nghi ngờ!” Nhâm Lãm mang ống nghe vào, nhìn Tiết Mặc đang phản chấn tinh thần bằng ánh mắt khiêu khích.

5. Chương 5: Khủng Hoảng Kinh Tế (nhị)

To mồm nói ra chính là hành động của việc quá xúc động, Tiết Mặc buồn bực nhìn kịch bản. Lần đầu tiên bị nói thành “xử nữ then thùng quá độ”, lần thứ hai bị khinh bỉ thành “Mặt hàng hạng chót rằng không đồng đều”, lần thứ ba...Cậu thật sự không hiểu sao tổng giám lại rảnh rỗi như thế, hay là do cậu quá xui, mỗi một lần ghi âm đều bị anh ta đích thân tới chỉ đạo.

“Bỏ đi, tốt nhất là cậu nên tìm cảm giác, tôi không muốn lãng phí tình cảm và sức lực của mình!” Nhâm Lãm buông tay, bất kể là bao nhiêu lần cũng không làm y suy giảm sự cẩn thận, tỉ mỉ và nhiệt tình với công việc.

“Cậu chưa từng yêu ai sao?” Trương Dương nghi hoặc, hỏi: “Thử dùng tâm trạng trong tình yêu, hoặc là sự ái mộ với người mình sùng bái xem...”

Nếu như là trước đây, khi chưa biết thân phận thật sự của Đại Đế, Tiết Mặc tin chắc là mình có thể dùng sự sùng bái, nhưng...Hiện giờ với cậu, yêu cầu này thật quá khó khăn, tuy nhiên...Nếu không nhìn bộ mặt

đáng ghét của anh ta, chỉ nghe giọng nói thì, có lẽ, vẫn rất yêu thích, “Có thể cho tôi mượn băng ghi âm của bộ ”Quang Tộc Chi Luyến” không?”

Nhâm Lãm nhú mày, ra tay ngăn trở lý vừa định đi, “Ồ đoạn nào?”

“Tập ba mươi mốt, đoạn nam chính an ủi nữ chính khi nữ chính biết được thân phận thật sự của nam chính!” Tiết Mặc đáp vô cùng rõ ràng.

“Em là mặt trời, là đóa hồng của tôi?” Khuôn mặt lạnh lùng như núi băng vạn năm của Nhâm Lãm khẽ đọc ra lời thoại ngọt ngào.

Quả nhiên! Cậu vẫn không cách nào kháng cự âm thanh này, chỉ cần không nhìn mặt, chỉ cần không nhìn mặt, Tiết Mặc nhắm mắt lại, trong đầu là gương mặt động lòng của nam chính khi nói ra câu ấy.

Khó khăn qua đi, thuận lợi thu được một cách thần kỳ, có lẽ là do tác dụng trấn an từ lời thoại cảm động đó mang tới...Tóm lại, Tiết Mặc đã hoàn thành nhiệm vụ một cách rất có chất lượng.

Đến khi tập phim đó phát sóng, cơ mặt cậu giật giật, giọng nói của anh trai thiếu niên...sao lại là Đại Đế! Tuy chỉ có một câu, nhưng khi nghe, tâm trạng của cậu vẫn mờ mịt không thôi, tim cậu đập kinh hoàng, như muốn nhảy ra khỏi cơ thể. Đại Đế, thật sự là mê chết người, tiếc là chỉ có giọng nói Thiên Sứ, còn lại, tất cả đều là ác ma! Oa oa!

Phần gay cấn vừa tung ra, không chỉ có các khán giả xem mà còn có Chu Minh. Mới sáng sớm, Tiết Mặc đã bị tiếng chuông đánh thức, trong mơ hồ, cậu nghe được tiếng hét hưng phấn của đối phương, ngay vào lúc sự hưng phấn ấy lên cao điểm nhất, thì bỗng dưng tắt máy. Tình huống gì đây? Tiết Mặc nhìn điện thoại, đại não hoạt động ba giây, sau cùng cậu ném sang một bên, tiếp tục gặp Chu công.

Khủng hoảng kinh tế lại tiếp tục tàn sát không thương tiếc, công ty Ưu Thanh cũng bị đánh tới muốn rã ra. Sáng đó, Tiết Mặc đẩy cửa vào, lập tức trông thấy bầu không khí mây đen dày đặc trong văn phòng, quản lý nhú mày, kể kể gì đó, còn Lưu Thiên thì ngồi kể bên tận tình khuyên bảo.

Chỉ dùng đầu gối để nghĩ thôi, Tiết Mặc cũng biết đây là tính huống gì rồi. Tính của Lưu Thiên tuy có chút ngạo mạn, nhưng vẫn là một người có thực lực. Giờ công ty đang xuống dốc, chỉ cần là người thông minh một chút đều muốn kiếm đường rút quân, huống hồ gì Lưu đại gia đã lăn lộn mười mấy năm trời, lần này, xem ra, cho dù quản lý có quỳ xuống đất, cũng khó lòng vãn hồi.

Không ngoài dự đoán, cuối cùng Lưu đại gia vẫn bỏ của chạy lấy người, hơn nữa không phải đi một mình, mà còn dẫn theo vài diễn viên lồng tiếng có quan hệ rất tốt với anh ta. Quản lý tổn thất nặng nề, tập tễnh cầm túi đi ra cửa. Trước giờ cơm trưa, Chu Minh gọi tới, không phải giải thích chuyện lần trước anh ta đã cắt điện thoại giữa chừng, mà phần khởi mời Tiết Mặc dùng cơm, đương nhiên Tiết Mặc cũng không hề từ chối mà gật đầu đồng ý.

“Ăn cơm cũng phải dẫn người hầu tới sao? Hay là mua một tặng một?” Nhìn người cao gầy mang kính đen

phía sau Chu Minh, cậu đã cho ngay vào danh sách những người cực ghét như Nhâm Lãm, hướng hồ nhìn mặt Chu Minh như không thích, lại còn trừng mắt anh ta.

Người theo đuôi biểu hiện vô cùng thân sĩ, ít nhất thì cũng không vì cái vẻ khinh bỉ của Chu Minh mà không kéo ghế ra cho anh ngồi, sau còn định cầm túi và áo khoác cho anh, nhưng bị Chu Minh từ chối. Sau một màn tranh đấu không hiệu quả, anh ta đã mặt dày ngồi cạnh bên anh.

“Nghe nói cậu sắp lĩnh tiền thôi việc rồi?” Mở lời trước Chu Minh, gã theo đuôi nọ tháo mắt kính xuống, Tiết Mặc cảm thấy đầu mình bắt đầu đau.

“Cậu câm miệng đi!” Người hiền lành như Chu Minh không nhịn được nữa, quát người nọ một tiếng.

“Đừng nóng, tôi chỉ nói sự thật thôi!” Thiếu gia Thiệu Đông tao nhã nhún vai, vẻ mặt vô tội.

“Tôi thấy, cái ngày mà anh lĩnh tiền cũng không còn bao lâu đâu!” Tiết Mặc uống một hớp trà, với anh chàng ngáng chân cậu khi đó, cậu đương nhiên là không có hảo cảm.

“Không dám phiền cậu lo lắng, Nhâm thị không dễ đổ vậy đâu!” Thiệu Đông giật lấy bình trà trong tay Tiết Mặc, định châm trà cho Chu Minh.

“Nếu như là Nhâm thị, nhất định là tiền thôi việc sẽ khiến người ta phải chờ mong!” Bao thù mới hận cũ, Tiết Mặc đều đổ hết lên đầu Nhâm thị, nuôi một đám quái vật thế này, sao còn không sụp chứ? Để lại đúng là tai họa cho xã hội nha.

Hai người liên tục khẩu chiến, Chu Minh ở cạnh không xen vào, tự động trở thành vật trong suốt. Cho đến khi tính tiền cơm, anh mới khôi phục lại thực thể hóa.

“Cám ơn!” Đây đương nhiên là cám ơn Chu Minh, còn Thiệu Đông - người xuất tiền túi ra trả lại bị Tiết Mặc không khí hóa.

“Đừng khách khí, mỗi ngày làm một việc thiện là mỹ đức của tôi!” Thiệu Đông nhận tiền còn dư của bồi bàn, mỉm cười nhìn Chu Minh đang nổi giận.

Tránh khỏi nanh vuốt của Thiệu Đông, Chu Minh nghiêm mặt nói với Tiết Mặc, “Thật ra, nếu như có thể, nhận vài bộ BL cũng không có gì, dù sao thì cũng có thể tăng chút nhân khí, không bằng, cậu thử xem thế nào!”

Tiết Mặc gật đầu, đây đúng thật là một lời trúng trọng tâm. Nguyên nhân mà tới giờ cậu không nhận nam x nam là trước đây, Tiết Mặc phát hiện âm thanh nam giới lại càng dễ làm cậu hưng phấn, để tránh những xấu hổ không cần thiết, cậu mới định ra nguyên tắc không nhận đam mỹ, chỉ là như vậy, công việc mà người mới có thể nhận lại càng ít, vả lại, những bộ khác cậu cũng không nhận được. Giờ tình thế quá bức bách, để giải quyết hai tầng áp lực là công việc và sinh tồn, đúng thật là cần phải thay đổi chút nguyên tắc

mới thỏa.

“Công ty của cậu ta cũng sắp rơi đài tới nơi rồi, biết nhận phim ở đâu chứ?” Thiệu Đông lại ngồi xuống cạnh Chu Minh, ý bảo nhân viên phục vụ đưa thức uống tới, “So đo chọn lựa kịch bản, chi bằng tìm cho mình một nơi lánh nạn trước, người mới tự do chẳng khác gì người thường cả!”

“Nếu ông chủ Ưu Thanh có thể chuyển nhượng công ty cho người khác thì tốt rồi, tiếc là...” Trong giai đoạn rung trời chuyển đất này, ai rảnh đi nhặt củ khoai lang nóng bỏng tay, không chống chịu nổi đó chứ? Chu Minh nói tới một nửa, thì im lặng.

“Để tôi nghĩ cách khác xem, cảm ơn!” Tiết Mặc nở nụ cười cảm kích.

“Tôi phát hiện, thật ra cậu không hề thành thật như bề ngoài của cậu!” Trước đó, Thiệu Đông đã bảo Chu Minh ra trước quầy lấy hóa đơn, còn anh ta thì ở lại, tiếp tục nói móc Tiết Mặc.

“Chu Minh rất tốt!” Tiết Mặc híp mắt, cười y như gian thương, “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường đều biết!”

“Người đi đường đều biết, duy chỉ có đương sự là không rõ!” Thiếu gia u oán, cảm thán.

Mới đó, Tiết Mặc đã nhận được tiền thôi việc, cảm phong thư, cậu vẫn quyết định kiên trì quét tước sạch sẽ công ty rồi mới đi.

Quản lý không ngừng than thở, thấy Tiết Mặc còn đang quét dọn phòng tập, ông lão lệ tung hoành, “Xin lỗi, đã làm chậm trễ tiền đồ của cậu!”

“Chú đừng nói vậy, ở công ty, tôi học được rất nhiều điều!” Tiết Mặc vội vàng đáp lễ, cậu thật sự không đành lòng. Bình thường, cậu không tiếp xúc với quản lý bao nhiêu, nhưng cậu cũng biết là ông ấy khó xử, chẳng qua hôm nay, nỗi lòng của hai kẻ đang gặp khó khăn lại chẳng giống nhau.

“Rất nhiều người chịu không nổi nữa, đã chọn cách rời khỏi nơi này!” Quản lý kéo Tiết Mặc ngồi xuống, thở dài, tâm sự, “Ngay từ đầu, họ đã phải chịu cảnh trợ cấp không đủ, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, cho dù có cơ hội cũng rất khó nổi danh. Cho dù có được chút danh tiếng, thì qua thời gian cũng sẽ bị lãng quên, cho dù có nổi, thì cũng tùy thời gặp phải nhiều rắc rối!”

Tiết Mặc gật đầu, cậu đã thấy nhiều người chọn cách rời khỏi, còn cậu thì vẫn duy trì tới cùng, cũng giống như động lực sống khi cậu còn ở cô nhi viện. Mỗi tối, giờ xem TV, chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của đám cô nhi bọn họ. Nghe được âm thanh khiến cậu hạnh phúc trên TV, khi đó, tiểu Tiết Mặc đã có nguyện vọng làm một diễn viên lồng tiếng.

“Aizz, đến cuối cùng, tôi cũng không thể giúp được gì cho cậu, làm việc đến già, kết quả cũng chẳng có thứ gì cho bản thân, đúng thật là một cuộc đời lảm nhảm thất bại. Giờ, nuôi sống được chính mình là quan trọng

nhất, từ từ trụ vững, cơ hội tốt luôn mở ra!” Quản lý chống tay lên ghế, đứng dậy, trước lúc màn đêm buông xuống, khóa cánh cửa lớn Ưu Thanh.

Nó sẽ không bao giờ mở ra nữa, Tiết Mặc lặng lẽ khóc thầm, lại cố nén không cho rơi nước mắt, rồi nhanh chóng bỏ chạy về...nhà. Tương lai còn rất dài, nhưng hiện tại vẫn chưa nhìn rõ phương hướng.

6. Chương 6: Cơ Hội Mới

Không thể không thừa nhận vận khí cũng là một phần của thực lực, Tiết Mặc hoàn toàn không ngờ chỉ với một vai diễn nho nhỏ mà đã mang tới niềm vui bất ngờ cho cậu. Trên khắp các trang web và tạp chí đều có các phần bình luận của các fan về tình cảm của hai anh em họ, đây cũng xem như nhắc lên một làn sóng nho nhỏ. Mấu chốt chính là sau ba năm, Đại Đế lại lộ diện, dù chỉ có một lời thoại, nhưng cũng khiến các fan hưng phấn không thôi.

Tiết Mặc rảnh rỗi vừa đi làm công ở một hiệu sách, vừa lật báo tìm cơ hội. Dường như, mọi người rất chờ mong ngày tái xuất của Đại Đế, Tiết Mặc thậm chí hét lên điên cuồng, các người mà biết bộ mặt thật của anh ta, nhất định sẽ hỏng mắt, ảo ảnh, tất cả đều là ảo ảnh!

“Có hứng đi thử giọng không?” Nhận được một cuộc gọi từ một số lạ, Tiết Mặc sửng sốt, “Dù sao thì tôi cũng không có hứng với nhân vật kỳ này, coi như dẫn cậu đi giao lưu chút vậy!” Ở đầu bên kia, giọng nói của Thiệu Đông truyền tới, giống như mới rời giường chưa bao lâu.

“Tốt vậy à?” Tự dưng tốt bụng như thế, Tiết Mặc đương nhiên là không dễ dàng mắc câu, hết cách rồi, ai bảo ở lần hợp tác đầu tiên, hai người đã chơi thẳng mặt nhau như thế.

“Ha ha, nhóc à, cậu mang thù quá đấy! Để cảm ơn chuyện cậu đã cứu tác phẩm của Chu Minh, tôi sẽ tốt bụng, chủ động cứu lại cậu một phen!” Dường như tâm trạng của Thiệu Đông rất tốt, “Rốt cuộc thì có đi hay không, trả lời một tiếng cho khỏe coi?”

“Đi!” Đi chùa, không đi thì phí, dù sao nếu cứ kéo dài vậy nữa, e là cậu sẽ bị ép “đổi nghề”. Khi tuyệt vọng, thứ gì cũng có thể thử, đã có người tự dâng tới cửa, tốt nhất là không nên vờ vịt thâm trầm.

Tới hiện trường, Tiết Mặc đau đầu, đại sảnh chật kín, người xếp hàng nhận kịch bản cũng nối thành một hàng dài trước đài. Đương nhiên, nhiều đó thôi cũng chưa phải là nguyên nhân chủ yếu khiến cậu đau đầu, quan trọng nhất là ma đầu Nhâm Lãm đang khoanh tay, đứng trên đài chủ tịch ngạo nghễ nhìn toàn trường.

“Sợ rồi à?” Thiệu Đông trào phúng, làm người mới mà gặp phải cảnh này thì chân nhũn ra là chuyện rất bình thường, sau trận càn quét từ khung hoàng kinh tới với giới giải trí, cơ hội cho bất kỳ công việc gì luôn

rất quý báu, hưởng hồ bản thân mình còn bị người ta dòm ngó.

“Anh thật là dài dòng!” Tiết Mặc tùy tiện liếc Nhâm Lãm đang uy phong tám hướng một cái, mỗi ngày phải làm nhiều việc như vậy, chắc là vị đại thần này sẽ không chú ý tới một con tép rêu như cậu rồi, “Công khai chiêu mộ trong toàn giới để lồng tiếng cho bộ phim hoạt hình nguyên án (*) này?” Trong giai đoạn thiếu nhà tài trợ, rất nhiều công ty không thích làm các tác phẩm nguyên án, chưa kể tới quá mạo hiểm về thị trường tiêu thụ, nhà đầu tư cũng rất khó tìm, vậy mà giờ này Nhâm thị lại cho xúc tiến chế tác một bộ phim nguyên án hoàn mỹ, đủ thấy sự quyết đoán của người dẫn đầu giới giải trí.

“Đây đích thật là phong cách của anh ta!” Thiệu Đông quay qua nhìn thanh niên mặc tây trang đen trên đài.

“Đúng là ma đầu!” Tiết Mặc nói khê.

Thiệu Đông cũng không chú ý tới chút oán hận của Tiết Mặc, anh ta hết nhìn động rồi lại ngó tây, sau cùng bảo Tiết Mặc đi theo mình, “Đây là bạn của tôi, phiền cậu lấy cho cậu ấy một mẫu báo danh!”

Đưa mẫu báo danh cho Tiết Mặc, Thiệu Đông nói khê vào tai cậu, “Cố ghi cho hết, nhớ phải ghi vai lẫn trước là đích thân tổng giám kiểm tra!” Với những diễn viên lồng tiếng trong nội bộ thì tờ báo danh này chỉ là một món đồ chơi, cũng có một số người nổi tiếng thì chỉ tùy tiện ghi mỗi cái tên của mình vào, hoặc viết sơ sài gì đó là được. Nhưng với một người mới mà nói, đây là lý lịch cá nhân, nhất định phải viết cho cẩn thận.

Tiết Mặc do dự, không biết có nên ghi là do Nhâm Lãm đích thân giám sát hay không. Lúc cậu lấy lại tinh thần thì đã thấy Thiệu Đông đang nói cười ầm ĩ với mấy cô gái, trông rất hài hòa. Một người trong số đó còn đỏ mặt, nói khê vào tai Thiệu gia, rồi cả hai cùng phá lên cười. Sau lại, Thiệu Đông lại càng không chút cố kỵ, ký tên vào bức hình cho đối phương, trong lúc ký còn không quên hôn gió, khiến cô nàng nọ thẹn thùng, cẩn thận cất tấm hình vào.

Ghi xong giấy báo danh, Tiết Mặc giao cho nhân viên công tác. Thiệu Đông nở nụ cười ám muội với cô gái nọ một cái, theo cậu rời khỏi đó.

“Vận đào hoa của anh đúng là rất khá!” Tiết Mặc như vô ý trêu chọc.

Thiệu Đông cười hề hề, hai tay cắm trong túi quần, thản nhiên nói: “Cũng còn được!”

Tiết Mặc không bàn tiếp chuyện này nữa, đột nhiên trong đầu cậu lại thoáng hiện ra khuôn mặt của Chu Minh, tinh khiết như tờ giấy trắng, nụ cười ngượng ngùng, so với cảnh của Thiệu Đông ban nãy, đúng là lóa mắt. Hai người im lặng đi tới khu chờ đợi, rất nhiều gương mặt quen thuộc thấy Thiệu Đông, lập tức chủ động chạy tới nịnh hót, Tiết Mặc thoải mái đứng đó, mặc cho Thiệu gia giới thiệu mình với người khác.

Không bao lâu sau, nhân viên công tác đã đến thử giọng loại vòng đầu và giao kịch bản. Tiết Mặc thuận lợi bước vào vòng kế, chờ lấy được kịch bản, cũng giống như những người khác, cậu chuyên tâm chuẩn bị

cho đợt thử giọng sắp tới. Cả đại sảnh ban đầu còn ồn ào, giờ lập tức yên tĩnh lại, ai cũng chú tâm nghiên cứu vai của mình, đến cả nhân viên công tác cũng nói chuyện với nhau rất khẽ.

Lần này, vai Tiết Mặc thử là một thiếu niên, bạn thân của nam chính, cùng nam chính lưu lạc tới một thế giới khác. Cậu ấy đã dùng nụ cười và trí tuệ của mình ủng hộ nam chính, kể đó, cậu bị BOSS phản diện hóa thành ma, bị trọng thương dưới tay người bạn tốt của mình. Đến cuối, cậu khôi phục thần trí, vì cứu nam chính mà hi sinh.

Dùng âm thanh hoàn mỹ biểu đạt sự lạc quan và sự lãnh khốc sau khi hóa thành ma của thiếu niên chính là mấu chốt của công việc lần này, tính cách trước và sau của thiếu niên rất mâu thuẫn, khiến người lồng tiếng vướng phải nhiều khó khăn, trở ngại.

Xem xong đoạn tóm tắt về nhân vật, Tiết Mặc bị vận mệnh phức tạp, bi thảm của nhân vật đó hấp dẫn sâu sắc. Nếu có thể lấy được vai này, với một người mới như cậu mà nói là sự giúp sức rất lớn, cậu quyết định, bất kể thế nào, nhất định phải giành cho được.

Đầu tiên là thử giọng cho vai nam chính, Tiết Mặc liếc qua đám người đang chờ, phát hiện bên trong có vài nhân vật bậc thầy, trường đua của bọn họ rất kịch liệt. Tiết Mặc thở sâu, cố điều chỉnh tâm trạng thật tốt, cậu muốn dùng trạng thái tốt nhất để ứng chiến.

Thời gian thử giọng vai nam chính vượt xa dự tính của Tiết Mặc, có người thỏa mãn, mỉm cười rời khỏi, nhưng đa phần lại là uể oải, thoái chí. Sau hơn bốn tiếng đợi chờ, cuối cùng cậu cũng nghe nhân viên công tác hô bắt đầu thử giọng cho vai nam xứng, một giọng nói thật ngọt ngào nha!

Mỗi lần thử là một người, mỗi người cầm kịch bản bước ra phía trước, rồi vào phòng thu âm rút thăm xem nội dung biểu diễn. Khi mở tờ giấy ra, Tiết Mặc hóa đá.

Là một đoạn kịch quá ư là bình tĩnh, nam xứng chỉ nói có ba lời thoại: 1. Ừ; 2. Được; 3. Huýt gió.

Nhân viên công tác lập tức nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại, lắc đầu cảm thán. Phải biết rằng, chỉ cần có Nhâm Lãm tham gia tuyển chọn, toàn bộ những lời thoại đều được lấy ra một cách ngẫu nhiên, lại còn phải nghe chăm chú. Bởi thế, mỗi lần đặc biệt trong thấy chữ ký JP, nhân viên ở đó điều tưởng tượng thành “Bức Thư Tử Vong”.

Trong tình huống không có người diễn cùng, lại phải diễn đoạn có lời thoại cực ngắn, bất kể thế nào, thì việc thể hiện ba câu này cũng là một vấn đề cực đoan. Tiết Mặc đen đầu, cười khổ, bước lên đài.

Người ngồi ở giữa đài thẩm định cứ y như Ma Thần, lớp kính đen bị ánh đèn phản chiếu lại càng chói mắt, “Là cậu!” Hai từ lạnh lùng bay ra khỏi khóe môi ai đó ngay sau khi lia mắt xem đề thi. Bỏ kịch bản sang bên, Nhâm Lãm khoanh tay nhìn, phong phạm đế vương mười phần.

“Là tôi!” Tiết Mặc ngẩng đầu, cậu cũng không muốn còn chưa bắt đầu đã bị khí thế của đối phương lấn áp.

Có hơi lạnh, đạo diễn ngồi cạnh Nhâm Lãm không khỏi rung mình một cái, “Cậu có thời gian chuẩn bị là ba phút!”

Ông nói xem, đây có gì để chuẩn bị!!! Tiết Mặc thầm hét lên trong lòng, cậu hận không thể lấy tờ kịch bản đó nuốt luôn vào bụng.

Đồng hồ gõ tích tắc, đột nhiên “ầm” một cái, cửa bị đá ra, Trương Dương cười to, ôm bụng tiến vào: “Ha ha ha ha, cậu...Ha ha ha, hôm nay cậu ra ngoài không xem hoàng lịch đúng không? Ha ha!”

Hai tầm mắt khinh bỉ cùng bắn về phía anh ta, đây là lần đầu tiên trong lịch sử Tiết Mặc và Nhâm Lãm ăn ý với nhau.

“Cút!” Động từ một chữ vang lên trong phòng thu âm, tuy nhiên, từ phía trước là phát ra từ tiếng gầm nhẹ của núi băng Nhâm Lãm, còn từ phía sau là xuất phát từ tiếng lòng của Tiết Mặc.

“Đừng vậy nha, Tiểu Lãm Lãm!” Trương Dương lau khóe mắt do cười ứa ra, lắc lắc thân thể, chen vào ngồi giữa chiếc ghế trên đài, “Người ta cũng muốn cảm thụ một chút đặc biệt anh trao cho tình yêu của mình nha!” Dứt lời, anh ta bắt đầu điên cuồng quảng mị nhãn cho người đang khổ sở đứng trước microphone.

Là đặc biệt trao cho người anh ta hận nhất thì có, Tiết Mặc nổi điên trong lòng, rốt cuộc thì cậu đã làm gì chọc vị đại thần đó, mục đích không phải là đùa với cậu, mà là đùa cậu cho tới chết!

“Tới giờ rồi, bắt đầu!” Không thèm ngó tới cái mặt méo mó do ghen cười của Trương Dương, Nhâm Lãm thần nhiên mở miệng, tiện thể còn nhắm mắt dưỡng thần. Đương nhiên, động tác này đã được ẩn giấu sau lớp kính đen, bởi vậy mới không khiến Tiết Mặc nhìn y bằng ánh mắt thù hận.

Ch ú t h í c h:

() Tác phẩm nguyên án: Quá trình chế tác anime theo sát manga, tức là sau khi manga phát hành một vol thì phía chế tác sẽ xem phần ứng cử của người xem với vol ấy thế nào để chỉnh sửa, chế tác thành một tập anime cho phù hợp, hút người xem. Tương tự với các tập tiếp theo.*

7. Chương 7: Tiểu Miêu Quái

Tiết Mặc hít sâu một hơi, dồn hết toàn lực, nghe theo mệnh trời vậy!

“Ừ!” Âm thanh vui mừng, giống như trao cho người mình yêu vật định ước sau đó đáp lại câu hỏi “Cậu yêu tôi à?” của đối phương.

“Được!” Giọng điệu của câu này khá ung dung, biểu hiện sự đồng ý và cảm giác thân thiết cực kỳ. Còn câu thứ ba...bì thăm.

“Su..Suy...Súy...Ồ a!” Mặt Tiết Mặc nghẹn như quả anh đào, cậu không thối được, ngược lại còn tạo thành một tập hợp của các âm thanh quý dị.

Trương Dương cười bỏ mình trên bàn, Nhâm Lãm giật giật khoe miệng không phản ứng, đạo diễn thì phồng má lên cố nín cười, còn các trợ lý thì giả vờ đau bụng. Cuối cùng, Tiết Mặc bị ép phải bỏ qua lời thoại cuối cùng, cậu đau khổ nhìn mọi người, cố nén khổ sở khi không còn cơ hội, cậu vờ như thần nhiên để khắc chế tâm trạng của mình.

“Được rồi, mời ra ngoài, đóng cửa lại!” Nhâm Lãm cúi đầu, xem kịch bản của người kế tiếp, còn toàn thể nhân viên trong tổ thử giọng thì ngẩng đầu lên, nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt thương hại. Trương Dương đứng dậy, chuẩn bị theo cậu ra ngoài.

Tiết Mặc không phản ứng, hai mắt nhìn chăm chăm Nhâm Lãm, giống như đang chờ đợi điều gì.

Bộp! Trương Dương vỗ bàn, ý đồ làm bánh bao đáng thương tỉnh lại, chẳng lẽ là đá kích quá nặng, cho nên choáng váng rồi? Tiếc là Tiết Mặc lại không hề có phản ứng, “Tiết Mặc!” Trương Dương cố gắng dùng microphone để gọi đối phương.

“A? Gì thế?” Tiết Mặc từ từ quay qua, sau đó bỏ thêm một câu nghi vấn.

“Chờ thử giọng xong hết mới công bố người được chọn!” Trương Dương vội vàng giải thích, đứa nhỏ này đúng là choáng váng thật rồi.

Tiết Mặc ‘A’ lên một tiếng, nhúu mày, hỏi lại: “Vậy còn lời nhận xét khiến người ta phải nổi điên?”

Cậu bị hành riết thành nghiện à? Trương Dương và đạo diễn cùng che đầu, còn Nhâm Lãm thì bĩu môi, thần nhiên nói: “Những người chuyên lồng tiếng phim kinh dị như cậu không xứng để nhận xét!”

“...” Minh đúng là tiện thật, Tiết Mặc không nói gì, cắn môi dưới, yên lặng ra ngoài. Cậu nhủ thầm, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!

Trương Dương chạy theo cậu, “Người gặp xúi quẩy nhiều lần, nhất định sẽ có một lần gặp may mắn!” Nói xong, còn vỗ một cái thật mạnh lên vai Tiết Mặc, kiên định nói.

“Anh xác định là đang an ủi tôi?” Tiết Mặc hỏi lại.

Trương Dương liều mạng gật đầu, khẳng định.

“Được rồi, cảm ơn!” Đổi lấy một câu cảm ơn thật miễn cưỡng của Tiết Mặc.

Trên đường về nhà, Tiết Mặc ủ rũ tựa vào lớp kính cửa xe điện ngắm xem trời chiều, đâu đâu cũng có thử thách, lần này nhất định là không có cơ hội, hiếm khi có người cho cậu cơ hội, tiếc là cậu lại không nắm chắc. Lời thoại chó má, cậu không ngờ là phải huyết gió a!!!

Vào một đêm không trăng...trời đầy mây, nhân viên trong cả tổ chế tác...ngoài Nhâm Lãm ra, giữa đêm đen mù mịt (?), sau mấy ngày tăng ca, tinh thần như hồng mất. Trong trạng thái mỗi mệt, mắt to trừng mắt nhỏ, trong phòng họp bắt đầu hội nghị bàn tròn, kịch liệt (?), chuyên chú (?), thảo luận diễn viên lồng tiếng cho bộ phim hoạt hình — Thần Ân.

Sau ba giờ liên tục ngồi trong phòng họp, nhưng tinh thần của Đại Đế Nhâm Lãm vẫn rất phấn chấn, y tao nhã uống cà phê đen, xuyên qua lớp kính đen, đánh giá trạng thái làm việc của mỗi một nhân viên.

“Mắt tôi thâm quầng rồi!” Hét lên một tiếng, Trương Dương nắm chặt gương trang điểm, khóc không ra nước mắt, “Tôi sẽ tới cơ quan lao động kiện anh, anh ngược đãi người yếu thế!”

Phòng họp lặng ngắt như tờ, mọi người đang ngáp, liếc trộm phản ứng của tổng giám, “Nếu lý do yếu thế của cậu là gay thì tôi xin nhận!” Đại Đế luôn luôn bình tĩnh, giọng điệu luôn luôn trấn định, quyết sách luôn luôn anh minh, miệng mồm cũng luôn luôn ác độc.

Trương Dương cắn giận, hô to: “Xin bệ hạ sớm đưa ra quyết định — tan họp!”

“Tôi có thể ký tên vào đơn xin từ chức của cậu trước!” Nhâm Lãm buông tách cà phê xuống, hồ hững nói.

“Ha ha, thật ra, không phải những người chủ chốt anh đều chọn hết rồi sao? Ha ha!” Tổng đạo diễn cả buổi vẫn chưa mở miệng lúc này mới cởi bỏ chiếc áo ẩn thân, vuốt vuốt chiếc cằm đầy đặn, cười ha ha.

Tổ trưởng bộ phận biên tập mang theo chiếc kính cận siêu dày lúc này mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thều thào: “Ngoài Boss Ma vương phản diện và người hầu bé nhỏ của gã ta!”

Nói tới đó, Trương Dương lại phẫn hận, “Ngay cả người đi đường A, B, C, D cũng đã chọn xong cả rồi, sao lại chọn không được Đại ma vương và tiểu đệ của gã chứ? Quá không năng suất! Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Nhâm thị cũng đóng cửa thôi!”

Lúc này, toàn thể công ty lập tức chĩa mũi nhọn về phía đại ma đầu công ty — Nhâm tổng giám. Do dự một hồi, chủ nhiệm bộ phận thiết kế mới run run, kể lại: “Vai, vai này...Những người thử giọng, đều bị tổng giám mắng, mắng chạy hết!”

Mọi người lâm vào trạng thái bi ai, qua một hồi lâu, Trương Dương mới trụ vững, dưới con mắt chờ mong của mọi người, một lần nữa đứng ra: “Nói tới Ma Vương, đã có sẵn một người!” Giỏi lắm giám đốc Trương Dương! Anh đã không phụ kỳ vọng của cả tập thể với anh, dũng khí của anh cũng giống như tính mạnh anh, vô cùng chói sáng, anh đại diện cho giai cấp vô sản lao động vất vả, một đao đâm trúng tim đen, vạch rõ bản chất tàn ác của giai cấp tư bản, nhân dân kính yêu anh, tôn kính anh, đến tiết Thanh minh, tập thể chúng tôi sẽ bi ai hộ anh ba phút, “Anh phải thay đổi, Đại Đế, hay giở bỏ bộ mặt xinh đẹp, để người đời nhìn rõ bản chất của anh, đây mới là chuyện quan trọng nhất!”

Sau khi nói ra câu sau cùng, trên bàn họp, ngoài Nhâm Lãm và Trương Dương ra, sớm đã biến thành Niết Bàn. Dưới bàn, tổ trưởng tổ chế tạo đang cố gắng rút chân ra khỏi đáy quần tổ trưởng tổ biên tập, do thể trạng của tổng đạo diễn quá mức khổng lồ, cho nên lộ nửa cái mông ra bên ngoài, chính thức trở thành bia ngắm.

Nhâm Lãm trầm mặc, cầm tách cà phê không trên bàn lên, từ từ gơ nó ra trước mặt. Đồng thời, anh hùng Trương Dương cũng lui về sau nửa bước, toàn thân run nhè nhẹ. Bầu không khí trong phòng họp khẩn trương đến cực hạn, giống như đang đếm ngược trước khi phóng vũ khí hạt nhân. Đột nhiên, Nhâm Lãm đứng dậy, còn Trương Dương thì thốt ra một câu khí thế ngất trời, “Tôi sai rồi!” Mạnh mẽ mà vang dội, quý khốc thần sầu, tổng đạo diễn kinh hoàng quá độ, che mông, không để ý hậu quả, điên cuồng chui vào trong, khiến đầu bị thương nghiêm trọng.

“Đề nghị được thông qua, cho tôi thêm một tách cà phê!” Nhâm Lãm xoay người đưa tách cho tiểu thư Ngụ Mỹ Nhân đang đứng cạnh. Y bình tĩnh, ngồi xuống lần nữa, “Còn nhân tuyển cho vai người hầu tiểu quái thú, tôi cũng quyết định rồi!” Cặp kính của Đại Đế thoáng hiện lên một tia sáng, “Thật ra thì hiệu quả từ phim kinh dị cũng không tồi!”

Đời người như một cái hồ to, ta càng liều mạng tránh khỏi nó, kết quả ngẩng đầu lên, mẹ kiếp, lọt hồ rồi!

Tiết Mặc khép quyển nhật ký lại, thở dài một hơi. Quá trình theo đuổi lý tưởng và sự thật tàn khốc khiến cậu mệt đến chịu không nổi, cuộc sống khó khăn lại càng đánh sâu vào ý chí mỏng manh của cậu. Cậu cần một khẳng định, cho dù đó có là một lời nói dối đầy thiện chí.

Aizz, tiếp tục cần cù, tiết kiệm sống qua ngày, có lắm lúc, Tiết Mặc cũng sẽ uể oải và hối hận, nếu trước đây cậu chọn đường lên đại học theo ngành thư viện, có khi nào sẽ dễ sống hơn chăng?

Thi thoảng, những suy nghĩ tiêu cực đó lại hiện ra trong đầu cậu, tuy nhiên, nó tồn tại còn chưa tới mười giây. Trong mười giây dao động ấy, di động của cậu vang lên.

“Đúng vậy...Hử? Thật sao...Được, được, cảm ơn, tạm biệt!” Đặt điện thoại xuống, cậu ngửa mặt lên trời cười to, hưng phấn đến không biết đông tây nam bắc. Gọi tới là bộ phận chế tác phim hoạt hình ở Nhâm Thị, cho cậu biết cậu đã thuận lợi vượt qua buổi thử giọng, nhận được một vai cực kỳ cá tính.

Đúng là niềm vui bất ngờ, Tiết Mặc cười toe toét, ngay cả mì tôm bình thường khó nuốt, cậu cũng cảm thấy đó chính là sơn hào hải vị, ăn ngon lành. Vui sướng qua đi, cậu nhanh chóng bình tĩnh lại, lúc ấy biểu hiện của cậu rất tệ, cái gã nghiêm khắc tới biến thái họ Nhâm đó sau lại đột nhiên đổi tính như vậy? Chẳng lẽ...Là Trương Dương tội nghiệp cậu, đã đi ngã sau, cực lực tiến cử cậu?

Suy nghĩ lung tung cũng vô ích, Tiết Mặc vội vàng thay quần áo, chạy về phía trụ sở của ma đầu — Tòa nhà của tập đoàn giải trí Nhâm thị.

Tĩnh ngộ rồi! Nhìn vẻ mặt mĩa mai của nhân viên công tác khi đưa kịch bản tới cho cậu, tâm trạng cậu thoáng chốc như ngã xuống vực sâu vạn trượng. Đầu cậu như có vô số con quạ đen bay qua, mẹ kiếp, cuối cùng cậu cũng hiểu lời bình luận “chuyên lồng tiếng phim kinh dị” đã được sử dụng thế nào rồi!

Dòng thứ nhất trong kịch bản: Mèo ba chân Lạp Tây - Ma sủng bên cạnh nhân vật phản diện Boss Ma vương bất động.

Dòng thứ hai trong kịch bản: Là con mèo đen thích nhất là nói lung tung và ăn cánh, một tiểu nô lệ vô cùng ái mộ chủ nhân.

Dòng thứ ba trong kịch bản: Ngoài nói lung tung ra, không có lời thoại nào.

Xem hết toàn bộ kịch bản, dù cảm thấy có chút ỉu oải, nhưng Tiết Mặc vẫn thấy thỏa mãn, dù sao thì có vai vẫn hơn là không có, hướng hồ cậu cũng thấy là tên nhóc này sẽ rất được yêu thích, vả lại, đây cũng là một thể nghiệm hiếm có trong công việc.

“Boss Ma vương là vị tiền bối nào lồng tiếng vậy?” Tiết Mặc nhìn nhân viên công tác bằng ánh mắt sáng ngời, mong đợi. Bình thường mà nói, nhân vật phản diện là quan trọng nhất, cho nên thường chỉ do các nhân vật cỡ bự trong giới lồng tiếng đảm nhận, nếu là một tiền bối hòa ái, xem như lần này cậu lời to rồi, vì không chỉ có cơ hội học tập thật nhiều kỹ xảo mà còn có thể gần gũi, quan hệ tốt với tiền bối nhất lưu.

“Là tôi!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau cậu, “Tiểu quái thú mèo ba chân đáng yêu!” Nhâm Lãm dẫn theo cả đại đội nhân mã, bỗng dưng xuất hiện.

“A a a a a!!!” Tiếng la thảm thiết, thê lương của Tiết Mặc vang vọng khắp cả tòa nhà.

8. Chương 8: Hồng Môn Yến (nhất)

Không muốn vào phòng thu âm, không muốn vào phòng thu âm...Cầm kịch bản, Tiết Mặc đi tới đi lui bên ngoài, cứ cách mỗi ba mươi giây là đi ba bước, sau một giây là lui một bước, tại sao vậy? Tại sao lại là cậu? Có ai tới nói cho cậu biết, sao lại là gã ma quỷ đó, oa oa, buổi học tập cậu mong chờ, vị tiền bối thấu hiểu lòng người che chở người mới chỉ có thể xuất hiện trong tưởng tượng thôi sao?

Trương Dương vừa bước khỏi thang máy đã trông thấy vẻ mặt mê man của Tiết Mặc, khuôn mặt bánh bao nhỏ thật hài hòa với chiếc lồng hấp, mười tám nếp nhăn, đang lê từng bước trên nền gạch, “Bánh bao nhỏ!”

Trương Dương thấy thế, vội vàng ra tay, thuận lợi, khoái trá chà đạp đầu Tiết Mặc, “Đang do dự gì thế? Còn không vào!”

“Tôi...Tôi cảm thấy chưa nắm được vai diễn đó o(> <)o!” Tiết Mặc ủ rũ, nức nở.

Vừa nói xong, một bàn tay vô tình đã túm lấy cổ áo cậu, giọng như bà đồng, Trương Dương lên tiếng: “Đừng có lo, ha ha, Đại Đế sẽ giúp cậu mà!”

Đây là điều mà cậu sợ nhất nha!!! Tiếng lòng như sắp chết tới nơi của Tiết Mặc bị gạt sang bên, Trương Dương lôi cậu vào phòng thu âm, vỗ tay, cười âm hiểm, “Đề nghị Đại Đế lồng tiếng cho Boss phản diện đúng là một chuyện rất thú vị, ha ha!”

Tôi hận anh cả đời! Cả đời! Trương Dương, anh nhớ kỹ cho tôi! Tiết Mặc khóc không ra nước mắt, oán thán tên xấu xa nào đó, cá mè một lứa, cầu kết với nhau làm việc xấu, xuất phẩm của Nhâm thị, tuyệt không phải là người tốt.

Dù tâm trạng uể oải, dù cõi lòng đang rất buồn bực, dù...có vô số việc xảy ra, nhưng Tiết Mặc vẫn giữ vững thái độ chuyên nghiệp, nghiền ngẫm kỹ thuật biểu diễn tiểu quái thú, thậm chí còn tìm mấy bộ phim kinh điển học lại vai gần giống như vậy. Cho nên, dưới con mắt soi mói, không dung một hạt cát của Đại Đế, cậu thật kỳ tích, lồng tiếng hơn phân nửa.

“A—a!!!” Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, Đại Đế Nhâm Lãm vừa mới đọc xong lời thoại, nâng kính, thần nhiên nói: “Đuôi của cậu bị cắn à?” Giờ này, Tiết Mặc giống như một con mèo dựng lông, mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm màn hình trong phòng thu âm.

Tiết Mặc vô cùng đau khổ, sao cậu lại phải nhận cái vai này cơ chứ? Oa oa, quả là phải chịu sự tra tấn hai tầng từ thể xác và tinh thần, “Câu...câu thoại này, Nhâm tổng giám không thấy có vấn đề sao?” Chỉ kịch bản phải lồng tiếng và hình ảnh không tiếng động trên màn hình, cậu nơm nớp lo sợ, hỏi.

“Câu nào?” Nhâm Lãm nhú mày, y nhớ là, lời thoại không có đi quá giới hạn nha.

“Chính là chỗ này!” Tiết Mặc vẫn không bỏ qua, cậu tiến lên một bước túm lấy kịch bản của đối phương, hung tợn chỉ vào, “Tại sao ma đầu lại đưa ra yêu cầu với tiểu quái thú: Tiểu bảo bối, hãy mở rộng chỗ mê người và thân thể ngưng ngừng của mi, cảm tạ chủ nhân cao quý sung hạnh mi đi!”

Nhâm Lãm khinh thường, hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng đáp: “Chủ nhân Ma vương đương nhiên là có quyền đặt chân lên bụng tiểu quái thú sưởi ấm!”

“Vậy sao kể tiếp tôi còn phải làm như cao trào, phát ra tiếng kêu e thẹn?” Tiết Mặc như hồng mắt, kêu to.

“Bởi vì cậu thật thỏa mãn khi trở thành chiếc đệm sưởi ấm cho tôi!” Sau đó, Đại Đế trực tiếp không nói tới người nào đó đang im lặng cắn kịch bản, hờ hững nói: “Giám đốc âm thanh, tiếp tục!”

Tôi không phải đêm sưởi ấm của anh, tôi không phải đêm sưởi ấm của anh...Tiết Mặc ôm đầu, cuộn tròn trong góc tường, lẳng lặng lau dòng lệ mặn đắng. Nhân vật như vậy đúng là xưa nay có một không hai, đời này, có chết cậu cũng không muốn lòng tiếng thêm lần nữa.

Đến khi công việc tồi tàn sắp kết thúc, dưới yêu cầu cao độ, khắc nghiệt của Nhâm Lãm, Tiết Mặc đã tìm về được chút lòng tin cho mình. Thái độ cẩn thận, tỉ mỉ trong công việc của Đại Đế và giọng nói không thứ gì có thể bì kịp của y khiến người ta phải mê muội, được quan sát ở một nơi gần như vậy, Tiết Mặc thấy thỏa mãn.

“Khá hơn lần trước!” Nhâm Lãm tháo kính đen xuống, nhìn Tiết Mặc đang khấn trương, y bỏ lại một câu rồi dẫn cả đoàn người rời khỏi. Không hiểu sao, trong lòng Tiết Mặc lại dâng lên xúc động muốn rơi lệ, không biết đó là do đã hoàn thành một công việc khó khăn, hay là do cái câu “khá hơn lần trước” của Đại Đế, nhưng chúng cũng đủ là lý do để cậu mỉm cười, lau lau khóe mắt.

Cách đó không xa, Trương Trương nhìn cậu, nở nụ cười dịu dàng. Mấy ngày qua, những vất vả mà Tiết Mặc phải chịu anh đều nhìn thấy, không có lời thoại, chỉ có thể dựa vào âm điệu để biểu hiện cảm xúc, vì một tình tiết năm giây mà phải làm đi làm lại mấy chục lần, hơn nữa còn phải chờ Nhâm Lãm gặt đầu cho qua, vì để có được hiệu quả tốt, Tiết Mặc đã chủ động tăng thêm vài âm tiết. Câu nói của cùng của gã ma quỷ hà khắc nọ, là rất khách quan.

Qua công việc lần này, Tiết Mặc thu được không ít. Nam chính là tiền bối Mạc Tri - vị tiền bối nổi danh trong giới lòng tiếng, từng liên tục đạt hai giải diễn viên lòng tiếng xuất sắc nhất ở đại hội trao giải diễn viên lòng tiếng, do xuất thân từ diễn viên kịch nghệ, anh nổi tiếng hiền hòa, dễ gần gũi. Chính tính cách bình dị, dễ gần ấy đã để lại nhiều ấn tượng tốt trong lòng Tiết Mặc, trở thành một trong số rất ít những người bạn trong giới của cậu.

Tiết Mặc vẫn là diễn viên lòng tiếng tự do, nhưng sau khi “Thần Ẩn” lên sóng, nhờ cơn mưa móc của đại thần và biểu hiện xuất sắc của mình, cậu vẫn có được chút nhân khí trong giới. Thậm chí còn có mấy nhà chế tác phim hoạt hình chạy tới tìm cậu lòng tiếng cho nhân vật của họ.

Công việc bắt đầu nhiều dần, nhưng nếu muốn dựa vào việc lòng tiếng để giải quyết vấn đề no ấm trong cuộc sống thì vẫn còn là ảo tưởng. Những ngày không đi lòng tiếng, Tiết Mặc sẽ đi làm công xung quanh để duy trì cuộc sống.

Hôm đó, cậu vừa ghi âm xong một tập phim, đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc chạy tới chỗ làm thêm, thì cậu tình cờ nhìn thấy Mạc Tri tới lòng tiếng đang chen vào thang máy.

“Cậu ở một mình à?” Mạc Tri đã thốt ra một câu không đầu không đuôi, mở màn cho cuộc nói chuyện của hai người họ.

Tiết Mặc gặt đầu, từ nhỏ, cậu đã ở một mình, “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Đối phương ờ một tiếng, trầm mặc mấy giây, rồi lại tung ra một câu nghi vấn, “Biết làm cơm không?”

“Cũng biết chút chút!” Thực tế thì Tiết Mặc không cầu kỳ trong ăn uống lắm, nhưng nấu cơm thì tuyệt đối là sở trường của cậu.

“Ăn vào không chết chứ?” Mạc Tri nói đùa.

“Đương nhiên là không rồi!” Lần này Tiết Mặc đáp rất lưu loát, “Tuy không thể so với các đầu bếp, nhưng cũng ngon lắm nha!” Ngẫm lại thì từ lúc mười mấy tuổi, cậu đã bắt đầu giúp rửa rau, nấu cơm giúp viện phúc lợi, chỉ cần đừng cầu kỳ quá, thì cũng không thành vấn đề.

Mạc Tri lộ rõ vẻ hưng phấn, giống như con chó nhỏ nhìn thấy khúc xương, đôi mắt to tròn nhìn Tiết Mặc, “Có thể nhờ cậu giúp tôi một chuyện không?”

Lần đầu tiên bị người khác nhìn bằng ánh mắt đó, huống hồ giọng nói của đối phương còn dịu dàng, đáng yêu, ngay tức thì, Tiết Mặc gờ cờ đầu hàng.

Bận rộn trong phòng bếp, Tiết Mặc thật hết biết nói gì, tên Mạc Tri này đúng là kỳ lạ, rõ ràng là không biết nấu ăn, còn khoe khoang, đi mời khách, lại còn mời tới nhà, hơn nữa còn không gọi người làm, cũng không đi đặt khách sạn, đúng là khiến cậu ngờ vực.

Trong nhà Mạc Tri, phòng bếp là nơi sạch sẽ nhất, đây nhất định là vùng đất chưa từng khai hoang, ngay cả thứ cơ bản nhất là muối cũng không tìm thấy. Thế là, Tiết Mặc đành phải dẫn Mạc Tri tới siêu thị mua đồ, rồi mới trở về nấu nướng.

Chưa từng thấy ai mời khách mà đến giờ mới đi mua nôi, Tiết Mặc đặt đĩa cá chua ngọt xuống, cởi tạp dề ra, chuẩn bị đi.

Thấy ai đó muốn chạy, Mạc Tri lập tức quăng cây lau nhà, chạy về phía Tiết Mặc, hô to: “Trốn đâu vậy?”

“...” Tiết Mặc giật mình, “Anh đang bắt trộm à?” Xoa đầu bị gõ đau, cậu cười nói: “Anh mời khách của anh, tôi làm cơm của tôi, chẳng lẽ tôi cũng phải ở lại sao?”

“Đương nhiên rồi!” Mạc Tri kéo Tiết Mặc lại, cười híp mắt, ra vẻ thần bí, “Ở lại dùng cơm, bảo đảm là kiếp này cậu sẽ không hối hận!” Nói xong, tiếp tục đi lau nhà.

Chuông cửa vang lên điên cuồng, Mạc Tri vội vàng chạy ra mở cửa, Tiết Mặc theo sát phía sau, tò mò ló đầu ra ngoài nhìn. Người đi đầu là gương mặt quen thuộc - Trương Dương, theo phía sau anh ta là Lộ Mỹ - với biệt danh “bà đàn ông”, sau nữa...ác mộng của Tiết Mặc xuất hiện, không phải đời này không hối hận, mà là hối hận nhất đời, cậu đứng là khóc không ra nước mắt.

Đại Đế Nhâm Lãm tao nhã đi tới, trước nhìn bốn phía, khảo sát hoàn cảnh dùng cơm, sau đó cởi áo khoác ra, đưa cho thư ký tiểu thư Ngụ Mỹ Nhân ở kế bên làm trâu làm ngựa.

Anh đừng có làm trò thối thế được không? Tới nhà người ta làm khách mà cũng dẫn theo thư ký! Tiết Mặc thâm khinh bỉ vô hạn trong lòng, nhưng thật ra thì cậu cũng có chút...hâm mộ, a, hâm mộ, ghen tị nha!

“Mùi vị cũng không tệ!” Trương Dương không chút khách khí, cho miếng sườn vào miệng, vội vàng ngồi vào bàn, “Cậu bảo tìm người giúp, chẳng lẽ là Tiết Mặc?” Trong nhà chỉ có hai người, ai cũng biết Mạc Tri rất dở việc nhà, thì chỉ có thể là Tiết Mặc mà thôi.

“Đoán đúng rồi!” Mạc Tri cười to, kéo Tiết Mặc ngồi xuống, thuận tay đón bình rượu vang Ngu Mỹ Nhân đưa tới, rót cho mọi người, “Tôi biết Đại Đế không thích ăn đồ nhà hàng, cho nên nếu muốn mời anh ta, thì chỉ có thể nhờ viện binh thôi!”

Xin anh đấy! Không cần đoán cũng biết là ai rồi, Tiết Mặc mắng thầm trong bụng, cậu cúi đầu, chuẩn bị chọn một vị trí an toàn cách xa ma đầu. Cậu nhìn quanh, lẳng lặng ngồi ở bên trái Trương Dương, cách Đại Đế một khoảng ngắn, đối diện với Mạc Tri.

Ngay khi Tiết Mặc đang vui thầm vì tránh xa được ma đầu thì chợt nghe một câu như sấm chớp bổ trúng đầu cậu, “Trương Dương, lại đây!” Đại Đế ra lệnh.

Đừng qua đó! Hãy kiên trì lập trường cách mạng của anh đi Trương Dương, đừng vì anh ta là ông chủ của anh mà anh lại bán đứng tôn nghiêm của mình...Tiết Mặc nhìn Trương Dương bằng ánh mắt cầu xin, tới giờ cậu mới phát hiện anh ta...thật có mỹ cảm.

Trương Dương ngẩng đầu, tự hỏi năm giây, đến khi nhìn thấy bát thịt kho tàu trước mặt Đại Đế, anh lập tức đầu hàng, chảy nước miếng, chạy tung tăng qua đó, vui vẻ ngồi vào vị trí của Đại Đế.

Trên bàn, có hai người đang khóc thầm. Tiếc mặc u oán nhìn Trương Dương, Lộ Mỹ u oán nhìn Nhâm Lãm.

Lộ Mỹ là người đầu tiên hào sảng nâng ly rượu lên, “A! Khá lắm, không hổ là Đại Đế, vừa ra tay là hàng cao cấp!” Dứt lời, còn liếc người ở đối diện bằng ánh mắt đầy thâm ý, sau đó lại ra hiệu điên cuồng cho Trương Dương, tiếc là đối phương đã sớm bị bát thịt kho tàu lấy đi tâm trí. Sau một hồi lẳng phí sóng mắt không có kết quả, Lộ Mỹ tỷ lại chuyển mục tiêu sang chủ nhà Mạc Tri kế bên, Mạc Tri hiểu ý, cười cười, rồi lên tiếng, “Đó là đương nhiên rồi, Đại Đế là một người chồng tốt ngàn dặm khó tìm, nếu như Lộ Mỹ tỷ thích thì đừng chậm tay nha!”

“Đừng nói nhảm! Ăn đòn bây giờ!” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt cô vẫn dán chặt trên người Nhâm Lãm, không mấy may di chuyển.

“Ha ha!” Mạc Tri lắc đầu, cười cười, tiện tay gấp thức ăn cho Trương Dương.

Tiết Mặc vừa uống rượu vừa thu hết những chuyện này vào trong mắt, còn Nhâm Lãm ở cạnh bên lại không có chút phản ứng gì, mặt không thay đổi từ từ thưởng thức món ăn, cũng ngầm bảo thư ký rót thêm rượu cho mọi người.

Rượu quá tam tuần, dưới sự dẫn dắt của Mạc Tri, bầu không khí cũng trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng Tiết Mặc lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng rốt cuộc là thế nào... Ngay lúc (trừ Đại Đế ra) mọi người đang vui vẻ nói chuyện phiếm với nhau thì “bà đàn ông” đã giật lấy bình rượu trong tay Ngu Mỹ Nhân, đổ mặt đi tới bên cạnh Nhâm Lãm, lớn tiếng nói: “Đại Đế, tôi kính anh một ly!”

Bầu không khí lập tức cứng lại, chiếc đĩa của Trương Dương cũng dừng giữa không trung, Mạc Tri cười nhìn hai người như muốn nói lại thôi, còn Tiết Mặc thì tỉnh ngộ, chẳng trách cậu cứ thấy có gì đó là lạ. Thì ra, từ lúc mọi người vào nhà, Nhâm Lãm không hề nói với Lộ Mỹ câu nào, hơn nữa, anh ta cũng chưa từng liếc nhìn đối phương dù là một chút.

9. Chương 9: Hồng Môn Yến (nhị)

Nhâm Lãm không lên tiếng, cũng không nhìn Lộ Mỹ đang kính rượu kể bên, y chỉ bưng ly rượu lên, liếc Mạc Tri, bĩu môi một cái.

Mạc Tri thấy thế, vội vàng đứng dậy, cười nói: “Tỷ chỉ kính mình Đại Đế vậy sao được, bọn này còn chưa được mời nha?”

“Sao có thể chứ?” Lộ Mỹ vịn bậc thang leo xuống, miễn cưỡng đi tới cạnh Mạc Tri, uống rượu với anh ta.

Bầu không khí bắt đầu thư thả lại, Tiết Mặc vốn uống không nhiều, ai ngờ tác dụng của rượu vang lại chậm, mà tửu lượng của cậu lại kém, chỉ một lát, cậu đã thấy đầu mình ngất ngư. Vào lúc đó, đột nhiên có một âm thanh hờ hững vang lên bên tai cậu, “Thức ăn là do cậu làm?”

“Vô... Vô nghĩa! Không phải tôi, chẳng lẽ là anh sao?” Tiết Mặc mơ màng đáp lại, trước mắt mờ mịt, cậu chỉ trông thấy vòng eo thon thon từ bộ âu phục, kể nữa, mông cũng rất đầy đặn, đúng là có chút... “Gợi cảm...”.

“Cái gì?” Câu hỏi lạnh lùng, ngữ khí hơi cao lên.

“Ha ha... Eo và mông của anh, thật gợi cảm!” Rượu vào lời ra, nam chính của chúng ta chính là một ví dụ điển hình.

“Cám ơn, của cậu cũng khá lắm!” Chủ nhân của giọng nói ấy nhú mày, “Giống y chang tiểu trư, vừa tròn trịa vừa mập mạp!”

“Phốc!” Trương Dương nghe xong, vỗ bàn, cười tới không gượng dậy nổi.

“Buồn cười lắm à?” Nhâm Lãm nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh băng.

“Tôi...Ha ha ha...Ăn no quá, đau bụng!” Đắc tội với lãnh đạo, nhất định phải hối cải kịp thời, nếu không sẽ bị làm khó dễ. Ở hội nghị lần trước, đồng chí tốt bụng Trương Dương của chúng ta đã cảm nhận thật sâu sắc chuyện ô mồi lãnh đạo quan trọng cỡ nào, đồng thời anh cũng kiên quyết, thề từ đây về sau lấy đó làm gương, quán triệt tới cùng.

Mạc Tri liếc sang bên này, rồi lại nhìn Lộ Mỹ bằng ánh mắt đầy thâm ý, mà lúc này, ánh mắt của bà đàn ông như dán chặt trên người Nhâm Lãm, ngậy ra, nhìn Đại Đế không chớp mắt.

“Không biết người phụ nữ lý tưởng trong lòng Đại Đế là như thế nào?” Mạc Tri nâng ly rượu lên, liếc Lộ Mỹ một cái, lên tiếng hỏi. Vì một câu của anh ta mà đã chuyển lực chú ý về với trọng tâm, Lộ Mỹ hưng phấn, quay sang nhìn anh ta bằng ánh mắt cảm tạ.

Trong thoáng chốc, bầu không khí bình tĩnh một cách quỷ dị, Trương Dương nhìn Mạc Tri bằng ánh mắt thâm trầm, ngừng cười, vừa mở miệng định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng là mím môi, cười trộm.

“Thích mông giống như tiểu trư!” Đại Đế thản nhiên nói một câu, khéo mắt tùy ý đảo quanh người Tiết Mặc.

Toàn bộ oán hận của Lộ Mỹ lập tức hóa thành tầm mắt bén nhọn đâm thẳng vào Tiết Mặc, Trương Dương cười to, vỗ bàn điên cuồng, Mạc Tri thì nở nụ cười miễn cưỡng, còn Tiết Mặc thì...hóa điên.

Uống một hơi hết ly rượu, Tiết Mặc loạng choạng đứng dậy, nhào về phía Nhâm Lãm. Điều bất ngờ chính là, Đại Đế cũng không thêm tránh, mà đưa tay kéo cậu qua bên cạnh, rồi bảo Ngụ Mỹ Nhân mở cửa WC ra.

“Buông...Buông! Anh...Anh là ma quỷ đầu heo, buông ra...” Tiết Mặc kêu to, giãy dụa, nhưng Đại Đế lại rất thoải mái. Theo tiếng cửa WC đóng lại, thế giới bắt đầu trở nên thật yên tĩnh, dĩ nhiên là mọi người cũng đang bắt đầu oán hận chuyện WC cách âm quá tốt.

“Cậu ta không sao chứ?” Mạc Tri lo lắng, muốn đi xem thế nào, nhưng Trương Dương ở cạnh ngăn anh ta lại, “Giờ trong đó là khu bom đấy, cậu xác định là muốn vào đó bị nổ chung với Tiết Mặc à?”

Tình nghĩa của đồng chí Mạc Tri yếu ớt, thoáng chốc thua ngay dưới lửa đạn vô tình của nhà tư bản, “Ha ha, ăn cơm, ăn cơm đi!”

Đại đa số nhân loại đều yêu hòa bình, chỉ một lát sau, Nhâm Lãm đã chinh chinh cà vạt, tao nhã đi tới, Tiết Mặc theo phía sau mặt còn đỏ hơn cả cà chua chín. Cả đám chẳng ai có can đảm hỏi câu nào, mà nhanh chóng lướt bỏ đoạn này, tiếp tục hưởng thụ mấy món ngon đã nguội từ đời nào.

“Xin lỗi...Tôi uống có hơi nhiều!” Tiết Mặc cúi đầu, nhìn vào giống như đứa học sinh tiểu học làm sai phải

viết năm ngàn chữ kiểm điểm, nhìn phụ huynh.

“Không...” Trương Dương còn chưa kịp hạ thang xuống, thì Lộ Mỹ đã bật dậy, bưng cả ly rượu đầy, hét to, “Đại Đế, tôi yêu anh, xin hãy lên giường với tôi đi!” Nói xong, mắt cô đỏ lên, ngửa đầu, uống cạn ly rượu.

Nụ cười trên mặt Trương Dương đọng lại, làm rơi nửa con cua đã cắn được một nửa vào trong tô súp trứng. Ngụ Mỹ Nhân phản ứng nhanh nhạy hơn, ngồi yên tại chỗ giả chết, còn Tiết Mặc thì thật vô tội, phun ra một ngụm trà.

“Tôi nhìn cô, không cương nổi!” Nhâm Lãm lạnh lùng bỏ lại một câu rồi cầm lấy khăn ăn, lau miệng, “Cám ơn đã chiêu đãi, cáo từ!” Dứt lời, y đã đi ngay ra cửa.

Ngụ Mỹ Nhân thấy thế, lập tức đứng dậy, vô cùng chuyên nghiệp, cầm lấy áo khoác của Đại Đế, chạy theo. Trương Dương cũng cười hề hề, kéo theo Tiết Mặc, lấy cớ cáo từ. Chủ nhà Mạc Tri vội vàng gật đầu, thật ra thì toàn bộ tâm trí của anh ta đã sớm để trên người bà đàn ông mặt đầy nước mắt rồi, nên đâu có thời gian quan tâm tới những chuyện khác.

Tiết Mặc ngồi xuống ghế phụ cạnh Trương Dương, giận dữ, nói: “Đây là do Mạc Tri sắp xếp phải không?”

Trương Dương vừa khởi động xe vừa khen ngợi, “Cũng còn thông minh nha, tôi biết bữa cơm này không dễ ăn vậy rồi mà!”

“Anh dám nghi ngờ tay nghề của tôi?” Tiết Mặc cắn răng.

“Ý tôi là, đây là Hồng Môn Yến của Đại Đế, chuyện Lộ Mỹ thích anh ta, là ”bí mật” cả giới ai cũng biết rồi, một chiêu này của Mạc Tri đúng thật là...quá phúc hắc!” Trương Dương cũng bức tức, thuận tiện còn thăm mang tám đời tổ tông nhà Mạc Tri ra mắng cầu huyết lâm đầu.

Hai con cá trong chậu tự dưng bị dính đạn trở về nhà, trên đường, Trương Dương nhịn không được, cảnh cáo Tiết Mặc, bảo cậu phải tránh xa phúc hắc, trở về với quang minh. Tiết Mặc cười hề hề, tìm đường đổi chủ đề. Tuy nhiên, sau vụ này, ít nhiều, cậu cũng cảm thấy khó chịu với Mạc Tri. Nhìn thái độ của Nhâm Lãm với Lộ Mỹ, hơn nửa phần là do Mạc Tri tự tiện mời anh ta lại rồi mới mời thêm Lộ Mỹ, cố ý tạo thành cục diện ngả bài của hai người, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi.

Thích là thích, quang minh chính đại cạnh tranh là được rồi, sao cứ phải dùng âm mưu quỷ kế. Đêm đó, Tiết Mặc mất ngủ, nằm trên giường xoa móng, ngơ ra nhìn trần nhà, ma đầu chết tiệt, đánh mạnh tay như vậy.

Sáu giờ sáng hôm sau, Tiết Mặc bị tiếng chuông đánh thức. Cậu nổi giận, đập chiếc đồng hồ báo thức mấy lần, nhưng không có kết quả. Hết cách rồi, cậu lồm cồm bò dậy, nhìn quanh, tìm thấy nơi tiếng chuông vang ác đây phát ra—di động.

“Tìm được việc chưa?” Ở đầu bên kia, chủ nhân của giọng nói rất hưng phấn, là Mạc Tri. Như bị chó cắn một phát, Tiết Mặc lập tức tỉnh ruồi, đại não xoay chuyển mấy vòng, thú thật: “Mấy hôm rồi không có!”

“Ha ha, vậy thì tốt quá! Công ty giải trí Hưng Hoa có một vai, đang tìm người, tôi cảm thấy rất thích hợp với cậu, cậu tới thử xem thế nào, coi như trả nợ ân tình lần trước cậu tới nấu cơm cho tôi luôn!” Giọng của Mạc Tri rất thản nhiên, hoàn toàn không cảm thấy có lỗi khi khiến cậu đứng độ với ma đầu.

Mất ba giây do dự, cuối cùng lý trí chiến thắng cảm xúc, Tiết Mặc vẫn đồng ý, “Là nhân vật dạng nào vậy?” Có bài học thấm khốc về tiểu yêu quái ở Nhâm thị lần trước, cậu đã tập thành thói quen hỏi rõ trước tình huống rồi mới ra tay.

“Hình như là vai nam xứng trong một câu chuyện tình nào đó!” Mạc Tri cũng không rõ lắm.

“Ồ!” Tiết Mặc cảm thấy cũng không tệ, chuyện yêu đương dù sao cũng tốt hơn quái thú ma huyền nhiều, cho nên cậu hẹn thời gian gặp mặt rồi vội vàng xuống giường chuẩn bị.

Có thể nói công ty giải trí Hưng Hoa là công ty hạng A đứng hàng thứ hai trong nước, về mặt quy mô, bọn họ chỉ thấp hơn Nhâm thị một bậc (*l à h o t ư ớ t á n h g i á đ ấ y!*), thuộc phần tử liên hợp chống lại long đầu lão đại, bởi vậy quan hệ giữa công ty này với Nhâm Thị có thể nói vừa là kẻ địch lại vừa là người hợp tác.

“Đây là một vai xấu xa!” Trợ lý đạo diễn đưa kịch bản cho Tiết Mặc, thuận tiện kể sơ cho cậu biết tính cách của nhân vật đấy, “Đơn giản mà nói, chính là kẻ thứ ba muốn phá hoại tình cảm của nam nữ chính, là tiểu tam, hồ ly tinh, kẻ dụ dỗ ngoan độc, ích kỷ...”

“Chờ chút!” Tiết Mặc vừa lúc ngăn lời nhận xét cảm hờn như động kinh của trợ lý đạo diễn, cậu lật kịch bản xem, sau đó hỏi: “Đây là vai nam mà?” Chuyện này không thể không hỏi cho được, cho dù cậu hay đổi giọng nam ưu nhưng thế vai nữ thì đúng là quái quá, “Đối tượng mà anh ta câu dẫn...” Càng xem càng thấy lạ, lời thoại này...

“Là nam chính, ha ha!” Trợ lý đạo diễn cười vô cùng thoải mái, “Đơn giản mà nói, chính là kẻ thứ ba muốn phá hoại tình cảm của nam nữ chính, là tiểu tam, hồ ly tinh, kẻ dụ dỗ ngoan độc, ích kỷ, là tên gay biến thái!”

Không biết thế nào, khi nghe xong câu ấy, trong đầu Tiết Mặc lại hiện ra bóng dáng Trương Dương, vai này, chắc là cũng không khó lắm.

Lúc thử giọng thuận lợi một cách bất ngờ, Tiết Mặc cầm kịch bản, vui thăm. Tuy là tận đáy lòng cậu vẫn cảm thấy có lỗi với Trương Dương, tuy nhiên, cũng nhờ lời ăn tiếng nói xuất sắc thường ngày của anh ta, đã giúp cậu trở hết tài năng, qua mặt nhiều người ứng tuyển, bắt được vai đấy.

“Tiết...Mặc, thật là anh sao?” Một giọng nói dịu dàng từ phía sau cậu truyền tới, giọng nói này, chính là...Tâm Tiết Mặc trầm xuống, cậu thu đi nụ cười trên mặt, xoay người qua. Cậu không ngừng nhủ thầm với bản thân, cố nặn ra nụ cười thân thiện, nhưng cơ mặt cậu như bị dân ra, khó lòng điều khiển, bất kể

thế nào thì nhìn vào cũng không có lấy chút nhiệt tình, “Đã lâu không gặp, Tuyết Dung!”

“Trùng hợp thật!” Tuyết Dung nở nụ cười ngượng ngùng, “Không ngờ lại gặp anh ở đây!”

Tiết Mặc mỉm cười, gật đầu. Đúng thật là bất ngờ, sau lần gặp mặt tại Nhâm thị dạo trước đã gần nửa năm, từ đấy cậu vẫn chưa gặp lại đối phương lần nào, hôm nay bỗng dưng gặp lại, cậu cảm thấy không được tự nhiên.

Thấy đối phương không nói gì, Tuyết Dung chủ động lên tiếng, “Em rời khỏi Nhâm thị tới Hưng Hoa, nghe nói anh đã thành người tự do rồi!”

Thật ra thì giới lồng tiếng này cũng không có bao nhiêu, gió thổi có lay, chỉ cần người có tâm tí thôi thì muốn biết chuyện gì cũng không phải là khó. Huống hồ sau đợt khủng hoảng kinh tế lần này, có nhiều công ty quy mô nhỏ rơi đài, cho nên Tuyết Dung có biết chuyện này cũng chẳng có gì là lạ. Tiết Mặc gật đầu, “Ừ, em có khỏe không?”

Cô nàng nghe vậy, lập tức cười duyên, “Tốt lắm, tuy công ty bên này không được chú ý lắm, nhưng nhân vật lúc nào cũng có!”

Tiết Mặc mỉm cười, nói vài câu khách sáo. Tuy quy mô của Hưng Hoa không thể so sánh với Nhâm Thị, cơ cấu hợp tác truyền thông cũng có hạn, khi gặp đề tài hay, thì lựa chọn đầu tiên của tác giả vẫn là Nhâm Thị hoặc truyền thông quốc lập, bởi vậy cho nên cơ hội giành được nhân vật xuất sắc cũng khó khăn hơn. Cũng chính vì thế, cho nên cơ cấu chọn người của Hưng Hoa không khó như Nhâm thị, vả lại số lượng các bộ phim thương nghiệp cũng vượt xa tập đoàn họ Nhâm, công việc của những diễn viên lồng tiếng không mấy tên tuổi của bọn họ cũng khá là nhiều.

Hai người lại tán gẫu vài câu này nọ, “Số điện thoại của anh...Em có thể gọi không?” Trước khi đi, Tuyết Dung bỗng hỏi một câu.

10. Chương 10: Lần Đầu Bị Áp (nhất)

Câu hỏi này khiến Tiết Mặc có chút sững sờ, từ đáy lòng, cậu thật không muốn liên hệ gì với cô ấy cả. Sau khi té đau, người ta đều sẽ nhớ thật lâu, đi tới đó sẽ nhìn chăm chăm, hướng chi cô ta còn cố tình đẩy cậu ngã đau như vậy. Trừ phi là thánh mẫu thiếu não Bạch Liên Hoa, nếu không, những người có đầu óc một chút đều biết sẽ nên làm thế nào. Với lại, đạo bất đồng bất tương vi mưu, vốn không cùng một dạng người, khó lòng đi cùng được. Sở dĩ trước đây hai người quen nhau là do tuổi nhỏ lỡ đại, không có bao nhiêu lý tưởng, giờ thì khác rồi, trong lòng Tiết Mặc rất rõ, những thứ cậu có không đủ để Tuyết Dung lợi dụng, thay vì cùng đối phương ray rức không buông, chi bằng cậu chủ động mở mối thất, thanh toán cho xong chuyện ác nghiệt này.

“Thật ra...Chuyện đó cũng đã qua lâu như vậy, chúng ta không cần phải vì nó mà khó xử nữa!” Tiết Mặc có thể hiểu được lý do mà Tuyết Dung chọn con đường này, nhưng đó tuyệt không phải là lý do có thể khiến cậu tha thứ, “Có một số việc đã qua rồi thì nên quên nó đi, người sống ở đời nên nhìn về phía trước!” Giới lồng tiếng cứ lẩn quẩn mãi với nhau, cho dù không muốn gặp cũng phải gặp, không nhất thiết phải căng thẳng làm gì, “Biết đâu, sau này chúng ta còn có thể hợp tác cùng nhau!” Tiết Mặc cười cười, nói cho hết câu, cậu nhìn thấy vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt Tuyết Dung, rồi thản nhiên nói tiếng tạm biệt, xoay người đi.

Tiết Mặc xuất sắc lồng tiếng xong nhân vật hồ ly tinh nọ, cũng vì thế mà khiến quản lý công ty giải trí Hưng Hoa thấy thích. Đứng thấy năm nào trong giới cũng có nhiều người mới xuất hiện, đa số điều là cá bơi qua sông thôi, người xuất sắc, có thực lực chẳng khác gì phượng mao lân giác, hướng hồ đại đa số những người mới có tài đều đắm đuối về Nhâm thị, Ương thị hoặc là các hãng phim quốc lập, những con cá lọt lưới, tới tay Hưng Hoa không nhiều, chỉ có mấy nhân vật cấp đại thần giữ bằng hiệu. Cũng may là còn rất nhiều người chuyên lồng tiếng cho các vai phụ, nếu không chỉ với chút phí tài trợ đó, e là còn không đủ chi cho các đại thần ra mặt.

“Ừm, để tôi suy nghĩ lại, ừm, tôi sẽ nhanh chóng trả lời thuyết phục!” Tiết Mặc buông điện thoại do quản lý công ty Hưng Hoa gọi tới, vui vẻ một phen. Có công ty chủ động tìm mình, chứng tỏ những cố gắng của cậu không hề uổng phí, coi như đó là chút khẳng định cho thành tích của cậu đi, hướng chi đối phương cũng không đối xử với cậu như người mới, điều kiện đưa ra cũng rất khá.

Làm công đến khuya, Tiết Mặc mới về nhà. Từ lúc nhận được mấy cú điện thoại mời mọc của công ty Hưng Hoa, mấy ngày qua cậu vẫn luôn đắn đo suy nghĩ, nên lựa chọn thế nào đây? Trong lúc do dự, cậu tiện tay mở TV lên, chuyển kênh, phải qua một hồi lâu cậu mới chọn được tiết mục. Đó là một bộ phim hoạt hình chiếu vào đêm khuya, nội dung là chuyện tình yêu hận giữa một chàng ngựa đực và một đồng hậu cung. Với đề tài kiểu này, Tiết Mặc vẫn luôn thấy khó hiểu, nhưng đều là đàn ông, cậu đúng là rất hâm mộ vận may của diễn viên nọ, diện mạo bình thường, tài năng không bao nhiêu, lại có thể đào hoa đầy đường, áp được vô số cô gái, kiểu kịch bản hạng bét, rời rạc, thiếu logic kiểu này, không hiểu sao tác giả thiếu não nọ lại viết ra cho được.

Cảnh tượng giữa đêm khuya, không cần nói, ai ai cũng hiểu. Tiết Mặc nhìn nam chính ôm một cô gái xinh đẹp đi vào trong một cánh rừng ven đường. Cậu cứ tưởng tình tiết tới đó là xong rồi, nào ngờ lại còn thêm cái cảnh cô gái bị cởi sạch, trắng bóc như trứng gà luộc, dưới ma trảo của chàng nọ, kiều mị thờ gấp, cho đến khi âm thanh phát ra, ánh mắt Tiết Mặc thay đổi.

Giọng nói này...Thật sự rất quen, là Tuyết Dung. Tức thì, cậu cảm thấy như có luồng khí gì đó nghẹn ngay ngực mình, khó thở. Vội vàng cầm điều khiển đổi kênh, đến khi tin tức giải trí giữa khuya vang lên, Tiết Mặc mới lảo đảo đi về phía giường, xệp lẹp như quả bóng cao su, lòng ngổn ngang tâm sự.

“Hôm nay, trên đường về nhà, diễn viên múa Duệ Đào bất hạnh gặp tai nạn xe cộ, sinh mạng đang bị đe dọa. Theo bác sĩ thì tình hình không mấy khả quan, bệnh nhân đang lâm vào trạng thái hôn mê...” Tin tức giải trí trên TV vẫn đang lải nhải, Tiết Mặc kéo chăn che đầu, cảm thấy ảm ức vô cùng. Đại đa số diễn viên lồng tiếng đều bị sự hấp dẫn to lớn từ phim 18+ và những người rơi xuống nước cũng không ít. Giống như những diễn viên đóng phim cấp 3, một khi ướt chân, muốn đứng dậy làm người lần nữa lại càng thêm khó, hướng hồ, những người có thể mặc lại từng lớp quần áo đã cởi ra cũng chẳng được bao nhiêu. Một khi vai lồng tiếng bị đóng đinh, coi như hết cơ hội trở mình.

Trở thành diễn viên chuyên lồng tiếng cảnh H, lại là diễn xuất thật sự, đây đúng là một trận huyết chiến không có đường về, cả đời đều nhận những vai 18+...Tiết Mặc không dám nghĩ, nếu mình rơi vào cảnh ấy sẽ thế nào. Với những công ty chịu trách nhiệm, trước đó họ sẽ nói rõ lợi hại với diễn viên, để đối phương tự mình lựa chọn. Tuy nhiên, với người mới nửa đường chuyển hướng như Tuyết Dung, e là đe dọa lớn hơn thuyết phục, thử dài một hơi, cậu đã đưa ra quyết định.

Từ chối lời mời của quản lý công ty Hưng Hoa, cũng coi như Tiết Mặc đã giải quyết xong một tâm sự. Tiếc nuối là khó tránh, dù sao thì tình cảnh của một diễn viên lồng tiếng tự do như cậu rất gian nan, vất vả lắm mới có được một cơ hội, vậy mà lại bị cảm tính của cậu buột phải buông tay, có đôi lúc, cậu cảm thấy mình quá câu nệ cái gọi là “Nguyên tắc đạo đức”. Tuy nhiên, khả năng chịu đựng của cậu cũng có giới hạn thôi.

Sau khi bị từ chối, công ty Hưng Hoa cũng không có chút gì gọi là oán trách, càng không để người mới ngạo mạn nọ phải trả giá, ngược lại, họ còn cho Tiết Mặc cơ hội thử giọng. Chuyện này khiến cậu bất ngờ, có lẽ, công ty này cũng không tới nỗi béc bét như vậy.

Nghe nói bộ phim hoạt hình này còn đang trong quá trình chuẩn bị, tác giả là người vẽ truyện tranh, rất có nhân khí trong lĩnh vực đam mỹ. Trong quá trình đưa ra các chương truyện, danh tiếng của cô thăng lên không ngừng, giờ đang muốn chuyển từ truyện sang phim. Dưới áp lực từ khủng hoảng kinh tế, các nhà chế tác ở các công ty giống như lũ khỉ đói bụng ba ngày nhìn chằm chằm nài chuối tiêu, cả đám gấp đến độ vò đầu bứt tóc, liều mạng muốn lấy được bản quyền.

Dùng hết toàn bộ thế võ, công ty Hưng Hoa đã khải hoàn, thuận lợi trở thành một trong ba công ty được chọn. Đối mặt với hai đối thủ cạnh tranh chưa đủ đô (*tự nhậ đi y!*), công ty Hưng Hoa lại càng thủ thế rằng sẽ thu được bản quyền về tay. Chỉ cần Nhâm thị không tham gia cạnh tranh, bọn họ ăn chắc như lấy đồ trong túi.

Lấy được kịch bản, Tiết Mặc thầm phỉ nhổ trong lòng, cậu có cảm giác như mình bị bắt ra phố đứng làm vịt. Lắc đầu, cậu lập tức quăng cái ý tưởng bị hại đó ra sau, theo tình thần diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp, cậu chạy ngay về nhà đọc nguyên tác, nghiền ngẫm kịch bản.

Ngay khi Tiết Mặc vò đầu, học máu xem nguyên tác, chuẩn bị dấn thân vào sự nghiệp đam mỹ vĩ đại thì tình tiết cầu huyết, trời trên người đã xuất hiện. Đồng thời, cũng chứng minh chủ nghĩa Mác, triết học vĩnh hằng là chân thật, đáng tin cậy.

Nguyên nhân của vụ việc lần này vốn có tí tẹo, vào một ngày đẹp trời nọ, một tiểu sinh thần tượng nổi tiếng xuất hiện ở một hoạt động nào đó thì bị đối thủ cạnh tranh tức diễn viên lồng tiếng cấp đại thần của công ty giải trí Hưng Hoa hung tác đùa cợt một phen, mà vị tiểu sinh có ngoại hiệu thiếu gia đó không phải “Thiếu gia” có tiếng không có miếng, vừa lúc anh ta là con cưng của một công ty xuất bản cỡ lớn, cũng vừa lúc tác giả bộ đam mỹ đang kiếm bạc trắng cho công ty nhà bọn họ. Bởi vậy, Thiếu gia đã phát huy quyền uy tuyệt đối của con cưng — cần quấy, cơ hội cản trở Hưng Hoa dễ như trở bàn tay. Đương nhiên, về chuyện này, nam chính đáng thương của chúng ta vẫn không hề hay biết gì cả.

Sự tình phát triển một cách bất ngờ, cho đến khi nam chính xui xẻo Tiết Mặc đồng chí của chúng ta hay tin dữ thì tập đoàn giải trí Nhâm thị đã không tốn chút sức lấy được bản quyền bộ truyện tranh nọ. Trong lúc ký hợp đồng, để vương Nhâm Lãm mặt không chút thay đổi vung lên tuyệt bút, khiến tác giả hai mắt nổi hình trái tim — đồng nghiệp nữ nổi tiếng mê tới hưng phấn quá độ, ngất xỉu. Theo tư chất F cực cao

của cô, trước khi ngắt đi, cô liên tục hô lên: Quý súc đế vương công a quý súc đế vương công...

Đối với thể loại đề tài súc thu hút không mấy này — kim ngạch tài trợ không cao.

Diễn viên khá là tầm thường — Quý súc đế vương công và Thiên nhiên tiểu bạch thụ.

Tình tiết khá là dài — Mỗi tập 20”, 2/3 là nội tâm rối rắm và hồi ức của hai diễn viên.

Nội dung tổng thể khá hẹp — Phía chế tác đam mỹ không giải thích, Đại Đế Nhâm Lãm chắc là sẽ không tự mình xuống biển. Bởi vậy, diễn viên lồng tiếng cho hai vai này cũng gác lại, chưa chọn được.

Đây là một cơ hội tốt cho việc trọng dụng người mới, trong đội ngũ lồng tiếng cao thủ như mây ở Nhâm thị, tùy tiện chỉ tên mấy nhân vật kỳ cựu xuất sắc thôi cũng có thể hoàn thành công việc này một cách hoàn mỹ. Nhưng lo nghĩ cho nhân tố phí tổn, nếu mỗi tập đều có các nhân vật kỳ cựu lồng tiếng, như vậy lợi tức giảm so với dự tính là khẳng định, áp dụng lời dạy người làm ăn không ngại đối trá, Nhâm Lãm - tổng giám của tập đoàn giải trí đứng đầu - Nhâm thị, tổng tài đời kế tiếp, bất kể y đã bỏ ra bao nhiêu nhiệt huyết cho việc lồng tiếng, y đều phải đặt lợi ích của công ty lên vị trí hàng đầu.

Vì thế, báo cáo của phía chế tác đã quyết định chọn diễn viên lồng tiếng trẻ tuổi, có tiềm lực làm vai chính, cho các diễn viên lồng tiếng kỳ cựu vào vai khách mời, hơn nữa còn đặt biệt đề cao tiêu chuẩn cho các vai phụ, toàn là các nhân vật được hoan nghênh, lấy đó để lung lạc tâm F nữ, A nữ, các fan hâm mộ và một bộ phận thiếu nam.

Sự thật lại phát sinh trên người diễn viên khổ sở Tiết Mặc, chứng minh cho kết tinh trí tuệ của dân tộc Trung Hoa, ba tên thợ đánh giày còn hơn Gia Các Lượng, sai! Là tính chân lý một hảo hán có ba người tương trợ. Ngay khi Tiết Mặc vì mất đi miếng thịt heo mà đâm ngực dậm chân, mắng trời không có mắt, ở nhà âm thầm đánh tiểu nhân thì điện thoại vừa lúc vang lên, cứu vớt vận mệnh bị nguyên rửa của tác giả. (*Mi ch ở đó, ti ể u t ử th ổ i, ta s ẽ tr ả th ù!!!*)

“Dạo này làm gì?” Giọng nói bình thản của Chu Minh vang lên, Tiết Mặc thấy lòng ấm áp, nhân tình ấm lạnh trong xã hội này cậu đã thấy nhiều rồi, cái gọi là bạn bè, từ lúc đi làm tới giờ, cũng chỉ có mình Chu Minh là người bạn cậu thường xuyên gặp gỡ, tâm sự.

“Vẫn vậy thôi ha ha!” Đối diện với lòng tốt của bạn, Tiết Mặc chưa bao giờ giấu diếm, “Anh sao rồi? Qua khỏi thời kỳ giao bản thảo rồi à?”

“Ha ha, tháng này thuận lợi qua trót lọt rồi, hiếm khi có ngày rảnh, ra ngoài ăn gì đi? Lâu rồi không gặp!” Mỗi lần qua khỏi chu kỳ giao bản thảo cực kỳ bi thảm, Chu Minh đều kéo Tiết Mặc đi HAPPY. Ngày tháng của người vẽ truyện tranh chỉ có thể dùng từ “không giống con người” để hình dung, một trạch nam sắp hỏng mất như Chu Minh, chính là một trong số rất ít người bạn đã qua sàng lọc của Tiết Mặc.

Tiết Mặc cũng đang trải qua thời kỳ thống khổ, uể oải hơn cả kỳ X mỗi tháng một lần của phụ nữ, vì thế cậu đã đồng ý ngay. Căn cứ theo câu lá lành đùm lá rách, cậu vô cùng biết ơn, sau đó dùng cảm chia sẻ

buồn bực cho Chu Minh, “Năm giờ chiều nay tôi sẽ tới nhà xuất bản tìm anh!” Khảo sát xong địa điểm hai người dùng cơm, Tiết Mặc đề nghị.

Tuy có hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng Chu Minh cũng đồng ý.

11. Chương 11: Lần Đầu Bị Áp (nhị)

Định mệnh an bày, Chu Minh chính là phúc tinh của Tiết Mặc, thế cho nên sau khi Chu Minh thành hoa có chủ, kết hôn thì Tiết Mặc vẫn luôn do dự, không biết có nên ra tay cướp dâu hay không (*Câu này xin mọi người tự giác xem như nó là đùa, người nào đó cần thận trọng để cô nàng đừng chửi một bên từ lâu nay*). Hai người vui vẻ đi khỏi dãy lầu biên tập, ra ngoài. Vào lúc này, có một chiếc xe thể thao màu đỏ bánh bao chạy phớt ngang, dừng lại, quay đầu, len lén theo đuôi phía sau.

Xét thấy thực lực kinh tế của Tiết Mặc vẫn còn kém, cho nên một quán ăn bình dân có bày trí trang nhã đã trở thành chọn lựa đầu tiên của hai người. Chọn một vị trí gần cửa sổ, hai người không chút khách sáo tự tìm chỗ ngồi, tiếc là mong Tiết Mặc còn chưa kịp chạm ghế, thì di động trong túi cậu đã vang lên ỉn ỏi. Xem tin nhắn gọi tới, cậu im lặng, không nói gì, nhìn người vừa gọi thức ăn xong, nhìn cậu bằng vẻ mặt ngây ngô, “Chớ nghiệp vụ nhà anh ngửi mùi chạy tới đây!” Đưa điện thoại qua cho Chu Minh, Tiết Mặc gầm, *bạn bè ăn chung một bữa thôi, phải ăn thế nào đây?*

“Dừng để ý tới hắn ta, chẳng liên quan gì tới tôi cả!” Chu Minh cau mày, khó chịu, trả điện thoại lại. Nhưng vẻ thông khổ thoáng hiện lên trên mặt anh, đã bị người tử mỉ như Tiết Mặc phát hiện.

Chắc là cãi nhau rồi, Tiết Mặc đoán thầm. Chu Minh vừa lương thiện lại đơn giản, nhưng không phải là anh khờ, chỉ cần là người có mắt, ai cũng sẽ nhận ra bản chất của Thiệu Đông - trắng hoa một cây! Vương mặc tình cảm với loại người này, rất có khả năng trở thành cái bánh bao thịt trong “dùng bánh bao thịt ném chó, một đi không trở về”.

“Là bạn bè với nhau, vui vẻ là quan trọng nhất!” Nói lách sang chuyện khác, Tiết Mặc cố tình nhấn mạnh hai chữ “bạn bè”, “Aizz, ít nhiều gì thì cũng còn anh nhớ tới tôi, số phận đen đủi của tôi lại xoay vòng rồi!”

“Hử? Mau kể tôi nghe xem!” Chu Minh làm ra vẻ chăm chú lắng nghe, đôi đũa nắm chặt trong tay anh run lên nhè nhẹ.

Xuyên qua lớp kính xe, có thể thấy rõ hai người nọ đang ngồi ăn cơm, trò chuyện vui vẻ. Thiệu Đông cắn răng, dùng đòn sát thủ cuối cùng — dụ dỗ, anh ta gửi tin nhắn cho Tiết Mặc, bảo cho cậu một cơ hội thử giọng, nếu cậu thôi lung lạc Chu Minh.

Tiết Mặc làm lơ, dù cậu thật sự không có ý đồ gì với Chu Minh, nhưng phong cách làm việc của Thiệu

Đông đúng là đã khiêu chiến điểm cực hạn của cậu, nào là ép buột, nào là dụ dỗ, quả là mấy thủ đoạn bất chước thô tục của kẻ nguy quân tử.

Cuối cùng Thiệu gia không ngồi vững được nữa, cho dù ghế dựa trên xe thể thao rất thoải mái, nhưng vào cái lúc Chu Minh lau hạt cơm dính bên khóe miệng Tiết Mặc, anh ta đã vọt tới, hô to: “Đừng đụng người của tôi!”

“Anh lắm đối tượng rồi!” Tiết Mặc hung tợn quay đầu, khinh bỉ quát. *T ô i x i n a n h đ ó T h i ế u g i a, n g ườ i b ị ” *** n g” r ồ r à n g l à t ô i n h a!*

Toàn thể thành viên trong quán cơm nhỏ đã bị nội dung vở diễn tám giờ hấp dẫn, một đám người trưng cái mặt hưng phấn chờ xem náo nhiệt, có vài cô gái đi dùng cơm với bạn còn lấy di động ra, chuẩn bị chụp lại hiện trường nam nam giành đàn ông, PK nhau.

Quá trình phát triển của vở diễn đã đi ngược với sự mong đợi của mọi người, sau một tiếng hét to, đẩy khí thế bất gian tại trận (*gi ả đấ y!*), dưới ánh mắt lạnh thấu xương nhưng cực hào hòa phong nhã của người mang mắc kính kể bên, cuối cùng câu chuyện đã kết thúc trong êm đẹp khi một cái ghế được nhắc thêm vào.

“Tôi sai rồi!” Thiệu Đông ngồi xuống, bắt đầu giải thích, “Chu Minh, những lời tôi nói hôm đó không phải thật đâu, cậu tuyệt đối đừng coi là thật! Tình cảm tôi dành cho cậu có trời đất chứng giám, cậu...”

“Ấm cơm đi!” Chu Minh quăng ra hai chữ, dè dặt đồng thâm tình đang kể lể thao thao bất tuyệt của Thiệu Đông.

Nhìn cái mặt táo bón của Thiệu Đông, Tiết Mặc thiệt hết muốn ăn cơm. Nhưng làm người ngoài cuộc, cậu không có quyền lên tiếng, tình cảm luôn thuộc về hai kẻ nắm quyền, người khác càng nói lại càng vô ích. Tuy nhiên, xuất phát từ trách nhiệm bạn bè, Tiết Mặc không đành lòng nhìn Chu Minh rơi vào hang sói, cho nên cậu định tặng cho Chu Minh một lời khuyên nho nhỏ...Trong lúc cậu còn đang do dự, thì hai vị nhân sĩ ngồi trên bàn cơm đã đạt thành thỏa thuận — có chuyện gì về nhà nói.

Thấy Tiết Mặc thức thừ không nhiều lời, hơn nữa mình cũng đã thuận lợi bị Chu Minh đóng gói mang về nhà thẩm vấn, tâm trạng Thiệu Đông thật tốt, tự cho Tiết Mặc là người người bạn tốt có nghĩa khí, trước lúc đi, anh ta đã lập lại cơ hội dùng để dụ dỗ cậu, “Chín giờ sáng mốt, phòng thu âm số 2, đừng có tới trễ đấy!”

Chuy ệ n n à y k h ô n g t í n h l à b á n b ạ n c ầ u v i n h c h ứ? Trên đường về nhà, trong đầu Tiết Mặc luôn mãi đắn đo về vấn đề này.

Nắm chặt thông báo thử giọng trong tay, Tiết Mặc thật muốn hô to ba tiếng vạn tuế. Ha ha, thật đúng là phong thủy xoay vòng, nhân vật thử giọng lần này, chính là bộ đàm mỹ lần trước vượt khỏi tay cậu. Chiếm ưu thế hơn những người khác một bậc, dưới con mắt vừa hưng phấn vừa kinh ngạc của Trương Dương, Tiết Mặc thuận lợi thông qua quá trình thử giọng. Trước lúc đi, cậu còn nhìn thấy đôi phương liêm môi thỏa mãn, dường như vẫn còn rất thèm thuồng.

Về việc chọn diễn viên lồng tiếng cho bộ phim hoạt hình này, các nhân viên trong Nhâm thị bắt đầu kịch liệt tranh luận. Trương Dương tự đắc, hất mái tóc dài, tô móng tay, kiên quyết ủng hộ nhân tuyển thực lực phái — Tiết Mặc đảm nhiệm vai thụ quân, còn các nguyên lão khác trong công ty thì lấy ích lợi công ty làm đầu, ủng hộ người mới khí thế như chẻ tre ở Nhâm thị. Dù sao thì cũng đều là nâng người mới, nước phù sa không thể chảy ra ruộng ngoài, tự nhiên là phải chọn con nhà mình. Cuối cùng, sau ba ngày tranh luận không nhượng bộ, nhân mã hai phe đều tự gõ báo cáo, quảng lên bàn làm việc của tổng giám Nhâm Lãm.

Đại Đế bất mãn, trong lúc bọn bề rút ra ba mươi giây xem hết hai bản báo cáo, nhắm mắt suy nghĩ ba giây, vừa định phê chuẩn vào bản báo cáo nọ, thì bị một người nào đó tự tiện tới chơi, cắt ngang dòng suy nghĩ. Thông thả bước tới, Trương Dương phong tình vạn chủng xông vào phòng, tà tà, khẽ tựa vào bàn làm việc của Đại Đế, kiều mỵ nói: “Phe thực lực như Đại Đế đừng thiên vị bồ nhà nha!”

Nhâm Lãm buông bút, liếc một cái, phán: “Mấy ngày không lên đài, cậu lại ngứa da rồi à?”

Lúc Nhâm Lãm nói ra câu ấy, mí mắt Trương Dương giật giật, người khác không rõ, nhưng anh thì hiểu rất rõ cái gia tộc họ Nhâm biến thái này. Được rồi, lời không hẳn, ít nhất thì phải thêm “một trong” vào! Nhà họ Nhâm có tổng cộng bảy tên đàn ông, chú ý, trừ bà dì quét dọn ra, không có nữ tính. Hai người theo lối giáo dục cha x ba, nuôi dạy năm đứa con trong nhà thành đàn ông hoàn mỹ, tinh khiết, bất kể bề ngoài có bao nhiêu hấp dẫn, cả người lẫn vật vô hại, cũng không thay đổi được võ lực mạnh mẽ cùng với khả năng nhanh nhẹn, dũng mãnh khác hẳn người thường. Theo như thân thủ của Nhâm Lãm hồi nhỏ, Trương Dương xác định, lần sau, xác xuất đi thẳng từ đài đấu võ tới bệnh viện chiếm tới 200%.

“Chắc...Tiểu Lãm Lãm, ờ không, bệ hạ, mong ngài nguôi giận, lần này thần liều chết tiến đến, đích thị là vì nhân tài có thực lực nói một câu công bằng!” Trương Dương theo bản năng lau mồ hôi, cười cười đi tới phía sau bàn làm việc.

“Không phải thần dân triều ta, sao phải may áo cưới cho kẻ khác!” Nhâm Lãm cầm sắp văn kiện lên, đưa tay che giữa mình và tên gay đang tới gần.

“Có thể chiêu an nha, bệ hạ!” Trương Dương che miệng, cười một cái thật phong tao.

“Nếu người này không cam lòng cho ta sử dụng?” Nhâm Lãm lại cầm bút, nhìn hai phần văn kiện trên bàn.

“Giết không tha!” Trương Dương nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

“Chuẩn tấu!” Đại Đế vung bút lên, đã thành định cuộc.

Sau một vở kịch cung đình nhảm chán như thường lệ tại Nhâm thị, Tiết Mặc thuận lợi lấy được tư cách lồng tiếng.

Người lồng tiếng cho vai nam chính còn lại cũng là người mới của Nhâm thị năm nay, đó là một thanh niên có âm thanh đại thúc. Do đây là lần đầu tiên chọn hai người mới vào lồng tiếng cho hai vai chính trong cùng một bộ, cho nên công ty đặc biệt sắp xếp ngày huấn luyện khả năng thích ứng, chủ yếu để hai cậu

thanh niên chưa từng gặp mặt trao đổi tình cảm, dợt lời thoại, nuôi dưỡng cảm giác yêu đương.

Tiết Mặc đến sớm hơn dự định một giờ, ngồi trong phòng thu âm chỉ định hết hai giờ, cũng không thấy ai cả. Thế là dự cảm không tốt lại lan khắp đầu cậu, *đừ ng n ó i l ạ i x ả y ra chuy ệ n g ì n ữ a r ồ i nha?*

Lúc này, trong phòng khách, qua lớp kính đen, Nhâm Lãm nhìn người tới - tác giả nguyên tác và đạo diễn tổ chức tác bằng ánh mắt kinh thường, “Đây là ý kiến của cô?” Đại Đế thốt ra một câu lạnh như băng.

Tác giả không khỏi rùng mình một cái, từ lúc cô bước vào nói rõ mục đích của mình, cô có cảm giác áp suất không khí trong phòng đang không ngừng giảm xuống. Cũng đã sang đông rồi, đừng nói là Nhâm thị keo kiệt tới nỗi không dùng hệ thống điều hòa sưởi ấm nha, “Ừm...Đúng vậy, đây là ý kiến của tôi - tác giả. Mong tổng giám suy nghĩ lại, nếu Thiệu Đông không lồng tiếng cho vai thụ quân lần này, vậy tôi thà không chuyển sang phim!” Câu cuối cùng là cô lâm thời bỏ vào, tuy là đã kí xong hợp đồng, nhưng nếu đưa ra uy hiếp như vậy, lợi thế trong tay cô sẽ nhiều hơn một chút.

“Đây cũng là ý của ông? Tổng đạo diễn!” Cả người Nhâm Lãm tản ra hơi lạnh, tiểu thư Ngụ Mỹ Nhân ở cạnh vội vàng thu xếp văn kiện trên bàn.

“Không...A, đúng vậy, tôi cũng có suy nghĩ này!” Tổng đạo diễn theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng do tác giả tiểu thư trừng mắt ông, ông đành phải sửa lời lại. Không cam lòng, không cam lòng a! Cùng là đề nghị, tại sao Trương Dương nói một là một, nói hai là hai, luận lý lịch, ông tuyệt đối hơn tên gay đó, hướng chỉ nào có chuyện bỏ người trong nhà nâng người ngoài. Thiếu gia của nhà xuất bản đó cũng là diễn viên lồng tiếng của Nhâm thị, vả lại chuyện thay người trước nay là thiên kinh địa nghĩa, hừ, ông tuyệt đối không phục.

Nhâm Lãm hừ lạnh, phân phó Ngụ Mỹ Nhân, “Gọi quản lý bộ phận nhân sự tới!” Sau đó nâng đầu, thần nhiên nói: “Bất kể cô là tác giả truyện tranh chó má gì, trong lĩnh vực phim hoạt hình, cô không có quyền nghi ngờ tính chuyên nghiệp của tôi và Nhâm thị, chỉ dựa vào cái đầu bao cổ trống trơn và trái tim theo đuổi thần tượng ngu ngốc của cô mà chạy tới đây làm trễ nãi thời gian quý giá của tôi, đúng là khờ dại tới vô cực, di chứng do xem quá nhiều phim thần tượng!” Thấy mặt nữ tác giả đen ngòm, giận điên lên, còn không đợi cô lên tiếng, Nhâm Lãm đã quay sang nói tới tổng đạo diễn: “Còn ông nữa, tiền lương Nhâm thị phát cho ông không phải để ông lục đục nội bộ, những nhân viên thiếu não, không có thực lực còn giương nanh múa vuốt, Nhâm thị không cần, ông đi thẳng tới bộ phận nhân sự lãnh ba tháng tiền lương đi. Ngụ tiểu thư, liên hệ với nhà xuất bản Thiệu thị, nói tác giả đòi ngưng hợp đồng, đơn khởi tố sẽ do luật sư đưa tới sau!” Nói xong, Nhâm Lãm tao nhã bỏ đi, chỉ để lại đạo diễn côi lòng tan nát như mảnh vỡ thủy tinh và nữ tác giả truyện tranh khóc rống do bị ngôn ngữ công kích, thương tích đầy mình.

12. Chương 12: Lần Đầu Bị Áp (tam)

Chuyện lần này làm âm cả lên, Tiết Mặc là nghe Trương Dương khoa tay múa chân, mặt mày hớn hờ, kể lại toàn bộ quá trình. Dù bề ngoài lời của Đại Đế là vì giữ gìn quyền uy cho y và công ty, nhưng Tiết Mặc nghe xong, như có thứ gì đó lấp đầy tim cậu, toàn thân thư thái, “Thật ra, tên ma đầu đó rất khách quan, về một mặt nào đó!” Nói xong, Tiết Mặc đỏ mặt định chạy về nhà, nào ngờ lại bị Trương Dương tóm lại. Anh ta cười híp mắt, liếm liếm khóe miệng, xoa xoa cái mặt nhỏ nhắn, non mềm của cậu, nói: “Thật là

tiếc nha, nhưng đừng có gấp, một ngày nào đó, chúng ta sẽ có cơ hội ở cùng nhau!”

“Tôi đây chân thành hi vọng ngày đó vĩnh viễn đừng tới!” Rút tay khỏi ma trảo của Trương Dương, Tiết Mặc theo bản năng lùi về sau hai bước, hai tay che ngực, nhìn chăm chăm tên gay nọ giống như tên biến thái sát nhân cuồng.

Phong ba tới nhanh, đi cũng nhanh. Sau khi hay tin, Thiệu thị đã phái nhân viên chuyên vụ tới, nước mắt nước mũi kể lể một phen, bảo hành vi của tác giả này hoàn toàn không liên quan gì tới công ty cả, tất cả chỉ là hành vi cá nhân, lại còn tỏ vẻ trung thành, bảo Thiệu thị hoàn toàn có năng lực, có quyết tâm đập bằng hết thầy chướng ngại, hi vọng hợp đồng có thể tiếp tục thực hiện.

Tuy khủng hoảng kinh tế đã đi qua, nhưng vẫn còn cái đuôi to tướng để lại, Thiệu thị không phải nhà xuất bản nhỏ, nhưng hành vi quảng bạc ra ngoài vậy tuyệt không thể làm. Tuy là trong ngành này có quy định bất thành văn là nếu muốn chuyển từ truyện tranh sang phim hoạt hình, hay bất kỳ thể loại gì, ở một trình độ nhất định nào đó, đều phải tôn trọng ý kiến của tác giả. Nhưng đó là trước khi kí kết hợp đồng, giờ ván đã đóng thuyền rồi mới đào bới lên, lại còn bới ngay trên đầu lão đại trong ngành - Nhâm thị, đây tuyệt đối là hành vi thiếu não, tự tìm phiền phức.

Nể tình quan hệ hợp tác nhiều năm, cuối cùng, Nhâm Lãm cho người thu hồi đơn khởi tố. Nhưng xét thấy đối phương biểu hiện quá huyết lệ giân giụa, sau ba giây suy xét, y vẫn quyết định cho Thiệu Đông tham gia lồng tiếng, nhưng là vai công quân. Đây không thể nghi ngờ là cho Thiệu thị mặt mũi, có qua có lại, Đại Đế đã phát huy hết bản năng gian thương của mình, thuận thế thu vào tay bản quyền một bộ truyện tranh siêu nhân mà chẳng cần tốn đồng nào.

Sau lại, Trương Dương bĩu môi, chỉ Nhâm Lãm, nói khê: “Gian thương, quá, quá xấu xa rồi!”

Tiết Mặc không ngờ là cơ hội ở cùng một chỗ với Trương Dương lại tới nhanh như vậy, sau một ngày, cậu đã nhận được cú điện thoại do tên gay nọ tự mình gọi tới. Sau một phen da gà da vịt rụng đầy đất, thuận lợi moi được thời gian tới ghi âm, Tiết Mặc quyết đoán, không chút nường tay, treo máy.

Người hợp tác đổi thành Thiệu Đông, Tiết Mặc liếc xéo cái gã đang cười toe toét tán tỉnh nữ trợ lý. Vô số lần cậu thậm muốn thu hết cảnh này lại gởi cho Chu Minh, nhưng lý trí đã chiến thắng xúc động, cậu lẳng lặng đi vào phòng thu âm, lẳng lặng ngồi trong góc xem kịch bản.

“Đến đây bao giờ thế, Thụ quân của ta?” Thiệu Đông trêu cô trợ lý xinh đẹp xong, quyết định làm một tiểu công vĩ đại, chủ động chào hỏi Tiết Mặc.

“Thụ quân của anh à?” Tiết Mặc nhú mày, khó chịu, nói: “Anh không sợ câu này sẽ lọt vào tai ai đó sao?”

Lời vừa nói ra, uy lực vô địch, Thiệu Đông lập tức ủ rũ, giống như cà ruộng cạn thiếu nước, mặt mày vàng vọt, lắc đầu, xua tay, “Tôi chỉ đùa một chút, gia tăng tình cảm anh em thôi mà!”

Thấy cảnh này, Tiết Mặc chợt có cảm giác tỉnh ngộ, im lặng không nói, cậu vẫn cho rằng suy nghĩ này là sai rồi? Thật ra người phúc hắc giở âm mưu quỷ kế là Chu Minh, còn Thiệu Đông mới là người bị bà vợ quản chặt? Không đúng, suy nghĩ này thật đáng sợ, tuyệt đối không có khả năng. Tiết Mặc lắc đầu, bất kể là nhìn ở góc độ nào, Chu Minh đều là một người hiền lành, dịu dàng nho nhã, vĩ đại, giống như học sinh tiểu học mà thôi.

“Được rồi, người anh em, tôi chỉ đùa chút thôi!” Tiết Mặc vỗ vỗ bả vai đối phương, tiếp tục cúi đầu xem kịch bản.

Là một người mới lần đầu lòng tiếng cho tác phẩm F, biểu hiện của Tiết Mặc hoàn toàn liệt vào phạm trù tên lửa, còn Thiệu Đông - người từng trải qua trăm trận lại biểu hiện vô cùng khác thường, liên tục mắc lỗi.

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Cậu là tiểu công, tiểu công đó nha! Khí thế của cậu đâu? Giống y như một ông chú hói đầu bị bà vợ quản chặt!” Trương Dương tháo tai nghe xuống, hung tợn gõ đầu tên công quân tội nghiệp.

“Anh lại đạo lời nhận xét của tổng giám!” Thiệu Đông không chịu được, ngay tại sân nhà mà bị một người mới lần đầu lòng tiếng BL hạ knock out, quả là rất kinh khủng, “Chuyện này cũng không thể trách tôi nha! Ai bảo thụ quân mà mấy người chọn quá ”dụ“, là một thằng đàn ông bình thường đều không thể chịu đựng nổi! A! A!”

“Là đàn ông bình thường mới có thể chịu đựng được đấy!” Tiếng lòng của Tiết Mặc xen lẫn tiếng phản bác của Trương Dương.

Ý đồ trốn tránh toàn bộ trách nhiệm của Thiệu Đông bị bài tổng kết đầy lý tính của Trương Dương chọc thủng, đạo diễn thấy thế, đúng lúc đưa ra mười phút nghỉ xả hơi, rồi vội vàng chạy về phía WC.

Lấy hộp trang điểm ra, Trương Dương bắt đầu dặm thêm phấn, nghe răng trợn mắt trước gương, nói: “Nhìn cái dáng yếu xiu của cậu kia, sớm hay muộn gì cũng bị cái tên nhà cậu đè lại thôi!”

“Phốc!” Vừa mới hớp một miếng nước, Thiệu Đông lập tức phun ra ngay, anh ta che miệng ho khan nửa ngày, mới hùng hổ phản bác, “Phi, phi, phi! Mồm quạ đen! Anh mới bị áp ấy, cả nhà anh đều bị áp!”

Tiết Mặc cầm ly nước lui mấy bước né tránh bạo long, tìm nơi thoáng mát, độ ẩm thích hợp, tò mò hỏi, “Sao gọi là ”dụ“?”

“Oa ha ha ha ha!” Trương Dương nghe vậy, lập tức ra vẻ lão tiền bối, đắc ý, xoay qua nhìn cậu, đưa tay nâng cằm cậu lên, nhìn trái nhìn phải nửa ngày, mới kết luận: “Rất trong trắng! Tuy nhiên, cũng không kém tôi ngày xưa bao nhiêu, rất có tiềm lực nha ~~~ bánh bao nhỏ!”

Tiết Mặc không nói gì, trợn trắng, “Tôi không phải hỏi chuyện này!”

“Người ta biết mà!” Trương Dương ngẩng đầu, tạo thành một đường cong hình chữ S, “Nhìn tôi đi, chẳng lẽ cậu không có cảm giác dục hỏa đốt người hay sao?”

“Không có!” Tiết Mặc quay đầu, “Tôi thấy anh giống nhóm lửa tự thiêu hơn!”

“Hừ!” Trương Dương khinh thường, bĩu môi, bước ngay tới cạnh Thiệu Đông, “Trẻ con không biết xem hàng, còn cậu? Chẳng lẽ cậu không thấy gì sao?” Hời xong, dùng chân đá người nọ.

Nãy giờ Thiệu Đông đang mãi suy nghĩ câu hỏi của Tiết Mặc, giờ lại bị ép hỏi, anh ta không cần suy nghĩ gì, khinh bỉ, nói: “Với anh à? Hừ, loại mặt hàng năm mươi đồng một đồng như anh, sao có thể so với Chu Minh nhà tôi chứ!”

Một lời vừa thốt ra, đã thành công khơi lên sự chú ý của hai người. Tiết Mặc khiếp sợ khi biết được sự thật, chẳng lẽ...Chu Minh - con tiểu bạch thủ ấy, bị ăn tới ngay cả lông cũng không còn? Không thể nào, sao có thể như vậy? Lại là một bộ phim thiếu niên ngây thơ bị hủy trong tay một thằng cặn bã, oa oa, sự thật quả là quá cầu huyệt.

Còn vẻ hưng phấn của Trương Dương không phải ở vấn đề trình tiết, cũng không phải ai trên ai dưới, anh ôm lấy bả vai Thiệu Đông, cười gian, hỏi: “Chu Minh ‘dụ’ thế nào vậy?” Nói xong còn đá đá lông mày, vẻ mặt dâm loạn.

“Thì là...” Thiệu Đông cũng rất hưng phấn, đang muốn chia sẻ chút tâm đắc của mình. Đột nhiên anh ta ý thức được thân phận của đối phương, lập tức tỉnh táo lại, “Dụ thế nào thì liên quan gì anh chứ, hừ hừ, dù sao...rất ”dụ“!” Nói xong, còn lau nước miếng, vẻ mặt hồi tưởng.

“Chậc!” Không moi ra được, Trương Dương hậm hực, lập tức bày ra cái mặt giám đốc âm thanh, mặt lạnh chạy về chỗ ngồi, đeo tai nghe vào.

Tiết Mặc thấy thế, cũng đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục. Vừa quay đầu qua, đã thấy mặt Thiệu Đông ngơ ra, đôi mắt mông lung, dưới mũi chảy hai dòng chất lỏng đỏ thẫm. *C ó n ê n g o i x e c á p c ú u k h ô n g đ a y?* Tiết Mặc thâm đầu tranh trong đầu, thôi cứ để tên cặn bã này tự đổ máu chết đi cho rồi, khỏi phải gây họa cho thế gian.

“Nè! Nè! Nè!” Trương Dương dùng microphone rống to, “Tên tinh trùng xông não bên kia, mau lên, tiếp khách đi!”

Thế chế thiên nhiên là vô địch! Tiết Mặc cũng không biết sao gọi là “dụ”, trong mỗi câu thoại, không lúc nào không tỏa ra mùi “dụ”, giống như một sợi lông vũ quét khê lên da, ngứa ngáy, khó chịu, sau cùng, phát huy tiểu bạch thủ thiên nhiên, tinh khiết, vô cùng hoàn mỹ. Cũng không biết sau bao nhiêu lần Trương Dương lau nước miếng, đạo diễn không biết bao lần lén đi WC, Thiệu Đông bị knock out bao nhiêu lần, cuối cùng, đã đi tới cảnh H cuối cùng của phim.

“Tấn ra! Tấn ra! Tấn ra!” Trương Dương chỉ ngón tay ngọc ngà, thon dài xung quanh, đuổi hết đám trợ lý,

nhân viên tới xem náo nhiệt ra ngoài. Thấy mỗi một người bước ra khỏi cánh cửa, nỗi lo lắng, sợ hãi trong lòng Tiết Mặc lại tăng thêm một phần. Cho đến khi cả đạo diễn cũng quyết chí giữ gìn sức khỏe, đứng dậy đi ra ngoài, cậu mới hoảng sợ, nhìn kẻ đang nở nụ cười ám muội, lắp bắp: “Anh...Anh muốn làm gì?”

“Làm gì?” Trương Dương cười âm hiểm, giống như mù tú bà nhìn chằm chằm chàng thiếu niên ngây ngô bị gạt vào thanh lâu, anh ta tiện tay khóa trái cửa, cười thâm tà, không chút kiêng nể, “A ha ha ha, cuối cùng thì ông đây cũng đợi được ngày này! Oa ha ha, cảm giác phá thân thật tốt!”

“...” Tiết Mặc run lên, giờ cậu thấy nhớ những ngày có mặt Ma vương Nhâm Lãm vô cùng, nếu có lão hổ cuồng việc ở đây, sao đến phiên con khỉ Trương Dương này xưng chúa chứ!

“Anh đắc ý cái gì? Người áp cậu ấy là tôi nha!” Thiệu Đông không khoái nhìn cái mặt dâm loạn của Trương Dương, lập tức thốt ra chân tướng đả kích.

“...” Giờ nỗi nhớ của Tiết Mặc dành cho Nhâm Lãm đã chuyển từ hoài niệm sang tưởng niệm. Đại Đế ơi Đại Đế, nếu giờ này có anh ở đây, thế giới sẽ hòa bình biết bao a, đám ngưu quỷ xà thần này sẽ không dám hung hăng, quấy phá như vậy.

“Ừm...A~~ Không...A!” Những âm thanh khiến người ta phải mơ màng quanh quẩn trong phòng thu âm, vừa thu xong câu thoại sau cùng, Trương Dương là người đầu tiên vọt ra ngoài, ôm mũi, hưng phấn kêu to: “Dụ thụ a! Dụ thụ!”

Thiệu Đông kiệt sức ngồi bẹp xuống đất, phải lòng tiếng kiểu này đúng là phí thể lực nha!

Tiết Mặc thì trưng cái mặt vừa mới bị chà đạp xong ra, trong yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở, cậu lẳng lẳng thu dọn đồ đạc. Đám khốn nạn này, hợp tác hơn hai tháng, vậy mà còn không chịu nói cho cậu biết sao gọi là “dụ”!

Công cuộc thu âm hoàn tất, đêm đó, có ba người mất ngủ.

13. Chương 13: Cuộc Thi Ký Hợp Đồng (nhất)

Trương Dương nằm trên giường, đặt biệt chuyển đoạn H nọ thành mp3, kết quả càng nghe càng hưng phấn, mở to mắt tới hừng đông.

Nhâm Lãm làm việc tới gần bốn giờ rưỡi, vừa tắm rửa xong, thay đồ ngủ mềm mại ngã thành hình chữ đại xuống giường. Nghe đoạn ghi âm xong, y như suy nghĩ gì đó, thật hiếm khi khuôn mặt tuấn dật lộ vẻ thỏa mãn.

Tiết Mặc lần qua lộn lại, giày vò chiếc giường bao năm rồi không tu sửa. Aizz, cuối cùng cậu vẫn làm, cậu vốn không định dùng cách lồng tiếng phim BL để kiếm chút nhân khí, nhưng với thể đạo hiện giờ, thời thế mạnh hơn con người nha. Hiện giờ, cậu thấy có chút hối hận, nhưng phần nhiều lại là khấn trương, thật sự không dám tưởng tượng tới cảnh tập cuối cùng lên sóng sẽ có phản ứng thế nào. Tuy nhiên, theo tiến độ trailer phát ra thì về mặt cơ bản, phản ứng của khán giả cũng rất khá, cậu cũng đã nhận được mấy cú điện thoại hỏi ý của đài truyền hình và công ty Nhâm thị, nhưng...Điều khiến cậu lo lắng nhất là cảnh H lần này, nếu hỏng, thì công kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi!

Cuối cùng vẫn không ngủ được, trong lúc miên man suy nghĩ, Tiết Mặc lại nhớ tới cảnh ở phòng ghi âm, từ “dự” đó, rốt cuộc là chỉ cái gì? Hấp dẫn? Chỉ là giọng nói, nhìn không thấy, thì thế nào đây? Nếu là giọng của Đại Đế...Hôm dùng cơm chung, Đại Đế mặc quần áo rất chói lóa, thắt lưng vừa thon lại vừa rắn chắc, chân rất dài, thú thật, anh ta đúng là rất anh tuấn nha. Đầu là nam giới, bản thân cậu cũng hiểu đó chính là khí thế đế vương, vô địch, mê người bẩm sinh, nếu anh ta mà cưỡi...A a a! Nghĩ tới đó, Tiết Mặc la to, điên cuồng bứt tóc, rốt cuộc thì mình đang suy nghĩ cái gì vậy? Thật là khủng khiếp, oa oa, sao cậu lại có suy nghĩ quỷ dị như vậy chứ, quả nhiên là lồng tiếng BL nên mới có lối suy nghĩ bất bình thường như vậy.

Bất kể nội tâm của đồng chí nam chính đang dậy sóng thế nào, thì chuyện gì nên xảy ra cũng phải xảy ra, trong trường hợp bất khả kháng nằm trong phạm trù xác suất cực kỳ bé nhỏ, bởi vậy sau vô số lần động đất, sóng thần, nổ hạt nhân và người ngoài hành tinh xâm chiếm, tập cuối cùng của phim vẫn lên sóng đúng thời hạn.

Hưởng ứng vượt xa kỳ vọng của Tiết Mặc, chỉ trong một thời gian ngắn, đài truyền hình và Nhâm thị bị điện thoại công phá dữ dội, các nhóm F nữ khắp nơi điên cuồng đào móc tất cả những gì có liên quan tới giọng nam ưu lồng tiếng trẻ tuổi, ví dụ như chiều cao, tuổi, cân nặng, ba vòng...Thậm chí còn bới ra những vai cậu từng lồng tiếng, tỷ như cảnh em trai và anh trai tương thân tương ái ở thiên đường trong “Vô Hạn Vũ Trụ”. Dĩ nhiên, đây chỉ là bùng nổ trong phạm vi nhỏ, sức ảnh hưởng có hạn. Bởi vậy, Tiết Mặc còn kém nổi tiếng xa lắm.

Qua năm mới, công việc vốn không bao nhiêu của Tiết Mặc bị bộ phim BL này nâng lên, cậu liên tiếp nhận được các bộ BL ngắn, BL dài, các thể loại khác không bao nhiêu, cho nên cậu không có quyền lợi chọn lựa, có công việc để làm là may mắn lắm rồi.

Ngay khi Tiết Mặc ném trải cái cảm giác làm việc liên tục thì một tờ tạp chí nổi tiếng trong giới đã đăng một bài như quảng cáo thức ăn gia súc dành cho heo, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cậu.

Đó là một quảng cáo khiến cả giới lồng tiếng phải chấn động, theo lệ hàng năm, Nhâm thị tiến hành thử giọng với quy mô lớn, công khai thông báo tuyển dụng diễn viên lồng tiếng. Năm ngoái, Tiết Mặc là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra trường, cậu cũng từng tham gia cuộc thi này, nhưng khi cậu thuận lợi vượt qua vòng loại, mắt thấy thắng lợi sắp vào tay thì cậu đã phạm vào một sai lầm trí mạng, khiến cậu ôm hận, bị knock out. Mà năm nay, sau một thời gian do dự, cuối cùng cậu vẫn quyết định gởi sơ yếu lý lịch của mình vào mail cho đối phương.

Vào lúc này, hoạt động bình chọn cho giải diễn viên lồng tiếng cũng đang bắt đầu, là một trong những vị giám khảo trẻ tuổi nhất, trên bàn làm việc của Nhâm Lãm đã có ngay một bảng danh sách ứng cử viên do thư ký Ngụ Mỹ Nhân đưa tới.

Nhận thông báo được vào vòng hai hoàn toàn nằm trong dự tính của Tiết Mặc, lúc mở mail ra xem, thấy tên ký dưới thông báo là hai chữ Trương Dương, tay Tiết Mặc cứng ngắc, không dám xem hết đã tắt ngay. Sau lại, cậu viện cớ từ chối mấy lời mời lồng tiếng, chuyên tâm ở nhà chuẩn bị khiêu chiến với ma đầu.

Thường thì chuyện ký kết hợp đồng diễn viên lồng tiếng có hai dạng, một là giống như người nổi tiếng như Mạc Tri, sau khi hợp đồng ký kết đáo hạn, sẽ có hợp đồng khác đưa tới ngay. Thường thì do các công ty tự động tìm tới, hai bên bàn bạc điều kiện, sau đó lên đài ký tên tượng trưng là xong.

Dạng còn lại chính là các nhân vật tép rêu như Tiết Mặc, không nổi tiếng, cũng không phải vô hình, từng đóng nhiều vai vừa, lại thường xuyên diễn vai phụ, giống như ngàn vạn người tìm việc làm, chỉ có thể chủ động tìm tới các công ty, như vậy, họ sẽ phải thông qua một cuộc thi, trở thành diễn viên lồng tiếng được ký hợp đồng. So với người trước đó, tình cảnh của Tiết Mặc khốn đốn không biết gấp bao nhiêu lần. Những ứng cử viên cho giải thưởng người mới được cố định số lượng hẵn hoi, cũng có nhiều công ty cố nâng người mới của công ty mình, còn cậu, chỉ là một cây cầu độc mộc trong hàng vạn cây cầu khác muốn đoạt giải.

“Coi bộ, anh không định cho cậu ấy đãi ngộ đặc thù gì rồi!” Sáng sớm, Trương Dương đã có mặt ngay tại hội trường dự thi chặn ngay mặt Nhâm Lãm, tay cầm một tờ sơ yếu lý lịch, khẳng định một câu.

Nhâm Lãm cũng không có ý dừng bước, y vừa đi vừa nói: “Tôi tin với thực lực của cậu ta, đi đường chính quy hoàn toàn không áp lực!”

Lượt một của vòng hai là khảo sát khiến thức cơ bản về lời thoại, Tiết Mặc nhìn kịch bản ngắn trước mặt mình, năm ngoái cậu khấn trương, năm nay phần nhiều lại là mong đợi. Thành tích là điểm tựa của mô thức, mười hai người nhận xét ngồi trước máy tính cùng chấm điểm cho một thí sinh dự thi, sau đó theo máy tính, ngẫu nhiên chọn ra kết quả chấm điểm của sáu vị giám khảo, tổng kết lại, chia đều, cuối cùng quyết định xem có tư cách tiến vào lượt tiếp theo hay không. Đồng thời, mỗi thí sinh dự thi đều có số báo danh và mật mã riêng của mình, như vậy lúc chấm điểm sẽ tránh chuyện gian lận, chiếu cố người quen.

Bước khỏi phòng thi, tâm trạng của Tiết Mặc cũng không tệ lắm, cảm giác còn tốt hơn năm trước rất nhiều. Dù sao thì sau khi trải qua một năm cày cấy không giống con người, bất kể là kinh nghiệm hay thấu hiểu, cậu cũng đã trưởng thành rất nhiều.

Lượt hai của vòng hai là ba ngày sau, bây giờ ở khu khác, những sinh viên mới ra trường ở khóa này cũng tới dự thi, cho nên xét theo thời gian, những diễn viên lồng tiếng chiếm ưu thế như bọn họ dĩ nhiên phải chờ lâu hơn bọn họ mấy ngày.

“Nghe nói cậu thi vào Nhâm thị?” Dùng cơm trưa xong, Tiết Mặc đã nhận được cú điện thoại bà tám của Thiệu Đông, lại còn nghe đối phương đả kích, “Nếu cậu được chọn, vậy cậu chính là hậu bối của tôi rồi, ha ha ha ha!” Ở đầu bên kia, Thiệu Đông cười suông sã, tiến hành gây rối nghiêm trọng cho tinh thần của Tiết Mặc.

“Ừm, đúng vậy nha, nếu tôi thành công vào được Nhâm thị, vậy những tình báo của anh, Chu Minh sẽ dễ có được hơn!” Tiết Mặc bình tĩnh đáp.

“...Tôi sẽ làm tròn trách nhiệm của một tiền bối tốt!” Thiệu Đông lập tức đổi giọng, thẳng thắn, thành khẩn.

H ừ, nh ó c à, m i d á m đấ u v ó i ta sao? Tiết Mặc trầm hưng hăng, khinh bỉ Thiệu Đông, “Anh gọi cho tôi là vì chuyện này à?”

“Ồ, thật ra thì còn một chuyện nữa, cậu chưa nghe gì à? Chuyện về giải thưởng diễn viên lồng tiếng ấy!” Thiệu Đông trở lại với chủ đề, nghiêm túc.

Giải thưởng diễn viên lồng tiếng hai năm một lần, tâm Tiết Mặc lập tức trầm xuống, ngay cả Thiệu Đông cũng gọi điện thoại tới hỏi cậu, vậy chứng tỏ Nhâm thị đã tính toán xong, nhưng cậu lại không nghe được tin tức gì cả...“Không có, làm sao vậy?” Cậu vờ như không để ý, thật ra thì cậu đang rất khẩn trương.

“Ồ, cũng không có gì, ha ha, giờ cậu đang là người tự do, chắc là chuyện được đề danh rất khó!” Thiệu Đông đánh vòng một bận, quyết định không nói thẳng vấn đề.

“Đương nhiên rồi!” Thấy đối phương không định nói tiếp, cậu cũng không hỏi nữa, hạ thang leo xuống, “Anh cũng biết rồi đó, diễn viên lồng tiếng không có công ty nâng đỡ chẳng khác gì đứa con không có mẹ, ai thương chứ!”

Nghe giọng chua xót của Tiết Mặc, Thiệu Đông lập tức thức thời cười ha ha mấy câu, chuyện này xem như chấm dứt ở đó, tắt điện thoại. Vừa mới quay đầu qua, anh ta đã thấy Chu Minh bùng tách cà phê đi vào, dưới chiếc áo sơ mi kẻ sọc sạch sẽ là cặp đùi trần truồng tuyệt đẹp, đang đi tới đi lui trước mặt một thanh niên nhiệt huyết dâng trào như Thiệu Đông, a a a, Thiệu Đông đăm chần như hồng mắt, chỉ nhìn được, không ăn được, đúng là hại sức khỏe mà! *Chu Minh, c ậ u đừ ng h à nh t ô i nh ư th ế c ó đượ c kh ô ng?*

Tiết Mặc để điện thoại xuống, đầu vẫn đang nghĩ về những gì Thiệu Đông nói, rất rõ ràng, anh ta đã biết tin tức gì đó về cậu nhưng ém luôn không nói, nhưng cậu vẫn thấy tò mò, một người tự do như cậu, trừ phi là có gì đó tình cờ, bằng không sẽ không có công ty nào tranh giành cơ hội giúp cậu. Người trong nhà còn lo chưa xong, tâm trí đâu mà đi làm từ thiện. Nghĩ nhiều cũng vô ích, Tiết Mặc buộc bản thân thu tâm trí lại, chuyện tâm ứng phó của ải khó khăn trước mắt – cuộc thi tuyển dụng.

Đề thi ở lượt hai vòng hai rất thú vị, gọi là biểu diễn nhân hóa lối suy nghĩ của đồ vật, mỗi diễn viên lồng tiếng có thể tự biến mình thành một vật phẩm nào đấy, sau đó dựa theo lời kịch Nhâm thị cung cấp, biểu diễn “tiếng lòng” của đồ vật đó.

Nhìn năm mục lựa chọn, Tiết Mặc kiên quyết vạch ngay dưới chữ tiểu trư, bởi vì trong mắt cậu, những thứ khác, đã vượt khỏi phạm vi thừa nhận của cậu rồi. 1. BCS; 2. BVS; 3. Gà mái đang đẻ trứng; 4. tiểu phi trư; 5. Nước miếng khi KISS.

Cái đề thi chó má này, rốt cuộc là ai ra vậy? Tiết Mặc phẫn hận, bẻ cong bút chì, cậu nguyên rửa đối phương cả đời ăn mì gói chỉ có mỗi một túi gia vị.

Trương Dương hít hít cái mũi, vừa rồi anh hắt xì một tiếng rõ to, không phải bị cảm chứ? Nhâm Lãm chết tiệt, tự đứng lại bảo anh đưa đồ tới câu lạc bộ trượt băng, hừ, thời tiết lạnh như thế, câu lạc bộ lại lạnh như thế, có giấu thể nào cũng đưa cái mặt ra phơi lạnh, không bị cảm mới lạ. Tên tiểu quỷ thối tha đó, dám khinh bỉ thành quả lao động của anh, quán quân tổ trượt băng thiếu niên là hay lắm à, hừ hừ!

Cũng may là ở vòng thi lần này, ma đầu và gã người hầu gay háo sắc, biến thái cuồng đều không xuất hiện. Tiết Mặc ôm ngực, phần chân nhìn trời, xanh thật, mây nhiều thật, cậu cảm thấy thoải mái quá đi mất.

“Ui cha, đời người nơi nao không gặp lại chàng, bánh bao nhỏ ~~~” Một câu nói vang lên khiến da đầu Tiết Mặc run lên, cậu theo bản năng rung mình một cái. Sau vụ thu âm lần trước, Trương Dương đã vinh vang lên hàng thứ hai trong bảng những người Tiết Mặc không muốn gặp nhất, còn Nhâm Lãm, vẫn lấy phong thái đế vương đứng đầu bảng.

Vờ như không nghe thấy, đi thật nhanh. Đại não nhanh chóng phân tích nguy cơ, sau đó tiến hành ra chỉ thị cho thân thể, Tiết Mặc cứng người, vờ như thản nhiên đi về phía trước, tiếc là lại bị ai đó kéo mạnh về phía sau...

14. Chương 14: Cuộc Thi Ký Hợp Đồng (nhị)

“Bánh bao nhỏ, chạy cái gì chứ, lãng tai à?” Trong nháy mắt, Trương Dương đã xoẹt tới trước mặt Tiết Mặc, búng ngón tay lên trán cậu một cái, cứ như một oán phụ: “Thấy ghét quá đi, quỷ hồng, vừa thấy người ta đã bỏ chạy, người ta đau lòng quá nha ~~~, đồ vô lương tâm!”

Bị anh bắt được, tôi có đau lòng hơn, khi ông chỉ đau lòng, mà còn đau mình à! Trả lời yếu ớt của tôi oa oa! Tiết Mặc thầm phản bác trong lòng, “Có chuyện gì à?” Không thể không ngăn anh ta lại, nếu không với cái miệng có công lực như xe lửa, đến sáng mắt cũng kéo về không được.

Trương Dương vô tội, cong khóe môi lên, ủy khuất, nói: “Thái độ lạnh lùng của cậu làm người ta thương tâm quá nha, người ta vốn định nói một chuyện cực kỳ bí mật cho cậu biết mà!”

“Cũng có chuyện khiến anh xem như bí mật à?” Tiết Mặc liếc xéo.

“Đương nhiên rồi!” Trương Dương nhú mi, nói khẽ, ra vẻ thần bí, “Là chuyện về giải thưởng diễn viên lồng tiếng!”

“Ngừng!” Tiết Mặc đưa tay, ra thế cắt ngang, còn che miệng Trương Dương lại, “Giờ tốt nhất là anh đừng cho tôi biết, tôi còn hai vòng thi nữa đây!”

Thấy Tiết Mặc quả thật là không muốn biết, Trương Dương kéo tay cậu ra, cười nói: “Được rồi, nhưng mà, lựa chọn này của cậu đúng lắm đấy!”

“Ý anh là tin về giải thưởng diễn viên lồng tiếng?” Tiết Mặc khó hiểu, hỏi.

“Đương nhiên...” Trương Dương ôm bả vai Tiết Mặc, đi về phía phòng thi, vừa đi vừa nói: “...Không phải! Ha ha, tôi là chỉ quyết định chọn vào Nhâm thị của cậu, rất chính xác!”

“Đó là tất nhiên rồi!” Chỉ cần có đầu óc bình thường, bất kể người lồng tiếng nào cũng biết vào công ty này chẳng khác nào giữ ưu thế tuyệt đối, cho nên Tiết Mặc vốn không thêm tiến hành phân tích những lời Trương Dương vừa nói.

“Sẽ có một ngày cậu thật sự hiểu rõ hàm ý trong câu nói của tôi!” Trước lúc Tiết Mặc bước vào phòng thi, Trương Dương nói khẽ. Tiết Mặc trợn tròn mắt, lập tức đáp lại đối phương bằng một nụ cười đầy thâm ý.

Theo đề mục đã chọn, Tiết Mặc cảm kích bắn lên, một vị giám khảo mỉm cười, tuyên bố cậu có ba phút chuẩn bị. Ba phút, 180 giây, thời gian rất ngắn, Tiết Mặc vừa khấn trương xem lời thoại, vừa tự hỏi nên thể hiện nhân vật đó thế nào. Lời thoại không nhiều, nhưng cậu cảm thấy dùng chúng để biểu hiện một tiểu trư, tuyệt đối là quý dị!

Vừa nhìn thôi đã biết ngay ai là đầu sỏ của cái đề thi biến thái lần này, xem hết câu thoại sau cùng, Tiết Mặc cắn răng, thầm nguyên rửa Trương Dương một lần, cả đời anh không tìm được đàn ông! Lại thật, sao lại không nguyên rửa anh ta không có JJ? Đáp án rất đơn giản, với dạng gay hết lòng khoái đàn ông như Trương Dương, nhất định là quả chuối tiêu đó chưa từng HIGH bao giờ, đừng tưởng là Tiết Mặc ngoan như thế mà không có tâm lý một thằng gay, chắc chắn.

Giám khảo lia mắt nhìn chiếc đồng hồ trên đài, mỉm cười, dịu dàng nói: “Bắt đầu đi!”

Tiết Mặc nuốt xuống một ngụm nước bọt, rồi dùng giọng trẻ con siêu cấp đáng yêu vô địch, nói: “Từ ngày trở thành một con heo béo bước vào đời, tôi luôn phấn đấu để mông mình thật tròn. Mỗi ngày, khi tôi cố gắng vỗ béo, mami tôi đều khóc lóc thảm thương!”

Nói tới đó, Tiết Mặc đổi thành giọng thứ hai, giọng giống như bác gái, chậm rãi nói: “Con à, con không thể ăn như vậy được, chờ con ăn thành cái mông béo ú, tên ma vương đó sẽ biến con thành thịt kho tàu ngon miệng, đến lúc đó, con sẽ không nhìn thấy mami nữa!”

Giả xong giọng heo mẹ, Tiết Mặc lại đổi sang giọng tiểu trư, tỏ vẻ đáng thương, nói: “Nhưng mà mami, con đói a! Cho đến một ngày, có một vị Đại Ma Vương mặc bộ đồ bó sát người đi vào nhà tôi. Gã ta cười híp mắt, vuốt cái mông tròn xoe của tôi, cười xấu xa, nói.”

Diễn tới đó, Tiết Mặc khóc không ra nước mắt, Trương Dương chết tiệt, một ngày nào đó, tôi sẽ bán anh vào câu lạc bộ gay, để mỗi ngày anh bị người ta tra tấn một trăm lần, một trăm lần. Đổi thành giọng Ma vương, âm hiểm, cười lạnh, Tiết Mặc thâm học máu, đọc ra câu thoại cuối cùng: “Ta thích tiểu trư mông

tròn vo, mi mau tới làm tiểu nô lệ trung thành nhất của ta đi, ha ha ha!”

Cố gắng khắc chế xúc động muốn xé nát kịch bản, Tiết Mặc ghen đỏ mặt, chào một cái rồi lao nhanh ra cửa, tìm một nơi vắng người gọi điện thoại cho tên gay nào đó, dùng hết khí lực toàn thân, hét lớn: “Trương Dương, anh đi chết ngay cho tôi!”

Trong văn phòng Nhâm Lãm, Trương Dương nhìn điện thoại của mình bằng ánh mắt vô tội, rồi lại nhìn ánh mắt lạnh lùng của Đại Đế, cười nịnh hót, tắt điện thoại, chạy tới trước bàn làm việc của Nhâm Lãm, khúm núm, sám hối: “Chỉ là một trò nhỏ không ảnh hưởng tới toàn cục mà thôi, huống chi đề thi như vậy mới đặc sắc nha, rất có tính khảo nghiệm con người!”

“Tôi thấy bà di bèo chuyên quét dọn toilet ở tầng này lại càng khảo nghiệm cậu hơn!” Dứt lời, Đại Đế hất cằm, ý bảo tiểu thư Ngu Mỹ Nhân lôi Trương Dương ra ngoài.

“Khoan đã!” Trương Dương lùi về sau hai bước, né khỏi nữ độc thủ 36D, vừa lúc kêu lên, “Nô tài vẫn còn một chuyện không rõ, mong bệ hạ giải thích!”

Đại Đế vung tay lên, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện. Bàn tay kéo Trương Dương của Ngu Mỹ Nhân cũng buông ra, chuẩn bị nghe thánh chỉ kế tiếp.

“Đại Đế, danh sách tiến cử cho giải thưởng diễn viên lồng tiếng lần này...Giải thưởng người mới, cả đời mỗi diễn viên lồng tiếng chỉ có một lần cơ hội được đề danh, anh đừng tuyệt tình vậy chứ!” Trương Dương giấy ra khỏi gong cùm của mỹ nữ, hai tay vỗ lên bàn làm việc của Nhâm Lãm.

Đại Đế vẫn không nâng đầu lên, tiếp tục xem văn kiện: “Chuyện này tôi đã có tính toán cả rồi!”

“Ồ, vậy được rồi, nếu anh đã nói vậy, tôi sẽ ngồi chờ tin tốt của anh!” Trương Dương nghe vậy, tâm hồn như bay bổng, bước đi như mèo ngâm giai điệu nào đó trở về, theo những gì anh hiểu về Nhâm Lãm, chuyện này đã ngã ngũ rồi.

Kết quả lượt hai vòng hai tốt hơn dự tính của Tiết Mặc rất nhiều, nhìn thấy phiếu điểm, coi như cũng khá. Cậu vung vai, chuẩn bị nghênh đón khảo nghiệm khắc nghiệt nhất.

Lọt vào vòng ba chỉ có tám người, Tiết Mặc nhìn thùng rút thăm, vẻ mặt khó xử. Không biết có phải do bất tự không hợp hay không, nhưng sau vài lần thử giọng ở Nhâm thị, chỉ cần là rút thăm chọn đề, cậu đều rút được những đề mục không ra gì, muốn chết quá a!

“Đừng khẩn trương, đó là thùng số thứ tự thôi!” Trợ lý công tác biết là Tiết Mặc bất an, vội vàng giải thích: “Đề thi là thống nhất, tổng giám nói như vậy sẽ công bằng hơn!”

Đây đúng là phong cách của người nọ, Tiết Mặc thầm đồng ý trong lòng. Trong công việc, yêu cầu của Nhâm Lãm cao tới biên thái, nghiêm khắc đến người ta khó lòng chấp nhận, nhưng nếu như quen rồi, sẽ

cảm thấy rất tốt, hơn nữa với một người mới mà nói, dựa vào thực lực tung hoành thì quá tốt rồi còn gì. Tám người, từng người một rút thăm lấy số thứ tự thi, nhân cơ hội này, Tiết Mặc quan sát đối thủ của mình, ba nữ bốn nam, trong đó có một cô gái nhìn rất quen, dường như là một người mới cùng thời với cậu, từng lồng tiếng cho một vai phụ nào đó trong phim BL.

Nhìn đại đội nhân mã quen thuộc đi về phía này, mọi người lập tức đứng dậy, tiến vào trạng thái chiến đấu. Nhân Lãm vẫn lấy tư thế để vương đi thẳng tới giữa đài, Ngu Mỹ Nhân cầm tư liệu theo sát phía sau, lần này lại là không thấy Trương Dương trong đội ngũ mà đổi thành một cô gái dạng Ngự tử mặc đồ công sở.

Đề thi chia làm hai phần, một phần là đoạn lồng tiếng của những bộ phim hoạt hình kinh điển, tức là trên màn hình sẽ tùy ý xuất hiện một đoạn phim hoạt hình ngắn nào đó, diễn viên ở bên dưới sẽ lồng tiếng vào ngay. Chuyện này thoát nhìn không có gì khó khăn, nhưng lại rất có tính khảo nghiệm kiến thức cơ bản, xuất phát từ suy nghĩ công bằng, đã chia làm hai lượt thử giọng nam và nữ.

Phần thi còn lại dễ diễn hơn nhiều, yêu cầu mỗi diễn viên đứng trước đài, không có kịch bản trước, suy diễn ra một lời tỏ tình, tuy nhiên, đối tượng tỏ tình là đồng tính. Tiết Mặc cầm đề thi, ngửa mặt lên trời cười to, hôm nay, cuối cùng cậu cũng thoát khỏi kiếp nông nô, ha ha, xui xẻo quen rồi, một ngày nào đó sẽ đổi vận, xem đi, không phải may mắn tới rồi sao? Với một người vừa mới lồng tiếng cảnh H đam mỹ như Tiết Mặc mà nói, tỏ tình với người cùng giới tính chỉ là chuyện xoàng thôi.

Bắt số thứ tự xong, Tiết Mặc xếp thứ hai, còn cô gái nọ xếp thứ nhất. Với kiểu thứ tự dạng này, những người đứng đầu càng khó chiếm ưu thế, bởi vậy, hai cô gái xếp cuối cùng luôn trong trạng thái thoải mái, nói khẽ với nhau.

Người đầu tiên thoải mái bước vào phòng thử giọng, Tiết Mặc cũng bắt đầu có chút khấn trương. Hết cách rồi, những tin tức cậu có được quá ít, nếu như vào đó, lời thoại... Vừa nghĩ tới đó, người đầu tiên đã đẩy cửa bước ra. Nhanh quá vậy? Tất cả mọi người thầm kinh hãi, đừng nói là chỉ có một câu nha!

Nhân viên công tác không có gọi tên Tiết Mặc, xem ra cần phải chờ một lát. Đối mặt với người vừa biết đề thi, tất cả mọi người đều muốn mở miệng hỏi tình hình bên trong, nhưng, lại không cách nào lên tiếng.

Đều là đối thủ cạnh tranh, không ai muốn để đối phương có thêm lợi thế. Và không cần phải nghi ngờ, Tiết Mặc chính là người hiếu kỳ nhất trong đám người còn lại, sắp tới phiên cậu rồi, nhưng mà đến cuối cùng, cậu chỉ có thể mỉm cười với cô gái đó, bình tâm, chuẩn bị đối mặt với ma đầu.

“Tôi xem bộ phim BL này rồi, rất thích giọng của anh, lồng hay lắm nha!” Bước ra, cô gái ấy chủ động nói chuyện với Tiết Mặc, Tiết Mặc có chút thụ sủng nhược kinh, nở nụ cười chân thành, khiêm tốn nói: “Cám ơn, tôi cũng là lần đầu tiên lồng tiếng cho kiểu nhân vật đó, thật ra, tôi không có một chút kinh nghiệm nào cả!”

“Ha ha, lồng thêm mấy bộ nữa là ổn chứ gì, nhân vật như thế rất thích hợp với anh, tôi là Ninh Tâm, được gặp anh tôi rất vui, Tiết Mặc!” Cô nàng chủ động vươn tay với Tiết Mặc, hai người mới vừa bắt tay, đã nghe nhân viên công tác gọi tên Tiết Mặc.

“Đến lượt tôi rồi!” Mỉm cười, thu tay lại, Tiết Mặc cười cười, đi vào trong.

“Cố lên!” Ninh Tâm ở phía sau cậu cổ vũ.

Đại Đế Nhâm Lãm ngồi ngay ngắn ở giữa đài, hai bên là hai mỹ nữ, nhìn vào rất có cái vẻ tay ôm tay áp giai nhân. Thấy Tiết Mặc đi tới, y gật đầu xem như chào hỏi, rồi thản nhiên nói: “Bắt đầu!”

Lúc này, màn hình thật lớn trong phòng thu âm thoáng hiện lên vô số cảnh phim hoạt hình, dưới sự tiêu sái ẩn nút dừng của Ngự tử nọ, nhìn thấy đoạn phim đó, Tiết Mặc kinh ngạc.

15. Chương 15: Cuộc Thi Ký Hợp Đồng (tam)

Cậu quá quen với lời thoại trong đoạn này, đây là một đoạn trong bộ ” Vô Hận Vũ Trụ”, cảnh cậu em trai gặp lại người anh đã chết của mình trên Thiên Đường. Nếu cậu nhớ không lầm, thì một câu thoại duy nhất của người anh trai đó là do tên Ma đầu đang uy phong lẫm lẫm, hùng hổ nhìn chăm chăm mình lồng tiếng.

Giờ phải lồng tiếng cho nhân vật của đối phương, mà đó lại là chất giọng được cả giới công nhận là đế vương - Nhâm Lãm, Tiết Mặc đỏ mồ hôi lạnh, tim đập lộp bộp, cơ hồ là nhắm mắt đọc ra câu: “Em trai thân ái, anh hai nhớ em lắm!” Còn hơn cả cảm giác thâm tình tràn ngập, cảm giác vui mừng khi gặp lại người thân của Đại Đế năm đó, một câu của Tiết Mặc, lại càng khiến người ta có cảm giác như người yêu xa cách đã lâu, ngày gặp lại chứa đầy nhu tình, ngọt ngào.

Nhâm Lãm nhướn mày, còn mắt Ngự tử kẻ bên thì lóe sáng, nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh mai của Tiết Mặc.

Xong rồi sao? Tiết Mặc nhìn trợ lý công tác bằng ánh mắt khó hiểu, lại thấy tầm mắt của đối phương đang đặt trên người Nhâm Lãm, cậu lập tức hiểu rõ, ngay khi cậu vừa định quay qua nhìn Đại Đế thì đoạn phim thứ hai bắt đầu phát.

Nhiệt huyết thiếu niên! Tiết Mặc điều chỉnh tốt trạng thái, đây là một bộ phim hoạt hình về thợ săn tiền thưởng, vai cậu phải lồng tiếng là cảnh thiếu niên gào thét, mở màn, dưới cảm xúc mãnh liệt, nhân vật hét lên điên cuồng, lời thoại thật nhanh, tập trung tinh thần nhìn màn hình, mỗi một sợi dây thần kinh của Tiết Mặc đều kéo căng ra, cậu cố gắng lồng tiếng mỗi câu thật tốt. Đoạn phim kết thúc, cậu theo bản năng nuốt nước miếng, xoa yết hầu, chắc là ổn mà phải không?

Trong phòng lặng ngắt như tờ, Đại Đế ngồi tựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm Tiết Mặc, không nói một lời, nếu không phải y không có mang kính, Tiết Mặc sẽ cảm thấy là y đã đi gặp Chu công. Ngự tử mỹ nữ thấy thế, đứng dậy, vỗ mạnh xuống bàn, ra lệnh: “Kết thúc! Mời người dự thi ra ngoài!”

Lúc này, hô hấp của những người ở đó mới bình thường trở lại, trợ lý công tác lập tức khoát tay với Tiết Mặc. Mở cửa, bước ra khỏi phòng, Tiết Mặc vẫn không có chút cảm giác chân thật nào, có lẽ là bình thường cậu đã quen nghe mấy câu bình luận nghiêm khắc đến cay nghiệt của Đại Đế, hôm nay yên bình như vậy, cậu chợt có cảm giác hư ảo, không thật.

Người có thể ở lại đến vòng thi này, cơ bản đều là những người có tài năng, thực lực. Tiết Mặc nhìn cô gái xếp phía sau cậu cười cười đi tới, cuối cùng cậu cũng ý thức được là mình đã vượt qua nửa ải.

Giữa hai phần thi có thời gian nghỉ ngơi là nửa tiếng, Ninh Tâm lo lắng, nhìn cánh cửa phòng thu âm, đứng ngồi không yên.

Tiết Mặc thấy thế, vỗ vỗ vai cô, cười nói: “Đừng khẩn trương!”

Ninh Tâm ủ rũ, nhìn cậu, oán hận: “Đúng là vận khí quá kém, lại hốt nhảm vị trí đầu tiên, vốn đã gấp nay lại càng gấp!”

“Tôi thấy ban nãy khi vào trong cô bình tĩnh lắm mà!” Tiết Mặc khó hiểu, “Sao thời gian nghỉ càng dài, cô càng sợ hãi thế?” Một khi quen thuộc hoàn cảnh sẽ bình tĩnh hơn lúc mới vào rất nhiều, sao Ninh Tâm lại trái hẳn?

Nhìn ánh mắt trừng to như nhìn người sao Hỏa của Tiết Mặc, Ninh Tâm bật cười, che miệng, lắc đầu, nói: “Anh đúng là ngây thơ quá, khi đó tôi chỉ giả vờ thôi, thật ra trong lòng tôi luôn rất sợ hãi, nhưng mà một khi nghĩ tới chuyện nếu mình quá vụng về sẽ để người phía sau giảm bớt áp lực, tôi đành phải cố gắng thật bình tĩnh!”

“Ồ, thì ra là vậy! Thật ra, tôi cảm thấy làm diễn viên càng thích hợp với cô hơn!” Tiết Mặc buồn bực, cúi đầu cười gượng mấy tiếng, cậu không ngờ là Ninh Tâm lại để ý như vậy. Từ nhỏ tới giờ cậu luôn nghĩ dùng thực lực cạnh tranh, cho tới nay luôn là tín đồ tuyệt đối của năng lực, chỉ cần có thực lực thật mạnh, thì những người khác có là gì?

Giống như Nhâm Lãm, một người độc mồm độc miệng, nếu như không đủ sức chống đỡ, vậy thì cuộc đời quả là thảm bại, nửa bước khó đi. Trong tận đáy lòng, Tiết Mặc không hề ghét Nhâm Lãm, ngược lại còn vô cùng tôn kính y, một đế vương có thực lực siêu việt, không chỉ là mục tiêu cho cậu phấn đấu, mà còn là một đối thủ hiếm có.

“Anh, anh thật là...” Ninh Tâm làm nũng, bĩu môi: “Thì ra anh không thành thật chút nào!” Nói xong, còn giống như hờn dỗi, trừng Tiết Mặc một cái, trưng cái vẻ đáng yêu, yếu ớt của phái nữ ra.

“Ồ...” Tiết Mặc không nói gì, chẳng lẽ phải dỗ ngọt cô ấy sao? Cậu sẽ không làm chuyện này, hơn nữa cậu cũng không biết là mình đã nói ra câu gì sai khiến đối phương buồn giận, cậu không phải là phong lưu công tử trời sinh, nên không thể tiêu nổi ân trạch của mỹ nhân này.

“Cậu ta vốn không phải là người thành thật!” Ngự tỷ mỹ nữ mang giày cao gót, hiên ngang, mạnh mẽ, tư

thể oai hùng xuất hiện trước mặt hai người, “Em gái à, đối với cậu ta, chị khuyên em đừng phí tâm tư, cậu ta đang vờ ngây thơ, phần trư ăn lão hổ đấy, em hốt không được cậu ta đâu!” Nói xong, còn nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt đầy thâm ý, chớp chớp.

“Ha ha...” Tiết Mặc cười gượng, người này rõ ràng là phiên bản phụ nữ của Trương Dương a, Nhâm thị là nơi tập hợp những người nguy hiểm hay sao? Sao bất kể là nam hay nữ đều có giọng điệu kiêu này thế, “Phần thi tiếp theo bắt đầu rồi sao?” Vội vàng đổi chủ đề, Tiết Mặc đang nghĩ xem đi tị nạn ở đâu.

“Đúng vậy, tôi đến là để thông báo chuyện này!” Nói xong, Ngự tỷ vỗ tay, đặc ý nói: “Phần thi tiếp theo bắt đầu, mời số tám vào thi, số bảy chuẩn bị!” Dứt lời, hất tóc đi thẳng tới cửa phòng thu âm, một cước đá văng cửa ra, vào nhà.

Nữ vương vạn tuế! Tiết Mặc nhìn đối phương vào cửa, thầm hô to trong lòng.

Cô gái xếp thứ tám không ngờ lại có tình huống thế này, vội vàng đi vào phòng thu âm, đây quả nhiên là tác phong của đại ma đầu Nhâm Lãm.

Tạm thời thư thái một chút rồi, Tiết Mặc chui vào góc nghỉ ngơi thoải lát nữa sẽ nói, Ninh Tâm cũng ngồi một bên khổ não viết gì đó, còn những người kế bên thì khẩn trương lao động trí óc.

Tiếp tục đi vào phòng thu âm, có lẽ là do đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tiết Mặc thấy thoải mái hơn lần trước rất nhiều.

Ngự tỷ mỹ nữ nâng đầu lên, dùng âm thanh vô cùng cao quý tuyên bố quy tắc cuộc thi: “Tuyên ngôn tình yêu, gọi tắt là tỏ tình, vì thể hiện nguyên tắc công bằng, công chính, Nhâm thị quyết định cho phép thí sinh dự thi chọn một vị cùng giới tính trong ban giám khảo làm đối tượng tỏ tình. Được rồi, cậu chọn người nào?”

Nghe xong, Tiết Mặc cứng người. Cậu gian nan há miệng ra, lắc lắc cổ, quét tới quét lui giám khảo hai bên, ai oán: “Có thể...Có thể dựa vào...tưởng tượng được không?”

“Không được!”

Từ “Không được!” ấy vang lên từ miệng của Đại Đế và Ngự tỷ, trong lòng Tiết Mặc đã sớm đầy những vết thương, rơi lệ tràn đầy. Sáu vị giám khảo trên đài, trừ Nhâm Lãm, Ngự tỷ, Ngu Mỹ Nhân, ba người còn lại tuổi đã ngoài 45. Trong ba người, vị thứ nhất có chiếc cằm ba tầng, vị thứ hai không có tóc, mặt mày dữ tợn như xã hội đen, vị thứ ba...

Đây không phải là ép người, đưa dê vào miệng cạp sao? Tiết Mặc thầm phẫn hận: “Vậy...Vậy, mong Nhâm tổng giám hỗ trợ, cảm ơn!”

“Thật ra, cậu có thể nhắm mắt lại, chuyện này không có quy định đặc biệt gì cả!” Nhìn Tiết Mặc thống

khổ đưa ra lựa chọn, Ngự tử lên tiếng.

C ô...Sao c ô kh ô ng n ó i s ớ m, Tiết Mặc ủ rũ, nhưng nghĩ tới chuyện nhìn cái mặt với cái kính siêu bụi đó, cậu cảm thấy nhắm mắt lại sẽ thực tế hơn.

Nhâm Lãm nhìn chăm chăm Tiết Mặc, đưa tay, từ từ tháo kính đen xuống, đôi ngươi tối đen, sâu thẳm bắn hàn quang ra bốn phía, khiến Tiết Mặc không khỏi run lên ba lượt, tâm run, tay run, mí mắt run. Nhắm mắt...Nhắm mắt a, vô số lần cậu thẳm nhủ với lòng, chỉ cần không nhìn đối phương, tim sẽ không đập mạnh như vậy nữa. Nào ngờ, sau ba mươi giây cố gắng, ngay cả sức nghiêng mặt đi cũng chẳng có, cậu cứ nhìn chăm chăm gương mặt vừa uy nghiêm lại quá tuấn mỹ của Đại Đế, giống con chuột béo gặp phải mèo, hoàn toàn tê liệt.

“Nói đi, tỏ tình!” Chất giọng Đế vương lạnh lùng, khí thế mười phần của Đại Đế vang lên, Tiết Mặc theo bản năng lui về sau nửa bước.

Chẳng lẽ mình đã chọn trúng ổ khó khăn nhất rồi? Khí thế không khoan nhượng của Tiết Mặc đã bị ma đầu đè bẹp, lời thoại đã sớm chuẩn bị tốt giờ như bị gà bới, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cái dáng vẻ này hoàn toàn không giống như đang tỏ tình với người mình ngưỡng mộ, quả thật là nghiêm hình tra tấn, ép diễn trò a!

Dưới trướng Đế vương, tất cả đều là gió thoảng mây bay! Cuối cùng, Tiết Mặc cũng bình tâm lại, lên tiếng: “Đại Đế, tôi là một người biết mình biết ta, giờ khắc này, chênh lệch giữa chúng ta còn xa hơn mấy thước ở trước mặt chúng ta hiện tại. Anh là Đế vương ở trên cao nhìn xuống hết thấy, còn tôi chỉ là kẻ ăn mày ngửa đầu nhìn lên. Bất kể vận mệnh đã ban cho tôi bao nhiêu khổ cực và bất công, tôi cũng sẽ dốc hết sức mình đứng ở cạnh anh, yêu, là bình đẳng, và tôi, yêu anh!”

Khi thốt ra hai từ cuối cùng, vẻ mặt vốn nghiêm túc của Nhâm Lãm chợt biến đổi, ánh mắt đột biến, chỉ thấy y tao nhã đứng dậy, nhíu mày, nói: “Vậy cậu cũng phải cố gắng hết mình, đừng làm tôi thất vọng!” Dứt lời, y thỏa mãn mang kính vào, tao nhã dẫn theo tiểu thư Ngu Mỹ Nhân ra ngoài.

Anh ta...Anh ta, kh ô ng ph ả i t ưở ng th ậ t ch ứ? Tiết Mặc giật giật khóe môi, nhìn đám giám khảo đang há hốc mồm, một lần nữa hóa đá.

“E hèm!” Người kịp lấy lại phản ứng là Ngự tử mỹ nữ, dưới âm thanh trong trẻo, lạnh lùng của cô, mọi người mới lấy lại được thần trí của mình, “Biểu hiện khá lắm!” Ngự tử khoát tay với Tiết Mặc, ý bảo cậu có thể ra ngoài.

Tiết Mặc hoảng hốt, ngơ ngác đi ra cửa. Vừa ngẩng đầu lên, đã trông thấy Ninh Tâm đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc, lại còn kích động, nói: “Tiết Mặc...Anh không sao chứ? Tôi thấy tổng giám đốc theo thư ký vội vàng bỏ đi, rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Ồ...” Tiết Mặc cũng không biết phải nói gì, cậu không thể nói thật cho cô biết, do lời “tỏ tình” của cậu mà khiến Nhâm Lãm hoảng hồn bỏ chạy, Ninh Tâm còn chưa dự thi nha...*C ô ấ y m à bi ế t s ự th ậ t, c ó khi n à o s ẽ h ậ n m ì nh kh ô ng?* “Không có gì!” Trong đầu nhanh chóng phân tích lợi và hại, Tiết Mặc

bình tĩnh đáp: “Cố lên!” Nhìn đối phương, cậu lại bổ sung thêm một câu.

Trời ạ! Rốt cuộc thì tể bào não của Nhâm Lãm có dạng gì đây, đừng nói anh ta không phải là người trái đất nha? Chắc là không phải rồi, nhìn những người ở cạnh anh ta, một người không giống một người, chẳng lẽ Nhâm thị là trụ sở bí mật chuyên tập trung những người hành tinh khác, chuẩn bị tiến đánh Trái Đất? Trên đường về nhà, ngồi trên xe điện ngầm, Tiết Mặc bắt đầu điên cuồng tưởng tượng.

Do diễn cảm của cậu quá mức kích động, động tác quá mức thần kỳ, khiến những người xung quanh nhìn không dời mắt. Thậm chí còn có người lấy điện thoại ra gọi cho khoa tâm thần ở một bệnh viện nào đó: “Bác sĩ Tiêu, chỗ anh có bệnh nhân lên trốn ra ngoài không? Cái gì? Thật vậy à?...”

Sau một trận chen chúc trên tàu điện ngầm, Tiết Mặc mới vừa bước một chân vào cửa chính, đã nghe chuông điện thoại vang lên. Lấy di động ra, cậu dựa vào tường, vừa cởi giày vừa nghe. Trong một phút không cẩn thận, cậu đã bị một tiếng hét điên cuồng ở đầu dây bên kia làm lão đảo.

“Nghe nói cậu thổ lộ thâm tình với Đại Đế à???” Chất giọng kinh dị của gã gay nhiều chuyện Trương Dương bắn ra ngoài loa, thậm chí còn kích động hơn cả chuyện trúng số.

16. Chương 16: Giải Thưởng Diễn Viên Lồng Tiếng

Đứng dậy, Tiết Mặc buông chiếc giày đã cởi được một nửa ra, vội vàng đính chính: “Đây là yêu cầu của đề thi! Yêu cầu của đề thi!” Có lẽ không vậy, mấy tin tức bà tám ở Nhâm thị lại truyền nhanh tới vậy, chỉ mới một lát thôi, mà đã có người tìm cậu đối chất rồi, “Còn nữa! Rốt cuộc thì công ty mấy anh ra mấy đề thi biến thái gì vậy? Nhất là Trương Dương anh đó, tôi nguyện rửa anh cả đời tìm không được đàn ông!” Nói xong, Tiết Mặc cảm giận, tên gay chết tiệt này, đúng thật là tai họa!

“Aizz oa oa ~~~ Tức ghê quá sẽ mệt lắm nha, bánh bao nhỏ ~~~” Ở đầu bên kia, Trương Dương vẫn cười ha ha như không cần mặt mũi, “Nói thật, tên Nhâm Lãm đó, ngoài miệng lưỡi có hơi cay độc chút, những điều kiện khác rất khá nha, của cải nhiều, mặt đẹp, tướng tá cao ráo, hoàn toàn phù hợp ba tiêu chuẩn của đàn ông hiện thời, hơn nữa anh ta rất chăm việc, tiền đồ tươi sáng, bảo đảm sẽ không thất nghiệp, bản thân lại tuyệt đối không làm quan hệ nam x nam lộn xộn...”

Miệng anh ta chỉ “hơi cay độc” chút thôi sao? Tiết Mặc vỗ trán, quả thật giống như súng đại bác, làm việc đúng là rất chăm chỉ, nhưng nếu dùng từ hà khắc thì lại càng đúng hơn phải không? Còn ba tiêu chuẩn và sẽ không thất nghiệp...Ai dám đảm bảo Nhâm thị sẽ không phá sản? Hừ! Miệng của Trương Dương có thể so ngang với bà mối, lời nhai không ngừng. Sau hai mươi phút lắng nghe, Tiết Mặc giờ điện thoại lên, canh ngay vào lúc Trương Dương tạm ngừng, nói một câu: “Trương Dương, anh xác định anh không phải đang làm mai?”

Cuối cùng thì người ở đầu bên kia cũng chịu dừng lại, Tiết Mặc thở phào một hơi, tiếp tục cởi giày, rồi

ngả ngay xuống giường, “Trương Dương?” Thấy đối phương im lặng, không chút động tĩnh, cậu kinh ngạc, cậu nhớ là mình chưa nói gì quá đáng mà, chẳng lẽ...Giẫm trúng khu bom của Trương Dương rồi? “Còn đó không? Trương Dương...”

Tiết Mặc gọi hai tiếng, mới nghe thấy tiếng thở dài u oán ở đầu bên kia. Thật hiếm khi Trương Dương chịu nói chuyện bình thường, cảm thán: “Aizz, thật ra tôi cũng không có ý gì khác đâu, tôi chỉ cảm thấy, nếu như thích, thì nên chủ động một chút, đừng bỏ qua cơ hội, để tránh...sau này hối hận không kịp, ha ha!”

Nghe anh ta nói chuyện nghiêm túc như vậy, Tiết Mặc cũng không biết phải nói gì, cậu cười gượng hai tiếng, chẳng lẽ Trương Dương cũng không thể quên được “chuyện đã qua” hay sao? “Tôi với Đại Đế, không phải kiểu như anh đã nghĩ đâu!” Dừng một lát, Tiết Mặc quyết định hóa giải hiểu lầm của đối phương, nếu Trương Dương cứ tiếp tục “hiểu lầm” thế nữa, sớm muộn gì cũng bị đối phương chơi tới chết.

“Không phải như vậy thì như thế nào? Bánh bao nhỏ ~~~ Cậu còn rất trẻ, không rõ đâu là ngưỡng mộ đâu là yêu, cậu không rõ, nhưng đừng tưởng tôi cũng hồ đồ. Mỗi lần nhìn thấy Nhâm Lãm, đôi mắt nhỏ của cậu sẽ si mê, như vậy tuyệt đối chứng minh hết thảy!” Trương Dương khôi phục lại giọng nói kiêu my như ngày xưa, ép Tiết Mặc phải thừa nhận phần “gian tình” này.

Con m á t n à o c ủ a anh ta tr ô n g th á y c â u “s i m ê ” Đạ i Đế v â y? Tiết Mặc nhìn trời, cố bình tĩnh giải thích: “Mỗi lần nhìn thấy tổng giám, là con người ai cũng sẽ khấn trương, sao những người khác không có gì, tới lượt tôi thì thành có vấn đề? Trương Dương, anh đừng có trêu tôi nữa!”

“Ha ha, cậu dám nói, cậu không có một chút suy nghĩ khác thường với Đại Đế?” Trương Dương cười nham hiểm, hỏi Tiết Mặc, hiện tại, dáng vẻ của anh ta trông rất bỉ ổi, có thể làm cả tá phụ nữ ngất xỉu.

0.1 giây, 0.2 giây, 0.3 giây...Sau một khoảng thời gian trầm mặc nho nhỏ, Tiết Mặc nhanh chóng phủ định: “Không có!”

Nhưng vẫn quá trễ, gừng càng già càng cay nha đồng chí bánh bao nhỏ, sau 0...giây do dự khi bị tên gay nọ khích tướng, với cái mũi mẫn cảm, cho dù cậu có dùng trăm phương ngàn kế che dấu cũng không thoát được, “Eo của Đại Đế...” Không tới lúc hấp hối quyết không xuất tuyệt chiêu, một kích trí mạng.

Mặt Tiết Mặc giống như ấm nước đun — sôi trào, “Lần đó...ờ, là ngoài ý muốn, say rượu lỡ lời thôi!” Có chết cũng phải phủ nhận, nếu để Trương Dương nắm được nhược điểm, sau này cậu muốn bình thường đều trở thành mơ mộng.

“Say rượu lỡ lời? Được rồi, cậu cứ tiếp tục giả vờ đi, giờ chúng ta bàn chuyện chính sự!” Thấy không hỏi ra được đáp án nào, Trương Dương chuyển đề tài, nghiêm mặt, “Nghe nói cậu lọt vào danh sách đề cử diễn viên lồng tiếng mới, cho nên tôi đặc biệt gọi điện thoại chúc mừng cậu!”

Nghe bảo là bàn chính sự, trong lòng Tiết Mặc thầm niệm a di đà phật, ma quỷ lui đi, sau nửa giờ bị Trương Dương oanh tạc, cuối cùng cũng có tác dụng trừ ma, “A? Anh xác định?” Nghe vậy, Tiết Mặc lập tức lấy lại tinh thần, theo cú điện thoại kỳ lạ của Thiệu Đông, còn có cả những gì cậu dự đoán, thì đúng là cậu có liên quan tới giải thưởng diễn viên lồng tiếng lần này. Tuy nhiên...“Là nhân vật nào?”

“Ha ha, tôi định cho cậu biết trước ngày thi, để cậu thoải mái tinh thần một chút. Nào ngờ cậu không chịu nghe, à, là vai trong bộ BL ấy!” Trương Dương phấn chấn, cũng hết cách rồi, ai là người báo tin tức tốt này trước, sẽ có được ân tình càng lớn, vừa nhận được tin, anh định báo cho Tiết Mặc ngay, nào ngờ đối phương lại không cho anh nói. Nghẹn lâu như vậy, giờ nói ra được thấy thoải mái quá nha!

Quả nhiên không khác những gì cậu đoán là mấy, Tiết Mặc cũng biết, cậu chưa lòng tiếng cho nhân vật xuất sắc nào, ngoài những vai tạp nhạp ra, nhân vật được gọi là diễn viên chỉ có bộ phim hoạt hình đó. Nhưng dù sao thì phạm vi của BL rất nhỏ, nếu dùng vai đó tranh giải thưởng, nhất định là không có cơ hội gì. Nhưng nghĩ lại, có thể được chọn, coi như là sự khẳng định, cổ vũ cho cố gắng trong một năm qua của cậu đi, cậu không dám đòi hỏi gì nhiều, “Đúng thật là một chuyện đáng mừng!” Lại tán gẫu với Trương Dương thêm mấy câu, hai người mới gác máy.

Mở TV, đi tắm rửa, theo tiếng TV phát ra, Tiết Mặc mới bình tâm, ngẫm lại những gì Trương Dương nói một lần. Lại thật, theo giọng điệu của Trương Dương, thì cậu được Nhâm thị đề cử, nhưng cậu vẫn chưa ký hợp đồng với Nhâm thị mà, sao bọn họ lại tốt bụng trao cơ hội cho một “người ngoài” như cậu? Chẳng lẽ Nhâm Lãm...Ha ha, nếu đoán không sai, mà đầu đó, đúng thật là...thú vị.

Đêm đó, Tiết Mặc ngủ rất ngon, khoe miệng luôn ở trạng thái nhếch lên, thế cho nên hôm sau thức dậy, quai hàm cậu mỏi nhừ.

Quản lý công ty Nhâm thị gọi tới, bảo Tiết Mặc đã thông qua kỳ thi, may mắn trở thành một thành viên của Nhâm thị. Tắt máy, cậu hưng phấn lăn lộn trên giường mấy vòng, bao năm cố gắng, cuối cùng cũng không uổng phí, rốt cuộc cậu cũng thoát khỏi kiếp tự do, trở thành một diễn viên lồng tiếng có nhà mẹ đẻ.

Cùng ký hợp đồng với Nhâm thị còn có Ninh Tâm và một cô gái khác, ba người cùng đến bộ phận nhân sự ký tên. Nhìn tờ hợp đồng giấy trắng mực đen trong tay, Tiết Mặc thở phào một hơi, ít nhất thì trong vòng ba năm tới, coi như cậu có một cái tổ trú thân. Bắt tay, làm xong nghi thức trong giao tiếp, Tiết Mặc muốn đi chào hỏi mấy câu với những người quen, nên lễ phép nói tiếng cáo từ với quản lý nhân sự.

“Mỗi năm, vào cuối tuần của tuần cuối cùng đều tổ chức yến hội, đó cũng là buổi giới thiệu người mới của Nhâm thị cho mọi người biết, thời gian, địa điểm sẽ được gửi vào email cậu!” Quản lý dặn dò người mới bằng chất giọng ôn hòa, anh ta vừa ngồi vào chiếc ghế này sau khi quản lý tiền nhiệm bị đuổi việc không lâu, quan hệ là yếu tố quan trọng, bởi vậy anh ta luôn tỏ ra rất thân thiết với người khác.

Lại nói một câu cảm ơn, cuối cùng Tiết Mặc cũng bước ra khỏi cánh cửa bộ phận nhân sự. Đúng thật là một quản lý nhiệt tình, xem ra Nhâm thị cũng không đến nỗi quá tồi tàn, ít nhất là kể từ khi Nhâm Lãm tự mình xuất chinh giám sát, nhiều bộ phận đã được cải thiện rõ rệt.

Tiết Mặc tán gẫu với mấy người quen, trong tiếng cười đùa của mọi người, cậu bị bốc lột mất một bữa cơm. Dĩ nhiên, cậu mỉm cười đồng ý, cũng đã chọn xong thời gian, địa điểm, ngẫm lại thì không thấy cái gì biến thái, lúc nào cũng dán chặt vào cậu - Trương Dương đâu cả, “Trương Dương đâu rồi?” Mặt mày hớn hởi hỏi trợ lý giám đốc, tâm trạng của Tiết Mặc thật tốt.

“Dường như là tới phòng tổng giám rồi, danh sách đề cử cho giải thưởng diễn viên lồng tiếng vừa đưa ra, anh ta đã bực bội chạy qua đó, cũng không biết giờ sao rồi!” Tiểu trợ lý ấy quen thân với Tiết Mặc, cũng

không nghĩ nhiều, nói cho cậu biết. Tiết Mặc dễ tính, không kêu căng, hiểu cách đối nhân xử thế, lại đẹp trai, sau vài lần hợp tác, bọn họ đã thân nhau rồi.

“Hử?” Nụ cười trên mặt Tiết Mặc cứng lại, lòng cảm thấy bất an. Chuyện cậu được đề cử quá ngạc nhiên, nhất là vào lúc cậu còn chưa ký hợp đồng, càng nghĩ càng thấy chuyện này có vấn đề. Tuy bình thường Trương Dương cứ hi hi ha ha, nhưng lúc làm việc lại cẩn thận, tỉ mỉ, theo như tin anh ta cho biết, thì nhất định là chắc chắn rồi, trừ phi... “Có thể cho tôi xem danh sách không?”

Trợ lý hơi do dự một chút, sau đó quay đầu nhìn quanh, thấy không có ai cả, lập tức rút tờ danh sách trong đồng văn kiện ra đưa cho Tiết Mặc.

Vừa nói cảm ơn, Tiết Mặc vừa quét nhanh qua dãy tên trên danh sách, tức thì, sắc mặt cậu trở nên rất khó coi. Không có...trong danh sách đề cử người mới, vốn không có tên của cậu, đây là chuyện gì? Miễn cưỡng nở nụ cười, trả danh sách lại cho trợ lý, còn không đợi đối phương nói gì, Tiết Mặc đã chủ động cáo từ, đi ra ngoài.

Hô! Trốn vào toilet, cậu cắn môi nhìn vẻ mặt mất mát trong gương của mình. Cảm giác ảm ức, uể oải, bị ai đánh thẳng lên đầu cậu, hốc mắt đỏ ửng, sống mũi cay cay. Tiết Mặc lắc mạnh đầu, liều mạng tát nước vào mặt mình.

T i n h t á o h o a n m o t c h ú t, T i ế t M ặ c, k i ê n c ườ n g c h ú t, k h ô n g s a o c ả, đ â y l à c h u y ệ n r á t b i ệ n t h ườ n g, k h ô n g s a o c ả, m ụ c t i ê u c u ả c ậ u h ẫ n l à p h ả i c a o h o a n, x a h o a n...Tự cổ vũ cho chính mình, cậu lau khô mặt, dần dần bình tĩnh lại. Tiết Mặc cong khóe môi, cười gượng, nhưng trong lòng vẫn thấy như thiếu đi thứ gì đó, trống rỗng.

Chút khẳng định đó, anh cũng keo kiệt, không muốn cho tôi sao? Tiết Mặc cố trấn định, bước ra toilet. Giờ tâm trạng vui mừng ban nãy của cậu đã biến mất hết, thay vào đó là sự thất vọng vô tận, đời người chỉ có một lần được đề cử cho giải thưởng người mới, giống như một cái bánh ngon quơ qua quơ lại trước mặt cậu, sau đó bùm một cái, biến mất.

Trương Dương cắn răng, nổi giận đùng đùng, đi trở về văn phòng, quăng sập tư liệu trợ lý đưa tới xuống bàn, quát: “Ông mày mặc kệ! Nhâm Lãm, anh đi chết đi! Khốn nạn!”

Rất ít khi thấy Trương Dương giận dữ như vậy, trợ lý lo sợ, rụt đầu, chuẩn lẹ. Bình thường, ai cũng biết quan hệ giữa Trương Dương và Nhâm Lãm rất tốt, hai người gặp một lần cãi một lần, nhưng cũng chỉ có Trương Dương là người đi làm công mà dám động trên đầu thái tuế, chọi thẳng mặt Nhâm Lãm. Ngoài tính tình có hơi quá ra, năng lực của anh rất cao, cho nên mỗi khi hai người cãi nhau, cãi thì cãi, xong chuyện cũng không ảnh hưởng tới tình nghĩa bạn bè. Nhưng hôm nay phản ứng của Trương Dương lại khác xưa rất nhiều, ngay cả câu *ô n g m à y m ặ t k* cũng nói ra, coi bộ, tình thế nghiêm trọng hơn nhiều rồi!

Sức mạnh của mấy bà tám ông tám là vô địch, không tới một tiếng đồng hồ, hầu như cả bộ phận âm thanh đều hay chuyện, hỏa tốc tị nạn. Tiết Mặc đi dạo trong hoa viên dưới lầu một vòng, sau khi điều chỉnh tốt tâm trạng, mới một lần nữa gõ cửa phòng làm việc của Trương Dương.

17. Chương 17: Tình Cờ Gặp Lại Người Quen

“Muốn đi uống chút gì không?” Tiết Mặc cười cười, cậu biết là ánh mắt của Trương Dương nhìn cậu chứa đầy xấu hổ, áy náy, “Mình tôi đã ký xong hợp đồng!” Dứt lời, cậu đi tới, kéo cánh tay đối phương.

“Chúc mừng à...Chỉ bằng chúc mừng tôi từ chúc!” Phản ứng đầu tiên của Trương Dương khi nhìn thấy Tiết Mặc là tự trách mình miệng rộng, chuyện vốn đã ngã ngũ rồi, nào ngờ cuối cùng Nhâm Lãm lại thay đổi. Dù trong lòng anh đang rất lo lắng, nhưng anh vẫn định ninh là Tiết Mặc vẫn chưa biết chuyện này, tốt nhất là nên nói cho cậu ấy biết trước một tiếng, sau này đỡ phải đau khổ một chút, “Xin lỗi, Tiết Mặc, danh sách đó...”

“Vì chút chuyện đấy mà đã muốn từ chúc rồi sao? Trương Dương, sức chịu đựng của anh đúng là quá kém!” Còn không đợi đối phương nói hết câu, Tiết Mặc đã làm như nói đùa, chen ngang. Trong lòng mọi người đều tự hiểu là được rồi, hưởng hồ, chuyện này cũng không thể trách Trương Dương được, nếu muốn tìm nguyên nhân, thì chỉ có thể trách thực lực của mình quá kém.

Rõ ràng Trương Dương hơi do dự một chút, nhưng nhìn vẻ mặt thoải mái tiếp nhận mọi chuyện của Tiết Mặc, anh cũng không nói thêm gì. Tuy nhiên, trong lòng anh luôn có cảm giác như để đối phương chịu thiệt, rất khó chịu: “Đi thôi, phải uống một trận cho đã mới được!” Nói xong, hai người kẻ vai sát cánh, cười to đi khỏi văn phòng.

Tiết Mặc không ngờ là năng lực tiêu xài của Trương Dương lại cao tới vậy, ban đầu cậu cũng biết anh ta là giám đốc bộ phận âm thanh, tiền bạc không ít, nào ngờ ngay cả chuyện uống chút rượu cũng đặc biệt chạy tới nhà hàng đặt trước, đúng là quá xa xỉ. Như vậy xem ra, chiếc xe thể thao bánh tôn nọ cũng không phải là hàng thông thường.

“Đừng khẩn trương, bánh bao nhỏ, tôi có đặc quyền mà!” Trương Dương kê sát vào tai Tiết Mặc, nói khẽ mờ ám, nói xong còn thừa dịp đối phương chưa kịp chuẩn bị, liếm nhẹ vành tai cậu một cái.

Tiết Mặc giật mình, cả người run lên. Cậu đẩy mạnh Trương Dương, lùi về sau một bước dài, mắt như chuông đồng trừng anh ta, “Làm gì vậy? Điên à?”

“Ha ha,” Thấy Tiết Mặc như con mèo dựng lông, Trương Dương lập tức quên hết những chuyện khó chịu trong lòng, “Bánh bao nhỏ, thật là đáng yêu quá nha!”

Người này...Tiết Mặc vuốt vuốt tai, bất mãn trừng anh ta một cái. Còn chưa uống rượu đã vậy rồi, lát nữa say chắc là càng khác người, khủng bố hơn nữa. Nhưng oán hận thì oán hận, cậu vẫn ngồi vào bàn ăn, hưởng thụ sự phục vụ tao nhã và thức ăn đẹp mắt.

Từ lúc lọt lòng tới giờ, đây là lần đầu tiên tới một nơi xa hoa thế này dùng cơm, Tiết Mặc thấy có chút khấn trương, tốt nhất là đừng làm sai mấy nghi thức khi dùng cơm Tây nha, bằng không sẽ rất mất mặt. Từ lúc Trương Dương giở trò trêu chọc xong, anh ta cứ như đám nhóc nghịch ngợm trong nhà trẻ, hưng phấn không thôi, anh ta cứ rót hết ly rượu này tới ly rượu khác, ngay cả Tiết Mặc cũng không khỏi thay anh ta toát mồ hôi.

“Tửu lượng của anh đúng là rất khá!” Tiết Mặc cảm khái, sau một lần say rượu làm ra chuyện buồn cười, vừa thấy rượu cậu sẽ cố gắng tránh ngay, hướng hồ ở trước mặt người này mà uống nhiều quá, thì đúng là không an toàn, chỉ cần nghỉ thôi, Tiết Mặc đã thấy lạnh sống lưng rồi.

Cho cả miếng thịt bò vào miệng, Trương Dương vừa nhai vừa nói, “Cũng còn được, dù sao thì cũng đã uống quen từ nhỏ rồi, giờ có uống nhiều một chút cũng không sao. Mà cậu đấy, từ lúc vào cửa tới giờ luôn trong trạng thái khấn trương, sao vậy? Ăn không vô à?”

T ô i v ừ a g ặ p anh l à n u ố t kh ô ng n ố i a! Tiết Mặc thầm lau mồ hôi trong lòng, “Cũng ổn, nhưng mà nói thật, tôi xuất thân là con nhà nghèo, tới nơi này, đúng là hơi khó thích ứng!”

“Ha ha! Từ từ cũng quen thôi, bánh bao nhỏ. Sau này, những trường hợp như vậy sẽ rất nhiều, nếu cậu thành công quyến rũ được Nhâm Lãm, muốn không quen cũng khó. Tên đấy là một kẻ soi mói chính hiệu, bất kể là về chất lượng công việc hay chất lượng cuộc sống!” Trương Dương vừa trêu ghẹo Tiết Mặc, vừa cẩn thận quan sát phản ứng của đối phương. Bây giờ, Tiết Mặc vẫn rất bình tĩnh nuốt thức ăn, không hề bị những lời của Trương Dương làm ghen hờn. Thật ngạc nhiên là cậu đã tiếp thu một cách bình tĩnh, ngay cả một cọng lông mi cũng chưa nhúc nhích, quả là anh đã quá xem thường đối phương rồi.

“Hôm nay, anh vì chuyện đề cử mà cãi nhau với anh ta à?” Tiết Mặc thản nhiên quay đầu, nói sang chuyện khác.

Trương Dương nhún nhún vai, đáp: “Đúng vậy, anh ta đã lợi dụng đặc quyền giám khảo của mình đẩy tên của cậu ra, tôi không phục, nên đã cãi với anh ta một trận!”

“Cám ơn anh, Trương Dương. Từ lúc vào đây làm việc tới giờ, anh vẫn luôn chiều cố tôi!” Nói tới đó, Tiết Mặc nâng ly, chủ động chạm vào ly rượu của đối phương, “Tôi cũng hiểu, có lẽ tổng giám có lo nghĩ của mình. Hướng hồ, khi đó tôi vẫn chưa ký hợp đồng với Nhâm thị!”

“Oa ô ô, hai người đó nha, nói không có JQ, đánh chết tôi cũng không tin đâu!” Trương Dương buông ly xuống, vẻ mặt cười nhạo xấu xa, “Lúc tôi tới tranh luận với Nhâm Lãm, anh ta cũng nói như vậy đấy!”

“Anh ta nói gì?” Rõ ràng là Tiết Mặc rất để ý, cậu đặt miếng thịt bò đã đưa tới bên miệng trở vào trong đĩa.

“Thật ra cũng không có gì, cậu cũng biết tính anh ta rồi đấy, anh ta tin chắc rằng cậu sẽ hiểu, xem đi, hai người đúng là tâm hữu linh tê nha!” Trương Dương vừa cười vừa uống nốt ly rượu, rồi ra hiệu bảo bồi bàn khai thêm một lọ.

Nhà m Lã m đã nói như vậy? Tiết Mặc cảm thấy bất ngờ, lòng thầm giật mình. Nhưng khi cậu nhìn thấy chai rượu mới được đưa lên, đầu cậu lại bắt đầu đau ê ẩm. Ô, quái thật, sao người nọ cứ luôn nhìn sang bên này thế?

Thần kinh linh mẫn của Tiết Mặc đã tiếp thu được tầm mắt khả nghi, cậu lập tức cẩn thận quan sát đối phương. Gã đàn ông cao lớn từ lúc đi vào tới giờ đã lặng lẽ ngồi trong một góc rẽ, khuôn mặt vắn nhân nhô nhô nhưng không khiến người ta cảm thấy yếu thế tí nào, có lẽ đó là do chiếc áo khoác ngoài màu xám bạc đã góp phần tô điểm thêm. Quan sát một hồi, Tiết Mặc bắt đầu lật danh sách những người mình từng giao tiếp ra.

Gã nọ cứ nhìn sang bên này chăm chăm, vậy mà đây thần kinh thô Trương Dương vẫn cứ nói líu ríu như cũ, không hề cảm thấy khó chịu gì, chỉ khổ cho đứa nhỏ có dây thần kinh mẫn cảm như Tiết Mặc. Thấy thế nào cũng là đối phương đang nhìn mình, cứ luôn bị người ta dùng ánh mắt lạnh lùng giám sát, đừng nói tới chuyện khó chịu, cho dù có cố gắng coi như không có gì, Tiết Mặc cũng thấy vô tác dụng. Cậu cúi đầu, nói khẽ với Trương Dương, “Có người nhìn sang đây mãi!”

“A!” Trương Dương đang nói chuyện hăng say, vốn không xem đây là gì, “Có gì phải ngạc nhiên chứ, từ nhỏ tôi đã là tiêu điểm của mọi người rồi, từ từ cũng quen thôi. Ăn, ăn mau đi!” Nói xong, còn thật tốt bụng lấy miếng salad cho vào đĩa Tiết Mặc.

“...” Đã biết nói với anh ta là vô ích mà! Tiết Mặc không nói gì, lẳng lặng ăn salad. Xong, cậu ngẩng đầu nhìn qua, thấy chỗ ngồi nọ đã trống không, đúng thật là quái lạ.

Cơm nước xong, Trương Dương uống tới hai chén như nhũn ra, nhưng đầu óc của anh ta cũng coi như còn khá tỉnh. Tiết Mặc đỡ anh ta, đang ngẫm xem nên đưa “đồ vật hình người” này về nhà thế nào? Lái xe thì không được rồi, hay là tìm người đưa về nhỉ? Ngay khi hai người đang lung lung lay lay đi khỏi nhà hàng, thì một vị khách không mời đã tới chắn ngay trước mặt họ.

Là cái gã rất có khí chất nhàn hạ nọ gần hết cả bữa ăn! Tiết Mặc trừng to mắt, nhưng cậu cũng rất nhanh ý thức được là, gã ấy đến vì cái tên say khướt bên này. Bởi vì từ lúc gã ta xuất hiện, Trương Dương đã trở về với cái vẻ không để gì vào mắt như ngày thường. Mới đó, chân anh đã không còn mềm nhũn, thắt lưng dựng, người đứng thẳng lên, lại còn nhanh chóng giãy khỏi tay cậu, vẻ mặt cứng nhắc, nhìn người tới bằng ánh mắt oán hận.

“Tân hoan mới của cậu đây à?” Đối phương lia qua Tiết Mặc bằng ánh mắt soi xét, rồi thản nhiên nói: “Tôi nhớ là cậu đâu có thích loại hình thể này, mấy năm không gặp, không ngờ khẩu vị của cậu lại xuống cấp tới vậy!”

“Mẹ nó, liên quan gì anh chứ!” Trương Dương không chút khách khí, mở miệng, anh ta hoàn toàn không lo tới vấn đề hình tượng của mình, “Chúng ta đi thôi!” Giống như là khẳng định lời nói của đối phương, Trương Dương đưa tay ôm eo Tiết Mặc, nổi giận dùng dùng, đẩy gã nọ ra, đi một mạch.

Đâu... Đâu là tính huống thối nà o? Tiết Mặc đau khổ, cứng người, lê chân theo Trương Dương. Người phía sau cười lạnh một tiếng, rồi dùng ánh mắt lạnh lùng, nhìn hai người thân mật dắt nhau đi.

“Người đó là...” Hai người ngồi trên xe, Tiết Mặc mới ôm trán, hỏi. Vừa rồi đối phương ở phía sau cứ như rắn hổ mang có độc, thè lưỡi, làm cậu sợ muốn đứng tim.

“Cận bã, lừa đảo, khôn nạn!” Trương Dương vừa mở miệng đã mắng liên tục, khiến Tiết Mặc lại càng kinh sợ, có thể khiến Trương Dương mắng ra ba từ này...Ừm, nhất định là vô cùng dũng mãnh. Nghĩ tới đó, cậu đã cảm thấy nổi da gà, tên đó, đừng nói là sẽ mang mình ra làm vật hi sinh nha. Giờ mang ra phân tích lại, cái gã khí chất đó và Trương Dương rất mờ ám, rất JQ, trời ạ, sao mỗi lần ra ngoài dùng cơm với bạn, cậu đều bị người thứ ba tới “bắt gian” hết vậy? Tại sao vậy chứ?

Sau lại, trên đường về nhà, Trương Dương vẫn luôn im lặng. Như vậy, Tiết Mặc lại cảm thấy có chút là lạ, một tên bình thường miệng cứ oang oác, không ngớt lời trêu chọc, giờ đột nhiên lại không nói gì, khiến cậu cảm thấy thế giới này thật bình tĩnh, đời không còn thú vui gì nữa. Sắp đi, Tiết Mặc lo lắng, nhìn về mặt nặng nề của Trương Dương, cậu hỏi lại: “Anh xác định là không sao?”

Hiển nhiên đối phương đang miên man suy nghĩ gì đó, anh ta giật mình, ngáy ra một hồi, mới chợt gật đầu, nói khẽ: “Không có gì, cậu đừng lo!”

Sao có thể khiến ông lo cơ chứ! Tiết Mặc nhìn về mặt ngơ ra của Trương Dương, cau mày. Cậu vừa định nói gì đó, chợt thấy đối phương quay lưng lại, xua tay, cậu đành thở dài, bảo lái xe đưa anh ta về nhà.

Thân thể mệt quá, nhưng trong đầu lại không thấy buồn ngủ chút nào. Tiết Mặc nằm trên giường, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, thở dài. Những chuyện đã xảy ra hôm nay thật khiến người ta nhụt chí, bất kể là về giải thưởng diễn viên lồng tiếng, hay là về Trương Dương. Nhất là Trương Dương, cậu biết anh ta đang rất phiền não, vậy mà lại vờ như thoải mái, aizz, chỉ trách cậu không có khả năng chia buồn với anh, thế giới của những người giàu có, muốn gia nhập đâu phải dễ dàng gì, chỉ mong là Trương Dương đừng xảy ra chuyện gì.

Có khi suy nghĩ của con người quá hoàn mỹ, nhưng những chuyện không vừa ý trên thế gian này lại chiếm hết tám chín phần mười, những người gặp chuyện không may luôn chiếm tỷ lệ cao hơn những người may mắn. Một tuần sau đó, Tiết Mặc vào công ty nhưng không nhìn thấy Trương Dương, cậu gọi mấy cú điện thoại cũng đều là không liên lạc được, bảo cậu không lo cũng khó.

Để điện thoại xuống, cậu thu đi về bất an trên mặt mình, mỉm cười nhận lấy kịch bản từ tay nhân viên công tác. Từ lúc ký hợp đồng tới giờ, công việc của cậu bận rộn hơn nhiều so với lúc còn là người tự do. Đó đa số là những vai linh tinh trong phim truyền hình hay một tác phẩm nào đó, nói cách khác, đây cũng là vì đảm bảo cho đời sống vật chất của diễn viên lồng tiếng, Tiết Mặc cũng không cần phải mỗi ngày làm hai công việc để nuôi sống chính mình.

Người chế tác, đạo diễn và giám đốc bộ phận âm thanh luôn ở cùng các diễn viên lồng tiếng, Tiết Mặc vừa hiểu học lại vừa hiểu chuyện, thực lực cũng khá. Chi phí thuê người mới không cao, có thể tiết kiệm được phí tổn, bởi vậy trừ lúc đầu còn chưa quen biết, dần dà, người đến tìm cậu cũng ngày một nhiều thêm. *Thật may mắn có một ngày cô ấy có thể nhận được một vai lớn!* Tiết Mặc cúi đầu nhìn kịch bản, lòng thầm cầu nguyện.

18. Chương 18: Tiệc Mừng Năm Mới (nhất)

Lần này hợp tác với Tiết Mặc còn có Ninh Tâm - người mới cùng ký hợp đồng một lượt với cậu. Sau khi trở thành đồng nghiệp, quan hệ giữa hai người lại thân thiết hơn xưa, thi thoảng cả hai còn cùng nhau nghiên cứu xem nên lồng tiếng nhân vật thể nào hoặc là đi ăn vài món gì đó. Người ngoài nhìn vào, hai người thường hay nói cười ấy hẳn là đã vượt qua tình cảm bạn bè.

“Anh tích cực thật đấy!” Ninh Tâm bước ra khỏi phòng thu âm, đưa cho Tiết Mặc một chai nước, oán thán: “Đạo diễn cũng đã nói là ổn rồi, vậy mà anh còn muốn thu lại, như vậy là làm trễ nãi tiến độ đó biết không, hôm nay tôi còn phải về sớm thử quần áo nữa!”

Tiết Mặc uống miếng nước, cười cười: “Không phải mấy tiền bối cũng hay thu vài lần như vậy, để đạo diễn lựa chọn hay sao? Tuy chúng ta là người mới, nhưng cũng phải nghiêm khắc với bản thân, như vậy mới có thể tiến bộ được, đúng không nào?”

Ninh Tâm nghe vậy, bĩu môi, thôi mạnh Tiết Mặc một phen, ngạo kiều nói: “Anh đúng là nhiều lý lẽ quá! Làm như người ta không biết cầu tiến chẳng bằng, đáng ghét!”

Tiết Mặc luôn thấy đau đầu mỗi khi Ninh Tâm làm nũng, cậu đỡ cũng không phải, mà làm lơ cũng không xong. Mỗi lần như vậy, cậu đều thấy đau đầu, qua lâu, cậu cũng nghĩ ra một cách tốt, đó chính là nói lấy sang chuyện khác. Mỗi khi Ninh Tâm làm nũng, Tiết Mặc sẽ nói tránh sang chuyện khác, đa số thời điểm, chiêu này đều rất có ích, “Cô đi thử quần áo? Chuẩn bị mua sắm theo mùa à?”

Quần áo, làm đẹp, luôn là những đề tài khiến phụ nữ thấy hứng thú. Tiết Mặc vừa hỏi, đã thuận lợi chuyển lực chú ý của Ninh Tâm ngay. Trên gương mặt xinh đẹp bắt đầu ửng đỏ, cô có chút ngượng ngùng, nhìn Tiết Mặc, ra vẻ thần bí: “Không phải cuối tuần này sẽ tổ chức tiệc cuối năm sao? Tôi đã cố tình đặt may một bộ lễ phục, ngoài những vũ hội thời học đại học ra, không ngờ đời này còn có cơ hội mặc lễ phục, đúng là rất mong chờ nha!”

Phải rồi, còn có vụ này mà! Tiết Mặc vỗ tay một cái, cậu đã quên bén mất chuyện này, khi đó cậu nhớ là quản lý bộ phận nhân sự còn cố tình dặn dò, nói là lễ ra mắt người mới, nếu không có mặt thì có thể sẽ bị cười chê, bị người ta nói là “thằng nhóc không coi ai ra gì”. Nhưng mà nói tới lễ phục, Tiết Mặc lại thấy có chút khó khăn. Bình thường thì một ít âu phục cậu cũng có, nhưng mà là lễ phục nha, có nghĩ thể nào cũng đều không thuộc đồ vật trong cuộc sống thực tế, cậu cũng không có giàu có như Thiệu Đông và Trương Dương, quơ tay là có thể lấy ra được, “Cô xác định là phải mặc lễ phục sao?” Tiết Mặc đứng dậy, quăng chai nước đã uống cạn trong tay, hỏi lại.

“Đồ ngốc!” Ninh Tâm trừng mắt nhìn cậu thanh niên cứ như trẻ con trước mặt mình, “Đã nói là dạ tiệc, sao có thể không mặc lễ phục chứ. Huống chi Nhâm thị đã có tiếng là đón người mới rất xa hoa, mỗi lần đều phô trương tới nỗi thiên hạ phải la lên là lãng phí, chẳng lẽ hoạt động như vậy, anh lại mặc quần bò hay đồ vĩa hè tới đó à?” Nói xong, còn hung hăng khinh bỉ Tiết Mặc một cái, thấy đối phương bị nói tới ngượng ngùng, cô thầm cười trộm: “Được rồi, xem cái mặt chưa hiểu đời của anh, anh có cần tôi giúp anh chọn lễ phục hay không?”

C ó n ê n đ o ã n g ý k h ô n g ? Tiết Mặc do dự, nếu như đơn giản là giúp một việc, thì Ninh Tâm là thích hợp nhất, huống hồ trước mắt cũng không tìm thấy ai khác. Nhưng mà theo quan hệ hiện giờ giữa hai người, nói như vậy có phải là có chút kỳ quái không?

Thấy Tiết Mặc hơi do dự, Ninh Tâm giận đỏ mặt, quát: “Nè, không cần phải suy nghĩ lâu vậy chứ, chỉ chọn có bộ quần áo mà thôi, anh không tin vào ánh mắt của tôi à?”

“Không, không phải, vậy làm phiền cô rồi, cảm ơn!” Tiết Mặc vội vàng đáp câu khách sáo, cậu cũng không muốn vì Ninh Tâm nói quá lớn mà khiến người ta vậy tới xem.

Hai người vừa bàn xong, đã thấy Ngự tỷ chế tác Tịch Hàm - có thể xưng là sứ giả của giày cao gót - ngẩng đầu, ưỡn ngực đi tới, cô lia mắt nhìn những người trong phòng nghỉ, lạnh lùng nói: “Tổng giám truyền lời, lễ phục của người mới năm nay sẽ thống nhất và do công ty chuẩn bị!”

Tiết Mặc thở phào một hơi, đúng là tốt lắm, không cần phải làm phiền Ninh Tâm, lại còn có thể tiết kiệm một khoản tiền kha khá, xem ra, Nhâm Lãm cũng chu đáo lắm.

Ninh Tâm không cam lòng, trừng Tiết Mặc đang mỉm cười, nổi giận nói: “Đều mặc giống nhau chán muốn chết, chẳng lẽ không mặc thống nhất không được à?”

Đại tỷ Tịch Hàm xoay người, mặt không chút thay đổi: “Cô có thể không mặc, có ai để ý đâu chứ!”

Bị người ta mỉa mai, Ninh Tâm nổi trận lôi đình, bật dậy, nhìn về phía Tiết Mặc, hét lớn: “Chẳng lẽ anh cũng muốn mặc cái loại quần áo phân phát rách nát ép buộc phải mặc đó sao?”

K h ô n g n ó i g ì c ù n g t r ú n g đ a n n h a ! Tiết Mặc che mặt, *ch u y ê n n à y t o t á c t ó i v â y à ? K h ô n g p h ả i c h ỉ l à m ô t b ô q u ả n á o t h ô i s a o ?*

“Cô không muốn mặc, cũng đừng có kéo người ta xuống nước, cô bé à, lo mà đặt tâm trí vào những chuyện hữu ích hơn đi, đừng tưởng rằng ký được hợp đồng với Nhâm thị là không cần phải cố gắng gì cả!” Dứt lời, Tịch Hàm vốn không thèm nhìn tới đối phương, tiếp tục đóng cửa cái eo, tiêu sái bước ra khỏi phòng nghỉ.

“Nè, sao anh không nói chuyện!” Thấy người ta đi rồi, Ninh Tâm lập tức chia hòng pháo về phía Tiết Mặc.

“Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, mặc thế nào thì có sao đâu chứ?” Tiết Mặc nghi hoặc, nhìn Ninh Tâm, không hiểu tại sao cô nằng nặt tự dưng nổi giận với mình.

“Đồ ngốc, đại ngốc!” Ninh Tâm khó thở, đẩy Tiết Mặc, rồi chạy ra ngoài, bỏ lại một anh chàng mờ mịt, không hiểu thế nào. Cau này, Tiết Mặc không nói gì, lật kịch bản ra xem tiếp.

Chiều trước tiệc mừng năm mới một ngày, Tiết Mặc nhận lấy cả thùng to chứa lễ phục từ tay trợ lý. Nhìn

chiếc hộp đẹp như vậy, thì chắc là lễ phục bên trong cũng không đến nỗi “rách nát” như Ninh Tâm đã nói.

Thấy Tiết Mặc giật mình, nhìn chằm chằm chiếc hộp như gã nhà quê chưa từng thấy cảnh đời bao giờ, Ninh Tâm hừ một tiếng mỉa mai. Nhưng sau khi Tiết Mặc mở hộp ra, cô vẫn khoanh tay đi tới, giống như lãnh đạo thị sát tình hình.

Trình độ xa hoa của bộ quần áo vượt xa mức tưởng tượng của hai người, chiếc áo bành tô trắng tinh, mềm mại, thoải mái, quanh cổ áo, tay áo đều thêu hoa bụi gai màu bạc, hào hoa mà cao quý. Giữa áo có đặt một hộp trang sức, Tiết Mặc mở ra, cổ tay áo bạc kim và cài áo thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn, thiếu chút nữa đã làm lóa mắt cậu, “Đến cả trang sức cũng làm riêng...” Tiết Mặc thật hết biết nói gì rồi, quả nhiên Nhâm thị là đại gia có tiền tiêu không hết, chỉ tiện tay quơ một cái, toàn là hàng thượng hạng.

Ninh Tâm ở một bên nhìn lễ phục, lòng khó chịu cực kỳ. Cô cố tình tiêu một số tiền lớn đặt may quần áo, lại còn không sánh bằng đồ do công ty phát, nên biết rằng, với một diễn viên lồng tiếng mới vào nghề mà nói, bộ lễ phục đó là thành quả tiết kiệm trong hai tháng của cô, sớm biết như vậy, khi đó cô cứ dùng đồ của công ty là được rồi, giờ xem ra, nếu làm không tốt, cô sẽ trở thành người phụ nữ ăn mặc keo kiệt nhất trong buổi tiệc.

“Nè, anh định mời ai làm bạn nhảy tham dự vậy?” Thấy Tiết Mặc cẩn thận cất quần áo vào, Ninh Tâm hỏi thử.

“Phải dẫn theo bạn nhảy sao?” Tiết Mặc xếp xong, từ áo trong cho tới áo khoác ngoài, vật dụng linh tinh, phỏng chừng là thứ cao quý nhất mà cậu từng mặc từ nhỏ tới lớn, cũng là bộ quần áo hoa lệ nhất, phải cẩn thận giữ gìn mới được.

Ninh Tâm hết lời để nói, cô trừng Tiết Mặc một cái, tức giận, giẫm giày cao gót bỏ đi.

“Mình có nói gì sai sao?” Thấy cô nàng giận dữ bỏ đi, Tiết Mặc không hiểu gì, phụ nữ đúng là một dạng sinh vật khiến người ta khó hiểu.

Làm xong công việc, đến chín giờ rưỡi tối Tiết Mặc mới lê trở về nhà. Bắt đầu ghi âm từ sáu giờ chiều, theo dự định là sẽ ghi trong hai tiếng, nào ngờ lại kéo dài thành ba tiếng rưỡi đồng hồ. Hôm nay rõ ràng là Ninh Tâm không tập trung, cả đám bị liên lụy, thành ra mọi người đều phải chịu đói tới giờ.

Tùy tiện nấu một tô mì, Tiết Mặc tắm rửa xong, ngơ ngác nhìn chằm chằm chiếc hộp chứa lễ phục. Quần áo rất đẹp, nhưng khi phối lên gương mặt trẻ con của mình, đúng là cảm thấy không hợp lắm, nếu như phối với những người có ba vòng chuẩn hẳn là rất thích hợp. Nhâm Lãm cũng khá lắm, có lẽ anh ta mà mặc vào sẽ càng anh tuấn, chõ eo...Mà khoan đã, Tiết Mặc gục xuống giường, ôm mặt. Cậu lại nghĩ gì nữa rồi, a a a, nhưng mà, mai chắc là Đại Đế sẽ có mặt? Thật khiến người ta phải chờ mong.

Đang lâm vào giai đoạn phát xuân, thì một tiếng chuông điện thoại đã cứu vớt cuộc đời của cậu. *Mu ộ n nh ư v ậ y, s ẽ l à ai đ ậ y?* Bắt máy, chợt nghe thấy một tiếng ngáp ở phía bên kia, sau đó là giọng nói lười biếng vô sỉ của Thiệu Đông truyền tới, “Mai tôi tới đón cậu đi cùng, thế nào?”

“A? Được, vậy tôi cũng không cần phải gọi taxi, cảm ơn anh!” Tiết Mặc lập tức gạt đầu, mặc lễ phục không thể đi xe điện ngầm, chỉ có thể gọi xe tới đón, lần này coi như Thiệu Đông giúp cậu một phen.

“Ha ha, vậy ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi đi, làm tiền bối, tôi sẽ cho cậu một lời khuyên chân thành, nhất định phải mang theo thuốc già rượu đây! Cứ thế đi, bái bai!” Thiệu Đông treo máy, khiến cậu cảm ơn của Tiết Mặc dừng bên cửa miệng.

Từ lúc Tiết Mặc bước khỏi cửa, ngồi vào ghế phụ lái, ánh mắt của Thiệu Đông chưa từng rời khỏi người cậu bao giờ. Bị anh ta nhìn chăm chăm, Tiết Mặc hơi chột dạ, ngó nghiêng xem quần áo mình mặc có vấn đề gì không, *kh ô n g c ó n h a , t á t c á đ e u r á t b ì n h t h ườ n g*. Cậu nghĩ nghĩ, thấy chắc là vấn đề nằm trên người gã thiếu gia trắng hoa này rồi. Thấy đối phương như đang nghiền ngẫm gì đó, Tiết Mặc đưa tay chột lên trán anh ta một cái.

“Đồ mặc khá lắm!” Thiệu Đông giật mình, huyết khí một cái như trêu chọc, rồi cảm thán: “Sao tôi lại không được tốt số vậy chứ, trước đây, Nhâm thị chưa bao giờ phát lễ phục cho người mới cả!”

“Hử?” Nghe vậy, Tiết Mặc giật mình, “Trước đây chưa từng có? Vậy mà tôi còn tưởng đây là truyền thống cơ chứ!”

“Cậu điên à!” Thiệu Đông vừa lái xe, vừa liếc sang Tiết Mặc bằng ánh mắt tò mò, “Trang sức bạch kim phối cùng, đây là lễ phục do nhà thiết kế có tiếng làm ra, nếu mỗi năm đều phát, thì Nhâm thị đã phá sản từ đời nào rồi!” Nói xong, anh ta còn không cam lòng, chặc lưỡi, “Aizz, có nói cậu cũng không hiểu đâu, tóm lại là, lần này coi như cậu được tiện nghi, nếu như Nhâm Lãm trở lại ghế hành chính, thì chuyện tốt thế này coi như tuyệt hậu, ha ha!”

“Nói như vậy, thì bộ quần áo này là phẩm vị của Đại Đế rồi!” Tiết Mặc cúi đầu nhìn bộ quần áo của mình, rốt cuộc thì cuộc sống của người đàn ông ấy cầu kỳ tới độ nào? Thật khó mà tưởng tượng.

Thiệu Đông cảm khái, “Như tôi và Trương Dương, ở trong mắt người họ Nhâm, chẳng qua chỉ là đám nhà giàu vừa mới thoát nghèo, còn nhà bọn họ, người sánh ngang không được bao nhiêu!”

“Anh cũng biết không ít nha!” Tiết Mặc cúi đầu, cười khổ. Trong mắt cậu, Trương Dương và Thiệu Đông đã là người ở một thế giới khác cậu rồi, nếu vậy thì Nhâm Lãm, phỏng chừng là tầng cao nhất và thấp nhất. Không phải còn có truyền thông đưa tin, thì e là cả đời này cậu và anh ta chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau. Đây là sự thật, một sự thật khiến người ta cảm thấy mệt mỏi.

Thấy Tiết Mặc buồn thiu, Thiệu Đông nhú mày, nói tiếp: “Có một số việc, chỉ cần cố gắng sẽ có được, cũng có một số việc, bất kể chúng ta có liều mạng thế nào cũng không với tới. Biết nên dừng lúc nào là chuyện tốt, nếu không, để chậm trễ, không chỉ khiến bản thân lún sâu, đau khổ không chịu nổi, lại còn bị người khác cười là si tâm vọng tưởng!”

Tiết Mặc quay đầu lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thiệu Đông, qua một hồi sau, cậu mới nói khẽ: “Cảm ơn!”

19. Chương 19: Tiệc Mừng Năm Mới (nhị)

Buổi tiệc được tổ chức ở gian nhà hàng cao cấp lần trước Tiết Mặc và Trương Dương tới dùng cơm. Lúc này, trên đại sảnh ở tầng cao nhất được trang trí hoa tươi, thay mới hoàn toàn. Tiết Mặc ký tên, cầm thẻ số vào cửa, cảm giác như mình đã xuyên tới một tòa thành tráng lệ thời Tây Âu. Nói tráng lệ, cũng không đủ để lột tả hết khí phái trong đại sảnh, có thể tới dự một hoạt động xa hoa thế này, đứa nhỏ Tiết Mặc thấy lòng mình nhộn nhạo một phen.

Thiệu Đông từng tham gia nhiều buổi tiệc như vậy, thế nên anh ta không thấy run sợ chút nào. Anh ta thuận tay dẫn Tiết Mặc vào trong đám đông, theo quán tính bắt đầu giao tiếp cho công việc.

Không chỉ có phía phim hoạt hình, phía chế tác, mà ở phía xuất bản cũng có rất nhiều người. Không ít những người là tác gia truyện tranh, tiểu thuyết nổi tiếng tới dự. Thiệu Đông là công tử của nhà xuất bản Thiệu thị, người quen dĩ nhiên là không ít, Tiết Mặc đứng trong đám người ấy, bảo cậu không kích động, không hưng phấn là đang nói xạo, coi bộ, chỉ có gia nhập Nhâm thị mới có cơ hội như vậy.

Đang nói chuyện, đột nhiên có người vỗ lên lưng cậu một cái. Tiết Mặc xoay qua, nghi hoặc nhìn người tới, đó là một cậu công tử chưa từng gặp lần nào, mi thanh mục tú, tóc dài buộc gọn gàng sau ót, lễ phục đoan trang, tao nhã, *ai th ế nh ỉ?*

“Không nhận ra à?” Nhìn về mặt ngu ngơ của ai đó, nửa ngày không gọi được ra tên, đối phương đành phải lên tiếng.

“Trương...Trương...Trương Dương?” Nghe người nọ lên tiếng, Tiết Mặc kinh hãi, lùi ra sau ba bước. Trời ạ, chỉ mới mấy ngày không gặp, sao anh ta lại biến thành như vậy? Chẳng...Chẳng lẽ là chịu đả kích gì rồi sao? “Sao anh...”

“Ha ha ha, tôi biết thế nào cậu cũng như vậy mà, ha ha!” Giọng cười của Trương Dương vẫn như ngày xưa, khoa trương vô cùng. Anh ta ôm eo Tiết Mặc, cười ha ha, khiến những người ở xung quanh phải nhìn chằm chằm.

Được rồi, cuối cùng cũng tìm được người, lại còn là anh ta tự đưa tới cửa. Tức nhiên là Tiết Mặc không quên cơn giận vì lo lắng cho mấy ngày mất tích của đối phương, cậu giơ nắm tay ra, nện mạnh vào đầu đối phương mấy cái, “Anh chạy đi đâu vậy? Điện thoại không ai nghe máy, gởi tin nhắn cũng không thấy hồi âm? Anh có biết là tôi lo lắng cho anh lắm không?”

Trương Dương ôm đầu, né qua né lại tránh đòn, “Cũng hết cách rồi, trong nhà xảy ra chút chuyện, tôi cũng đâu muốn đâu nha!” Nói xong, anh kéo Tiết Mặc đang nổi điên lên vào trong một góc vắng, “Có chuyện gì thì vào đây mà nói, bên ngoài nhiều người lắm!”

Tiết Mặc trùng Trương Dương, đồng thời cậu cũng thở phào một hơi, ngồi xuống ôm vai, ra vẻ như đang thăm vấn người bị tình nghi: “Mau thành thật khai báo, anh đã đi đâu? Đến cả công việc cũng không làm!”

“Tôi từ chức rồi!” Trương Dương cười híp mắt, vẻ mặt thích thú.

“Cái gì?” Tiết Mặc nhảy dựng khỏi ghế, hỏi dồn: “Nguyên nhân? Là vì chuyện cãi nhau với Nhâm Lãm sao?” Không phải chứ, hai người họ là bạn tốt, hai ngày cãi một trận nhỏ, ba ngày cãi một trận lớn, cả công ty ai cũng biết cả, “Chuyện đề cử đó thật sự không có gì, anh không cần...”

“Coi cậu khẩn trương kìa, đương nhiên không phải là vậy rồi!” Trương Dương dở khóc dở cười, giải thích với cái vẻ đang lo lắng. Anh tựa vào thành ghế, cười nói: “Tôi cũng ra ngoài gây rối nhiều năm rồi, sức khỏe của cha tôi không tốt, công ty ở nhà còn nhiều việc phải làm, cũng hết cách rồi, tôi đành phải buông tay, trở về nhà thôi!”

“Vậy anh...phải về làm cho công ty gia tộc sao?” Tiết Mặc không nhìn thẳng mặt Trương Dương, gã gay bình thường thích nói đùa, hôm nay lại lộ xác đã cho cậu cảm giác không giống trước, thế giới này cũng thật là kỳ diệu.

Trương Dương gật đầu: “Thật ra thì Nhâm Lãm đã khuyên tôi về nhà từ lâu rồi, nhưng tôi thật sự thích công việc ở bộ phận âm thanh, bất kể là thử giọng hay thu âm, tôi đều thích hơn là quản lý công ty ở nhà. Tôi thích là một người yêu âm nhạc tự do, đáng tiếc, tôi lại không thể trơ mắt nhìn tâm huyết bao năm của cha mình sụp đổ, aizz...”

“Làm tốt lắm, tôi tin là với bản lĩnh của anh, bất kể là làm gì, cũng đều xuất sắc!” Tiết Mặc vỗ vỗ bả vai đối phương, cổ vũ. Cậu không có khả năng chia sẻ gánh nặng vật chất với bạn bè, nhưng những lúc tâm sự, ít nhất cậu sẽ khiến họ thấy vui vẻ, không buồn khổ nữa. Huống hồ, giờ Tiết Mặc lại đang thăm may mắn vì mình không sinh ra trong một gia tộc phức tạp, bằng không, biết đâu chừng cậu cũng sẽ bị ép phải buông bỏ lý tưởng của mình.

“Cám ơn cậu đã xem trọng tôi như vậy, còn cái tên Nhâm Lãm ấy, chẳng bao giờ nói được những lời này, đúng là một tên cay nghiệt!” Thấy Trương Dương vẫn cười hi hi ha ha như ngày thường, cuối cùng thì Tiết Mặc cũng buông bỏ được tảng đá lớn trong lòng mình, “Phải rồi, cậu và cái tên đó, có tiền triển hay không?” Tâm hồn bà tám của Trương Dương chợt tỉnh, anh ta lấy khuỷu tay chọc chọc bả vai Tiết Mặc, cười xấu xa.

“Đừng mang chuyện này ra đùa nữa, thật đấy!” Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Tiết Mặc đã trở nên âm ỉ, cậu nhú mày, làn da quá mức trắng nõn ấy khiến cậu như tiểu tụy.

“Chẳng lẽ có người nào nói gì đó?” Trương Dương ra vẻ tỉnh ngộ, lập tức nghiêm mặt, nói: “Thật ra thì cái tên Nhâm Lãm ấy cũng không phải là giỏi lắm, cậu không cần phải để ý tới ánh mắt của những người xung quanh. Nhìn bộ quần áo này của cậu, tôi đã biết ngay là anh ta đã đặt không ít tâm tư trên người cậu rồi, hừ, trước cậu, Nhâm thị chưa bao giờ phát lễ phục cho người mới cả!”

“Đây có thể nói lên điều gì chứ?” Tiết Mặc cười khò: “Có lẽ năm nay anh ta có ý tưởng mới, tùy tiện vung

tay một lần!”

Trương Dương nghe vậy, kiên quyết lắc đầu: “Theo hai mươi giao tình giữa tôi và anh ta, bộ quần áo này hoàn toàn là phẩm vị anh ta thích, tuyệt đối là do anh ta tự mình lựa chọn!”

Thật vậy sao? Trong tận đáy lòng, Tiết Mặc nhin không được, hỏi lại một câu. Nhưng mà, bộ quần áo này đúng là rất vừa vặn, lại không khiến gương mặt trẻ con của cậu hiện vẻ ngây thơ, mà ngược lại, cảm giác như hơi nội liễm.

Thấy Tiết Mặc vẫn còn nghi ngờ, Trương Dương đứng dậy, hai tay chống nạnh, cúi đầu, nói: “Cậu không biết đó thôi, cái tên ấy bận tới nỗi cả thời gian đi WC còn không có, vậy mà anh ta lại bỏ thời gian ra chọn quần áo cho cậu, cười thầm đi, nói không chừng ngay cả ông già nhà anh ta còn chưa được thưởng thụ nữa ấy chứ!”

“Anh khoa trương quá rồi đó!” Tiết Mặc cũng cười, đẩy Trương Dương ra, đứng dậy, chưa sót, cúi đầu, như là đang tự hỏi gì đó.

Trương Dương thấy đối phương như bị câu nói của mình đả động, cũng đứng đó với Tiết Mặc một hồi, rồi bảo: “Thật ra nếu thích thì có cố gắng chút cũng không có gì là lạ, dù sao thì theo tôi thấy, tâm tư của anh ta với cậu tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, không tin thì...Chúng ta cứ chờ mà xem!”

Bấy giờ, cũng không biết là Tiết Mặc đã nghĩ thông suốt chuyện gì, cậu câu khóe môi lên, cười xấu xa: “Được thôi, vậy chúng ta cứ chờ mà xem!”

Lại trở về với đại sảnh, chưa được bao lâu, thì những người lãnh đạo của tập đoàn Nhâm thị đã từ ngoài cửa bước vào. Dẫn đầu là một người mặc lễ phục màu đen khiến đa số thân sĩ, thực nữ chú ý, Tiết Mặc nhìn người tới, không hiểu sao tâm trạng lại kích động thêm mấy phần. Không mang kính đen, Nhâm Lãm mặc bộ lễ phục tương xứng, đã thu hút không ít nam nữ ở đây, nhìn họ còn kích động hơn cả việc nhìn thấy sao kim.

Lời chúc mừng năm mới và chủ trương của công ty sẽ do cậu hai Nhâm gia là Nhâm Tuyết và cậu ba Nhâm Lãm chủ trì. Nhâm Tuyết và Nhâm Lãm không phải do cùng một mẹ sinh ra, Đại Đế vì sinh trễ ba ngày, đành phải xếp hàng thứ ba.

Diện mạo của cậu anh trai Nhâm Tuyết rất dịu dàng, gương mặt trung tính tuyệt đẹp, khí chất hòa nhã, giọng điệu thân thiết, thật khiến người ta có cảm giác như người mẹ hiền. Hình ảnh hoàng hậu dịu dàng, mỹ lệ trong phim chính là như thế này, chỉ là anh ta quả thật là nam.

Đúng là một người thân thiện, Tiết Mặc mỉm cười, đánh giá. Bộ lễ phục màu xanh nhạt ở cạnh màu đen Nhâm Lãm, quả đúng là đại diện cho Thiên Sứ và Ác Ma ở nhân gian! Đại Đế vừa lên tiếng, trong nhảy máy, bầu không khí đã giảm xuống năm độ, thiên đường ảm áp vừa rồi thoáng chốc trở thành vùng Nam Cực lạnh giá. Lúc này, mọi người theo bản năng im lặng, tập trung tinh thần nhìn vào bóng dáng trên đài.

Hai vị lãnh đạo nói xong, lập tức lui sang bên, chờ MC bước tới, tuyên bố buổi tiệc tối nay chính thức bắt đầu. Trong khi MC đang hưng phấn, hô to thì Trương Dương lại rí vào tai Tiết Mặc, “Đúng là một cặp anh em ác ma!”

Nhìn Nhâm Tuyết đứng phía trên, Tiết Mặc nghi ngờ, nhìn Trương Dương, “Sao lại nói vậy? Ít nhất cũng có một người giống Thiên Sứ mà!”

“Trước lúc bị dọa, Ma Vương cũng là Thiên Sứ, hừ, tên giả dối âm hiểm đó, sau này nếu cậu có gặp, nhất định phải cẩn thận hết mức!” Trương Dương cẩn cẩn khốe môi, khuyên bảo, “Anh ta là thiên tài toàn năng, đầu óc rất kinh dị, cứ lấy ví dụ nhá, chỉ cần lia mắt quanh đại sảnh một vòng, nhắm mắt lại, cậu hỏi anh ta người thứ ba từ bên trái đếm qua, ở hàng thứ nhất thế nào, anh ta lập tức có thể trả lời, hơn nữa còn không sai một tí!”

Bấy giờ, Tiết Mặc lập tức nhìn Nhâm Tuyết bằng ánh không tầm thường, “Khả năng ghi nhớ siêu hạn, mấy thiên tài trong phim đều như thế cả!”

Trương Dương nhún nhún vai, “Không chỉ nhiều đó thôi đâu, ví dụ vừa rồi của tôi là đơn giản nhất đấy. Tóm lại là, sau này cậu phải cẩn thận một chút, tôi tuyệt đối không hại cậu đâu!”

Anh chinh tôi còn ít à...Tiết Mặc thầm kháng nghị.

“Tiết Mặc!” Cô gái đi xuyên qua đám đông, mang theo chiếc váy dài chạy tới trước mặt, kéo tay cậu. Trương Dương thấy thế, liếc Nhâm Lãm trên đài bằng ánh mắt xấu xa, mới đó đã mất dạng.

“Tôi tìm anh này giờ rồi đấy, người ta đều mặc lễ phục đen, chỉ có mình anh là màu trắng, quái thật!” Ninh Tâm kéo tay Tiết Mặc, lôi cậu tới bên sàn nhảy, “Thế nào, còn không mời cô gái yêu kiều như tôi khiêu vũ một bài? Phải có chút phong độ chứ!” Nói xong, cô quay đầu lại nhìn chăm chăm Tiết Mặc, mỉm cười chờ đối phương đưa tay mời.

Biết mình trốn không xong, Tiết Mặc cười cười, đưa tay, làm ra động tác thân sĩ, nắm tay Ninh Tâm, bước ra sàn khiêu vũ.

Trên dãy ghế chính ở khán đài, Nhâm Tuyết cười híp mắt nhìn đám khách quý, rồi nói khẽ với cậu em trai đang trưng cái mặt lãnh khốc ở kế bên, “Tình nhân dự bị của chú là vị nào?”

Nhâm Lãm âm mặt, tự động xem thường câu hỏi tò mò của người nào đó, y nhấp một hớp rượu, bảo: “Ngu tiểu thư, nói với người dẫn chương trình, đẩy trò chơi tập thể lên trước!”

Về trêu đùa thoáng hiện lên trong mắt Nhâm Tuyết, anh ta đứng dậy, đi tới sàn nhảy, tùy tay mời một cô gái khiêu vũ, khiến cả đám đông phải ồ lên. Cho tới khi các cặp xoay tròn, nhích tới sát bên nhau, anh ta mới nở nụ cười thân thiết với người vừa khiêu vũ ngang mình, rồi xin lỗi bạn nhảy, trở về ghế chính.

“Đừng làm chuyện dư thừa!” Nhâm Lãm đứng dậy, cảnh cáo người anh vừa mới ngồi xuống cạnh mình.

Xoay lại, tặng cho đối phương cái mặt quỷ đáng yêu, Nhâm Tuyết tao nhã ngồi lại đằng hoàng, giống như một pho tượng cực kỳ xinh đẹp, “Đúng là chán ngắt!” Anh ta khẽ lẩm bẩm, giọng oán hận, “Ngay từ đầu đã nói, mấy thứ như yến hội này nó là đáng ghét nhất!” Nói xong, anh ta lấy một thẻ số trong túi ra, cười y chang con hồ ly.

20. Chương 20: Tiệc Mừng Năm Mới (tam)

Người dẫn chương trình tuyên bố trò chơi tập thể bắt đầu khi Tiết Mặc đang hầu hạ Ninh Tâm đại tiểu thư ăn gì đó, cô nàng trông thấy gì cũng hưng phấn hô to lên khiến cậu đau đầu cực kỳ, cậu luôn bắt đắc dĩ bưng đĩa đi theo phía sau cô, giờ nghe giọng MC, Tiết Mặc thấy biết ơn trò chơi được sắp xếp tối nay vô cùng.

Lực chú ý của khách đến dự đều bị kéo lên đài, người dẫn chương trình mặt tươi như hoa cho biết quy tắc trò chơi. Rất đơn giản, lấy số ngẫu nhiên trên thẻ số của bất kỳ người nào, những người bị gọi trúng sẽ lên đài xếp thành một hàng, dùng miệng truyền lá bài.

Lời vừa dứt, đám đông ở phía dưới lập tức hít sâu một hơi. Trò chơi thể này đã là lệ hàng năm và ai đó nổi danh trong buổi tiệc mừng năm mới Nhâm thị cũng từ trò chơi “làm ác” này, bảo đảm mỗi năm mỗi mới, khiến người ta suốt đời khó quên.

Giới thiệu xong quy tắc, nhân viên công tác mới khiêng một thùng thủy tinh ra - bên trong là con số bạn này khi bước vào các quan khách đã ký nhận - mời ông chủ rút thăm, quyết định xem ai là người sẽ hi sinh cho trò chơi.

Nhâm Lãm quyết định coi thường trò chơi thiếu năng kém năng lực này, y trừng mắt, ép anh trai mình phải bước lên. Nhâm Tuyết quệt miệng, mặt không cam lòng lườm y một cái, sau đó quay đầu mỉm cười, tiêu sái đi tới trước thùng. Bên trên mười cột ký tên, bên dưới là vẻ mặt hưng trí bưng bưng, hoặc khổ ải như có thâm thù đại hận, anh ta theo chủ nghĩa tốc chiến tốc thắng, công bình công chính, đưa tay vào thùng khuấy một hồi, sau đó, dưới con mắt mong chờ của nhiều người, anh bốc mấy quả, quẳng vào trong mâm, người dẫn chương trình đếm lại, vừa đủ số.

“229, hãy cho chúng tôi nhìn xem, là người may mắn nào!” Người dẫn chương trình đọc từng con số khiến người ta hết hồn, mỗi lần đọc xong một số, mọi người sẽ lập tức nhìn quanh tìm cái tên xui xẻo đó, còn Ninh Tâm thì hưng phấn cầm chặt thẻ bài của mình, khẩn trương nhìn chăm chăm vào người trên đài, kích động: “Tiết Mặc, anh số mấy?”

“173!” Tiết Mặc thản nhiên đáp, trong lòng cậu đang không ngừng cầu nguyện, tuyệt đối đừng kêu trúng mình, cái hồ bom ăn thịt người ẩn danh dưới cái tên trò chơi ấy, có thể tránh được là phước tu ba đời, cậu

thật sự không thể hiểu được cấu tạo trong đầu Ninh Tâm, sao cô nàng lại mong mình bị rút trúng như thế, “Cô mong mình được gọi trúng lắm à?”

Ninh Tâm đỏ mặt, nhìn ghé chính trên đài, “Đương nhiên rồi, nếu rút trúng mình, sẽ có thể ở gần hai anh em họ hơn một chút!”

“Cô thích bọn họ lắm sao?” Tiết Mặc tò mò, bình thường, những lúc nhìn thấy tổng giám không nhiều lắm, mỗi lần gặp mặt Ninh Tâm cũng đâu có biểu hiện gì là ái mộ, chẳng lẽ hôm nay lại khác rồi?

Ninh Tâm quay đầu lại lườm cho Tiết Mặc một cái, nói khẽ, “Anh đó, nói anh là đồ ngốc cũng chẳng thấy quá đáng chút nào. Mỗi một người phụ nữ, đều có người tình trong mộng của mình, cho dù biết là không thể chạm tới, nhưng cũng muốn cố gắng nhích tới gần một chút!” Có ai không muốn trở thành cô bé lọ lem, biến thân trong một đêm, nhưng cô cũng xem như khá lý trí, dù sao thì đó cũng chỉ là mơ mộng, đời người nên sống thật một chút vẫn tốt hơn. Nhưng tiếc là anh chàng cô thật sự coi trọng lại quá ngốc, khiến bao công sức của cô đều thành nước chảy về đông, aizz!

Thấy người dẫn chương trình tóm một đám hi sinh lên đài, cho tới khi còn sót lại một người cuối cùng, Tiết Mặc là người đầu tiên thở phào một hơi, trái ngược với vẻ thất vọng của Ninh Tâm, coi bộ tâm trạng của cậu thoải mái hơn nhiều.

“Để xem người may mắn cuối cùng là ai đây!” Người dẫn chương trình thật chú tâm, mệ đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, “Aha, số 173, đang ở đâu, 173, Tiết Mặc, xem ra là một người mới rất may mắn nha!”

Coi bộ cậu đã thở phào quá sớm rồi! Tiết Mặc há to miệng, vo con số trong tay mình thành một cục tròn tròn. Giờ mà chạy chắc là còn kịp, chỗ cậu đứng cách cửa hông chỉ có một bước, làm người mới, những người quen cậu không nhiều...Ngay khi cậu đang tính kế lui binh, chạy bỏ người nào đó, thì cậu đã xem nhẹ một vấn đề, đó chính là...“Tiết Mặc, là anh đó!” Người dẫn chương trình vừa nói hết câu, Ninh Tâm đã điên cuồng túm lấy tay cậu, kích động hô to.

Không sợ kẻ địch dữ như cọp, chỉ sợ chiến hữu ngu như heo =”=. Mặt ai đó đen ngòm, trong lòng lệ chảy thành sông, những người ở cạnh, có kẻ đồng tình, có người thương hại, có đứa vui sướng, có tên xoi mói, vào lúc ấy, cậu đành lê bước lên đài, còn cô nàng háo sắc Ninh Tâm thì ở phía sau không ngừng hò hét, cổ vũ.

Nhìn nụ cười cứng đơ của “những người may mắn”, người dẫn chương trình đi tới sắp xếp vị trí cho họ, tiếc nuối, “Chỉ có chín người, không ngờ lại có người bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi, bỏ tiệc về trước, đúng là tiếc quá nha!”

Đó m ó i l à t h â n n h â n đấ y, tr ố n r ấ t c h í n h x á c! Bây giờ, chín người trên đài có cảm giác như cùng chung một mối thù, được rồi, ai tránh được vụ này, sau khi trở về cả đám nhất định phải dân cho người đó một trận mới được.

Nhâm Tuyết hưng trí bưng bưng đứng cạnh bên, nhìn cậu em trai đang nhíu mày. Vào cái lúc người dẫn chương trình chuẩn bị cho bắt đầu trò chơi, thì đột nhiên anh ta nói chen vào: “Nếu thiếu người, vậy sao có

thể gọi là thập toàn thập mỹ? Chi bằng như vậy đi, tôi sẽ thay vào chỗ trống, cùng mọi người vui vẻ chút nha!”

Vừa nói hết câu, dưới đài lập tức hô to, vô số nam nữ trùng to mắt, chảy nước miếng, hâm mộ những người may mắn trên đài.

Mà lúc này, người trên đài không hề có cảm giác lo sợ vì quá vinh dự, họ đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào. Nhâm Tuyết gia nhập, sẽ đứng cạnh ai đây? Trong thoáng chốc, tia lửa xoẹt ra, có vài người không kiềm lòng được, nhích sang bên, tính toán điều gì, e là ai cũng rõ.

Tiết Mặc thì khác, cậu đứng ở cuối hàng, biểu hiện đạm mạc cực kỳ. Cậu là bị ép lên, cậu không muốn lao vào dầu sôi lửa bỏng nữa, huống hồ vị Nhâm thiếu gia này cũng không phải dễ ăn, tránh được chừng nào, hay chừng đó vậy.

Nhâm Tuyết cười híp mắt, đảo một vòng đám người đang xếp ngay ngắn, lại lia tầm mắt bốn cột về phía cậu em đang đen mặt của mình một cái, theo nguyên tắc vùng phụ cận, anh ta đi tới cạnh Tiết Mặc, dịu dàng nói: “Bắt đầu đi!”

Những người khác đều lần lượt nhìn mỹ nhân cạnh Tiết Mặc bằng ánh mắt ai oán, tập thể cùng phẫn hận tròng Tiết Mặc.

Đứng không cũng trúng đạn chắc là chỉ tình huống này rồi...Tiết Mặc cúi đầu, bất kể là ai, làm ơn thỉnh vị đại thân bên cạnh đi dùm cái đi, cậu cũng không muốn bị mang ra làm tối tượng để thù hận đâu nha.

“Nếu đã như vậy, chi bằng một người dẫn một đội thi đấu sẽ tốt hơn!” Vào lúc người dẫn chương trình sắp mở miệng tuyên bố trận đấu bắt đầu, thì Nhâm Lãm lại lạnh lùng đưa ra đề nghị, trong nháy mắt khiến cả đám đứng yên, không nhúc nhích.

T ô i m u ố n n ó i b ấ t đ ầ u c ũ n g k h ó t ớ i v ậ y s a o ? Người dẫn chương trình ghen hòng, nhìn hai anh em nọ với ánh mắt vô cùng ai oán.

“Được thôi!” Lời vừa thốt ra, Nhâm Tuyết lập tức đồng ý ngay. Anh ta bước về trước một bước dài, rồi quay đầu, nháy mắt ra hiệu với mọi người.

Giờ mà không theo thì đợi tới khi nào, những người phản ứng nhanh, lập tức bước ra khỏi hàng, so với Ma đầu, sức hút của Thiên Sứ mạnh vô cùng. Tiết Mặc phản ứng rất nhanh, từ lúc Nhâm Tuyết bước ra khỏi hàng, cậu đã theo phản xạ muốn chạy theo, giờ rõ ràng cậu là người đứng gần nhất, cho nên cậu là người đầu tiên nhìn thấy anh ta nháy mắt, một bước đã đi là không thể lùi.

Theo sát phía sau còn có bốn người, cuối cùng, ai đó giương mắt nhìn thấy Nhâm Lãm ở trung tâm tỏa ra bầu áp suất thấp, cậu cắn răng, đứng trân ra đó, khóc chết nha, gây thù với Đại Đế, ngày lên bàn thờ chẳng còn xa.

Lúc này, Nhâm Tuyết bước trở về, cười tới súc sinh vô hại, cảnh xuân tươi đẹp, như khiêu khích nhìn Nhâm Lãm, hất cằm lên nói: “Đội ngũ do chú dẫn dắt đây, xin vui lòng nhận đi, em trai à!” Nói xong, anh ta lui về tại chỗ.

Những người đã chạy theo lập tức xoay người nhìn anh ta bằng ánh mắt căm giận, hận không thể cắn cho một miếng. Đại Đế không chút khách khí đứng cạnh Tiết Mặc, đội ngũ hai bên đứng đối diện nhau.

Tiết Mặc ngẩng đầu liếc Nhâm Lãm đứng cạnh bên, buồn bực cuối đầu nhìn đôi bàn chân đang cọ cọ trên đất. Cậu sẽ không bao giờ nghi ngờ lời nói của Trương Dương nữa, ô ô, Nhâm Tuyết đúng là càng đáng sợ hơn Ma đầu mà.

Thấy đã sắp xếp xong xuôi, Nhâm Tuyết lại tiếp tục cướp lời người dẫn chương trình, đưa ra thể lệ: “Nhưng nếu là trận đấu, thì nhất định phải có trừng phạt mới thú vị chứ!”

Thật ra thì hai người không cần người dẫn chương trình nữa đâu đúng không? Người nào đó buông mic ra, oán thăm.

Nhâm Lãm khoanh tay, nâng cằm, thản nhiên nói: “Tôi kính trọng người già, anh cứ nói trước đi!”

“Cốc!” Nhâm Tuyết búng tay một cái, trợ lý cạnh bên lập tức hiểu ý, đưa tới một bình rượu, rót đầy năm ly, “Thua thì uống hết, còn nữa, người làm rút bài, còn có trừng phạt khác!”

Nhìn người đề nghị, như đang suy nghĩ gì đó, mặt Nhâm Lãm ngày một nặng nề. Từ lúc mới bắt đầu rút thăm, y đã phát hiện là Nhâm Tuyết đang giả trò, nhưng y cũng chỉ khoanh tay xem anh ta diễn trò gì. Nào ngờ, mọi chuyện lại ra ngoài dự tính của Nhâm Tuyết, sau thái độ thờ ơ của y, ai đó định chạy trốn vừa lúc cho anh ta cơ hội, thế là anh ta sợ thiên hạ không loạn, cố ý giẫm thêm một cước. Do đó, mắt thấy cậu anh trai mình chia ý đồ xấu về phía Tiết Mặc, cuối cùng thì Đại Đế cũng cam tâm tình nguyện xuống nước.

“Nếu không có ý kiến gì, cứ quyết định vậy đi!” Nhâm Tuyết mỉm cười nhìn về phía cậu em trai của mình, phất tay với người dẫn chương trình, ý bảo bắt đầu.

Cuối cùng thì người dẫn chương trình - đã nín thật lâu - cũng tìm lại được cơ hội thể hiện giá trị tồn tại của mình, điên cuồng hét lên một tiếng “bắt đầu”, đó tuyệt đối khiến đất trời phải chấn động.

Do tiếng “bắt đầu” quá to, cho nên những người trên đài đều sững sốt, còn những người dưới đài thì bình tĩnh, nhìn lên. Người đứng đầu hai hàng hít bài, sỏi nổi quay qua truyền cho người kế tiếp, tình huống xấu hổ diễn ra, mặt đối mặt gần như hôn môi khiến người ta phải xấu hổ, nhưng nếu không để ý, lá bài sẽ rơi từ trước môi xuống.

Tiết Mặc khẩn trương, nuốt nước miếng, xếp trước cậu là Ngự nữ tỷ tỷ Tịch Hàm, đúng là quá áp lực. Cậu đã rơi vào tình cảnh trước có sỏi sau có hổ, vậy mà Ngự tỷ còn không biết sợ lia qua cậu một cái, rõ ràng là cô nàng đã gạt đầu với Nhâm Tuyết ở đối diện, Tiết Mặc đổ mồ hôi hột, bọn...Bọn họ muốn làm gì?

Bài truyền càng nhanh, ý thức cạnh tranh kịch liệt khiến mọi người quăng hết sự xấu hổ trong đầu mình đi, Tiết Mặc cảm thấy trong chớp mắt, bài đã bị bà chị Tịch Hàm đưa tới trước mặt mình, *oa, ph ả i đ ó n l ấ y, ph ả i đ ó n l ấ y, tuy ệ t đ ố i đ ừ n g l à m r ơ i*, cậu thắm cầu nguyện trong lòng, rồi cố nhận bài, cậu quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt của Nhâm Lãm...

Mắt thấy đối phương từ từ cúi đầu, kê sát vào mình như hôn môi, khuôn mặt anh tuần to dần trong mắt cậu. Mùi hương của Đại Đế thật dễ chịu nha, Tiết Mặc ngơ ngác hít bài, nhím chăm chăm người nọ, chứng bệnh hóa đá lại lần nữa tái phát.

21. Chương 21: Sau Rượu. (nhất)

Ngay vào lúc chớp mũi đối diện chớp mũi, chỉ còn mỗi chuyện hai đôi môi chạm vào nhau, Tịch Hàm cười tà, xoay người, làm như lơ đãng đụng trúng Tiết Mặc một cái...

Giật mình, môi buong lỏng, lá bài theo gió mà rơi. Tiết Mặc nhanh chóng lấy lại tinh thần, ý thức được là phải đón lấy lá bài, cậu cố chấp, đuổi theo và ở phía trước cậu, Nhâm Lãm không hề khách khí “tình cờ” dùng miệng đón lấy hai khế môi ẩm áp.

Tịch Hàm đẩy rất mạnh, môi không chỉ chạm mạnh vào môi, mà cả người Tiết Mặc đều theo quán tính, ngã vào lòng đối phương. Vào lúc này, phía dưới hít sâu một hơi, sau đó, những cô gái hét to hết đợt này tới đợt khác, cũng không biết là đang hưng phấn hay đang ghen tị.

Lòng rõ ràng ý thức được chuyện gì, nhưng bất kể là cố trốn tránh thế nào, thì bị kịch cũng xảy ra. Tiết Mặc chỉ cảm thấy có một đôi tay đỡ lấy hông mình, chờ đứng vững thân thể lại, cậu vèo một cái, tránh khỏi vòng tay Nhâm Lãm, trốn to mắt nhìn chăm chăm đối phương, giống như con mèo dưng lông vì hoảng sợ.

Từ bả vai hơi run lên và gương mặt đỏ bừng của cậu, cho thấy cậu bị dọa không nhẹ. Nhâm Lãm tao nhã xoay người, nhìn người anh trai đã thực hiện thành công quỷ kế và đang cười tới tương lai sáng lạn, lạnh lùng nói: “Nổi điên xong rồi thì tiến hành bước kế tiếp đi!”

Nhâm Tuyết như không có gì, làm ra động tác mời, bảo năm người bưng năm mâm rượu tới, mỗi mâm là năm ly. Nhâm Lãm nhíu mày, nhìn anh ta bằng ánh mắt hung ác, Nhâm Tuyết ra vẻ vô tội, nói: “Anh chưa có bảo mỗi người một ly cơ mà!”

Rượu là uống lần lượt từng người, Tiết Mặc trốn sau cùng, nhìn những người phía trước uống xong vẫn thần nhiên bước xuống, lòng cậu lại càng khản trương. Cậu rất rõ tửu lượng của mình, nếu như cậu mà uống hết cả mâm này, e là rất có khả năng, cậu sẽ là tên xui xẻo bị khiêng trở xuống, tính sao đây? Cậu nhìn quanh cầu cứu, nhưng trên đài, ngoài người dẫn chương trình ra, trong đội của cậu cũng chỉ còn Nhâm Lãm và Tịch Hàm, người còn lại đều là người thắng, đang cao hứng thưởng thức chiến lợi phẩm.

Tịch Hàm hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng uống cạn ly cuối cùng trên mâm, sau đó tao nhã đưa tay, giẫm giày cao gót cứ như người chiến thắng xuống đài. Nhân viên công tác đưa mâm tới trước mặt Tiết Mặc, gạt đầu với cậu như thương hại, cũng hết cách rồi nha.

“Tôi...” Tiết Mặc nhìn Nhâm Lãm bằng ánh mắt đáng thương, nhưng đối phương không chút nao núng, an ủi: “Có tôi ở đây, cậu cứ uống trước đi!”

Nghe vậy, Tiết Mặc cảm động cực kỳ. Đại Đế quả là một lãnh đạo tốt, dùng cảm cứu giúp nhân viên trong lúc nguy nan, giúp cậu uống rượu, tốt lắm! Nghĩ vậy, cậu hoàn toàn không lo nghĩ gì nữa, bưng một ly rượu lên, uống cạn, đến ly thứ hai cũng thế, ly thứ ba...*Sao đó i ph ươ ng c ò n ch ư a t ở i đ â y g i ú p c ậ u?* Tiết Mặc bưng ly thứ tư lên, tay tuyệt đối run, cậu quay đầu lại, đỏ mắt nhìn Đại Đế, “Anh...”

Đại Đế lại lần nữa gạt đầu với cậu, “Yên tâm đi, nếu cậu uống say, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa cậu về nhà!”

T ô i XXOO! Th ì ra đ â y l à “tin” đ ấ y à? Tiết Mặc cảm giận, đầu cậu tuyệt đối là bị lừa đá rồi, cho nên mới có thể mong chờ vào tên Ma đầu đó. Hết cách, đành phải kiên cường lên vậy, nghĩ thế, cậu nhắm mắt, nín thở, phần nộ mãnh liệt, cổ nâng ly lên uống cạn.

Nhâm Tuyết kinh ngạc, nhìn Tiết Mặc, thấy cậu đã bắt đầu đứng không vững nữa, mới nói: “Khoan hãy đi nha, người làm rơi bài còn bị phạt riêng nữa đấy!”

Ch ỉ b ằ ng t ô i n g ã th ấ ng c ấ ng l u ô n cho r ồ i... Tiết Mặc khóc không ra nước mắt, cậu đỡ bàn, miễn cưỡng đứng thẳng, lắc đầu, nhìn Nhâm Lãm giống như cầu cứu. Nào ngờ, lại thấy Đại Đế coi thường ánh mắt SOS của cậu, quay đầu, ý bảo nhân viên công tác bưng rượu lên.

Lại là năm mâm, mỗi mâm mười ly, Tiết Mặc hoàn toàn hồng mắt, cậu vừa định mở miệng đầu hàng thì chợt nghe Nhâm Lãm lên tiếng, “Đây là phần thưởng dành cho người thắng cuộc!”

Lúc này đến lượt đội của Nhâm Tuyết kêu gào, biết là nói nhiều cũng vô ích, Nhâm Tuyết dẫn đầu dĩ nhiên là không cam lòng bị chơi xỏ như thế, anh ta nhìn Nhâm Lãm bằng ánh mắt hung ác, nghiêng từng chữ một, “Uống, trước, rồi, nói, tiếp!”

Mọi người thật bất đắc dĩ, một vòng vừa qua, có hai người bị khiêng xuống đài. Tiết Mặc theo bản năng nhìn bóng lưng lão đạo của họ, cố gắng lui người vào góc khuất, nhìn về khó lường như phong vân trên mâm rượu, cậu tin chắc là nếu mình không trốn lẹ, thì nhất định sẽ bị chinh tới chết không toàn thây.

Nhâm Tuyết uống một hơi cạn mười ly rượu lớn mà vẫn mỉm cười, ung dung tao nhã, ở trong mắt Tiết Mặc, anh ta thật không khác gì thần tiên. Do Đại Đế nửa đường phản kích, cho nên mấy vị khách quý dưới đài đều đang cực kỳ hưng phấn, chờ mong xem hai anh em nhà này sẽ đấu nhau thế nào.

Người làm rơi bài tổng cộng có ba, Tiết Mặc là người duy nhất bị đội ngũ hãm hại, hi sinh. Cậu theo bản năng nhìn về phía Nhâm Tuyết, chỉ thấy anh ta đang mỉm cười, nhìn mình, ánh mắt có chút dữ tợn.

Nhâm Lãm mở miệng nói trước, “Mỗi người một ly!”

Nhâm Tuyết lập tức phản bác: “Quá nhẹ, bọn họ đã làm chậm trễ thời gian của cả đội, ít nhất phải mỗi người năm ly!”

Nhâm Lãm hừ lạnh, “Vậy người giở trò trên chộc như anh, chẳng phải sẽ uống tới tề ra quần?”

Nhâm Tuyết hơi nhượng bộ một chút, “Một người ba ly, quyết không thể ít hơn được nữa!” Thấy Nhâm Lãm còn định phản bác, anh ta bỏ thêm một câu, “Chú đã nói là sẽ kính lão cơ mà!”

“Già mà không nên nết, được, tôi nhường anh!” Nhâm Lãm khoanh tay đứng, hất cằm với ba người, ra lệnh: “Uống đi!”

Khí thế của Đại Đế mạnh mẽ cực kỳ, hai người khác còn thảm hại hơn Tiết Mặc, uống xong ba ly, bị người ta khiêng xuống. Tiết Mặc đau khổ, nước mắt lưng tròng nhìn mâm rượu trước mặt mình, quả thật là chuyện này còn đáng sợ hơn vụ bị ép uống thuốc độc, ít nhất còn chết mau, chết xong thì coi như hết chuyện. Còn thứ này, cậu còn nhớ rõ bài học lần trước, lỡ như uống xong, cậu lại nói ra câu kinh dị nào đó, làm trò trước mặt bao nhiêu là đồng nghiệp, không chỉ một câu mất mặt là xong.

Tao nhả đi tới cạnh Tiết Mặc, Nhâm Tuyết thật thân thiết bưng ly rượu lên, xem thường ánh mắt của Nhâm Lãm, cầm tay cậu, đưa ly rượu tới trước mặt, hỏi khẽ: “Đã làm chưa?”

Tiết Mặc kinh ngạc, *c â u n à y kh ô ng ph ả i l à ch ỉ ý đó ch ứ? Ch ả ng l ẽ l à ch ỉ ph ả i u ố ng t ớ i b ấ t t ỉ nh nh â n s ự?* Cậu đờ người, đón lấy ly rượu, nhìn đối phương bằng ánh mắt khó hiểu.

Thấy vậy, Nhâm Tuyết lại càng khoái trá hơn, “Nam nữ đều không có?”

Đã đánh giá quá cao cảnh giới của đối phương, Tiết Mặc ôm bụng, cảm thấy bên trong còn quây tung bùng hơn khi nãy mấy lần. Nhanh chóng uống xong, lúc này cậu tình nguyện uống tới bất tỉnh nhân sự, không để cho Nhâm Tuyết tiếp tục tra tấn về thể xác lẫn tinh thần. Uống xong ba ly, Tiết Mặc thật may mắn ngã ngay xuống đất, không dậy nổi nữa.

Nằm mơ là một chuyện rất thần kỳ, Tiết Mặc thấy người bay bổng, giống như đang đi tàu lượn, sau một vòng quay 360 độ thoải mái, cậu cảm thấy cuối cùng mình cũng đã chạm đất, một lần nữa làm người. Tiếc là chân vừa tới đất, cậu đã thấy một con Thiêu Sứ đang nhe răng cười, tay cầm xiên ba chia bay về phía cậu, vừa bay vừa cười gian, hỏi: “Đã làm chưa? Đã làm chưa?”

Ch ạ y đ i, kh ô ng ch ạ y l à th i ế u n ã o! Tiết Mặc xoay người xuất phát, nhưng khổ một nỗi hai chân khó địch hai cánh, người ta có quyền không chế bầu trời. Mắt thấy đối phương bay tới, sắp đuổi kịp mình, vào thời khắc quan trọng, một cây đại thụ bỗng mọc ra, *c ứ u m ạ ng nha*, cậu không cần suy nghĩ, bắt đầu ôm cây, trèo lên trên, trèo lên, trèo lên...

“Cậu đúng là nhiệt tình hơn tưởng tượng của tôi nhiều!” Một âm thanh vang vọng như cây chùy to, đập Tiết Mặc tỉnh táo lại, ban nãy còn u ám, giờ đầu óc của cậu phần khởi chuyển động, *gi ọ ng n ó i n à y...quen l ắ m nha!*

Đạ i Đế...Nh â m L ắ m! Trời ạ, mà khoan đã, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, vừa rồi cậu là nằm mơ, trước lúc nằm mơ... cảm giác đau đớn ở đầu khiến Tiết Mặc nhớ lại hết những gì đã xảy ra trước đó, cậu đã uống tới bất tỉnh nhân sự, ai có thể nói cho cậu biết, giờ là tình huống gì đây?

Đại Đế bảo cậu nhiệt tình...*Kh ô ng đứ ng, c ậ u ch ỉ l à đ ang n ằ m m ơ, sau đó leo l ê n c â y, c â y l à m ề m, đ ang b ị t ứ chi c ủ a m ì nh qu ấ n quanh, a a a!* *Kh ô ng th ể n à o? L à m sao b â y g i ở? T i ế p t ụ c g i ả v ờ ng ử s ẽ t ố t h ơ n đ i?* Đầu càng đau, suy nghĩ càng mơ màng, cậu ý thức được tình hình bất ổn hiện tại, cuối cùng Tiết Mặc đã đưa ra một quyết định cực kỳ quyết đoán - giả chết!

Nhâm Lãm nhú mày, buồn cười nhìn người khi nãy còn quấn chặt mình như con bạch tuột, y vừa nói một câu, cậu ta lập tức hóa xác chết, nếu như đang kiểm tra chỉ số logic và chỉ số thông minh thì chắc chắn Tiết Mặc sẽ bị điểm âm.

C ó n ê n v ạ ch tr ầ n kh ô ng đ â y? Nhâm Lãm suy ngẫm, gian thi thì y không có hứng thú, say rượu loạn X lại quá cầu huyết, nhưng nếu không làm gì cả, có khi nào sẽ bị ông anh vô sỉ của y khinh bỉ thành “không bằng cầm thú”?

“Tiết Mặc?” Nhâm Lãm tới bên tai “xác chết”, thổi nhiệt khí, thấy đối phương ngoài chuyện đổ mặt hơn trước ra, không còn gì nữa, y nói: “Là tự nhảy vào lòng à? Xem ra, tôi cũng không cần phải hạ thủ lưu tình nữa rồi!” Liếm liếm vành tai Tiết Mặc, bàn tay của Đại Đế bắt đầu không ở yên, sờ soạng khắp nơi.

L à m sao b â y g i ở? C á i tay đó đ ang s ờ...C ó ph ả i l à nhanh qu á kh ô ng v ậ y, Đạ i Đế! Cảm giác được ôm mình đang bị xoa nắn, Tiết Mặc nức nở, “Tôi sai rồi!” Vừa nói xong, cậu lập tức thu tứ chi khỏi người đối phương, túm chăn, chui xuống góc giường, mở to mắt, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Đại Đế đang mặc đồ tắm, nằm nghiêng trên giường, tay chống đầu, dùng đôi mắt bình thản nhìn cậu. Tiết Mặc nhìn đôi ngực của người nọ, theo bản năng, nuốt nước miếng.

Cũng may là quần áo vẫn còn trên người mình, sự chênh lệch giữa mém chút thất thân và đã thất thân rồi rất lớn. Lúc này, cậu đột nhiên ý thức được một chuyện, đó là hai nam diễn viên chính trong BL, quả là rất trong sáng nha. Hai người ngủ chung một giường mà không có gì, đây quả là tình hữu nghị cách mạng ngày thơ.

“Đây không phải là nhà tôi!” Tiết Mặc kháng nghị, chỉ nhìn cái chăn thôi, thì cậu đã biết đây tuyệt đối không phải là cái ổ chuột nhà mình, “Anh đã nói là đưa tôi về nhà!”

“Đây là nhà tôi!” Nhâm Lãm thản nhiên nói, anh bắt mẫn, đứng dậy, hào phóng rót ly nước đưa qua cho kẻ đang đổ mặt, “Tôi chưa nói là sẽ về nhà ai!”

Thấy đối phương không hề làm gì mình cả, biểu hiện cũng phong độ vô cùng, Tiết Mặc thở phào một hơi, đón lấy ly nước, nhấp một ngụm, bầu không khí thật xấu hổ, phải nói gì đây? “Cám...Cám ơn!” Do dự một hồi, cậu mới cầm ly nước, ngẩng đầu lên nhìn Nhâm Lãm, bất kể kết quả thế nào, thì anh ta cũng không có để cậu lưu lạc đầu đường, phần ân tình này, vẫn phải nói tiếng cảm ơn.

Đại Đế không nói gì, dưới con mắt của Tiết Mặc, từ từ cởi áo tắm, bày ra dáng người hoàn mĩ (Đây là hình dung của Tiết Mặc, không liên quan gì tới bất tác giả), sau đó liếc kẻ đang giật mình, đỏ bừng mặt, xoay người lấy bộ đồ thể thao treo trên tủ ra mặc vào, “Có thể đền bằng thịt!”

“Tôi...Tôi...” Tiết Mặc bị dọa tới nói năng lộn xộn, cậu lại một lần nữa đánh giá thấp trình độ hiểm độc của Nhâm gia, quả thật là lòng lang dạ sói! Co người lại, cậu lặng lẽ rút cái chân đang lộ ra ngoài chặn trở vào, ấp úng: “Anh...đúng là biết nói đùa!”

22. Chương 22: Sau Rượu. (nhị)

Cậu có thể tắm trước một chút, sau đó cố mà khởi động bộ não heo của cậu, suy nghĩ thử xem đây có phải là nói giỡn hay không!” Nhâm Lãm kéo khóa áo thể thao lên, nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt bí hiểm, sau khi thưởng thức được cái vẻ trờng to mắt há hốc mồm của ai đó, y khoái trá, nói: “Tôi đi chạy bộ trước đây!”

Anh ta nói đi chạy bộ...Trong thoáng chốc, đại não của Tiết Mặc đã phiên dịch câu ấy thành chuẩn bị làm hoạt động nào đó, trời ạ! Cậu phải làm sao bây giờ? Giờ mà trốn thì chắc là còn kịp, cửa, chạy ra cửa xem thế nào đã.

Nhảy phăng xuống giường, Tiết Mặc cầm nắm cửa, kéo mạnh, cửa đã khóa. Đứng hoảng hốt, vẫn còn cửa sổ, cả gian phòng ngủ hơn trăm mét của Nhâm Lãm, không thể không có mấy cánh cửa sổ được, tuy là mùa đông có hơi lạnh, nhưng vẫn tốt hơn là bị người ta ăn đến cả da cũng không còn, Tiết Mặc mở chốt, cửa sổ thuận lợi mở ra, aha trời không tuyệt đường người! Cậu vui vẻ đón gió Bắc thổi tới, nhìn xuống, lập tức đen mặt đóng cửa lại, mẹ nó, sao Đại Đế lại ở tầng cao nhất cơ chứ?

Trốn chạy là không ổn rồi, Tiết Mặc ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, nhut chí, ôm chăn ngồi trở lại bên giường, cố dùng cái đầu mình suy nghĩ, xem còn cách nào nữa không. Càng nghĩ cậu càng thấy vô lý, cậu và Đại Đế, ngoài mấy lần tiếp xúc qua công việc, vốn chẳng có liên quan gì cả, nếu đổi ngược lại là Trương Dương thì còn có thể, chứ còn tâm tư của Đại Đế với cậu, đúng là có chút bất ngờ.

Chuyện hôm nay, hoàn toàn có thể cho là quả báo của chuyện năm đó cậu uống say nói bậy, Nhâm Lãm - gã đàn ông mắt để cao hơn đầu ấy, mỹ nhân dạng gì tìm không thấy, chắc là sẽ không áp bức một thằng nhãi xoàng xoàng để tìm thú vui đâu? Chẳng lẽ là uống nhiều quá nên ôm đại? Cũng không phải là phụ nữ, làm gì phải thủ thân như thế, huống hồ, xúc cảm từ thất lưng của Đại Đế đúng là khá lắm nha, độ mịn vừa tay, rắn chắc mạnh mẽ, hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của cậu rồi.

Kiểu trả thù tra tấn về mặt tinh thần như vậy đúng là quá mãnh liệt, giờ này trái tim nhỏ nhoi, yếu ớt của Tiết Mặc đang đập thùng thùng, muốn thả lỏng chút cũng không xong. Tiết Mặc vừa vuốt vuốt bàn tay, vừa nhớ lại cảm giác vừa rồi, bắt đầu miên man suy nghĩ, nếu quả thật xảy ra chuyện gì đó, vậy thì cậu cũng không tính là thiệt thòi nha, dù sao thì đối phương cũng là một “mỹ nhân” cơ mà. Ủa? Sao vị trong miệng mình lại mặn mặn thế nhỉ?

Ngay khi ý thức về nguy cơ của cậu ngày một yếu, kích thích tố xông lên não thì cửa mở ra. Nhâm Lãm thân nhiên đi tới, nhìn người nào đó đang cười ngu bên giường, bất mãn: “Còn chưa tắm rửa?”

Àm! Tiết Mặc đơ người, buông tay, lập tức quay trở lại trạng thái bình thường, “Về, về nhanh vậy sao?”

“Cậu là đang nghi ngờ năng lực của tôi à?” Nhâm Lãm nhíu mày, chạy hai ngàn mét trong vòng bảy phút đã là kém lắm rồi, theo năm tầng lầu y chạy xuống, cộng với tốc độ bốn ngàn mét, hai mươi phút là thoải mái hoàn thành.

“Không...Không dám!” Tiết Mặc run rẩy nhìn Nhâm Lãm đang nhích lại gần mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Năng lực của anh nhất định rất mạnh!”

“Yên tâm, đảm bảo quân vừa lòng!” Nhâm Lãm cúi người đè Tiết Mặc, giam cầm cậu nơi cánh tay rồi cắn cổ cậu, xem thường cánh tay của đối phương đang để lên đôi ngực của mình, “Thích thắt lưng của tôi sao?”

Nghe vậy. Tiết Mặc nhụt chí, trong khoảnh khắc cổ bị cắn, thân thể cậu đã mềm đi một nửa, lúc Đại Đế nói ra từ thắt lưng, thì cái đầu óc vô sỉ của cậu đã phối hợp, nghĩ theo lời của đối phương, lại còn không cảm lòng được, câu thắt lưng đối phương, vô cùng thỏa mãn, “Có...Có chuyện gì...thì từ từ nói!” Đây là hậu quả của việc lời nói và hành động của đại não không thống nhất, đã chủ động ăn đậu hủ của người ta, vậy mà còn kháng nghị, trong vô số các bộ phim hoạt hình BL cầu huyết, nhân vật này được gọi là “không được tự nhiên X”.

Nhâm Lãm nở nụ cười, phun nhiệt khí trong miệng vào làn da mẫn cảm trên cổ Tiết Mặc, sau đó đột nhiên đứng dậy, khiêng kẻ nhìn như chưa phân biệt rõ tình huống, đi thẳng vào phòng tắm.

Một người tắm thì gọi là vệ sinh cá nhân, nhưng hai người...thì được gọi là tình thú, đương nhiên, chà lưng là ngoại lệ.

“Có khi giấu đầu hở đuôi lại càng khiến người ta cảm thấy là dục cự hoàn nguyên!” Dùng chân đóng cửa lại, Nhâm Lãm kê sát vào tai Tiết Mặc, nói khẽ.

“Vậy thì phải xem đó là tình huống nào!” Nếu đã bị người ta chọc thủng lớp mặt nạ của mình, vậy có giả vờ tiếp nữa cũng không còn ý nghĩa. Tiết Mặc ngồi trong bồn tắm, khoanh tay, nghiêng người, đôi mắt lia tới lia lui quanh người ai đó, thật là quyến rũ, “Trong mấy bộ phim truyền hình, những người đàn ông như anh, rất thích kiểu ngây thơ, đáng yêu, e lệ!”

Nhâm Lãm hào phóng, cởi quần áo bước vào bồn tắm, rồi đẩy Tiết Mặc ra, ngồi xuống, đè chân lên người đối phương, cười nói: “Hừ, ít xem mấy bộ phim nào tàn đó đi, là người chế tác, điều quanh trọng nhất là tuyệt đối không được xem thường chỉ số thông minh của người xem!”

“Anh xác định là chúng ta phải bàn công việc trong tình huống thế này sao?” Tiết Mặc cười, ôm eo Nhâm Lãm, cậu cắn nhẹ lên môi anh ta một cái, nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Cảnh giới cao nhất của “dụ” là gì? Đó chính là dù trên người vẫn còn quần áo nhưng vẫn khiến người ta dục hỏa đốt người. Nhâm Lãm cũng phải thừa nhận rằng Tiết Mặc là một trong số những cao thủ đó, chiếc áo sơ mi rộng rinh trắng ngần - chẳng biết từ khi nào chỉ còn một chiếc nút là còn đang giữ vững cương vị - bị nước làm ướt dán chặt trên làn da và đôi chân đang bị mình đè lên đang mấp máy cứ như gỡ trò, khiến người ta triệt để thể nghiệm được đâu là lạc vào cảnh giới huyết mạch phun trào.

“Từ trước đến giờ, tôi phân rất rõ giữa công và tư!” Nhâm Lãm cúi đầu, cắn đôi môi đang đưa đưa trước mặt mình, hút thật mạnh.

Sau khi kết thúc nộ hôn mãnh liệt, Tiết Mặc khẽ nhếch miệng, đẩy đối phương ra. Sau khi giữ ở một khoảng cách thích hợp, cậu mới hít sâu một hơi, thông thả nói: “Tám giờ rưỡi sáng nay, ở phòng thu âm số 03 của quý công ty, tôi vẫn còn một cuộc thử giọng!” Nói xong, cậu liếm liếm môi, thỏa mãn, nói: “Giờ đã là bảy giờ bốn mươi!”

Nhâm Lãm chán nản, đành phải cố dập tắt ngọn lửa đang dâng lên trong mắt mình, đen mặt, đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm lớn. Tên nhóc chết tiệt này, sớm biết vậy y đã chộp lấy thời cơ, ăn sạch sẽ trước rồi nói sau. Hối hận thì hối hận, Đại Đế vẫn hiểu rất rõ đạo lý từ câu “ăn cơm trước”.

Ha ha, trêu được ai đó, tâm trạng của Tiết Mặc thật tốt. Ai bảo năm đó trong WC nhà Mạc Tri, Ma đầu đã không chút nương tay tét mông cậu, sau đó dưới sự phản kháng cực lực của cậu, anh ta đã đè cậu lên tường, hung hăng chà đạp đôi môi cậu từ ngoài vào trong. Càng quá đáng hơn là sau khi đối phương “ăn” xong, còn trưng cái mặt say mê ra nói câu xin lỗi, mẹ kiếp, đã chiếm tiện nghi của người ta mà còn khoe mẽ, thể đạo này còn có thiên lý không chứ!

Giây phút ấy, toàn bộ cơ sở tà ác trong người Tiết Mặc bỗng tuôn ra như núi lửa phun trào, cậu nắm cà vạt Đại Đế, túm y tới trước mặt mình, hung tợn quát một câu: “Vậy thì làm chuyện có lỗi thêm một lần nữa đi!” Sau đó...Do nhất thời kích động, toàn bộ bản tính của Tiết Mặc đã hoàn toàn bại lộ trước mặt ma đầu.

Đó là thứ gọi nếu biết vậy thì chẳng làm! Tiết Mặc ôm đầu, cậu vốn định vờ như ngoan ngoãn làm một người mới thành thật, aizz, coi bộ sức quan sát của Trương Dương đúng là rất linh mãnh, người lỏi đời trong Nhâm thị không ít, Ngự tỷ Tịch Hàm cũng vậy, trong những người mà cậu quen biết, coi bộ chỉ có Thiệu Đông thiếu gia là thật sự “bạch” mà thôi.

Điểm tâm là ăn trong phòng ngủ. Tiết Mặc khoác áo tắm của Nhâm Lãm, mặc nội y của anh ta, ngồi trên xích đu của anh ta, thoải mái ăn điểm tâm do anh ta bưng tới. Trứng chiên, chân giò hun khói, bánh mì, cà phê, hoàn toàn đậm chất Tây Âu. Tiết Mặc ăn ngon lành, tối qua hầu như cậu không ăn thứ gì vào bụng, đã vậy còn nốc cả một bụng rượu, giao chiến với thần nhân Đại Đế cho tới giờ, đã sớm đói xẹp lép rồi, cậu

vừa ăn vừa nhìn chăm chăm phần bên kia, giống như nạn dân chưa bao giờ được ăn no.

Nhâm Lãm xem báo cáo trên máy tính, y làm như không có gì, đẩy phần ăn sáng của mình lên phía trước. Trong mắt của y, Tiết Mặc là một người thú vị, trời sinh có cái mặt trẻ con, ngay ngày đầu tiên tới thử giọng, mém chút nữa đã bị đạo diễn bộ phận GV kéo đi “bán mình”. Lúc ấy, y vừa đi họp về tới, thấy hai người giảng co, ngay khi y muốn bỏ đi, thì đột nhiên Tiết Mặc lại hấp dẫn y ở lại.

Thời đại này, rất hiếm khi thấy người nào chấp nhất với lý tưởng của mình như vậy, đại đa số những người hướng tới công việc lồng tiếng là vì nó có thể mang tới tiền tài, danh dự, hào quang. Một khi đối mặt với những u tối phía sau những hào quang bóng nhoáng ấy, có rất nhiều người đã chọn cách lui bước, hoặc chịu không nổi cảm dỗ, bỏ đi. Một khắc ấy, Nhâm Lãm xúc động muốn đi tới, giải vây cho Tiết Mặc, y rất rõ tính cách của người nọ, một khi đã nhìn trúng người mới nào, gã ta sẽ làm đủ mọi thủ đoạn, dù dễ cho bằng được.

Sự thật đã chứng minh ánh mắt của Đại Đế không sai, Tiết Mặc đúng thật là một người mới thông minh, cần cù, chịu khó cầu tiến, bất kể là gặp phải những công việc gay go cỡ nào, cậu đều có thể thích ứng cực nhanh, hơn nữa còn hoàn thành công việc một cách tốt nhất. Theo góc độ công việc mà nói, dù Tiết Mặc vẫn chưa thành thực lắm, nhưng biểu hiện cũng khiến Nhâm Lãm vừa lòng.

“Ăn xong rồi!” Uống hết ngụm cà phê cuối cùng, Tiết Mặc lau miệng, cười cười, đứng dậy thay quần áo. Nhâm Lãm buông báo chí, mở to mắt xem hết toàn bộ quá trình.

Quần áo vừa vặn tới bất ngờ, Tiết Mặc cài nút sơ mi và tay áo xong, cầm áo khoác, càng nghĩ cậu càng thấy lạ, chẳng lẽ ngay từ đầu Đại Đế đã có mưu đồ rồi? “Quần áo vừa lắm, là anh đặc biệt chuẩn bị à?”

“Trước khi dậy thì, em trai của tôi đã mặc!” Nhâm Lãm ăn hết điểm tâm, đứng dậy đi tới cạnh Tiết Mặc, thưởng thức những dấu vết do mình lưu lại trên cổ đối phương.

Ý của anh ta là mình vẫn chưa dậy thì sao? Tiết Mặc giật giật khóe môi, đen đầu, nói: “Đi đây!” Mang giày vào, cậu quay đầu lại chào tạm biệt với Nhâm Lãm, cũng ý bảo đối phương không cần đi cùng cậu.

“Để tôi cho người lái xe đưa em đi!” Nhâm Lãm giữ chặt tay cậu, giọng khẳng định, không cho phản bác. Tiết Mặc cười, không nói gì, chút quan tâm, săn sóc ấy, bất kể là cậu dùng thân phận gì đối mặt với Đại Đế, cậu cũng không chối từ.

Xuống lầu, tài xế đã sớm đợi ở đó. Tiết Mặc nói tiếng tạm biệt, chuẩn bị lên xe, nào ngờ Đại Đế lại bước tới mở cửa xe ra giúp cậu, đài ngộ cũng cao quá nha, cậu vui thầm trong lòng, ngồi xuống, lại thấy y cúi người, bán ôm mình, nói khẽ vào tai: “Tôi sẽ ở trên cao nhìn em, cho nên mong em hãy cố gắng!” Dứt lời, Đại Đế dứt khoát đóng cửa xe lại, nhìn xe chạy đi.

“Tên Ma đầu này!” Tiết Mặc nở nụ cười hạnh phúc, thì thào. Người đàn ông mạnh mẽ đến người khác phải lóa mắt ấy, cậu có thể bước lên đỉnh cao ấy cùng anh ta sao?

“Chu choa~~~~” Một giọng nói vô sỉ từ phía bậc thang truyền tới, Nhâm Lãm vừa mới quay trở vào đại sảnh đã thấy Nhâm Tuyết khoác áo ngủ bằng tơ phong tao, ngồi trên lan can tầng hai cười xấu xa với mình, “Anh bảo này cậu em trai thân mến, chú có nắm chắc cơ hội do ông anh đây tốt bụng tạo ra cho chú không thể?”

23. Chương 23: Tự Mình Lựa Chọn

Lòng tốt rảnh quá không gì làm của anh tôi nhận, nhưng nếu như anh thấy rảnh thì cảm phiền tới văn phòng xử lý cho xong đồng văn kiện chất cao như núi của anh đi, nếu không tôi sẽ cho là chỉ số thông minh của anh đã tụt xuống phạm trù si ngốc của mấy lão già rồi đấy!” Nhâm Lãm thản nhiên nói một câu, hoàn toàn không lo tới chuyện cậu em trai thiên tài của mình sẽ đau khổ vì bị khinh bỉ trí thông minh.

“Chắc, chắc, coi bộ cái miệng của chú không thể nào cho ra được câu nào dễ nghe!” Nhâm Tuyết ở một bên vừa híp mắt oán hận, vừa kéo kéo dây lưng áo ngủ, “Đừng nói với anh là chú chẳng làm gì, đó chính là cảnh giới cầm thú cũng không bằng đó nha!” Thấy cậu em mình đi tới, anh ta khoát tay lên vai y, tiếp tục trêu chọc.

Anh rất hiểu tính cậu em trai mặt than trước mặt mình, dù y có là một người cuồng việc nhưng cũng không có nghĩa là y không màng sinh hoạt cá nhân, nhưng quan hệ riêng tư của Nhâm Lãm rất đơn giản, y theo nguyên tắc chỉ kết giao với một tình nhân cố định, trước khi phân rõ giới hạn với người đó, y sẽ tuyệt đối không ra tay với người nào khác.

Chẳng thú vị gì cả! Nhâm Tuyết từng thẳng mặt châm chọc cuộc sống của em trai mình, nếu như gặp phải những ngày hạn hán, chẳng phải là chỉ có thể nhờ vào công cụ để giải quyết hay sao? Mang tâm trạng thương hại, anh đã tiến hành quy tắc một chân bước nhiều thuyền, hưởng thụ mỹ nhân, đương nhiên là phải trái ôm phải ấp, hàng đêm ngân nga mới gọi là hoàn mỹ.

“Anh chính là cầm thú quá độ đấy!” Nhâm Lãm liếc cho ông anh mình một quả xem thường, “Cẩn thận sức khỏe một chút, tôi nghe nói hôm qua bác sĩ Tiêu vừa đưa tới một đồng thuốc bổ, sắp hết đạn dược rồi à?”

“Để ghen lâu quá mới càng ảnh hưởng tới sức khỏe đúng không nào? Người tình trước đây của chú cũng đã bỏ đi sắp một năm rồi, thế nào? Muốn chơi trò nuôi từ từ à?” Nhâm Tuyết dịu dàng vỗ vỗ lên lưng em trai, ra vẻ khó hiểu.

Nhâm Lãm không nói gì, kéo cánh tay đối phương ra, bỏ mặc, đi nhanh.

“Chẳng đáng yêu chút nào!” Nhâm Tuyết bẻ bẻ cái cổ, nhỏ giọng cảm khái.

Sau buổi tiệc mừng năm mới, Tiết Mặc lại vội đầu vào công việc. Từ lúc tốt nghiệp tới giờ cũng sắp hai

năm rồi, năng lực cá nhân tuyệt đối là đột nhiên tăng mạnh, nhưng tiếc là ngoài mấy vai phụ và BL ra, cậu còn chưa biết một nhân vật lớn nó tròn méo thế nào, bảo cậu không thấy uể oải là đang nói dối đấy.

C ó g ấ n g n ữ a đ i! Một giây trước khi nhận được cú điện thoại của Trương Dương, cậu lại tự cổ vũ chính mình, bởi vậy lúc nghe điện thoại, giọng điệu của cậu rung động tới tâm can, khiến đối phương tưởng là tình cảm giữa cậu và người nào đó tăng vọt.

“Hai người thật không có một chút tiến triển gì à?” Trương Dương không cam lòng, hỏi. Rõ ràng là anh đã tận mắt trông thấy Tiết Mặc bị Nhâm Lãm đóng gói mang về nhà, bảo là chưa xảy ra chuyện gì, đúng là khiến người ta khó mà tin, chẳng lẽ phương diện nào đó của Đại Đế bị trục trặc?

“Người tình dự bị có được tính hay không?” Thoải mái thốt ra một câu đẹp bay gã nhiều chuyện Trương Dương, Tiết Mặc đáp mấy câu trêu chọc nhằm nhí của đối phương rồi treo máy.

Nhâm Lãm là một người điển hình của chủ nghĩa hoàn mỹ, trở thành người tình của y chẳng những không có được thứ gì, ngược lại còn có thể chịu những đả ngộ càng khắc nghiệt hơn người khác. Y hoàn mỹ, cho nên y cũng yêu cầu người bên cạnh mình cũng phải đạt tới cùng một độ cao như y. Sau đêm đó, Tiết Mặc thấy áp lực vô cùng.

Chắc là vì thích rồi? Vô nghĩa, sao lại không thích? Cho dù trước đó cậu luôn cực lực phủ nhận những gì Trương Dương nói, nhưng với một người đàn ông như Nhâm Lãm, một khi y có ý bước tới, thì ai lại nỡ buông tay? Sẽ rất vất vả nha, vất vả trên mọi phương diện, Tiết Mặc thở dài, rồi cười cười mở email công ty vừa gửi tới ra xem.

Ba thông báo thử giọng, Tiết Mặc xem lần lượt từng thông báo, lúc đọc tới thông báo thứ hai, cậu do dự. Đó là thông báo thử giọng do người giới thiệu công ty Nhâm thị gửi tới, bộ phận game tung một quả bom to đầu năm, đó là một bộ game BL 18+. Để quảng bá cho game, họ đặc biệt mời mấy diễn viên lồng tiếng có tên tuổi tham gia, dĩ nhiên là phải dùng tên thật của mình biểu diễn và Tiết Mặc lại là người giữ vai chính.

Phải thừa nhận rằng, đó là một hấp dẫn rất lớn, dù sức ảnh hưởng của game không rộng, nhưng nếu là một game có nhiều diễn viên lồng tiếng có tên tuổi tham gia nhất định sẽ hấp dẫn một lượng Fans mua, huống chi cậu lại được xếp cho vai chính, sau khi game phát hành, đó là một cơ hội tốt lộ diện, tuyên truyền, nếu như gặp thời, thì có thể nói là một bước lên trời, cho nên đây quả là một cơ hội hiếm hoi.

Nhưng vụ dùng tên thật diễn xuất, đó là vấn đề khiến Tiết Mặc lo lắng nhất. Những người được chọn khác có thể nói là lão tướng sa trường, sớm đã công thành danh toại, có một lượng Fans cố định, ngoài lĩnh vực phim hoạt hình ra, những lĩnh vực khác đều hoàn toàn mở rộng, cho nên dù có dùng tên thật diễn BL 18+, cũng chẳng ảnh hưởng bao nhiêu. Nhưng còn cậu, cậu hoàn toàn không giống như vậy, cậu là người mới, ngoài lồng tiếng cho phim hoạt hình ra, vốn chẳng hề có mặt ở những phương diện khác, một khi bị người ta định vai khi dùng tên thật diễn, sau này muốn rẽ hướng sẽ rất khó, nếu nói tới nhân khí và tên tuổi, trong giới BL cậu cũng coi như có chút tiếng tăm, lần này nếu đi quá trớn, e là sẽ khiến cậu lâm vào cảnh khó khăn.

Lia qua thấy tên người chế tác, Tiết Mặc nhìn trời, là Ngự tử Tịch Hàm, nếu như mạo hiểm mặc cả, e là

cậu sẽ bị đối phương tháo ra từng khớp xương quăng ra ngoài cửa. Tóm lại là, tới công ty xem thử một chút rồi hãy tính. Nghĩ vậy, cậu đóng máy tính, ra ngoài.

Tìm người bàn bạc là phương pháp tốt nhất và người đầu tiên mà Tiết Mặc nghĩ tới chính là Nhâm Lãm. Là một nhà chế tác và giám đốc kim bài mà nói, y chính là người am hiểu quy tắc ngầm và bài bản cơ chế thương nghiệp, nếu như được Đại Đế góp ý, hẳn là sẽ chính xác và thực tế hơn những người khác rất nhiều.

Nhưng mà điều quan trọng là...*Anh ta sẽ giúp mình sao?* Tiết Mặc đi vào thang máy, ma xui quỷ khiến cậu ấn con số tám - khu lầu văn phòng Nhâm Lãm. Từ lúc Nhâm Lãm chuyển từ ghế hành chính tới tổng giám kỹ thuật, y đã chuyển từ tầng cao nhất xuống đây.

Tiêu rồ i, dườ ng nh ư cậ u ph ả i h ẹ n tr ướ c m ở i đượ c. Tiết Mặc đi tới khu vực trước văn phòng, cậu mới đột nhiên ý thức được hành vi của mình là liều lĩnh cỡ nào. Sau buổi tiệc tối đó, toàn bộ người ở công ty đều bàn tán về nụ hôn của cậu và Nhâm Lãm, tuy là ngoài ý muốn, nhưng cũng khiến người ta sinh nghi. Giờ cậu lại công khai đi tìm tổng giám, không phải đã tự khai là giữa bọn họ có cái gì rồi sao?

Ngay khi Tiết Mặc định rút lui thì Ngu Mỹ Nhân đã ôm một xấp tư Liệu cao hơn đầu xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới. Những người ở xung quanh ôm đầu trốn tránh, không ai ra tay giúp đỡ cô cả.

“Cẩn thận!” Mắt thấy đồng văn kiện ấy lung lay sắp đổ, Tiết Mặc đã ra tay trước, ôm một nửa vào ngực, nhìn về mặt thở hổn hển của Ngu Mỹ Nhân, “Sao không tìm một anh chàng nào đó giúp một tay?”

“Không nghĩ là sẽ nhiều như vậy!” Ngu Mỹ Nhân thở phào một hơi, bấy giờ cô mới kịp nhìn rõ kẻ ra tay tương trợ mình là người phương nào, “Anh tìm tổng giám à?” Về chuyện giữa Tiết Mặc và Nhâm Lãm, thư ký riêng như cô nhất định là biết chút ít, nhưng theo đạo đức nghề nghiệp và tính cách của cô, thì phạm là người mà Nhâm Lãm ưng ý hoặc là ưng ý Nhâm Lãm nếu không phải là đồ xúi quẩy thì cũng là tên chịu ngược cuồng. Đây cũng chính là nguyên do mà Ngu tiểu thư xinh đẹp lại có thể ngồi ổn định trên ngai vàng đệ nhất thư ký riêng của Đại Đế n năm lại không có một vụ tai tiếng tình cảm nào.

Mới đó đã bị người ta nhìn thấu ý đồ, Tiết Mặc thấy không được tự nhiên, nhưng ngẫm lại thì thấy cũng không có gì là lạ, ngay cả chuyện tới nhà bạn dùng cơm cũng dẫn theo thư ký riêng, thì chuyện bí mật giữa cậu và Nhâm Lãm, bảo Ngu Mỹ Nhân không phát hiện chút gì thì mới đúng là kỳ quái. Cậu khẽ gật đầu, lúng túng: “Thật ra thì cũng không có gì gấp, tôi không có hẹn trước, hay là nên xuống dưới trước cái đi!”

“Đừng, chờ một chút!” Ngu Mỹ Nhân dùng khuỷu tay ngăn Tiết Mặc lại, về công việc và phẩm chất của cậu diễn viên lồng tiếng còn mới toanh này, cô đánh giá rất khách quan, đó chính là “Biểu hiện rất khá”, nhưng nếu về mặt tình cảm thì Ngu tiểu thư tuyệt đối cho là đầu cậu nhất định bị đám Yumiko giấm qua, tìm tên dùng mãnh biến thái Nhâm Lãm đó nhận phiền phức, hừ, những ngày khổ sở còn đang chờ ở phía sau kia kìa, “Để tôi hỏi giúp anh một chút!”

Chỉ một lát sau, Ngu thư ký đi ra, đáp án của Tiết Mặc là cậu có thời gian ba phút.

Đây là lần đầu tiên Tiết Mặc bước vào văn phòng Nhâm Lãm, thiết kế đen trắng phân chia rõ ràng vô tình tạo cho người ta một cảm giác áp bách khó nói thành lời. Thiết kế này cũng đơn giản như phòng ngủ của

y, ngoài những đồ dùng cần thiết ra, chẳng có chút bày trí dư thừa nào cả.

Không có câu mời ngồi khách sáo linh tinh, Đại Đế cúi đầu, vừa xem văn kiện vừa nói, “Có gì thì nói nhanh đi!”

Không do dự, Tiết Mặc kể lại ngắn gọn, dù sao thì toàn bộ công việc thử giọng ở Nhâm thị Nhâm Lãm cũng điều hiểu sơ qua, chỉ cần cậu cung cấp đủ dữ liệu để y nhớ đó là phần nào là được.

Khép xấp văn kiện lại, Nhâm Lãm không nói gì, nhìn Tiết Mặc, trong văn phòng yên tĩnh tới đáng sợ, “Chuyện này có hai đáp án!” Đại Đế lạnh lùng nói, “Đứng ở lập trường của tổng giám, xuất phát từ suy nghĩ cho lợi ích của công ty, tôi tán thành!”

“Còn về... cá nhân?” Giọng của Tiết Mặc rất nhỏ, ngay cả cậu cũng không nghe rõ được bao nhiêu.

Trong thoáng chốc, ánh mắt của Nhâm Lãm đã trở nên rất sắc bén, “Về cá nhân mà nói, vấn đề của cậu gây thơ đến đáng sợ. Những người làm việc xuất sắc hoàn toàn có khả năng lựa chọn công việc cho mình, bởi vì muốn đi đường nào, đạt tới mục tiêu gì, không phải chỉ có bản thân mình mới là người rõ ràng nhất hay sao?”

Cẩn môi, Tiết Mặc lảng lẩn tránh ánh mắt gay gắt của đối phương, rồi nói khẽ: “Tôi hiểu rồi!” Xong, cậu xoay người đi ra ngoài.

“Nhâm thị sẽ không ép công nhân của mình nhận công việc mà họ không muốn làm!” Trước lúc cửa đóng lại, Nhâm Lãm bổ sung thêm một câu.

“Cám ơn!” Ngoài cửa vang lên một giọng nói cung kính, sau đó, “rầm” một tiếng, cửa bị đẩy mạnh vào một cái.

Nhâm Lãm nhìn cánh cửa bị đập mạnh vào, dừng ba giây đồng hồ, sau đó lại dời lực chú ý vào đồng công việc làm mãi không hết. Nửa giờ sau, Ngu Mỹ Nhân đi vào lấy văn kiện đã ký tên xong, cô nhìn nhìn mặt Nhâm Lãm, lúc này Tiết Mặc đã cửa ra ngoài cô nhìn thấy, đừng nói là cãi nhau nha? Dù sao thì vẻ mặt của người đi trở ra không tốt mấy.

“Còn có chuyện gì à?” Nhâm Lãm ngẩng đầu nhìn cô thứ kỷ cầm văn kiện xong mà còn chưa chịu đi, lên tiếng hỏi.

Vội vàng lắc đầu, Ngu Mỹ Nhân mỉm cười, chuẩn bị đi ra. Tâm trạng của Đại Đế quả thật là không tốt, cô cũng không muốn ở lại làm vật hi sinh miễn phí đâu. Cho dù tiền lương cho thư ký của Ma đầu rất cao, nhưng cũng không có nghĩa là cô phải làm bia xả giận khi ông chủ mình gặp gút mắc trong tình cảm.

“Có phải tôi đã quá nghiêm khắc rồi không?” Đại Đế thì thào một câu.

Ngu Mỹ Nhân sững sốt, sau đó lại nhìn chăm chăm Nhâm Lãm giống như nhìn người ngoài hành tinh. *Trời ơi, hôm nay Sao Hỏa *** ng Tr á i Đ á t r ồ i sao? Nh â m L ẫ m b ấ t đ ầ u t ự c ả nh t ỉ nh m ì nh, Ch ú a ơ i, cu ố i c ù ng ng ườ i c ù ng hi ể n lĩ nh r ồ i!* Thư ký tiểu thư ngơ ngác gật đầu xem như trả lời, thấy Đại Đế nhú mày, cô lập tức chạy như tia chớp.

Thấy cô thư ký dùng Lăng Ba Vi Bộ chạy mất dép, Nhâm Lãm trầm tư. Y không để ý chuyện có một người tình mê người, cũng không cần biết người đó có là người của Nhâm thị hay không, cho đến hiện tại, Tiết Mặc là người duy nhất mà y vừa ý về mọi mặt, bất kể là bề ngoài, tính cách hay là thái độ làm việc. Có thể nguyên nhân vì như thế, cho nên y vẫn chậm chạp chưa chịu đưa ra quyết tâm, quyết tâm để mối quan hệ với cậu thăng lên thành tình nhân. Vì dù sao, con người sau khi trải qua một lần đổ vỡ, sẽ khó tránh khỏi chuyện do dự, những điều phải lo lắng lại hơn lúc trước rất nhiều.

Có lẽ, bọn họ đều cần phải có thời gian, thời gian để lẫn nhau cùng thích ứng phần tình cảm này.

24. Chương 24: Kế Hoạch Cho Ngày Lễ Tình Nhân (nhất)

Nữ vương Tịch Hàm mang giày cao gót, nện trên nền gạch, tạo nhả đá văng cửa phòng nghỉ ra. Cô lia mắt quét một vòng, sau đó tìm thấy mục tiêu mà cô phải chịu trách nhiệm thuyết phục - kẻ đang tập trung nghe băng thử giọng - Tiết Mặc.

Mọi người đều mang theo tâm trạng xem trò hề, tìm cho mình một nơi quan sát tốt nhất, mưu đồ thưởng thức một trong những sự kiện khủng bố nhất của Nhâm thị, hiện trường trực tiếp khi nhà chế tác Tịch Hàm thuyết phục diễn viên lồng tiếng.

Lúc này, Tiết Mặc - chưa rõ tình hình - vẫn còn đang kinh ngạc nhìn phản ứng của những người xung quanh, cho đến khi cậu ý thức được người tham dự chính là mình thì hoa cúc cũng đã tàn mất rồi.

Tịch Hàm dựng thẳng thắt lưng, sai bước đi tới trước bàn Tiết Mặc, ngồi xuống, nhếch đôi chân trắng nõn lên, tà váy dán chặt, khiến đám sói xung quanh phải hít sâu một tiếng.

Tuy nhiên, một ánh mắt nhưng băng đao đã bắn ra khiến đám sói ấy phải im bật. Tiết Mặc theo bản năng ngồi thẳng eo, lưng tựa vào thành ghế, nở nụ cười cứng ngắt, hỏi han: “Chào...chế tác!”

“Bốp”, một nắm tay đánh vào bàn, khiến Tiết Mặc theo phản xạ nhảy lên, nào ngờ lại bị Nữ vương đưa bàn tay to ra túm lại, xoắn áo kéo tới trước mặt mình. “Tôi không tốt!” Sau khi hét to một tiếng, Nữ vương đã tiện tay vỗ vỗ cái mặt do kinh hoàng quá độ của Tiết Mặc, cười âm hiểm: “Dẹp cái diễn cảm vô tội của cậu vào đi, ở trước mặt bà đây đừng có xài chiêu đó!”

Theo động tác buông xuống của đối phương, Tiết Mặc thở phào một hơi, cảm giác hít thở tự do thật thoải

mái: “Tiền bối, có chuyện gì từ từ nói!” Dứt lời, cậu lập tức ngồi sát vào thành ghế, tạo ra một khoảng cách an toàn, nước mắt lưng tròng nhìn cái kẻ thô bạo trước mặt mình.

“Sao lại không nhận nhân vật trong game đó?” Tịch Hàm thấy chiêu hù dọa của mình mang tới hiệu quả cũng khá lắm, cô bắt đầu đi vào chủ đề.

“Bởi vì yêu cầu phải dùng tên thật đấy, tôi cảm thấy hiện giờ mình vẫn chưa thích hợp lắm như vậy!” Tiết Mặc thật sự rất cầu toàn, cậu đơn giản nói ra lý do của mình. Huống hồ, là một nhà chế tác gạo cội, cậu tin là Tịch Hàm nhất định sẽ hiểu.

“Ngay cả chút dũng khí đánh cược cậu cũng không có? Chẳng đáng làm một thằng đàn ông chút nào!” Tịch Hàm xem thường.

“Lần này, hơn phân nửa là phải nhờ vào vận may, tôi là người không mấy may mắn, cho nên càng phải chọn cách hợp với mình hơn!” Tiết Mặc mỉm cười đáp lại lời khiêu khích của đối phương.

“Cơ hội lần này rất hiếm có, biết đâu chừng chỉ một chốc mà cậu đã thành danh, chấm dứt kiếp sống với những vai phụ!” Tịch Hàm muốn khích lệ để Tiết Mặc có thêm tự tin làm việc, cho nên cô mới thốt ra một lời khẳng định hiếm hoi.

Tiết Mặc lắc đầu, “Tôi tin là với trình độ làm việc của tiền bối, phim tạo nên sẽ được bình điểm rất cao, nhưng lần này là game chứ không phải là phim hoạt hình và tiền bối chỉ phụ trách một bộ phận trong đó, hoàn toàn không thể đánh đồng với chuyện phụ trách toàn diện như bình thường, tôi không muốn mạo hiểm như vậy!” Tuy thiết kế game là cơ mật, nhưng theo lời thoại mà nói, hơn phân nửa là dùng âm thanh 18+ làm nền, nội dung, tình tiết cũng rất bình thường, chủ yếu là vì mục đích kinh doanh thương nghiệp. Cho nên sau khi bình tĩnh phân tích thiệt hơn, cậu đã cự tuyệt.

Thấy đối phương quyết tâm từ chối, Tịch Hàm cũng không muốn lời thôi mãi vấn đề này nữa. Thật ra thì chuyện thuyết phục Tiết Mặc nhận vai chỉ là một phần thôi, nếu như so sánh, thì chuyện kể đây mới là mục đích hàng đầu. Chủ động cự tuyệt đã khiến tâm lý Tiết Mặc ray rức, nếu như tấn công tiếp thì hàng phòng thủ sẽ yếu hơn.

“Nói như vậy, cậu rất hài lòng về công việc của tôi sao?” Nữ vương nhảy xuống bàn, ép sát Tiết Mặc, cười nói.

Tiết Mặc có muốn tránh cũng không được, cậu chỉ có thể cười gượng, lui thành một khối dưới áp lực mạnh mẽ của Nữ vương, lấy lòng: “Hài lòng! Tuyệt đối hài lòng!”

Thỏa mãn, hàng mi cong lên, Tịch Hàm nắm lấy bả vai Tiết Mặc, nắm ngón tay vấu chặt, hung tợn nói: “Vậy lần tới, kế hoạch cho ngày lễ Tình Nhân, tôi nghĩ chắc là Tiết Mặc tiên sinh sẽ không cự tuyệt đâu?”

Đau nha! Chẳng lẽ vị Nữ vương này từng luyện Thiết Sa Chưởng sao? Bả vai run lên, Tiết Mặc cứng người, quay đầu qua nhìn bảng kế hoạch trước mặt mình, đập vào mắt cậu chính mà mấy chữ tiêu đề thật

to - 100 câu thông báo trong ngày lễ Tình Nhân - cậu đỡ hẳn ngẩng đầu lên, nghi hoặc, nhìn Nữ vương đại nhân ở đối diện bằng ánh mắt mong chờ, rồi hỏi khẽ: “Đây là tiết mục radio?”

Rầm một tiếng, chiếc ghế dựa giờ bốn chân, Tiết Mặc cũng bị đè mạnh xuống đất. Dang hai chân ra, Tịch Hàm khí phách hào hùng cười trên thất lưng cậu, lấy bản kế hoạch đánh vào đầu cậu, giọng điệu dâm mỹ cực kỳ, “Đây là album ngôn ngữ! Cậu là tên ngốc không biết gì hết!”

Xoay tròn mắt, trước lúc sùi bọt mép, Tiết Mặc khẽ gật đầu, ý là cậu đã hiểu nội dung công việc.

“Nếu đã gật đầu, vậy tôi sẽ cho cậu lòng tiếng!” Nữ vương vỗ vỗ mặt Tiết Mặc, giống như đang chọn thịt heo ở siêu thị, đại công cáo thành, kết thúc công việc!

T ô i kh ô ng ph ả i ý n à y nha... Tiết Mặc lẳng lặng kháng nghị, nhưng sinh tồn mới là quan trọng, những thứ như tự tôn...tôn nghiêm...Nếu như cậu tiếp tục phản kháng, có lẽ đối phương sẽ cưỡng gian cậu trước mặt mọi người, oa oa, mong là lời thoại của cậu đừng biến thái quá.

Nữ vương đại nhân vội vàng bỏ đi tìm mục tiêu thuyết phục kế tiếp, thế là mọi người trong phòng nghỉ đều sôi nổi đi tới trước mặt Tiết Mặc, tỏ vẻ bọn họ vừa đồng tình vừa trọng nghĩa với cậu dù chỉ là tí xíu.

V ừ a r ô i m ấ y ng ườ i ch ế t ở đâ u v â y? Tiết Mặc thầm khinh bỉ, oán hận trong lòng.

Trong phòng thu âm, bầu trời u ám, những người được gọi đến thử giọng mà mặt buồn rười rượi, giống y như nàng dâu nhỏ giận mà không dám nói gì, thậm chí rửa người phụ nữ ác độc ở phía sau đài chính âm.

Mang theo tâm trạng đồng bệnh tương lân, tình cảm mến thương đồng loại, những diễn viên lồng tiếng ấy đã nhanh chóng đoàn kết, ngồi xúm góc tường thành một vòng, tập thể khinh bỉ Nữ vương hung ác. Đúng là có người quen, Tiết Mặc chủ động đi tới nhận mặt diễn viên lồng tiếng Khang Vĩnh Nguyên bên cạnh, cùng nhau cổ vũ cho nhau.

Khang Vĩnh Nguyên chính là cái tên xui xẻo lần trước có một ngày nuôi dưỡng tình cảm với Tiết Mặc khi hai người tham gia bộ phim hoạt hình BL nọ, anh ta là người mới, được ký hợp đồng với Nhâm thị trước cậu một năm, giờ cũng giống như cậu, nhờ sự nghiệp BL mà có chút danh tiếng cùng chút nhân khí, thi thoảng cũng nhận một vài vai linh tinh, thô lỗ nào đó trong các bộ hoạt hình đang hot.

“Cậu cũng bị bắt lính à?” Vỗ vai Tiết Mặc, Khang Vĩnh Nguyên cau mày nói, nhưng trong tiềm thức của anh ta, anh ta cũng có chút vui sướng khi người gặp họa.

Bất đắc dĩ gật đầu, Tiết Mặc khóc than, “Tôi định là không đồng ý, nhưng lại sợ bị Nữ vương hiếp trước giết sau trong phòng thì chết!” Oán thán xong, cậu tò mò nhìn vẻ mặt hâm mộ của Khang Vĩnh Nguyên, ngờ ngợ: “Nữ vương hiếp bức anh thế nào?”

“Ha ha!” Chàng thanh niên cao to ấy cười khê hai tiếng: “Nữ vương chìa chân, cởi một bên vớ trước mặt tôi...”

Tiết Mặc nhìn đối phương bằng ánh mắt khinh bỉ, cố ý nhích sang bên một chút, “Tinh trùng xông nào!” Ngu ngốc sẽ lây bệnh, cậu phải chú ý.

“Bóp bóp bóp!” Vài tiếng vỗ tay vang dội phát ra khiến cả đám ngừng oán hận, ngoan ngoãn vây quanh nữ vương Tịch Hàm. Nữ vương khoát tay, ý bảo trợ lý đưa kịch bản đã sớm chuẩn bị xong tới, theo tên ghi phía trên chia cho mọi người.

“Mọi người phải mang tâm trạng cảm kích tham gia công việc lần này, đây là một thử nghiệm hiếm có, là đàn ông, hẳn là phải lấy việc lấy lòng phụ nữ làm quang vinh!” Nữ vương cao ngạo ủng hộ sĩ khí mọi người, lời vừa thốt ra, lại càng khiến bầu không khí thêm u ám, “Lượng công việc của mọi người cũng không nhiều lắm, mỗi người ba đoạn, ghi âm xong thì bước ra. Xem cho hết kịch bản, chuẩn bị tiến hành đi!”

Đám nam diễn viên lồng tiếng mặt rơi đầy lệ xem kịch bản, ai cũng tự tìm cho mình một chỗ bồi dưỡng cảm xúc. Tiết Mặc cố lấy dũng khí, mặc niệm ba tiếng a di đà phật, sau đó cẩn thận mở kịch bản ra, mặt mày nặng nề.

Hoạt động trong ngày lễ Tình Nhân, tự nhiên là không tránh khỏi chuyện tỏ tình và bị tỏ tình. Tiết Mặc đã sớm chuẩn bị tâm lý cho những lời thoại buồn nôn, không ngờ ngay đoạn đầu tiên đã đưa ra yêu cầu vượt ngoài dự kiến của cậu.

Một thiếu niên nhiệt huyết nhất kiến chung tình với một cô gái bị quả bóng rổ bay ra nện trúng đầu, đó là một đoạn tỏ tình đầy ngượng ngùng nhưng cũng rất sôi sục.

Coi như bình thường, Tiết Mặc xem lời thoại, cảm thấy còn trong phạm vi tiếp nhận của mình. Chẳng qua trong danh sách lồng tiếng của cậu chưa từng xuất hiện nhân vật kiểu ấy, cho nên khi lồng tiếng cũng có chút khó khăn.

Đoạn thứ hai là lời tỏ tình của một cậu trai nhút nhát, thẹn thùng với cô gái mình yêu, điểm nhấn mạnh là lúc nói lắp và thở mạnh. Tiết Mặc cười cười, vai này cũng dễ nắm bắt.

Đoạn thứ ba...Có chút khoa trương, đó là lời tỏ tình của một anh chàng đẹp trai nhưng tự kỷ, lời thoại đó, tuyệt đối là điên tới nỗi khiến người ta sôi máu, xem xong một lượt, mặt cậu méo mó.

Ngoài đoạn thứ ba ra, hai đoạn còn lại đã thông qua thuận lợi. Tịch Hàm vừa lòng, nhướn mày với Tiết Mặc, cô rất vui, nhất là chàng trai nhiệt huyết, cô vốn không định phân vai này cho Tiết Mặc, ai người nữa đường giọng của người được chọn lại gặp chút sự cố, không thể hoàn thành, quá gấp gáp, nhân viên từng tham gia chấm thi tuyển khi ký hợp đồng đã đề nghị cho Tiết Mặc thử một lần, lý do là lúc thi tuyển, biểu hiện của cậu khi vào vai một thanh niên nhiệt huyết hét to điên cuồng đã vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, khí thế mười phần, sức sống vô hạn, ngay cả kẻ thích hoàn mỹ như Đại Đế Nhâm Lãm cũng chưa tìm ra vấn đề gì.

Cầm đoạn kịch bản thứ ba, Tiết Mặc nâng trán, đã bị knock out bốn lần rồi, mắt thấy mặt của Tịch Hàm ngày càng dữ tợn, nhẫn nại sắp tới cực hạn, nhưng một chút tâm tình tập trung vào nhân vật cậu cũng không có.

Chàng trai tự kỷ hoa hoa lệ lệ...Quá khó khăn để vào vai này, theo tính cách của Tiết Mặc, nếu gặp phải loại người kiểu này, cậu sẽ là người đầu tiên giơ nắm tay bước tới, vừa nhìn thấy là bộp ngay, giờ bảo cậu diễn, đúng là còn khó hơn phải ngâm xà phòng.

“Một người xinh đẹp động lòng người như tôi đây, một chàng trai tao nhã, cao quý, khí chất tuyệt luân, ngoài chuyện xinh đẹp như hoa hồng, tâm hồn trong sáng như bách hợp, tôi như con chim nhỏ mỹ lệ, còn ai có thể đánh động được trái tim tuyệt diệu của tôi? Oa~~~Em là ánh nắng của tôi, là vua của tôi, là thủy tiên của tôi, tôi yêu em giống như ánh sao xinh đẹp yêu bầu trời, chói mắt, rực rỡ! Oa~~~ hãy đồng ý đi, hãy để cho tâm hồn tôi không héo úa như hoa hồng, bảo bối của tôi, tình yêu của tôi...” Cuối cùng cũng không kịp tắt thở, không lập tức, không buồn nôn mà diễn xong cả đoạn lời thoại, Tiết Mặc lập tức ôm ngực, mặt trắng bệch ngã vào góc tường, mặc cho Nữ vương quát tháo, đe dọa kiểu nào cũng quyết dốc lòng giả chết!

“Tôi thật sự là không được mà!” Lau lau nước mắt ứa bên mi, Tiết Mặc ôm chặt đùi Tịch Hàm, cậu thật sự không thể đọc thêm được nữa, chết người, oa oa, sẽ buồn nôn chết mất, “Cầu xin quý bà, coi như tội nghiệp tôi trên có người già, dưới có con thơ, hãy tha cho tôi một mạng đi!”

“Ừ, hừ!” Nữ vương đại nhân giơ tay lên, hoàn toàn quảng mất tính nét hiền lành của người thiếu nữ, cô túm áo Tiết Mặc, kéo cậu như kéo xác chết quảng tới trước mic, “Cho dù phải lồng tiếng tới thất khiếu chảy máu, cậu cũng phải làm xong cho tôi!” Đạp mạnh một cước, cô quát một câu rồi trở lại phòng chỉnh âm.

25. Chương 25: Kế Hoạch Cho Ngày Lễ Tình Nhân (nhị)

La Mã không phải xây một ngày là xong, biến thái không phải tập một ngày là thành, tâm hồn mạnh mẽ là cần phải từ từ bồi dưỡng. Sau chín lần bị lời thoại chà đạp, cuối cùng Tiết Mặc cũng trở về từ Địa Ngục, thấy lại ánh mặt trời.

“Nè, còn sống không?” Tịch Hàm dùng mũi chân đá đá cái kẻ ngoi ngóp đang ngửa mặt lên trời, “Lễ Tình Nhân sẽ tổ chức buổi tối, theo kết quả bỏ phiếu trên mạng mà tổ chức buổi phát thanh trực tiếp!”

Ồ một tiếng xem như trả lời, Tiết Mặc bò dậy, uống miếng nước, thều thào: “Chỉ mong là mấy lời thoại này đừng bị chọn!”

“Bất kể thế nào, cậu cũng phải điều chỉnh tốt trạng thái, kỹ năng là rèn luyện hàng ngày nha, chú em Tiết Mặc!” Tịch Hàm mỉm cười, lắc đầu, dong đưa cái eo đi làm công việc khác, bỏ lại một mình Tiết Mặc như xác chết nằm bẹp trong phòng nghĩ.

Hoạt động trong ngày lễ Tình Nhân...Tiết Mặc ngơ ra nhìn trần nhà, trong đầu chợt lóe lên bóng dáng của người nào đó. Song, cậu lại chưa xót, lắc đầu, con người một khi mong đợi, vậy nhất định sẽ phải chịu đựng thất vọng, tiếc nuối. Nghĩ tới đó, cậu đứng dậy, vào phòng vệ sinh rửa mặt, quẳng hết mấy suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu.

Trình độ thưởng thức của đa số người xem vẫn rất bình thường, cho đến trước lễ Tình Nhân một hôm, khi nhận được thông báo thì tâm trạng lo lắng của cậu đã chính thức ngừng lại. Trong ba lời thoại, thì lời thoại về thiếu niên nhiệt huyết đã được bình chọn rất cao, khiến cậu trở thành một trong những diễn viên lồng tiếng phải tham gia hoạt động trực tiếp. Hơn phân nửa người bình trên mạng đều là, “Thật là nhớ quá nha, cứ như mình hồi thời trung học!” Hoặc là “Ai nha, không ngờ chất giọng của tiểu ma quái lại có thể hợp với nhân vật thể này nha, thật là bất ngờ!” Nói tóm lại là, khen ngợi nhiều hơn phê bình, vui mừng nhiều hơn hoảng sợ.

Còn cái tên tự kỷ khiến cậu đau đầu muốn chết nọ, Tiết Mặc ngay cả xem người ta bình luận thể nào cũng không dám mà đóng web lại, tạm biệt ngài nha!

Trước lúc tham gia hoạt động, Nữ vương Tịch Hàm lại bắt đầu dạy dỗ đám người mới: “Lúc nói chuyện nhất định phải chú ý! Tuyệt đối phải cẩn thận, nếu thốt ra một câu khó nghe hay không nên nói gì đó, hừ hừ, mấy người chờ bị quất tới chết đi!” Nói xong, để chứng minh cho tính uy hiếp của mình, cô còn đặc biệt bóp nát bình thủy tinh trong tay.

“Đồ bạo lực!” Đám người Tiết Mặc lẳng lặng nói trong lòng, nhưng bề ngoài thì lại cung kính gật đầu, ý bảo bọn họ hoàn toàn nghe theo chỉ thị, tuyệt đối sẽ không để xảy ra sai lầm gì.

“Mặt khác!” Tịch Hàm cao ngạo nói: “Hôm nay là lễ Tình Nhân, tất cả đều lấy phụ nữ làm trọng, cái đám FA này, mấy chuyện treu ghẹo này nọ, tất cả đều phải nuốt vào bụng hết cho tôi!”

Tập thể lại một lần nữa gật đầu, bấy giờ ba vị người mới đáng thương mới thở hắt một hơi, *chị hai à, chị ị thì ừ nghị m à coi, vớ i đá m dà n ô ng m à n ó i, mu ố n nu ố t l à nu ố t d ể vậ y sao? L à m ô t th à ng dà n ô ng ti ê u chuẩ n, đề u l à th í ch tr ê u gh ệ o con g á i nha!*

Đương nhiên, với đề nghị này, Tiết Mặc lại thấy rất tốt. Ngoài Đại Đế ra, bảo cậu tạo mờ ám với một ai khác, chơi trò “tình thú” gì đó thì đúng là khó không tả được! Đều là đàn ông, nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần đối mặt với Nhâm Lãm, cậu đều cảm thấy có chút không được ngang bằng? Đây tuyệt đối là một vấn đề đáng phải ngâm lại cho kỹ đây!

Dù là hoạt động trực tiếp, nhưng lại có hai vị tiền bối bậc thầy tham dự, cho nên thường thì người mới chỉ có thể phụ họa, theo đuôi hoặc là làm bức tường hoa trang trí thôi. Nhưng mà bầu không khí sôi nổi tại hiện trường cũng đủ khiến cho người lần đầu tham dự như Tiết Mặc hưng phấn không thôi.

Đường dây nóng bị gọi liên tục, trang web trực tiếp cũng lag không ngừng, đến cả các diễn đàn cũng bị các Fans chen vỡ đầu mẻ trán, dù đa số đều hướng về hai vị tiền bối, nhưng ba người mới vẫn phát huy tác dụng cây lá như bình thường, vào lúc các tiền bối uống nước, nhuận giọng, thì ba người cũng tích cực trò chuyện với mọi người.

Ở phương diện lấy lòng phụ nữ, đồng chí Khang Vĩnh Nguyên biểu hiện rất phấn khởi, cơ hồ có kẻ hở là chui ngay, khiến những người xung quanh nhìn anh ta trân chối. So với những người mới khác, biểu hiện của Tiết Mặc khiêm tốn hơn nhiều, ngoài phần tự giới thiệu đầu tiên và đoạn đối thoại với tiền bối ra, hầu như cậu đều mỉm cười, trầm mặc.

Ai cũng hiểu hoạt động lần này là một cơ hội hiếm có, coi như không nhắc tới cái cách mời bạo lực của Tịch Hàm, mà có thể may mắn tham dự, đám người mới đều phải hô to vạn tuế. Huống chi trong lòng mọi người đều đang tính kế, cho dù bình thường có xưng huynh gọi đệ với nhau, nhưng tới thời khắc quan trọng, ai còn nghĩ tới cái gọi là mặt mũi làm gì? Có thể giành cứ giành, có thể giết cứ giết, sớm ngày nổi danh sớm ngày huy hoàng.

“Tôi cũng thích chất giọng của Tiết Mặc tiên sinh lắm, tiếc là phim do anh lồng tiếng quá ít, không biết khi nào mới có cơ hội nghe anh lồng tiếng cho nhân vật cố định?” Tiếp điện thoại, cô gái nọ vốn biểu đạt tình cảm ái mộ cuồng nhiệt của mình với tiền bối xong, lúc sắp treo máy thì cô chuyển qua, ném vòng hoa thẳng lên người Tiết Mặc.

Qu á b á t n g ờ! Tiết Mặc có nghĩ thế nào cũng không ngờ là sẽ có Fans nhắc tới mình, dù không phải là đặc biệt gọi cho cậu, nhưng chỉ là nhắc tới thôi cũng đủ khiến cậu vui mừng.

Kích động thì kích động, vấn đề là phải trả lời nha, nếu không sẽ có lỗi với người ta lắm. Đầu tiên, Tiết Mặc biểu hiện sự vui vẻ cùng cảm động của mình, sau đó chân thành nói: “Được khán giả ủng hộ, tôi vui lắm, xin cảm ơn! Tôi sẽ cố gắng nỗ lực để báo đáp sự chờ mong của mọi người, còn về công việc...”

“Về công việc thì xin các bạn đừng lo lắng!” Khang Vĩnh Nguyên lập tức nói chen vào, “Chúng tôi sẽ có rất nhiều cơ hội tham gia các tác phẩm mới, sau này mong là sẽ được các cô gái xinh đẹp của chúng ta ủng hộ nhiều hơn! Ha ha!” Nói xong, anh ta cười ha ha rồi liếc qua Tiết Mặc, thấy đối phương không có biểu hiện gì là tức giận, nên cũng chẳng để tâm.

Ở trong mắt anh ta, Tiết Mặc rất dễ tính, thời gian vào nghề lại ngắn, cho dù có bị ức hiếp cũng không làm được gì. Huống hồ tính cậu lại hướng nội, e dè, vốn không thích hợp với những trường hợp trực tiếp thế này, giờ hoạt động cũng sắp kết thúc, cơ hội nói chuyện của những người mới không còn bao nhiêu, nếu anh ta không tranh thủ cơ hội nói nhiều một chút sẽ không còn gì nữa. Lời của tiền bối anh ta không dám chen, nhưng nếu là người mới vào nghề ngắn hơn anh ta, giành chẳng tốn chút sức nào.

Nhà chế tác Tịch Hàm ngồi ở phía sau bất mãn nhú mày, cô nhìn Tiết Mặc đang ngồi đoan trang mỉm cười, cúi đầu để người ta tự tiện cắt ngang cuộc gọi của mình, tâm trạng cực kỳ khó chịu.

“Hãy để chúng ta xem người may mắn cuối cùng của hôm nay là ai đây?” Thấy sắp hết thời gian, tiền bối Quan Tuệ bắt đầu vào đề để kết thúc hoạt động, sẵn tiện nói với nhà chế tác và người phát sóng bên ngoài là y tuyệt đối không tăng ca!

“Là tôi sao?” Điện thoại vang lên, là một thính giả nam, điều này khiến cho những người đang nghe radio phải kinh ngạc.

“Là ngài, thừa tiên sinh!” Giữ vị trí MC, Quan Tuệ khẳng định, chuyện nam thánh giả xuất hiện là bất ngờ, nhưng lại tốt hơn những cô gái điên cuồng, sẽ không mất nhiều thời gian lắm.

“Thật là tôi? May mắn quá!” Cậu trai hưng phấn hô to: “Hôm nay là lễ Tình Nhân, tôi...Tôi muốn bày tỏ tình cảm của mình, với...với Tiết Mặc tiên sinh, tôi thích anh lắm, mong anh có thể suy nghĩ, chấp nhận tình yêu của tôi!”

Lời vừa thốt ra, trong phòng thu âm vang lên tiếng hút khí mãnh liệt, tất cả mọi người đều che miệng cười trộm, lén quan sát phản ứng của Tiết Mặc. Thật ra thì trong lúc làm việc, rất nhiều diễn viên lồng tiếng đã gặp phải tình cảnh xấu hổ bị người đồng tính tỏ tình, nhưng mà việc thường thức biểu hiện của người mới khi gặp chuyện thế này, cũng là sở thích của đại đa số các tiền bối.

“A a a! Đây đúng là kinh hỉ bất ngờ nha, Tiết Mặc, đối mặt với một thánh giả yêu thích cậu như vậy, cậu mau đáp lại người ta đi!” Quan Tuệ cười hì hì, quảng ống nghe qua cho Tiết Mặc, trưng cái vẻ chờ xem trò vui ra.

Đa y kh ô ng ph ả i l à kinh h ỉ m à l à kinh kh ỉ ng a! Tiết Mặc kiên trì đón nhận cái nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng, cậu lau lau mồ hôi, cầm ống nghe, dịu dàng nói: “Cám ơn bạn đã ủng hộ tôi, biết những gì mình thể hiện được mọi người yêu thích, tôi thấy vui vô cùng, cũng rất cảm động, là một người mới, có thể nghe được câu nói của bạn, chính là cổ vũ rất lớn cho công việc của tôi trong tương lai, cảm ơn bạn! Tôi sẽ tiếp tục cố gắng, tạo nên thật nhiều nhân vật, để báo đáp lại tình cảm của các bạn!”

Bình tĩnh dùng mấy câu giải quyết vấn đề khó khăn xảy ra bất ngờ, biểu hiện của Tiết Mặc khiến Quan Tuệ và các tiền bối khác nhất trí khen ngợi, thậm chí sau khi kết thúc hoạt động, họ còn đặc biệt chỉ đích danh Tiết Mặc ở lại vui đùa, kéo gần quan hệ lẫn nhau, khiến các Fans không ngừng YY gian tình giữa bọn họ, trong nhất thời, các chủ đề nóng hổi bắn bốn phía, quần chúng xôn xao.

Cũng may là đối phương không kéo dài nữa, Tiết Mặc vốn không có tâm trạng nói này nọ với các tiền bối, toàn bộ lực chú ý của cậu đều đã bị lời tỏ tình bất ngờ đó hút hết rồi, cho đến khi bước ra ngoài, cậu mới dần dần lấy lại được tinh thần.

Hoạt động kết thúc, đêm cũng đã khuya, mọi người tốp năm tốp ba bước ra khỏi phòng làm việc, lúc này Khang Vĩnh Nguyên mới đi tới vỗ vỗ vai Tiết Mặc, anh ta vừa định nói gì đó thì thấy một mình Quan Tuệ đi phía trước, thế là anh ta cười cười, gật đầu một cái rồi chạy theo ngay.

Vượt đuôi tiền bối vẫn tốt hơn là duy trì quan hệ với những người cùng thế hệ với mình, hưởng hờ với nhân vật cấp đại thần được hoan nghênh như Quan Tuệ mà nói, cơ hội hợp tác bình thường chỉ là số 0, nếu anh ta nịnh bợ tốt, được y chỉ điểm một chút, ích lợi thu được tuyệt không nhỏ, còn thoải mái bỏ xa những người khác.

Nhìn sự nhiệt tình của Khang Vĩnh Nguyên và vẻ không mặn không nhạt khi đáp lời của Quan Tuệ, Tiết Mặc lắc đầu, bất đắc dĩ, đôi mắt của tiền bối cũng không phải dễ ôm vậy đâu, nhưng mà những người đứng cảm cứ như tre già măng mọc không ngừng xuất hiện. Ngáp một cái, đây là lần đầu tiên cậu làm việc thể thế này, mệt chết được!

Phía sau truyền tới tiếng giày cao gót, Tiết Mặc quay qua, thấy Tịch Hàm đang ngoắc tay mình, cậu cười cười, đứng tại chỗ, chờ cô đi tới.

“Chạy nhanh thật, tôi còn định mời mọi người đi KTV vui vẻ một chút!” Tịch Hàm gõ lên trán Tiết Mặc một cái, thấy đối phương ôm đầu ủy khuất, cô vui sướng vô cùng.

Xoa đầu, Nữ vương xuống tay đúng là ngoan độc, “Sao không có chàng nào xứng đôi với chị Tịch Hàm?” Đối mặt với một nữ cường nhân theo quyền chủ nghĩa, Tiết Mặc ăn nói rất cẩn thận.

Nhưng Tịch Hàm lại ra vẻ thích thú, che miệng cười ha ha, “Em trai à, biết làm sao giờ, tôi đúng là cô đơn nha! Hay là cậu làm người may mắn, tới hầu hạ tôi đi?”

Cổ đứng vững, Tiết Mặc cười gượng không nói, sớm biết vậy, cậu đã im luôn rồi, trừ khi là một tên đàn ông chán sống, muốn tìm cảm giác mạnh, còn không, phải sống với bà chị Nữ vương này còn khủng bố hơn sống chung với Đại Đế.

Ngay khi hai người còn đang tiến hành giằng co giữa nô dịch và bị nô dịch thì một cô gái đã ôm một bó hoa hồng đen thật to tới, dừng trước mặt Quan Tuệ, hỏi: “Xin hỏi, ở đây ai là Tiết Mặc tiên sinh ạ?”

26. Chương 26: Ktv

Quan Tuệ bật cười, Khang Vĩnh Nguyên thì khó chịu, chỉ chỉ phía sau, muốn bảo cô gái nọ đi nhanh lên. Nào ngờ Quan Tuệ lại dừng bước, xoay người hô to: “Tiết Mặc, có người tặng hoa cho cậu kìa!”

Bấy giờ, tập thể những người đang ở trong đại sảnh lầu 7 đều quay đầu lại nhìn Tiết Mặc, Tịch Hàm “A” lên một tiếng, nhanh chóng đón cô gái nọ tới đây.

“Xin hỏi ngài là Tiết Mặc tiên sinh phải không? Tôi là nhân viên giao hoa của shop hoa tươi Côi Lệ, mời ngài ký nhận bó hoa này!” Cô gái nhìn thấy mục tiêu, chạy ngay tới trước mặt Tiết Mặc, một tay đưa hoa, một tay giơ giấy chứng nhận của mình ra, như sợ đối phương hiểu lầm thân phận của mình.

“Cám...Cám ơn!” Tiết Mặc nhìn bốn phía, cúi đầu giấu đi gương mặt đỏ ửng, ôm hoa vào lòng. Sau đó, cậu nhanh chóng lấy tấm thiệp ra, vẽ mặt thoáng kích động, cho ngay vào túi quần.

Tịch Hàm thấy thế, trêu ghẹo: “Tôi cứ nghĩ chẳng biết sao cậu lại từ chối tôi, thì ra là hoa đã có chủ nha, hôm nào rảnh dẫn bạn gái tới ra mắt mọi người đi, cá tính lắm, tôi ở đây lâu lắm rồi, mà đây là lần đầu tiên thấy có người tặng hoa hồng đen vào ngày lễ Tình Nhân đấy!”

“Đúng đó, đúng đó!” Quan Tuệ cũng góp vui: “Một bó to như vậy, theo giá cả thị trường của hôm nay, chỉ ít cũng tiêu tốn mười giờ lương của cậu!”

Thấy mọi người vừa tò mò lại vừa trêu chọc, mặt Tiết Mặc lại càng đỏ hơn. Thật ra dù không nhìn thiệp gửi tới, cậu cũng có thể đoán ra người tặng là ai, cũng chính vì như vậy, mới càng không được tự nhiên. *Tên Ma đầu này à y cưỡi ngựa á khoa trương rồi ỉ, lại còn dám tặng thiệp trợn ở công ty? Chắc lẽ anh ta sợ thì nên hạ khố ngựa lo à n?*

“Ai da, không ngờ là tới giờ mà mọi người vẫn chưa về, tôi làm chủ, mọi người cùng nhau đi KTV giải trí một chút, thấy thế nào?” Thấy Quan Tuệ còn chưa có ý ra về, Tịch Hàm lập tức đề nghị ngay.

Khang Vĩnh Nguyên đang lo thời gian tiếp xúc với Quan Tuệ không nhiều, nghe Tịch Hàm lên tiếng, anh ta lập tức trưng ra cái vẻ ủng hộ trăm phần trăm, “Chị Tịch Hàm, tôi đi theo một trăm phần trăm, ha ha!”

Thế là tầm mắt của mọi người đã chuyển từ Tiết Mặc sang Quan Tuệ, chỉ thấy y nhìn hoa hồng, mặt hơi khó xử một chút, sau một hồi do dự, y nói: “Một khi đã như vậy, tôi cũng không thể không nể mặt Tịch Hàm, mọi người đều là người giang hồ, vậy lẽ Tình Nhân cứ ở cùng nhau đi!”

“A ha ha ha, vậy còn không đi mau!” Tịch Hàm kéo Quan Tuệ cùng Tiết Mặc, vui vẻ đi nhanh về phía thang máy.

Tiết Mặc vốn định từ chối, nhưng giờ lại không tiện làm Tịch Hàm mất hứng, cậu ngẫm ngẫm, thấy thi thoảng đi chơi với đồng nghiệp cũng tốt, thành ra cậu quyết định dẹp bỏ nguyên tắc bé ngoan, làm tên nghịch ngợm đi đêm không về nhà.

Đi tới trước cửa thang máy, những người đứng đợi cũng nhiều hơn bình thường mấy lần. Coi ra, hôm nay những tên xúi quẩy của mấy ngành khác cũng không ít, dù sao thì vào ngày lễ Tình Nhân, lễ Giáng Sinh...chính là ngày vất vả, đau khổ nhất của ngành giải trí truyền thông.

Trong đám người, Tiết Mặc ôm cả bó hoa hồng đen lại càng thêm chói mắt, khiến mọi người nhìn chăm chăm, lại càng có nhiều cô gái quăng ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tị tới. Cũng hết cách rồi, cậu chỉ có thể cố mà giấu bó hoa ra phía sau, tránh né mấy ánh mắt khủng bố ấy.

“Hoa đẹp quá nha, tặng tôi à?” Có người dạt đám đông ra, không xem ai ra gì chạy tới bên cạnh Tiết Mặc, đẩy nhẹ cậu một cái, lại còn đưa mặt ra phía trước ngửi ngửi hương hoa.

Nghe tiếng, Tiết Mặc thầm kinh sợ, là Ninh Tâm. Sau buổi tiệc hôm đó, cậu luôn cố tránh không tiếp xúc với cô nàng, vị công chúa này cậu không dám mó vào, bỏ chạy là thượng sách. Nào ngờ hôm nay lại gặp ở đây, aizz, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

“Đây là...” Tiết Mặc vừa định lên tiếng, chợt nghe Tịch Hàm đứng cạnh bên châm chọc, “Ai da, cô bé à, mấy ngày không gặp, mặt cứng ngày một dày hơn!”

“Cô...” Ninh Tâm giận dữ, trừng Tịch Hàm, “Tôi đang nói chuyện với Tiết Mặc, mắc gì tới cô chứ?” Không cam lòng, trước mặt người phụ nữ này, cô tuyệt không thể yếu thế.

“Ninh Tâm,” Thấy tình hình không tốt, Tiết Mặc lập tức nói chen vào, “Hoa này là do fans của tôi gửi tới, nếu như cô thích, thì lấy đi!” Dứt lời, cậu đưa hoa tới trước mặt đối phương, ngăn hai người đang khắc khẩu lại.

“Tôi chỉ đùa chút thôi, ai thèm chứ!” Ninh Tâm trừng mắt đẩy Tiết Mặc ra, tức giận bỏ chạy.

Nhìn theo bóng lưng của đối phương, vẻ mặt của Tiết Mặc thật vô tội, cô gái này đúng là khó hiểu nha, làm thế nào cũng không được. Tịch Hàm ở một bên cười âm hiểm hai tiếng, thấy thang máy tới, vội kéo mọi người chen vào trong.

Trong thang máy, Khang Vĩnh Nguyên vỗ vỗ vai Tiết Mặc, cảm khái: “Không ngờ là nhân duyên của cậu lại tốt như vậy!”

Nữ vương Tịch Hàm chọn địa điểm, tất nhiên phải là hạng nhất. Lên xe, nơi mọi người tới vốn là một khu giải trí nổi tiếng nhất vùng, Tịch Hàm sai bước đi đầu, sau đó lấy tấm thẻ trong ví tiền ra ném cho gã quản lý đang cúi đầu đứng một bên.

Trợ lý công tác cộng thêm bảy người, Nữ vương căn dặn phải chọn một gian siêu hào hoa nhất, còn không đợi mọi người tiến vào trạng thái, cô đã trưng ra chất giọng oai hùng.

Chất giọng là phương tiện kiếm cơm của diễn viên lồng tiếng, cho nên đa số đều ca hát không tẻ, bởi vậy dù Tịch Hàm có rống thế nào cũng chưa tới nỗi độc hại lỗ tai mọi người. Cô hát một hơi ba ca khúc, ngay khi mọi người ồn ào giành mic thì Quan Tuệ đã cùng song ca với cô một khúc trữ tình.

Thả hồn theo nhạc, Tiết Mặc ở một bên mỉm cười, thấy mọi người không ai để ý tới mình, cậu mới len lén lấy tấm thiệp ra, xem xong, lén nở nụ cười.

N ó i t ô i l à á c m a s a o ? T ì n h c á m ch â n th à n h v ở i á c m a , N h â m L ấ m đ ú n g l à c ũ n g c ó k h i ế u h à i h ướ c l ấ m ! Trên tấm thiệp in hoa hồng đen có ghi một câu: *K h i ê u c h i ế n (E m l à á c m a m à t ô i c ó đượ c) , s ự ấ m á p ch â n th à n h .* Tiết Mặc thấy lòng mình ấm hẳn, có lẽ, đây là bồi thường cho chuyện ở văn phòng lần đó? Nhìn chữ Lầm như rồng bay phượng múa trên thiệp, cậu lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Khang Vĩnh Nguyên vừa hát xong nửa bài, trong tiếng trầm trồ khen ngợi của mọi người, anh ta lập tức quảng chủ đề lên người từ lúc bước vào tới giờ vẫn luôn im lặng, “Nè, Tiết Mặc, hát một bài đi!” Gọi một tiếng khiêu khích, anh ta cũng không tin là Tiết Mặc hát tốt hơn mình, thường những kẻ bước vào KTV mà im lặng thì đại đa số đều hát rất tẻ.

“Tôi đi toilet trước cái đã!” Tiết Mặc thấy thế, kiếm cớ chuồn ra ngoài. Nhìn mặt Khang Vĩnh Nguyên, nếu cậu mà hát tiếp ca khúc đó, hôm nay nhất định anh ta sẽ ghi thù, cậu cũng không muốn vì mấy chuyện vặt

vành này mà tự rước phiền cho mình, súng bắn chim đầu đàn, nên giấu chút nghề vẫn tốt hơn.

Thấy Tiết Mặc bước ra, phục vụ ngoài cửa lập tức đi tới hỏi ngay. Cậu định hỏi vị trí WC, nào ngờ đôi phương lại đưa cậu tới chỗ, coi bộ sở dĩ phí thu ở đây cao thế cũng là có nguyên do.

Đúng là oan gia ngõ hẹp! Thế giới cũng nhỏ thật, nhìn một nam một nữ ôm nhau đi tới trước mặt mình, Tiết Mặc thầm cảm thán, chẳng lẽ đây là ngày xấu hổ nhất của cậu sao?

Vừa mới hôn gã đàn ông đang ôm mình một cái, Tuyết Dung vừa quay đầu qua đã trông thấy Tiết Mặc, tức thì, động tác của cô như động lại. Ngay khi hai người định xem như chỉ gặp gỡ thoáng qua thì gã đàn ông bên cạnh cô đã lên tiếng.

“Ày dà, xem là ai đây, không phải chú em Tiết Mặc sao?” Gã đàn ông uống nhiều đến mặt đỏ bừng đã đưa tay ngăn đường Tiết Mặc lại.

Là vị tiền bối ở công ty Ưu Thanh năm đó - Lưu Thiên.

Tiết Mặc mím môi, cố nở nụ cười, “Đã lâu không gặp, tiền bối!”

“Nghe nói cậu đã vào Nhâm thị rồi à? Nhóc con, làm khá lắm!” Lưu Thiên vẫn giữ cái vẻ đại gia, phát phát tay với Tiết Mặc, ý bảo cậu có thể đi rồi. Sau đó, gã ta làm như không có ai, cúi đầu nói với Tuyết Dung đang ôm trong lòng, “Năm đó nhờ tôi cho cậu ta cơ hội, bằng không cậu ta được như hôm nay sao...”

Tuyết Dung cười cười, khẽ gật đầu, luôn miệng nịnh hót.

Đi sát qua bên người, Tiết Mặc thản nhiên hừ khẽ một tiếng, rồi nở nụ cười như trẻ ngoan đi vào toilet.

Rửa mặt, cậu lấy lại tinh thần, cười khổ nhớ lại tình cảnh vừa rồi, đúng là kinh điển thật! Xem ra, Tuyết Dung là định đi tới triệt để con đường bán mình cầu vinh rồi, aizz, tiếc là tầm mắt của cô ta cũng quá thấp, theo cậu thấy thì Lưu Thiên vốn không có gì để cô ta lợi dụng, phỏng chừng, bị chơi cũng là chơi chùa thôi.

Nỡ lự c, cớ gì ả ng h ể t m ì nh m à đ i ch ả ng l ẽ kh ó t ớ i v â y sao? Nghĩ tới đó, cậu lại kim lòng không được, lấy tấm thiệp ra xem, nhìn đóa hồng đen và dòng chữ trên ấy, cậu bỗng thấy ầm ập, thư thái vô cùng.

Trở lại phòng, Tiết Mặc vừa đẩy cửa ra đã nghe Quan Tuệ hát một bài tình ca - Giống như sự dịu dàng của em. Đến cuối cùng, y còn hô lên là tặng bài ca ấy cho nhà chế tác xinh đẹp Tịch Hàm.

Không ngờ Tịch Hàm lại cười to, nhận lấy, còn không ngớt lời khen hay. Thấy Tiết Mặc quay lại, tiền bối vừa hát xong lập tức giao mic tới tay cậu, nói một câu đầy thâm ý, “Những lúc nên biểu hiện thì phải biểu hiện!”

Nhạc vang lên, Tiết Mặc cầm mic, dùng chất giọng trẻ con siêu cấp vô địch - làm mọi người rớt võ kính mắt - hát bài nhạc thiếu nhi – Trư, lỗ mũi mi có hai cái lỗ...Ngay sau đó, lại thay đổi, hát một khúc quân hành - chất giọng hùng hồn, khiến mọi người phải trợn mắt há mồm. Đến cuối cùng, cậu dùng chất giọng hoàng tử kết thúc bằng một khúc tình ca, khiến mọi người bỏ xác.

“A a a a! Đúng là chất giọng hữu danh hữu thực nha!” Tịch Hàm ôm Tiết Mặc, dùng hai khối thịt trước ngực mình làm mặt đối phương biến mình.

Quan Tuệ đang uống ngụm bia lập tức phun ra, kinh sợ nhìn Tịch Hàm nhiệt tình cho người ta ăn đậu hủ.

Tiết Mặc hoàn toàn vô tội, cậu đen mặt, cổ giãy ra ngoài.

Khang Vĩnh Nguyên thì cực kỳ hâm mộ, nước miếng tuôn rơi.

Mấy trợ lý khác thì đơ người.

Dám coi thường chất giọng của mình, hừ hừ, nhớ năm đó, nếu không phải do cậu quyết tâm làm diễn viên lồng tiếng, thì cậu đã sớm bị kéo tới mặt trận ca sĩ lặn hụp rồi, sao còn bị người ta tiền bối tới tiền bối lui ức hiếp chứ. Thật hiếm khi Tiết Mặc được đặc chí một phen, cậu mỉm cười, nhìn mọi người bội phục, bái mình sát đất.

Cả đám quây một hơi tới gần ba giờ, mới dần dần cảm nhận được cái mệt khi thức đêm. Bình thường, Tiết Mặc đều là một đứa trẻ ngoan lên giường ngủ đúng giờ, hiện tại cậu đã mệt tới nỗi sắp phải lấy cây tăm chống mí mắt. Ngoài hai người quá dư thừa tinh lực là Tịch Hàm và Khang Vĩnh Nguyên ra, đại đa số mọi người đều đã rơi vào trạng thái phơi thầy.

Quan Tuệ đã sớm không để ý tới hình tượng tiền bối gì nữa, một mình y chiếm gần nửa cái sofa. Ngủ một hồi, thấy còn chưa tan, y chịu không nổi nữa, làm người đầu tiên giơ cờ trắng đầu hàng.

Sáng hôm sau không có lịch làm việc, nhưng Tiết Mặc gật gù một hồi, thấy có người tháo chạy, thế là cậu cũng bật dậy, ôm đùi theo đuôi. Nên về nhà ngủ bù một chút mới được, cậu cũng không muốn đến chiều phải vác cái giọng khàn khàn tới phòng thu âm đâu.

Dưới con mắt khinh bỉ của Tịch Hàm, cậu bám sát Quan Tuệ đi ra cửa, chưa đi được mấy bước, chợt có tiếng chuông điện thoại vang lên. Theo phản xạ có điều kiện, cậu bắt máy, lập tức bị luồng áp suất ở đầu bên kia làm lạnh cóng.

27. Chương 27: Nhân Vật Cố Định

Nhâm Lãm dùng giọng nói lạnh tới tận cùng, gầm nhẹ ở đầu bên kia, “Nhận hoa xong thì đi chơi với người ta, cả đêm không về ngủ?”

“...” Trong nháy mắt, Tiết Mặc bỗng có cảm giác như ông chồng ra ngoài lâu lổng bị bà vợ bắt gian tại giường, “Lập tức trở về đây, cảm ơn hoa của anh!” Vội vàng hối cải, cậu bày tỏ sự vui sướng của mình khi nhận được hoa.

“Ừm, coi như còn hiểu chuyện!” Đại Đế khẳng định, giống như phụ huynh nhận xét đứa con của mình, “Lễ Tình Nhân vui vẻ!” Nói xong câu đó, y quyết đoán, cúp máy.

Nhìn điện thoại, Tiết Mặc sững sốt nửa ngày, mới nở nụ cười. *Tên Ma đầu này, anh ta gọi đi ệ n tho a i, l à v ì đ ể n ó i c â u n à y ch ứ g ì! Nh ư n g m à, sao anh ta bi ế t m ì nh ra ngo à i h á t h ò c ả đ ể m kh ô n g v ề nh à? R á t đá n g đ ể h o à i n g h ì.*

Do Trương Dương đột ngột từ chức, công việc của anh đều chuyển hết sang cho Tịch Hàm xử lý, chuyện này đã làm tăng trình độ nóng nảy của Nữ vương. Nhìn đồng công việc “Vô Hạn Vũ Trụ” trên đầu, cô đã gọi điện thoại, bắt Tiết Mặc lại đây.

Bị Tịch Hàm gọi thẳng đích danh, phản ứng đầu tiên của Tiết Mặc chính là toát mồ hôi lạnh. Mỗi lần nhìn thấy nhà chế tác mỹ nữ nọ, cậu đều có cảm giác run như cây sậy, nhưng mà tính phản xạ ấy cũng đã nhanh chóng bị sự tự tin cùng thỏa mãn lật đổ. Có cấp bậc đại thần giống như Trương Dương, Tịch Hàm cũng nổi danh tuyệt thế trong giới, phàm là những diễn viên lồng tiếng được cô cho phép hợp tác lâu dài đều là những người có thực lực, đã vượt qua thử thách hoàn mỹ. Điều chỉnh tốt tâm trạng, cậu gõ cửa văn phòng chế tác, khúm núm đi vào.

Quảng kích bản cho Tiết Mặc một cái, Tịch Hàm không thèm nâng đầu lên, căn dặn: “Xem cái này đi, làm được thì làm!”

Cầm kịch bản, Tiết Mặc tìm một chỗ ngồi xuống, vừa mở ra vừa mang theo một chút mong chờ. Là một nhân vật mới, một thiếu niên thật phúc hắc, nửa chính nửa tà ngang dọc giữa hai phái, thích tính kế, được nhiều hơn mất, còn ngồi hưởng lợi ngư ông.

Xem sơ qua thì có lẽ là nhân vật cố định, dù không phải tập nào cũng xuất hiện, nhưng lại tốt hơn vai phụ rất nhiều. Hướng chi, ở trong mắt Tiết Mặc, vai này rất có sức hấp dẫn. Không thể nghi ngờ, cậu lập tức gạt đầu. Sau khi trịnh trọng nói tiếng cảm ơn, cậu cầm kịch bản bước ra khỏi văn phòng, mừng tới nỗi muốn hát to “Bầu trời khu giải phóng sáng ngời”.

Nếu có thể lấy được nhân vật cố định, vậy là có cơ hội làm việc, cậu cũng không đau đầu cho mấy chi phí sinh hoạt hằng ngày nữa. Tiết Mặc thầm tính nhẩm, cảm thấy đau lòng cho mớ tiền thuê nhà cậu sắp phải bỏ ra, khi nào thì cậu mới có thể thoát nghèo!

Chuyện Tiết Mặc nhận được nhân vật cố định đã nhanh chóng rơi vào tai Khang Vĩnh Nguyên, thấy người tới trễ hơn mình một năm đều nhận được vai cố định, còn anh ta thì chỉ lồng tiếng mấy vai phụ linh tinh, anh ta thấy bất mãn cực kỳ. Trong mắt anh ta, Tiết Mặc cùng lắm thì cũng chỉ ngang hàng với anh ta thôi, tất cả đều do phân biệt đối xử, theo lẽ vai đó phải cho anh ta chứ không phải là Tiết Mặc.

Chắc lẽ là có liên quan tới cú điện thoại đó sao? Khang Vĩnh Nguyên chợt nhớ lại chuyện xảy ra vào ngày lễ Tình Nhân, *có lẽ nghe có người mong Tiết Mặc lồng tiếng cho nhân vật cố định, cho nên công ty mới bố trí một nhân vật cho cậu ta.* Tóm lại, anh ta tuyệt không thừa nhận, thành tích của mình kém hơn Tiết Mặc!

Sự thật sẽ chứng minh tất cả, lễ trao giải thưởng diễn viên lồng tiếng càng tới gần, lòng tin của Khang Vĩnh Nguyên lại càng tăng lên. Ha ha, người mới lọt vào danh sách đề cử, chính là có tên của anh ta nha, tuy chỉ là một vai phụ chỉ xuất hiện trong ba tập phim thôi, nhưng có thể được đề cử, thì có nghĩa là đã được khẳng định thực lực, bất kể thế nào, thì chuyện năm đó anh ta ôm đùi nhà tài trợ cũng có ích lắm.

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Khang Vĩnh Nguyên khi nhìn thấy mình ở phòng nghỉ, Tiết Mặc cũng chỉ thật lòng bày tỏ thành ý chúc mừng với anh ta, có thể nào, thì được đề cử cũng đã chứng tỏ đối phương có chút thực lực, nếu không sao lọt qua vòng xét duyệt của Nhâm Lâm?

Dù thấy Khang Vĩnh Nguyên bắt đầu tự cao tự đại, Tiết Mặc cũng chỉ cười mà không biểu lộ điều gì. Cũng bình thường thôi, một khi nhân vật tép rêu đột nhiên được chút khẳng định, cảm thấy hào hứng là chuyện bình thường, cũng giống như tên ăn mày được một mớ của cải, anh ta mà không phát điên thì mới là không được bình thường.

“Được đề cử nha, giỏi quá!” Ninh Tâm mở cửa đi vào, thấy Khang Vĩnh Nguyên đang khoe khoang với Tiết Mặc, cô mỉm cười, cầm danh sách qua xem.

Thấy được người đẹp chú ý, Khang Vĩnh Nguyên lập tức tỉnh táo tinh thần, nhận vai trò thuyết minh viên, chỉ vào danh sách thao thao bất tuyệt: “Xem đi, người mới được đề cử tổng cộng có sáu người, mấy công ty khác nhìn cũng không có thực lực gì lắm, còn cái này nữa, ha ha, diễn viên lồng tiếng được đề cử cho vai nam chính này là sư huynh của tôi - Bàn Khôn, hai người chúng tôi thân lắm...”

“Hả? Tôi thích anh ấy lắm đó!” Ninh Tâm ra vẻ hưng phấn, rồi lên nhìn qua Tiết Mặc, quan sát phản ứng của cậu.

“Thật à? Vậy hay lắm, hôm nào rảnh tôi làm chủ, mọi người cùng nhau dùng cơm, tôi sẽ giới thiệu cho hai người quen, ha ha!” Khang Vĩnh Nguyên cười to, đưa ra lời mời.

Thấy Tiết Mặc im lặng xem kịch bản, Ninh Tâm bực bội, cắn chặt răng, cố tình làm ra vẻ hân hoan nhận lời mời, đồng thời cũng chọn xong thời gian, địa điểm.

Ngay khi mọi người nhiệt tình thảo luận gay gắt, thì cuối cùng, Tiết Mặc cũng nhúc nhích. Cậu xem đồng hồ, khép kịch bản lại, từ từ đứng dậy, thu dọn đồ đạc, sau đó nhìn hai người trước mặt mình, trông rất vô tội: “Tôi còn một ca ghi âm nữa, đi trước nha!”

Đến phòng thu âm, theo trình độ yên tĩnh bên trong, Tiết Mặc có thể đoán được là Nhâm Lãm đã tới rồi. Quả nhiên, vừa nhìn sơ qua khe hở ngoài cửa, cậu lập tức trông thấy Đại Đế mang kính đen ngồi ở giữa, bên trái là Tịch Hàm, bên phải là Chu Minh, thật sự rất có cái cảm giác trái em ngoan phải bạn hiền!

Hiện giờ, mấy vụ ghi âm bình thường Nhâm Lãm sẽ không xuất hiện, nhưng từ khi Trương Dương phải mông bỏ đi, công việc ở khâu “Vô Hạn Vũ Trụ” đều chuyển qua hết cho Tịch Hàm. Đối người chế tác, phong cách phim hoạt hình sẽ có sự điều chỉnh, thường thì nếu như theo hướng mở rộng chút, công ty cũng sẽ không ngần ngại điều gì. Nào ngờ không biết tác giả Chu Minh ăn trúng cái gì, lại muốn bỏ thêm vào một nhân vật trong phim, ảnh hưởng hai phái chính tà, giống như kẻ thứ ba chen vào giữa hai vợ chồng, khiến Tịch Hàm vừa mới nhận việc như hồng mất.

Lỡ như kh á n g i ả kh ô n g ch ấ p nh ậ n, th ì t o à n b ộ m ỹ i nh ọ n đ ề u ch ỉ a v ề p h í a n g ườ i ch ế t á c m ớ i h ế t n h a! Tất nhiên là Tịch Hàm không ngốc, cô cũng không phải hạng ôm hết vất vả về mình, thế là cô gọi báo cáo lên, khiến Nhâm Lãm phải đen mặt xuất hiện.

Phát hiện Chu Minh nghiêm mặt không thèm liếc Thiệu Đông một cái, Tiết Mặc quyết đoán cho là, hai người này lại cãi nhau rồi. Cho dù là hai vợ chồng già với nhau, thì thoảng cũng không tránh khỏi chuyện cãi vã, huống hồ là cặp đôi đồng tính, không cãi nhau thì chính là kỳ tích. Nhưng mà...Hiện tại hình như là rất nghiêm trọng, ngay cả liếc, cả hai cũng chẳng ngó nhau, Chu Minh lại còn thay đổi nội dung phim, đừng nói là chia tay luôn rồi nha?

Nhìn bề ngoài, Thiệu Đông như bình tĩnh lắm, nhưng trạng thái làm việc của anh ta đã hoàn toàn để lộ sự buồn khổ trong lòng mình. Vốn là một lời thoại chính khí mười phần, khi anh ta lồng tiếng lại giống như gian tể phe địch cài vào, khiến Nhâm Lãm phải vỗ bàn hai lần, bảo làm lại.

“Cậu là theo địch phản quốc hay là sống quá độ về đêm? Diễn một vai mà thành như vậy, tính chuyên nghiệp đi đâu rồi? Là một tiền bối mà ngay cả kỹ năng nghề nghiệp phải rèn luyện hằng ngày cũng không nắm bắt được, tôi thấy cậu nên đổi nghề, đi làm phục vụ đi!” Khả năng độc mồm độc miệng của Đại Đế lại phát huy, khiến cái kẻ cảm xúc vốn không cao giờ lại càng thêm trầm trọng.

Thấy thế, Nhâm Lãm lắc đầu, không nói gì, ý bảo nghỉ ngơi mười phút, để Thiệu Đông từ từ điều chỉnh lại cảm xúc.

Tiết Mặc nhìn Thiệu Đông bằng ánh mắt thương hại, “Chờ thu âm xong rồi hãy nghĩ tới những chuyện khác!” Vừa an ủi, vừa đưa chai nước tới cho đối phương, cậu thật không quen chàng công tử đa tình này lại đau khổ vì tình cảm như thế, “Mau phấn chấn tinh thần lại đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, toàn bộ công việc sẽ hỏng bét hết!”

Thiệu Đông ủ rũ, cúi đầu, anh ta đón lấy chai nước uống một hơi mấy ngụm, lau mép, u oán: “Hỏng thì hỏng hết đi, dù sao thì tôi cũng không muốn làm nữa, hừ, không có Chu Minh, tôi cũng chỉ là tên tiểu tử lang thang mà thôi!”

Hoàn toàn là một Thiếu gia cam chịu số phận, Tiết Mặc thật bất đắc dĩ, cậu quay đầu lại nhìn Chu Minh trong phòng chỉnh âm, vẻ hờ hững của anh khiến cậu càng thêm đau đầu, xem ra Chu Minh đã giác ngộ, định quyết chí rời khỏi tên Thiệu Đông day như đĩa này rồi. Nhưng mà...Cậu vẫn cảm thấy Chu Minh

không giống như người dứt tình, mà lại có cảm giác như lạt mềm buộc chặt.

Sau mấy lượt dồn ép, phần lồng tiếng tập thể cũng được thông qua, chỉ còn phần lồng tiếng riêng, còn Tiết Mặc thì cũng xong chuyện rồi. Cậu thừa dịp nghỉ ngơi, đi vào phòng chỉnh âm, chuẩn bị chào tạm biệt với mọi người.

Nở nụ cười thân thiết với Tiết Mặc, Chu Minh đứng dậy cầm tay cậu, cổ vũ: “Làm ngày càng khá, cậu đúng là một nhân tài thiên phú. Chuyện về giải thưởng diễn viên lồng tiếng, tôi cũng có nghe kể một chút, không sao, tiếp tục cố gắng, lần sau nhất định là không thành vấn đề!”

“Hả?” Tiết Mặc kinh ngạc, chuyện này cũng qua lâu rồi, cậu không ngờ là Chu Minh lại nhắc tới như vậy, hơn nữa lại nhắc ngay vào lúc Nhâm Lãm còn ngồi ở đây, “Cám ơn, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của anh đâu!” Thâm liếc trộm kẻ vẫn đang ngồi ngay ngắn nọ, dù ít dù nhiều, trong lòng cậu vẫn còn có chút để tâm.

“Có một vài nhân vật không thích hợp cho người mới dùng để xin giải thưởng!” Nhâm Lãm quay đầu, thần nhiên lên tiếng, “Một khi nhân vật bị định tính, vậy người mới sẽ mất nhiều hơn được. Huống hồ, không phải nhân vật chủ chốt thì khó lòng lấy được giải, cho dù là đạo diễn, tác giả, chế tác từng có tiền lệ đó, nhưng phía lồng tiếng là rất hiếm hoi, hiện giờ ở nước ta, chính là như vậy!” Nói xong, Đại Đế lại bảo Tịch Hàm ở cạnh bên chuẩn bị tiếp tục công việc.

L à g i ả i t h í c h s a o ? Tiết Mặc kinh ngạc, nhìn Nhâm Lãm, trong ấn tượng của cậu, Đại Đế rất khinh thường chuyện giải thích cho bất kỳ công việc gì, giờ ở trước mặt nhiều người, y lại giải thích một chuyện cũ rõ ràng như vậy, bảo cậu không vui là giả đấy. Hoàn hồn xong, cậu mới phát tay với Chu Minh, ý bảo cáo từ.

Thoáng chốc, trong mắt Chu Minh bỗng xoẹt qua một chút tiếc nuối khi chưa thực hiện được ý đồ, anh cười, chào tạm biệt với Tiết Mặc.

“Đừng để chuyện tình cảm xen vào công việc!” Thu âm xong, Nhâm Lãm đi tới trước mặt Chu Minh và Thiệu Đông, căn dặn, hơn nữa còn đặc biệt xoay qua nhìn Chu Minh mấy giây.

Chu Minh coi như không có gì, nhún nhún vai, thu dọn đồ đạc xong, không thèm ngó tới ánh mắt đáng thương của Thiệu Đông, đi thẳng ra ngoài.

Thiệu Đông lại trưng cái mặt cam chịu, chạy một hơi tới quán bar.

28. Chương 28: Bất Ngờ Hay Hốt Hoảng

Ngay khi Tiết Mặc vừa bị chủ nhà đánh cướp xong, cậu ử rữ ngây ra nhìn chiếc ví lép xẹp thì có tiếng tin nhắn gởi tới kéo cậu về với trạng thái bình thường. Là Tịch Hàm, gọi cậu tới chỗ cô nhận tiền.

Còn có cả ti ền hoa hồng! Tiết Mặc giật mình, cậu không ngờ là sẽ có một ngày mình được nhận số tiền ấy, thế là cậu chạy ngay tới công ty, đi thẳng vào văn phòng Nữ vương, chuẩn bị đếm tiền mặt.

Đừng trách nam chính của chúng ta xem trọng tiền tài, với một đứa nhỏ xuất thân bần cùng như cậu mà nói, điều đầu tiên mà cậu nghĩ khi khảo sát vấn đề cuộc sống đó chính là cơm ăn áo mặc.

Với Tịch Hàm mà nói, số tiền ấy còn không đủ để Nữ vương đi dạo một vòng quây trang điểm miễn thuế, nhưng ở trong mắt Tiết Mặc, đó như là cảm giác nông dân đang chờ thu hoạch! Cuối cùng thì sau khi đóng tiền thuê nhà xong, cậu cũng không cần lo lắng chuyện cơm ăn trong tháng này nữa. Cầm tờ chi phiếu trong tay, cậu cười toe toét.

“Nhìn mặt cậu kìa, theo cấp bậc hiện tại của cậu trong giới, chắc là cũng thuộc tiêu chuẩn bình thường cơ mà!” Bị tâm trạng phấn chấn của Tiết Mặc ảnh hưởng, Tịch Hàm buông mớ công việc trong tay xuống, trêu chọc cậu vài câu.

“Aizz!” Tiết Mặc cẩn thận cho tiền vào túi quần, cảm thán: “Sống trong một thế giới xa hoa, nhà cửa to lớn, thu nhập trên mây, mấy người có thể hiểu được suy nghĩ của đám dân nghèo chúng tôi sao?”

Tịch Hàm mỉm cười, lắc đầu. Là một trong những cây đại thụ của công ty, cô đương nhiên là biết cuộc sống của người mới có bao nhiêu vất vả, nhất là Tiết Mặc, một người luôn cố gắng làm việc từ lúc còn ở viện phúc lợi cho đến giờ, quả là không dễ dàng, “Cố lên, những ngày hạnh phúc còn đang chờ ở phía sau đấy!”

Cuộc sống vẫn bình thản trôi qua, nếu nói có sóng to gió lớn gì thì chính là lễ trao giải thưởng sắp tới. Khang Vĩnh Nguyên cầm thư mời, hầu như đều thể hiện trước mặt những người mới ở công ty một lần, sau đó mới thỏa mãn kéo theo Ninh Tâm đi chọn quần áo cho mình.

Ban đầu thì Ninh Tâm cũng chỉ định mượn Khang Vĩnh Nguyên để thăm dò tâm ý của Tiết Mặc, nhưng hiện tại, cô đã hoàn toàn bị vẻ vui tươi, hài hước cùng sự thấu hiểu lòng người của anh ta làm rung động. Cô hầu như quên mất sự tồn tại của Tiết Mặc, cả ngày đều theo Khang Vĩnh Nguyên đi đây đi đó, còn kể lại cho đồng nghiệp nghe y như thật.

Cậu được người mới có tiềm lực nhất trong công ty, lòng tự trọng của Ninh Tâm bành trướng tới vô hạn, nếu tham dự lễ trao giải có thể dẫn theo bạn gái, vậy cô chắc chắn mình có thể nắm tay Khang Vĩnh Nguyên, cùng bước lên thảm đỏ.

Ra khỏi công ty, Tiết Mặc tới ngân hàng đổi chi phiếu. Trên đường, cậu nhận được điện thoại của Trương Dương, lâu rồi không liên lạc, hai người thăm hỏi một hồi, mới quay trở về chủ đề chính.

“Lễ trao giải cuối tuần này, cậu có muốn đi không?” Trêu chọc Tiết Mặc xong, tâm trạng tốt hẳn, Trương Dương lập tức quẳng miếng mồi câu cho đối phương.

Tiết Mặc ngậy ra, rồi cười khở: “Anh định đả kích tôi đấy à? Không được đề cử, thì sao có thư mời!”

“Không, không, tôi không phải ý này,” Nghe đối phương hiểu lầm, Trương Dương lập tức giải thích ngay, “Là thế này, khách sạn của tôi là nhà tài trợ cho buổi lễ, đương nhiên là có thư mời. Nếu cậu muốn đi, có thể đi chung với tôi!”

“Là vậy à...” Tiết Mặc hơi do dự một chút, ai cũng muốn đi xem náo nhiệt, nếu như quen được với công ty có thực lực, kết giao một chút, sẽ là đòn bẩy tốt cho người mới. Cho dù không được như thế, thì cứ như đi xem cho mở mang tầm mắt, tham gia một lần cho biết, nhưng mà... Thân phận của cậu là diễn viên lồng tiếng bị loại, nếu tới có phải có chút... “Để tôi suy nghĩ một chút được không? Dù sao thì cũng còn mấy ngày nữa, tới khi đó tôi sẽ gọi cho anh!”

Gác máy, Tiết Mặc suy đi nghĩ lại một buổi tối, cuối cùng cậu quyết định từ chối lời mời của Trương Dương. Diễn viên lồng tiếng không được mời mà theo đuôi nhà tài trợ tới, như vậy những người trong giới sẽ nghi ngờ khả năng của mình, huống hồ nếu như gặp Khang Vĩnh Nguyên, như vậy lại càng xấu hổ.

Nghe Tiết Mặc cự tuyệt, Trương Dương bĩu môi, cái tên này, lúc nào cũng đứng đắn, nề nếp như vậy. Trong giới giải trí, nói thẳng ra chính là chèn ép lẫn nhau, nếu không có hậu trường, lại không muốn tìm kim chủ, ngay cả thang do bạn bè nhắc cho cũng không chịu leo, với tính của Tiết Mặc, cũng không biết tới năm nào mới thoát khỏi cảnh nghèo. Oán hận thì oán hận, Trương Dương suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định ấn một số điện thoại quen thuộc và câu mở đầu chính là, “Người của anh, anh định bỏ mặc không lo à?”

“Ui~~~ Người của tôi nhiều lắm nha, lo sao cho hết, Tiểu Dương Dương ~~~” Một giọng nói dịu dàng, hài hước truyền tới, làm thiếu chút nữa Trương Dương đã quăng điện thoại ra ngoài. Người nghe điện thoại chính là sự tồn tại mà anh cho là kinh khủng nhất - Nhâm Tuyết.

Tiết Mặc, tôi thật sự không có cố ý... Thật đó, giờ tôi đi sám hối có nên kị p hay không? Trương Dương ủ rũ cúp điện thoại, chuẩn bị tìm giáo đường nào đó ở gần nhất xin tội.

Buổi tối trước lễ trao giải một ngày, Tiết Mặc bị Nữ vương Tịch Hàm gọi tới văn phòng, quảng cho cậu một thông báo bùng nổ. Cậu lại may mắn, trở thành diễn viên lồng tiếng đại biểu, theo lãnh đạo Nhâm thị, tham dự buổi lễ trao giải lần này.

“Sợ cậu không chuẩn bị kịp, cho nên công ty đã chuẩn bị sẵn quần áo cho cậu rồi này!” Tịch Hàm không ngừng xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên ngón giữa, hạt kim cương thật to ấy khiến Tiết Mặc nháy mắt không ngừng. Bảo trợ lý đưa quần áo tới, cô lại nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt mờ ám.

Lúc nhận được điện thoại của Nhâm Tuyết, Tịch Hàm kinh ngạc vô cùng. Thì ra hậu trường của cậu người mới nhìn như thành thật nhất này lại là ông chủ lớn, chẳng trách bình thường khi gặp chuyện Tiết Mặc lại bình tĩnh như vậy, leo lên được cây cao Nhâm thị, chút trò vật vãnh đó đâu là gì, đừng nói là đề cử cho giải người mới, nếu Nhâm thị muốn nhúng tay, thì có là giải diễn viên lồng tiếng xuất sắc nhất cũng chẳng phải là chuyện gì khó.

Nói tiếng cảm ơn, Tiết Mặc cảm giác hôm nay ánh mắt của Tịch Hàm nhìn mình không giống bình thường?

Nên hình dung thế nào nhỉ? Thâm sâu khó lường, nếu không phải do mắt cậu có vấn đề, thì đúng thật là khác lắm, “Chị Tịch Hàm,...”

“Ồ, không có việc gì, cố mà thể hiện đi!” Còn không đợi Tiết Mặc nói hết câu, cô đã mỉm cười, cổ vũ.

Đúng là không hiểu gì cả, Tiết Mặc ngẫm, rốt cuộc thì cậu đã giẫm trúng chỗ nào của bà chị này, khiến đối phương nhìn cậu như nhìn con gà mái biết đẻ trứng vàng, thật là khủng khiếp.

Ôm hộp lễ phục, Tiết Mặc thấy khó hiểu vô cùng, sao mấy lãnh đạo lại chọn cậu đi tham gia lễ trao giải? Chẳng lẽ là ý của Nhâm Lãm? Nhưng theo những gì cậu biết về Đại Đế, thì chuyện này tuyệt không phải phong cách của anh ta. Mấy năm qua, nhân viên đi cùng trông thế nào, cậu không rõ lắm, nhưng có nghĩ thế nào, thì khả năng chọn người mới là rất thấp, trừ phi là...Quy tắc ngầm?

Nghĩ tới đó, Tiết Mặc bỗng thấy hộp lễ phục trên tay mình nặng hẫng, phàm là những người lẫn lộn trong giới giải trí đều chẳng phải kẻ khờ không biết gì cả, bầu không khí trong giới thế nào, ai cũng biết chút ít, bản thân cậu cũng không ngoại lệ. Nhìn vô số những người cùng thế hệ với mình liều mạng ôm đùi, nịnh nọt, thậm chí là bán đứng linh hồn, xác thịt để có được một vị trí, cậu lại có những suy nghĩ của riêng mình.

Khô ông có thực lực, cho dù có leo lên được vị trí đó thì có thể ngồ i v ữ ng bao l ầ u? Trong giới, người mới xuất hiện trùng trùng, bất kể là bề ngoài, hay là tài trí. Con người ai không có một ngày tuổi già suy sắc, hướng hồ họ cũng chẳng phải diễn viên hoàn toàn dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm ăn, nếu không có bản lĩnh thật sự, cho dù có cố thể nào, thì sớm hay muộn gì cũng sẽ rơi đài.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Tiết Mặc lắc đầu, cười cười, ra về thoải mái. Tuy nhiên, cậu cũng thấy tò mò lắm, trong số những lãnh đạo ở Nhâm thị, ai muốn nâng đỡ mình?

Chiều hôm sau, Tiết Mặc thay xong quần áo, theo thời gian đã hẹn đứng dưới lầu chờ xe công ty tới đón. Vừa ra tới cửa, nhân viên công tác đã ân cần chạy tới bên cạnh một chiếc xe xa hoa, mở cửa phụ lái ra, làm một động tác mời với Tiết Mặc.

Khô ông th ể n à o? Tiết Mặc nuốt nước miếng, theo những gì cậu biết, thì chiếc xe trước mặt này, hình như là của Nhâm...Nhâm Tuyết.

“Thế nào? Muốn tôi tự mình xuống xe bế cậu lên à?” Đang nghĩ ngợi, cửa kính xe mở ra, Nhâm Tuyết mặt mày vui vẻ chào hỏi.

“Không...Không dám!” Như bị sét đánh trúng, Tiết Mặc cố trưng nụ cười, nhích tới bên xe, khẽ thương lượng, “Đại tổng tài, tôi cảm thấy theo lý lịch của mình, lần này tham dự không hợp cho lắm!” Đây không phải là ngồi xe mà là ngồi trên lưng cạp a! Nếu Nhâm Tuyết thật muốn nâng đỡ cậu, thì nếu cậu mà lên xe anh ta, e là ngay cả xương cũng bị ăn không còn một mảnh.

“Có gì thì lên xe trước rồi nói sao!” Nhâm Tuyết rất thân thiện, rất có cái dáng từ từ bàn bạc.

Không thể kiên trì, Tiết Mặc đành phải nghe theo, cậu nhấc chân định ngồi vào. Nào ngờ Nhâm Tuyết lại nói: “Ngồi phía sau đi, để nói chuyện!” Dù giọng điệu vẫn ôn hòa như ngày xưa, nhưng ngữ khí lại kiên quyết vô cùng.

Chẳng ngờ nhữ ng d ể n ó i chuy ệ n, m à c ò n d ể l à m vi ệ c n ữ a ch ứ g ì. Tiết Mặc không nói, đơ người, thu chân lại, nhìn cánh cửa phía sau mở ra, thấy đối phương không có ý định nhường bước, cậu đành phải cắn môi, ngồi vào.

Rầm một tiếng, cửa đóng lại, xe lập tức lăn bánh.

Nhâm Tuyết tựa vào thành ghế, liếc nhìn kẻ đang liều mạng giữ gìn khoảng cách với mình. Theo gu thẩm mỹ của anh thì Tiết Mặc nhiều lắm chỉ là một phần điểm tâm sáng mới lạ, ngẫu nhiên ăn một chút là xong, không có ý định để dành. Cũng không biết thằng em trai nhà anh nhìn trúng cậu ta điểm nào, yêu đương thế này, đến cả anh cũng thấy mệt.

Trong giới trải trí, từ trước đến giờ đều như ngân hàng cho vay, gặp được chủ chịu đúng hạn trả tiền thì coi như tốt, còn lỡ gặp phải người ăn xong phải sạch, đến rằm cũng không thèm phóng một cái thì xem như xui xẻo. Buổi tiệc tối đó, anh giả chút chiêu, định để thằng em trai xả áp lực một chút, ai ngờ lại không được gì, thức ăn đã đưa tới miệng còn phải bỏ trở vào mâm.

“Dừng giả bộ ngây thơ, không có ý nghĩa gì đâu!” Nhâm Tuyết thấy cũng đã tới lúc thích hợp, lên tiếng, “Muốn lấy được thứ gì đó từ Nhâm Lãm, cậu không phải là người đầu tiên, nhưng theo tôi thấy, cũng không phải là người cuối cùng!” Dừng một chút, thấy Tiết Mặc sững sốt, sau lại đổi sắc mặt, anh lại càng thêm khinh thường, “Muốn nhờ chiêu này leo lên cao, tôi thấy cậu chọn nhầm người rồi. Trước giờ, em trai tôi đều là người công tư rõ ràng, cho dù cậu có vất óc tính kế thế nào cũng không lấy được thứ gì đâu!” Nói xong, anh ta cười, áp sát vào Tiết Mặc, nâng cằm cậu lên, giọng điệu mờ ám: “Trông cậu cũng là người hiểu chuyện, chi bằng cứ theo tôi, dù thời gian không dài lắm, nhưng đảm bảo tiền bạc đều thỏa thuận rõ ràng!”

Tiết Mặc vẫn bình tĩnh, thoải mái nghiêng đầu đi, tránh khỏi bàn tay ma của đối phương, thản nhiên nói: “Đại tổng tài, lần này anh mang tôi đi tham gia lễ trao giải, chính là phí trả tiền bán thân của tôi?”

“Thế nào? Chê ít?” Nhâm Tuyết nhún mày, xem ra, khẩu vị của Tiết Mặc cũng không nhỏ.

“Đúng, là chê ít!” Tiết Mặc quay đầu, nhìn thẳng mặt đối phương, nghiêm túc nói: “Tôi - Tiết Mặc - dù xuất thân không tốt, cũng chưa từng thấy qua cảnh đời gì, nhưng bảo tôi hạ mình, để người ta giẫm lên còn phải quay lại liếm mặt nói ”Cám ơn“, như vậy, không phải là quá lãng phí biết bao cố gắng của tôi? Huống chi, tôi cũng không định lãng phí chính mình!” Nói một mạch, Tiết Mặc thấy Nhâm Tuyết còn chưa lên tiếng, cậu cười lạnh, xem thường: “Anh cũng biết Nhâm Lãm là người công tư rõ ràng, là người dưới tay anh ta, tôi cũng không định leo lên cành cây cao của anh đâu, một ngày nào đó, tôi sẽ đường đường chính chính bước lên thảm đỏ. Đại tổng tài, sao rồi? Có phải nên dừng xe lại hay không?”

Phì một tiếng, Nhâm Tuyết nhìn chằm chằm gương mặt lạnh như băng của Tiết Mặc, thản nhiên nở nụ cười, “Nghe ra, thì cậu rất thích tính cách của em trai tôi!”

29. Chương 29: Lễ Trao Giải

“Tôi kính trọng!” Tiết Mặc nhìn Nhâm Tuyết, khẳng định, “Và cũng thích anh ấy!” Nhìn về mặt kính ngạc của đối phương, cậu hỏi: “Có vấn đề gì à?”

Nhâm Tuyết lại đổi thành gương mặt ôn hòa, nhã nhặn như bình thường, cảm thán: “Xem ra, khẩu vị của cậu đúng là rất lớn!”

“Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi nghĩ đại tổng tài nên dừng xe thì hơn!” Dù sao thì những gì nên nói cậu cũng đã nói rõ ràng rồi, nếu cứ tiếp tục ngồi chung xe với Nhâm Tuyết, cậu sẽ thấy khó chịu. Người ta thường nói mua bán bất thành nhân nghĩa, những người đạt tới cảnh giới như vậy liệu có mấy ai? Thấy đối phương trưng cái vẻ như không có gì, Tiết Mặc buồn bực không thôi, cậu lấy điện thoại, chuẩn bị cầu cứu với bên ngoài.

“Ting ting ting”, điện thoại vang lên ba tiếng, Tiết Mặc lại gọi tiếp, vẫn như vậy, cậu cẩn thận xem lại, thấy không có cột sóng nào.

“Dừng phí thời gian nữa!” Nhâm Tuyết lười biếng nói một câu, luôn tiện ngáp một cái, “Trong xe tôi có hệ thống chặn sóng, tôi mà không cho phép, thì ai cũng đừng nghĩ tới chuyện gọi điện thoại!” Nói xong, anh ta còn nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt tự đắc, thấy cậu giận tới nghiến răng, anh lại mỉm cười, nghiêng người qua, nằm lên đùi đối phương, bắt đầu ngủ một giấc.

“Nè!” Với tình huống bất ngờ vừa mới xảy ra, Tiết Mặc ngây người, trừng to mắt. Qua một hồi sau, cậu mới sực nhớ là phải phản kháng, cậu kêu lên một tiếng, nhưng Nhâm Tuyết lại không có phản ứng, dĩ nhiên là đang ngủ ngon lành.

Anh là thần ngử chuyển ể n th ế à? Tiết Mặc đau đầu, xoa nhẹ thái dương, rồi cúi đầu nhìn người thanh niên như Thiên Sứ gồi trên đùi mình, sao tên này tự nhiên quá thế? Tiết Mặc trợn trắng mắt.

Không thể không nói, trong lúc ngủ, báo là một loài động vật vô cùng đáng yêu. Lúc ngủ, Nhâm Tuyết giống như một con báo tuyết thu đi hết móng vuốt, nhìn vô hại, khó lòng cưỡng lại. Tiết Mặc thật bất đắc dĩ, cậu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, rồi ngẫu nhiên cúi đầu nhìn cái kẻ đang ngủ say sưa trên đùi mình. Nhìn bề ngoài, Nhâm Tuyết đúng là rất có giá trị thưởng thức, nhưng điều quan trọng chính là bên trong nha, *oa oa, t â m h ô n cao đẹ p, r ố t cu ộ c th ì m i ở n ơ i n à o?*

Sắp tới nơi, cuối cùng thì thần ngử Nhâm Tuyết cũng mở mắt ra, Tiết Mặc nghi ngờ nhìn người mới đó đã biến thân, thần thái sáng láng nọ. *Sao anh ta d ậ y đứ ng g i ở qu á th ế, trong ng ườ i anh ta c ó đồ ng h ồ b á o th ứ c à?*

Mím môi thỏa mãn, Nhâm Tuyết dịu dàng nói: “Cung à, trên thế giới này có rất nhiều việc không hoàn mỹ giống như trong tưởng tượng của chúng ta! Với trình độ hiện tại của cậu, nếu chỉ dựa vào thực lực đi tới, thì e là thằng em trai nhà tôi sẽ sớm có lòng mà không có sức mất. Lắm lúc, buông thả một chút cũng chẳng phải là chuyện to tác gì, cho nên, phải cố mà thể hiện đi!”

Nhìn cái mặt không cam lòng, muốn phản bác của Tiết Mặc, Nhâm Tuyết cười khẽ, rồi đột nhiên ngồi dậy, nắm tay Tiết Mặc, kéo ra sau lưng, lần tới, dịu dàng nói: “Nếu cậu không muốn tối nay chơi 3p, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời đi!”

Tay bị giữ chặt, thân thể bị đè ép, Tiết Mặc chịu đau, trừng Nhâm Tuyết. Mấy trò uy hiếp thế này, nếu thoát ra từ miệng Trương Dương thì cậu có thể xem như trò cười đáp lại, nhưng nếu thoát ra từ miệng Nhâm Tuyết, thì khái niệm đó lại khác hẳn. Tiết Mặc xác định, anh ta dám nói dám làm, hơn nữa còn tuyệt đối không nường tay.

“Coi như cậu nợ tôi một món nợ ân tình!” Thấy Tiết Mặc đau tới mặt tái mét cũng không chịu nói câu nào, Nhâm Tuyết chủ động nhường bước, buông tay ra, còn thân thiết sửa sửa bộ âu phục bị kéo nhăn của đối phương, rồi vỗ vỗ sau lưng cậu, giống như đang dỗ dành trẻ nhỏ.

Nhâm Tuyết đã quyết định chuyện gì thì khó mà đổi ý, nếu như còn từ chối nữa thì đúng là không biết điều. Tiết Mặc hít sâu một hơi, thản nhiên gạt đầu.

Là bá chủ của giới giải trí, đại biểu của công ty Nhâm thị vừa bước vào hội trường lễ trao giải, đã bị giới truyền thông chú ý. Nhất là đại tổng tài Nhâm Tuyết, anh trở thành tiêu điểm, ánh đèn lóe lên không ngừng.

Tiết Mặc bị Nhâm Tuyết xếp đi phía sau, bên phải anh ta. Cậu theo sát, đi vào trong, dĩ nhiên cũng khiến mọi người phải nhìn chăm chú. Bây giờ, bên ngoài đang suy đoán, không biết người mới đi phía sau, có vẻ mặt không cam lòng đó là ai? Có quan hệ gì với Nhâm gia.

Chủ tịch Ban tổ chức tự mình đi tới đón, thân thiết bắt tay Nhâm Tuyết, mời qua hàng ghế khách quý. Hai người giao tiếp mấy câu bình thường xong, đối phương lại chuyển chủ đề sang người Nhâm Tuyết dẫn theo, người ở bên trái, ai ai cũng biết, đó là cây đại thụ của giới lồng tiếng, Nhân khí vương Quan Tuệ, nhưng còn người bên phải, dường như là người mới, không có tiếng tăm gì.

“Vị này là...?” Chủ tịch nhìn Tiết Mặc, hỏi.

Nhâm Tuyết lập tức nở nụ cười mê người, tàn sát hàng loạt, nhìn sang Tiết Mặc bằng ánh mắt dịu dàng, đáp: “Là người của tôi!”

Lời vừa thốt ra, xung quanh yên tĩnh tới đáng sợ. Tiết Mặc kinh hoàng, trừng Nhâm Tuyết, hận không thể cắt anh ta thành từng mảnh nhỏ.

Gừng càng già càng cay, lão chủ tịch là người đầu tiên hoàn hồn, cười gượng hai tiếng, nhủ thầm: *Ai c ũ ng*

biết Nhâm Tuyết từ từ ngẩng đầu nhìn hoa thêu trên ô, quan trọng là đến một mảnh lá cây cũng không ông để nhỡ được và ông ước, như vậy, ông phải là quý khách hay sao? Tham gia một hoạt động, mà cây cũng không ông quên đến nhỡ i thì giao tiếp.

Thấy những người xung quanh hiểu lầm ngày càng sâu, ai cũng kinh ngạc, tò mò nhìn mình, Tiết Mặc gấp tới độ muốn dậm chân, *tiên chế tiết Nhâm Tuyết này là đang sợ thì nên hạ ông loạ* n? Ông đây là trong sạch! Cậu mới vừa định lên tiếng giải thích, đã nghe tên đầu sỏ thản nhiên nói thêm một câu, “Là nhân viên của công ty tôi, gọi tắt là của tôi, cái gì không đúng sao?”

Những người xung quanh hít sâu một hơi, ngay cả Quan Tuệ luôn giữ gìn hình tượng trầm ổn cũng há hốc mồm. Nghe thế, Tiết Mặc mới thở phào một hơi, trừng nộ cười trơ ngoan ra, xoa dịu tâm hồn bị tổn thương của mọi người.

Lúc này, Nhâm Tuyết vẫn giữ nụ cười trên mặt, sải bước dẫn theo đám người hầu, đi về phía hàng ghế mời.

Nhâm gia ơi là Nhâm gia, xin miễn cưỡng i từ từ trêu t ô i n ử a! Tiết Mặc ôm trái tim bị Nhâm Tuyết làm cho vỡ nát, cậu đúng là chịu không nổi tổn thương a!

Trước dãy ghế mời, trên ghế bình phẩm bí mật, Đại Đế Nhâm Lãm nghe tiếng xôn xao, y thản nhiên quay đầu qua nhìn, sau đó dừng lại trên người Tiết Mặc và Nhâm Tuyết, rồi mặt không chút thay đổi, quay đi.

Ngồi trước các diễn viên lồng tiếng được mời một khoảng, Tiết Mặc không cam lòng, cắn môi. Không ngờ lần đầu tiên cậu tham dự buổi lễ trao giải lớn nhất trong giới mà lại phải ngồi ở ghế khách mời, với một diễn viên lồng tiếng luôn nhiệt tình với công việc như cậu mà nói, quả là một tiếc nuối.

“Có gì mà phải chờ dài!” Nhâm Tuyết xem thường, “Không có tiền đồ, mục tiêu của cậu, hẳn là chiếc ghế của Nhâm Lãm kia kìa, cái đám nhóc đó có gì mà tranh!”

Lời vừa nói ra, cả Quan Tuệ cùng Tiết Mặc đều quay qua nhìn Nhâm Tuyết, hai người đều kinh ngạc. Tuy nhiên, người phía trước là vì đối tượng khẳng định, còn người sau là người được nhắc tới.

Anh ta là đang khăng định, cố vũ mìn nh sao? Tiết Mặc không ngờ là câu này lại đi ra từ miệng Nhâm Tuyết, bất kể thế nào, thì gã thiên tài quái lạ này cũng không giống dạng người nói ra được câu đó, khi nào thì anh ta có lòng tốt đi cố vũ cho người mới vậy nhỉ?

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi!” Nhâm Tuyết quay qua nhìn Tiết Mặc, nói tiếp: “Có đôi khi, tôi cũng khách quan lắm!”

“Cám ơn!” Bấy giờ, Tiết Mặc mới nở nụ cười nhiệt tình, “Tôi sẽ cố gắng hết mình!”

“Không phải chỉ cố gắng không là đủ, con người, có lúc phải nhờ vào may mắn!” Nhâm Tuyết nháy mắt với Quan Tuệ một cái, ý bảo y khép cái miệng lại, rồi cười cười, quay đầu sang, “Tôi sẽ là may mắn của

cậu!” Sau khi dùng khẩu hình miệng nói với Tiết Mặc câu đó, anh ta lập tức im lặng, quan sát lễ trao giải.

Giải thưởng được tuyên bố lần lượt, không khó đoán, Khang Vĩnh Nguyên đã bị loại. Ninh Tâm ở một bên an ủi anh ta, dù sao thì được đề cử đã là một minh chứng khẳng định thực lực, đoạt giải thì tốt, không được thì cũng phải điều chỉnh tốt tâm trạng, đời người còn dài, vẫn còn rất nhiều cơ hội.

Chủ tịch ban tổ chức buổi lễ lên phát biểu, cổ vũ và cảm tạ các diễn viên lồng tiếng đã cống hiến cho sự nghiệp giải trí. Âm nhạc vang lên, báo hiệu chương trình trao giải đã kết thúc.

Tiếp đó, chính mà một tiết mục vô cùng thoải mái, khách tới sẽ tham dự tiệc tối, chủ yếu là nhân cơ hội này trò chuyện, trao đổi với nhà tài trợ, công ty chế tác. Nhất là các diễn viên lồng tiếng không đoạt giải, phải tạo nhiều đầu ra mới là quan trọng.

Nhâm Tuyết vừa xuất hiện đã thu hút tầm nhìn của muôn người, ai cũng tới chào hỏi. Ở trong mắt mọi người, Nhâm Lãm quá thực tế, rất khó tiếp cận, tới tiếp xúc với y chẳng khác gì tự tìm phiền phức, chỉ bằng cố chào hỏi người anh có nụ cười Thiên Sứ này nhiều một chút sẽ tốt hơn.

Thấy xung quanh Nhâm Tuyết bị vây chặt như nêm cối, thừa dịp này, Tiết Mặc thoát ly ma chướng, nhìn quanh, cậu tìm một nơi ít người, đi tới.

Uống một ngụm Champagne, bây giờ Tiết Mặc mới thở phào một hơi. Đi theo Nhâm Tuyết, tinh thần phải chịu đủ loại kích thích, giống như đang tản bộ trong khu bom, không biết khi nào thì tan xương nát thịt.

“Nếu đã tới rồi, sao không đi làm quen với mọi người? Đứng ngơ ra ở đây làm gì?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Trương Dương vừa đi tới, vừa nói.

Thấy anh bạn lâu rồi không gặp, tâm trạng của Tiết Mặc lập tức tốt hẳn lên: “Muốn gặp anh đúng là còn khó hơn lên trời, sao rồi, dạo này thế nào?”

“Ha ha, cũng không đến nỗi tệ!” Cười gượng hai tiếng, nhìn thấy Tiết Mặc, Trương Dương cảm giác như mình đã làm ra chuyện đại ác. Coi bộ, Nhâm Tuyết thật sự ra tay rồi, nếu không Tiết Mặc tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây.

Trong lúc hai người đang tán gẫu thì Nhâm Tuyết đã bước ra khỏi đám người, đi về phía hai người họ. Cùng đi với anh ta, còn có một người đàn ông trung niên.

Trong thoáng chốc, Tiết Mặc và Trương Dương đều sượng mặt, cố nở một nụ cười thật tự nhiên, sau đó đều tập trung đề phòng kẻ địch.

“Xin giới thiệu, vị này chính là Tiết Mặc, là người mới mà tôi vừa mới nhắc với ngài đây! Tiết Mặc, đây là nhà chế tác nổi tiếng của công ty game Đỉnh Hoa, Vạn Niên Xuân tiên sinh!” Nhâm Tuyết cười như gió xuân, thái độ nghiêm trang ấy khiến hai người muốn rớt kính mắt.

Anh ta là người tâm thán phan liệt, hay là bị ai đó xuyên vào? Thái độ thay đổi quá nhanh, trước sau cứ như hai người khác nhau! Bất kể là kinh ngạc thế nào, Tiết Mặc vẫn giữ tinh thần làm việc là số một, mới đó đã tiến vào trạng thái xả giao với nhà chế tác.

Nói chuyện một phen, cuối cùng thì Vạn Niên Xuân tiên sinh cũng đi vào vấn đề chính. Công ty của ông đang chuẩn bị cho ra một game trí năng, muốn mời Tiết Mặc tham gia lồng tiếng.

“Công ty của chúng tôi cũng đã lên kế hoạch hết rồi, biểu hiện của Tiết tiên sinh vào hôm lễ Tình Nhân rất ưu tú, thích hợp với nhân vật lần này của chúng tôi!” Dù sao thì Vạn Niên Xuân cũng là nhà chế tác từng trải sa trường, yêu cầu tất nhiên là không thấp. Người trong giới, tới lui là điều tất yếu, chỉ cần không ảnh hưởng quá lớn, dùng những người mới có hậu trường cũng được. Nhưng điều quan trọng là phải chọn những diễn viên lồng tiếng có thực lực, dĩ nhiên, cũng có thể qua đó mà bán đi một ân tình, thế chính là nhất cử lưỡng tiện.

Mọi người ai cũng có thực lực, quan trọng là phải biết cách phát huy và tạo nên nhân khí. Đương nhiên là Tiết Mặc rất hiểu những gì đang diễn ra, dù trong lòng cậu luôn thấy khó chịu với Nhâm Tuyết, nhưng dẫu sau thì cậu cũng phải cảm kích lòng tốt của anh ta. Là một người mới, có thể được cấp trên tự mình dẫn dắt, như vậy đã là sự giúp đỡ quá mức rồi.

Nhận được công việc lồng tiếng cho vai chính trong game, đó chính là thành quả lớn nhất mà Tiết Mặc thu được khi tham gia buổi tiệc tối nay.

“Ai chà, đời người nơi nào không gặp lại, đã lâu không gặp, Nhâm tiên sinh. Và cả...” Người đàn ông nhà nhận mang kính mắt ấy đi tới chào hỏi, trong nụ cười của anh ta chứa một chút lạnh lùng: “Trương Dương tiên sinh!”

30. Chương 30: Minh Thương Dễ Tránh, Âm Tiễn Khó Phòng

Vừa nói xong câu “Trương Dương tiên sinh”, người đàn ông mang kính ấy đã chen tới cạnh Nhâm Tuyết. Tiết Mặc cũng vì thế mà nhanh chóng phát hiện ra rằng, bầu không khí quanh người anh bạn tốt của mình đã thay đổi. Cậu liếc qua, thấy mặt Trương Dương tái mét, hoàn toàn không còn chút máu nào, hai mắt anh là vẻ phẫn nộ và không cam lòng.

Nhâm Tuyết thản nhiên liếc Trương Dương một cái, cười đầy thâm ý, “Tôi còn tưởng là ai, hóa là Mục Tử Hiền tiên sinh. Đạo trước có nghe nói anh về nước phát triển, hôm nay lại gặp, quả nhiên là không nhầm chút nào!”

“Khách khí rồi!” Mục Tử Hiền chủ động chạm ly với Nhâm Tuyết, “Vừa về đã có thể may mắn nhìn thấy Nhâm tiên sinh vẫn đầy phong thái như trước, đó chính là may mắn của tôi. Trương tiên sinh, cũng lâu rồi không gặp nha?” Dứt lời, gã ta còn chủ động chạm ly với Trương Dương một cái, nhướn mày với anh.

Trương Dương cố dần xuống lửa giận trong lòng, anh hất cằm lên, mặt không biến sắc đưa ly tới trước mặt người nọ, từ từ buông ngón tay ra. “Bốp” một tiếng, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Vạn Niên Xuân thấy thế, vội cười ha ha cáo lui. Tiết Mặc giật mình, nhìn tình cảnh vô cùng căng thẳng, cậu lia mắt sang Nhâm Tuyết đang vô cùng phấn chấn, trên mặt anh ta chỉ còn kém viết mấy chữ “Thờ ơ nhìn vô tội, khiêu khích có lý do”, đứng nhìn mà chẳng có tí áp lực nào.

“Không ngờ là Trương tiên sinh lại sẵn khoái tới vậy, đi tài trợ hoạt động cũng không quên mang theo vật phát tiết, tiên sinh đã quẳng hết mấy nguyên tắc đó đi rồi à?” Mục Tử Hiên hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của những người khác, anh ta chuyển lực chú ý về phía Tiết Mặc, thốt ra một câu đầy thâm ý.

Mắt Trương Dương chợt lóe lên một chút, anh lập tức đưa tay câu eo Tiết Mặc, kéo vào lòng mình, cười lạnh: “Con người, một khi gặp được chân mệnh thiên tử, đương nhiên cần phải toàn tâm toàn ý thì mới được!”

“Oa!” Nhâm Tuyết nhìn Tiết Mặc một cái, nở nụ cười cực kỳ đê tiện.

Đơ mắt, Tiết Mặc thật vô tội, cậu lén liếc Trương Dương một cái, *anh hai à, đừng nghĩ áy náy quấy hồ ngấm ề mà cút bỏ p ho ài thế ch ứ, c ứ đá t ôi ra m ấi, cho d ù anh kh ô ng lo ngh ã cho ng ườ i c ó ph ụ m vi th ế l ự c nh ỏ nh ư t ôi, th ì c ù ng ph ả i ngh ã t ớ i độ an to à n c ử a h ố ch ứ, đạ p t ôi v à o trong, anh kh ô ng th ấ y c ấ n r ứ t l ươ ng t â m à? Mụ ó n t ì m t ấ m ch ấ n, th ì c ù ng ph ả i ch ọ n t ê n d ữ ng m ẫ nh Nh â m Tuy ế t tr ướ c m ặ t kia k ì a, b ả o đ ả m anh b ấ t xong, v ề sau kh ô ng c ầ n ph ả i lo.*

Ngay khi Tiết Mặc thấy cảm xúc lẫn lộn, gần như hồng mắt, thì một cánh tay mạnh mẽ đã kéo cậu qua.

“Đi theo tôi!” Nhâm Lãm thốt ra một câu mệnh lệnh lạnh như băng. Xong, y coi thường tất cả mọi người, túm kẻ này giờ chưa biết đầu đuôi gì, đi khỏi vòng vây, mặc cho Nhâm Tuyết trưng cái mặt tiếc nuối, thở dài tiếc hận ở phía sau.

Uống một ngụm rượu, Nhâm Tuyết cũng làm một tư thế mời với Mục Tử Hiên, cười nhạt, “Tôi còn có việc, hai vị cứ tự nhiên!” Sau đó, thản nhiên bỏ chạy.

“Không thể uống với tôi ly rượu sao? Có nói thế nào, thì cũng là người quen cũ, hà tất phải tuyệt tình như thế!” Những người vây quanh đều đã bỏ đi, Mục Tử Hiên như vô tình nhìn ly rượu rơi nát trên đất, cảm thán.

Trương Dương vẫn không nói gì, đôi mắt phượng trừng to, vẫy tay. Thấy ống quần mình bị rượu văng trúng, anh quyết định coi thường người nào đó, trực tiếp rút lui. Thấy người nọ định xoay người bỏ đi, Mục Tử Hiên vội vàng ngăn lại. Gã ta lấy chiếc khăn tay trong túi ra, ở trước mặt bao người, quỳ một gối xuống, tự tay lau giày cho Trương Dương.

Bốn phía hô lên, cảnh này quả là có thể dùng từ kinh thiên động địa để hình dung. Ngay cả Nhâm Tuyết

vừa mới đi ra, cũng nhin không được, quay đầu lại nhìn một chút.

Giàu nghèo có khác và giữa những người giàu với nhau lại càng có sự phân chia. Những danh gia vọng tộc có tiền, có thể gọi là quý tộc, còn những người có tiền, tất cả đều dựa vào tiền để đổi thì gọi là nhà giàu mới phát. Thường bảo không ai giàu ba họ, nhưng gia tộc mà trải qua năm đời vẫn cường thịnh như vậy thì chính là tôn quý nhất. Qua từng đời, tài sản, thanh danh, địa vị tích lũy ngày càng nhiều, dĩ nhiên là bản chất sẽ khác hẳn so với những người giàu có chủ yếu nhờ vào đầu tư trực lợi.

Không thể nghi ngờ, Mục Tử Hiên chính là dạng “Quý tộc” ấy, anh ta khiêm tốn, có giáo dưỡng, có thưởng thức, cũng có văn hóa nội hàm. Đơn giản mà nói, đám nhà giàu có thể bỏ một triệu ra mua một căn nhà, một đoạn đường để tăng bốc chính mình, thì anh ta có thể bỏ năm triệu ra mua một bộ tài liệu về binh gồm Thanh Hoa, đơn giản là vì anh ta thấy một góc tử sách của mình có hơi trống.

Hành vi dễ làm người ta tức giận đó khiến Trương Dương áp lực vô cùng, anh rút chân lại, nói khẽ: “Có chuyện gì thì nói mau đi!”

Quẳng chiếc khăn bản vào trong chiếc khay người hầu mang tới, Mục Tử Hiên tao nhã cười nói: “Chúng ta nói chuyện chút đi!”

Cho dù trong lòng không muốn, nhưng lúc này Trương Dương cũng không thể không cho đối phương mặt mũi, anh gật đầu, hất cằm ra ngoài cửa đại sảnh, ý bảo có chuyện gì thì ra ngoài nói.

“Cũng đúng ý tôi lắm!” Mục Tử Hiên gơ tay lên, đi theo phía sau Trương Dương. Trước sự nhường đường của mọi người, hai người một trước một sau đi ra cửa, tới vườn hoa ở góc lầu.

“Có gì thì nói đi!” Theo bản năng giữ một khoảng cách an toàn với đối phương, Trương Dương khoanh hai tay trước ngực, mặt khó chịu, người khác không biết, nhưng anh thì hiểu rõ ràng mọi chuyện. Cái gì mà khí chất tao nhã, công tử phong độ, tất cả đều là giả tạo, trước mặt anh chính là một con rắn hổ mang, là tên biến thái máu lạnh, lòng dạ hiểm độc cùng đẳng cấp với Nhâm Tuyết, anh không thể lơ là cảnh giác được.

Thấy Trương Dương làm như có giặc kéo tới, Mục Tử Hiên thản nhiên cười nói: “Đừng quá khẩn trương, Trương Dương, trong ấn tượng của tôi, cậu là một người không sợ trời không sợ đất, sao chỉ mới vài năm không gặp, đã thay đổi rồi!”

“Đừng nói nhảm nữa, nếu anh không nói, vậy tôi đi đây!” Trương Dương nhíu mày, đến giờ mà còn làm bộ làm tịch, mặc kệ nhà mi.

Mục Tử Hiên ra vẻ bi thương, đi tới đi lui trước mặt Trương Dương, thở dài mấy tiếng như muốn nói lại thôi, cho đến khi Trương Dương không nhin được nữa, anh ta mới dừng lại cạnh anh, dịu dàng, sảm hối: “Trương Dương, thật ra tôi là muốn, nói một tiếng xin lỗi với cậu!”

Trương Dương nhíu mày, sắc mặt thoáng vui vẻ một chút. *Ô ng â y đ ã đ ợ i bao n ă m r ồ i, cu ố i c ù ng c ù ng nghe đ ượ c m ộ t c â u ti ế ng ng ườ i.*

“Chuyện đó là lỗi của tôi, không ngờ do nhất thời xúc động, lại tạo thành thương tổn như thế cho cậu!” Mục Tử Hiên tiếp tục tấn công, thấy Trương Dương từ từ buông lỏng tay ra, không cảnh giác với mình nữa, anh ta mới nở nụ cười an tâm, “Tuy không từ mà biệt, nhưng ít nhiều chúng ta cũng có thể xem như là bạn cũ, sau này nếu có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, cậu đừng khách khí!” Dứt lời, anh ta vỗ nhẹ lên bả vai đối phương.

Trương Dương không né tránh, nói thế nào thì hai người cũng đã lớn cả rồi, lăn lộn nhiều năm trên thương trường giúp anh hiểu được nhiều điều, đó là đừng nên đắc tội với ai, tất cả đều phải chừa đường lui cho mình. Huống hồ, giờ ngẫm lại năm đó, mọi chuyện đều do tuổi trẻ ngông cuồng, chơi đùa là chuyện tất nhiên, có một số việc, nếu đã qua rồi thì cứ cho qua, không nên ghi hận làm gì.

“Được rồi, chuyện cũng đã qua, có rảnh thì cùng nhau uống rượu!” Lúc này, Trương Dương đã không còn cảnh giác nữa. Xem ra là do anh suy nghĩ quá nhiều rồi, có nói thế nào thì Mục gia cũng là danh môn vọng tộc, dạy con cháu không thể quá nham hiểm, anh đúng là đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thấy Trương Dương đã lơ là, không phòng bị mình nữa, Mục Tử Hiên cười cười, đưa tay, nắm lấy cổ tay đối phương, sau đó nhân lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng, “rắc” một tiếng, một chiếc vòng màu bạc lạnh lẽo đã chui vào tay Trương Dương. Kế đó, anh ta mỉm cười nhìn Trương Dương như sắp nổi điên lên, tao nhã vuốt vuốt cổ tay mình.

“Mẹ nó, anh muốn làm gì?” Trương Dương quát to, vung tay, đánh lên người đối phương.

Thoải mái nghiêng người tránh khỏi đòn công kích, Mục Tử Hiên kéo mạnh còng tay, tức thì, Trương Dương bị kéo trở về. Sau lại, anh ta ấn khế lên cổ Trương Dương một cái, lực vừa đủ, trong thoáng chốc, Trương Dương giống như con gà trống thiến, hoàn toàn mất khả năng chống cự.

“Biết không Trương Dương, cậu quá mềm lòng, quá nhân từ, tâm địa cũng quá thẳng thắn, cậu chỉ biết to miệng dọa nạt người khác mà thôi!” Mục Tử Hiên thối nhẹ vào tai Trương Dương, nói khẽ: “Tiếc là, tôi lại nhìn trúng thứ đồ chơi như vậy, còn nhớ cái lần hai ta ở bên nhau lúc tôi sắp đi không? Lần đó, tôi rất quý, mỗi lần nhớ lại, đều thấy máu trong người như sôi lên!”

“Mau thả tôi ra, anh là đồ cận bã, cầm thú!” Người nào đó giãy dụa vô ích, mắng xối xả.

“Đừng la nữa, bảo bối, hãy để dành hơi lại, lát nữa tới chỗ đó, tôi sẽ cho cậu mặc sức la!” Nói xong, Mục Tử Hiên xoay tay, Trương Dương bỗng cảm thấy có thứ gì đó lạnh lẽo để bên hông mình, anh lập tức im lặng.

“Theo tôi!” Không để ý tới bộ mặt giận dữ của đối phương, Mục Tử Hiên lên tiếng.

Người hầu đợi ở cửa hoa viên cả buổi trời, thấy hai người “thân thiết” đi ra, lập tức lấy áo khoác tới khoác cho cả hai. Trước mắt bao người, ba người đi vào thang máy chuyên dụng dành cho khách quý.

So với “nan huynh” Trương Dương bị bắt đi, thì “nan đệ” Tiết Mặc cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu. Cậu ủ rũ, lẳng lặng theo sát Nhâm Lãm, rồi ngoan ngoãn leo lên xe, ngồi cạnh đối phương.

Đại Đế nhất định rất tức giận, tuy nói là nửa bị Nhâm Tuyết bắt buột, nhưng mượn quan hệ leo lên cũng là thật, không biết người xem trọng thực lực như Nhâm Lãm, có khinh bỉ mình hay không? Do dự một hồi, Tiết Mặc cảm thấy vẫn nên giải thích một chút, “Hôm nay, thật ra tôi...”

“Đừng lãng phí số tế bào não không được bao nhiêu của cậu, đừng ở đây đi!” Nhâm Lãm ra hiệu, bảo tài xế lái xe, thản nhiên nói.

A? Cái gì mà dưng ở đây? Tiết Mặc luống cuống, chẳng lẽ là anh ta muốn chia tay? Ha ha, cậu cười khổ, quả nhiên vẫn bị xem thường. Nhâm Lãm mà quyết định chuyện gì rồi thì khó có thể vãn hồi, đành vậy thôi, nếu đã ngã ngũ, vậy cậu cũng không thể thay đổi điều gì. Đây có lẽ là thứ gọi là hữu duyên vô phận chăng?

Ánh đèn neon tỏa sáng, đêm thành phố muôn sắc muôn màu, nhưng Tiết Mặc chỉ thấy ảm ức, *đây là sao ch ứ, c ậu th ậ t v ô t ộ i n h a?*

Xe dừng trước cửa nhà Tiết Mặc, suốt dọc đường, hai người không nói một câu nào. Nhìn nhau ba giây, những tình tiết bù lu bù loa này nọ Tiết Mặc làm không được, cậu quay đầu, chuẩn bị đẩy cửa xuống xe. Kết thúc thì kết thúc đi, dù sao thì quan hệ giữa hai người cũng chưa đi tới đâu cả, tâm rất đau, lòng cũng rất buồn, cậu xác định là mình phải về nhà trước, sau đó mới từ từ điều chỉnh tâm trạng lại.

“Chờ chút!” Nhâm Lãm lên tiếng, y nắm đầu vai Tiết Mặc, xoay người cậu qua, cúi đầu, thâm tình hôn lên khóe môi đối phương.

Trùng to mắt, giờ Tiết Mặc cảm thấy mình không hiểu đầu đuôi gì cả, *anh ta đang là m ớ i v ậ y? N ụ h ô n c u ố i c ù n g s a o? Ch ắ n g l ẽ Đ ạ i Đ ế c ù n g c h u ộ n g m ấ y t ì n h t i ế t c ấ u h u y ế t l ầ m đ ầ u th ế n à y?* “Khoan đã!” Khó hiểu, đẩy y ra, cậu cảm thấy phải hỏi cho rõ đã, “Vừa rồi, anh bảo đừng ở đây là có ý gì?”

31. Chương 31: Buổi Hẹn Mặt Điền Cuồng

“Hử?” Lần này tới lượt Nhâm Lãm khó hiểu, “Thì tức là bảo em đừng nói gì nữa!” Thấy Tiết Mặc nhú mồm, y thở dài: “Chỉ số thông minh của em không thể để người ta kỳ vọng thêm chút à? Về chuyện này, thật ra đêm qua Trương Dương đã gửi mail sám hối với tôi rồi, ngừng lại, tôi thấy cũng không tệ lắm, cho nên mới không ngăn cản!”

Nói cách khác, anh ta biết từ đêm qua rồi, anh ta đã biết là thế nào mình cũng bị tên biến thái Nhâm Tuyết đó trêu đùa, vậy mà còn khoanh tay đứng nhìn! Quá bi đát, quả nhiên qua lại với người Nhâm gia, chẳng còn gì có thể mong chờ, “Anh không cảm thấy...Tôi là đang đi đường tắt hay sao?”

“Hừ, trên đời này không có chuyện gì là công bằng công chính tuyệt đối cả, nếu như vừa phải thì cũng có

thể chấp nhận. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là năng lực của em không phụ chút dấn dặt này!” Đại Đế nhú má, nhìn ai đó bằng ánh mắt sắc bén, giống như đang nghi ngờ là cậu bị xuyên qua.

“Ồ!” Quả nhiên là người từng trải thương trường, ngay cả chuyện đi cửa sau như vậy mà còn có thể nói như rất chính khí, “Tôi đi đây, anh không vào nhà uống miếng nước sao?” Tâm trạng thật tốt, Tiết Mặc cảm thấy mình không còn gì để sầu não nữa.

Véo má cậu, Nhâm Lãm đáp: “Tôi sợ vào rồi lại trở ra không được, tối nay còn công việc phải làm, lần sau sẽ thương em!”

Còn lần sau nữa à? Gì ở cũnng đau lắ m rồ i nha! Tiết Mặc kéo bàn tay đang chà đạp hai má mình ra, xoa xoa quai hàm, tròng mắt, xuống xe.

Lồng tiếng cho game được tiến rành rềng, theo trình độ hiện giờ của Tiết Mặc, bước vào lĩnh vực game đúng là gặp phải khó khăn không nhỏ. Nhưng cũng đáng lắm, nhìn thái độ của Vạn Niên Xuân, bộ game này tuyệt đối là bom tấn, nhưng về phương diện lồng tiếng, ngoài cậu ra, tất cả đều là người nổi tiếng. Nhìn danh sách, Tiết Mặc cảm thấy áp lực quá nhiều.

Mong là sẽ được các tiền bối có thực lực, nhân khí chấp nhận, chỉ cần cố gắng hết sức mình, chắc là cũng không tới nỗi tệ! Đến khi lồng tiếng gần xong thì nhà chế tác Vạn Niên Xuân ở phía sau đài chính âm mới gạt đầu với Tiết Mặc, ra chiều tán thưởng. *Cuối cũnng xong rồi i!* Về tới nhà, Tiết Mặc mở email ra xem, thấy hai lần thử giọng đợt trước không được thông qua, cậu cảm thấy có chút mệt mỏi.

Gần đây sự nghiệp của Khang Vĩnh Nguyên có thể nói là khá thuận lợi, nhờ đề cử cho giải thưởng người mới, anh ta liên tiếp nhận được mấy nhân vật rất khá, trong đó còn có hai nhân vật là cố định. Về vấn đề cá nhân, cũng có tiến triển rất lớn. Có hào quang, tự nhiên sẽ được nhiều cô gái chú ý, bởi thế, Ninh Tâm cũng càng ngọt ngào với anh ta hơn, chủ yếu là muốn khẳng định quan hệ yêu đương của hai người.

Trong lúc làm việc bận rộn, thời gian đã trôi qua rất nhanh, mới đó, mùa hè đã tới.

Chịu cái nắng oi bức, nhưng vẫn như bình thường, đến chiều Tiết Mặc lại chạy tới công ty theo lịch trình. Mấy công việc trước đó đều nằm trong dự tính, chỉ là cuối tuần này...Buổi tuyên truyền game và họp mặt diễn viên lồng tiếng khiến cậu hưng phấn không thôi.

Ghi lại thời gian và địa điểm diễn tập, cậu hào hứng đi trở về nhà. Nào ngờ, lại đụng mặt Khang Vĩnh Nguyên đã lâu không gặp.

“Để xem là ai đây?” Khang Vĩnh Nguyên chủ động lên tiếng, “Đúng là trở thành người nổi tiếng rồi thì có khác, lâu rồi không gặp, thế nào, còn công việc phải làm sao?”

Mỉm cười, Tiết Mặc gạt đầu, “Cũng còn có cơm ăn!” Không định phí thời gian với đối phương, cậu chào hỏi một tiếng rồi xoay người định đi, nào ngờ lại bị đối phương ngăn cản.

“Cho dù có ôm đùi Nhâm Tuyết, tôi thấy cậu cũng không lấy được ưu đãi gì. Xem ra, là để người ta chơi chùa rồi chứ gì!” Giọng điệu châm chọc, Khang Vĩnh Nguyên hừ lạnh, *đừ ng t ưở ng l à c á p tr ê n d ẫ n c ậ u đ i tham gia l ễ trao gi ả i l à c ậ u c ó th ể m ộ t b ướ c l ê n tr ở i, ng ườ i tu ố i tr ẻ x inh đ ẹ p đ ầ u đ ầ u c ũ ng c ó, c ậ u ch ỉ l à đồ b ỏ m à th ô i.*

Biết Khang Vĩnh Nguyên còn khó chịu chuyện mình tới tham gia lễ trao giải, Tiết Mặc nói thẳng: “Tôi thật không thể hiểu nổi cái đầu anh có cấu tạo thể nào, đi tham dự một hoạt động với cấp trên thì coi như bán mình? Nếu anh thấy bất mãn khi công ty sắp xếp như vậy, thì mời anh đi thẳng tới bộ phận hành chính khiếu nại!” Nói xong, cậu đi thẳng một mạch, không thèm ngo tới đối phương.

“Được, cậu chờ đó, Tiết Mặc! Đã bán mà còn muốn lập đền thờ...” Nhìn người bỏ đi, Khang Vĩnh Nguyên cảm giận, tam tự kinh tuôn ra không ngừng.

Vốn là người mới duy nhất được Nhâm thị mời tới tham dự, Khang Vĩnh Nguyên thấy rục rở vô cùng, nào ngờ vào lúc anh ta đang dương dương tự đắc thì Tiết Mặc xuất hiện, còn dùng thân phận đại biểu đi cùng đại tổng tài tham dự hoạt động. Dĩ nhiên, Tiết Mặc càng được chú ý nhiều hơn Khang Vĩnh Nguyên. Anh ta vốn cho rằng mình là ngọn nến duy nhất trong bóng đêm, cuối cùng lại xuất hiện một cái bóng đèn, cho nên với tính tình táo bạo, kiến thức không cao, vội vàng muốn ra mặt giống mấy học sinh trung học như anh ta mà nói, Tiết Mặc tội không thể xá.

Cuối cùng, Tịch Hàm quát lên một tiếng, khôi phục lại sự yên tĩnh ở hành lang.

Buổi diễn tập sáng hôm đó, Tiết Mặc đi rất sớm, nào ngờ vừa mới vào phòng nghỉ, đã trông thấy Mạc Tri và Lộ Mỹ đang tình chàng ý thiếp, mớm điểm tâm cho nhau. Tốt nhất là nên ra ngoài thôi, quá lộ liễu rồi, nghỉ tới đó, cậu đã định vờ thành một người qua đường giáp vào nhầm phòng, chạy mất dép.

“Tiết Mặc!” Mạc Tri ngẩng đầu lên, trông thấy Tiết Mặc đã xoay người được một nửa, nhanh tay tóm lại.

Nở nụ cười cứng ngắt, xoay người qua, anh hai à, anh không thể coi tôi là người tàng hình, thả tôi đi sao? Không biết hai vị đang trong tình trạng nào, tôi đi vào có tiện hay không, “Đã lâu không gặp, ha ha!”

Mạc Tri lập tức phát huy sự nhiệt tình của diễn viên kịch nghệ, kéo Tiết Mặc lại đây, muốn cùng nhau dùng điểm tâm. Lộ Mỹ ở cạnh bên cũng mỉm cười, phụ họa: “Ăn nhiều chút đi, lát nữa phải làm việc cật lực lắm đấy!”

Lòng tốt khó chối từ, Tiết Mặc bị ép ăn mấy miếng, rồi bắt đầu trao đổi chương trình hoạt động với phía ban tổ chức.

Không bao lâu sau, ba người còn lại cũng đã tới đông đủ. Vừa thấy Thiệu Đông bước vào, Tiết Mặc lập tức chủ động chào hỏi ngay, “Dạo này sao rồi?”

Rõ ràng là tâm trạng của Thiệu Đông không tốt lắm, anh ra buồn rười rượi, nói: “Chu Minh muốn kết hôn!”

“Vậy thì kết hôn đi, ra nước ngoài cũng được mà!” Hai người ở chung lâu như vậy, bao nhiêu chông gai cũng đã vượt qua, muốn kết hôn cũng là chuyện rất bình thường.

“Kết con khi!” Thiệu Đông lập tức nổi điên, thút thít với Tiết Mặc, “Chú rể không phải là tôi oa oa oa!”

“Anh ta đá anh, quen người khác à?” Không thể nào, Tiết Mặc khó hiểu, có nhìn thế nào thì Chu Minh cũng đều chung tình với Thiệu Đông, thậm chí còn không từ thủ đoạn - lần trước là lạt mềm buộc chặt - sao nói bỏ là bỏ được.

“Cậu ta muốn lấy vợ, oa oa!” Thiệu Đông ôm mặt, lòng đau muốn chết, “Cậu ta muốn kết hôn với phụ nữ!”

L à c ô n à o m à v i đ a i d ữ v â y ? Nghe thế, Tiết Mặc kinh ngạc, không nói được gì. Biết đối phương là gay, mà còn cam tâm tình nguyện kết hôn, cậu thấy chỉ có trong mấy tiểu thuyết hạng ba cầu huyết mới có tình tiết kiểu này. Cô gái đó, nếu không phải thánh mẫu, thì chắc là hạng thiếu não rồi, “Đừng rầu rĩ nữa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đỡ Thiệu Đông ngồi xuống, Tiết Mặc cũng không muốn bị anh bạn tốt làm hỏng công việc.

“Không phải toàn bộ công việc ở khâu ”Vô Hạn Vũ Trụ” đều chuyển hết qua cho Tịch Hàm tiếp nhận hay sao?” Thiệu Đông khóc lóc, kể lể: “Sau mấy lần tiếp xúc về mặt công việc với cô ta, Chu Minh đã...đã bị dụ dỗ, oa oa!”

“Tịch Hàm?” Hô to một tiếng, Tiết Mặc quay đầu lại nhìn, là Mạc Tri.

Ng a c n h i ê n l ấ m à ? Cứ nghĩ sau khi nghe xong chỉ có mình là ngạc nhiên nhất, không ngờ còn có người kinh ngạc hơn cả mình. Tiết Mặc khó hiểu, nhìn Mạc Tri, thấy anh ta cầm điện thoại chạy ngay ra cửa, lại nhìn Lộ Mỹ, thấy bà chị vẫn trưng cái mặt mỉm cười nhìn mình.

Hai người nào đó sắp kết hôn...Trên một phương diện nào đó, đúng là đủ quái lạ! Nhớ lại tình cảnh Tịch Hàm ép mình làm việc, Tiết Mặc lại một lần nữa khẳng định, chuyện này nhất định có âm mưu, “Anh xác định chuyện này là thật?”

Thiệu Đông nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt khinh bỉ, hung tợn quát: “Ngay cả thiệp cưới cũng in xong cả rồi, cậu bảo có thật hay không?”

Không thể nào, chẳng lẽ Chu Minh đã quyết định chia tay thật rồi sao? Hay là mình nên gọi điện hỏi thử một chút? Tốt nhất là nên khẳng định lại vẫn hơn. Tiết Mặc nghĩ một hồi, quyết định bước ra ngoài, gọi điện cho Chu Minh.

Không bao lâu sau, cả cậu và Mạc Tri đều trầm mặc bước vào, nhìn Thiệu Đông đang đau khổ bằng ánh mắt thương hại, coi bộ là thật rồi, Thiếu Gia, cậu bảo trọng đi.

Tuy là tâm trạng của Thiệu Đông rất kém, nhưng công việc vẫn phải tiến hành như thường lệ. Đến ba giờ

chiều, tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, buổi họp mặt diễn viên lồng tiếng cũng bắt đầu sôi nổi.

Lần họp mặt kỳ này chủ yếu là một trong những chiêu bài tuyên truyền, mượn danh tiếng các diễn viên lồng tiếng, giới thiệu sơ lược về game. Như vậy, sẽ góp phần giúp công ty phát hành hốt bạc.

Theo tên các diễn viên lồng tiếng được mời lên đài, không khí bên dưới ngày càng tăng vọt. Tiết Mặc lo lắng, nhìn chằm chằm lối ra, khẩn trương tới đứng ngồi không yên. Không biết chút nữa khi ra ngoài, các khán giả sẽ có phản ứng gì đây? Cậu là người mới, tuy là người lồng tiếng chính cho game, nhưng lại kém hơn cả các vai phụ. Lỡ như lúc cậu lên đài, bị người ta làm lơ, như vậy, đúng là còn thảm hơn chữ thảm.

Trước lúc ra ngoài, thấy đối phương đi tới đi lui trước mặt mình, tâm trạng đang buồn bực của Thiệu Đông lại càng thêm kém, “Cậu không thể ngồi yên chút à? Lắc tới lắc lui làm quái gì chứ!”

“Còn nói tôi? Nếu không phải anh cứ lắc tới lắc lui, dây dưa không rõ với cô này cô nọ, sao Chu Minh lại đau khổ bỏ anh mà đi chứ!” Bị áp lực, Tiết Mặc nói thẳng ra cái nhìn của một người ngoài cuộc, cậu hoàn toàn không ngờ là những lời này sẽ mang tới hậu quả giông bão cỡ nào.

“Cậu...” Từ “cậu” được hô lên vô cùng khí thế, sau đó lại xìu xuống, nước mắt nước mũi nói: “Tôi cũng đã giải thích với cậu ta bao nhiêu lần rồi, cái đó là do nhu cầu công việc. Cậu cứ nghĩ mà xem, tôi là một diễn viên lồng tiếng thần tượng, không kết thân với dân thì sao được chứ?”

Ừ, *đúng lắm, kết thân với “dân” à? Lăn nà ý thì cho anh chết vì “dân”*. Tiết Mặc bắt đầu nghĩ, vỗ vỗ vai Thiệu Đông, “Dù có thế nào, thì anh vẫn phải làm cho tốt công việc trước mắt cái đã!” Bên ngoài, người dẫn chương trình đã bắt đầu nhắc tới Thiệu Đông, nhưng lúc này đương sự lại đang khóc lóc, kéo cũng không đi.

“Không được rồi, cậu ra trước đi!” Thật hiếm khi trợ lý công tác ló được cái khôn, y nắm tay Tiết Mặc, kéo ra ngoài.

“Không phải chứ, tôi à?” Tiết Mặc thấy khó tin, đầu như tê dại, dùng người mới để cứu vớt tình hình, sao công ty của mấy người trách nhiệm quá thế? “Không được đâu, lỡ như...” Kết quả, cậu còn chưa nói hết nửa câu sau, đã bị người ta đá ra ngoài.

Ngựa chết làm ngựa sống đi! Chuyện đã tới nước này, có muốn quay đầu lại cũng không được nữa. Thế là, Tiết Mặc nở nụ cười, ra về thoải mái chạy lên đài. Nghe khán giả đang hô hào ầm ĩ vừa thấy mình xuất hiện đã im bặt, thiếu chút nữa là cậu ghen chết.

Cả đám mắt to nhìn mắt nhỏ, sau đó nhìn chằm chằm người dẫn chương trình ba giây. Mạc Tri lấy lại tinh thần, cười to: “Thiệu Đông, sao cậu lại trọng sinh thành như vậy?”

“Theo một hiện giờ mà!” Tiết Mặc đáp. Trong lòng cậu thầm bội phục khả năng ứng biến của Mạc Tri, “Để theo kịp tốc độ như sao xẹt của các tiền bối, tôi chỉ có thể đi theo tuyến lưu hành thôi, có phải không? Các bạn!” Để nêu lên thân phận của mình, câu sau cùng, cậu đặc biệt dùng giọng lồng tiếng cho nhân vật

để nói.

32. Chương 32: Buổi Họp Mặt Điên Cuồng (nhị)

Cũng may là người xem rất nhiều cộng với bầu không khí sôi động, cho nên ai cũng lớn tiếng hô to. Cuối cùng, cũng không phải là im ắng quá! Tiết Mặc lập tức trưng nụ cười và khuôn mặt đáng yêu ra, ngại ngừng nhìn về phía người dẫn chương trình. Lúc này, người dẫn chương trình mới lấy lại tinh thần, vội vàng giới thiệu về cậu, tất cả cũng theo đó mà trở về với chương trình dự tính ban đầu.

Do gặp chút trục trặc bất ngờ, cuối cùng, Thiệu Đông đã trở thành vị khách quý bất ngờ. Lúc anh ta bước ra, bầu không khí lại bắt đầu lên tới cao trào.

Là một người mới, biểu hiện của Tiết Mặc cũng chỉ có hạn, nhưng do có ưu thế từ ngoại hình ưu tú, cậu cũng thuận lợi được các fans mê trai hết to. Sau khi kết thúc phần trò chuyện với diễn viên lồng tiếng, buổi họp mặt chính thức bước vào giai đoạn tuyên truyền, chơi trò chơi, cải trang thành nhân vật trong game.

Sáu người chia thành hai đội, mỗi đội cử một người ra làm người mẫu, hai người còn lại phụ trách việc ăn mặc đồng đội của mình. Sau khi trang điểm xong, thì tới họp với người mẫu bên này chơi trò nhảy dây.

Kh ô ng bi ế t ph ả i l à nh â n t à i c ã n à o m ớ i c ó th ể ngh ã ra đượ c tr ò ch ơ i kì ể u n à y! Tiết Mặc nhìn mấy trợ lý đẩy đồng quần áo tới, lòng bắt đầu sợ hãi. Bốc thăm xong, Tiết Mặc, Mạc Tri và diễn viên lồng tiếng nhân khí Hải Đồng cùng một đội; Lộ Mỹ, Thiệu Đông và một tiền bối khác một đội.

Ba người nhìn nhau, một giây sau, Tiết Mặc đã bị hai người nọ chú ý. Mạc Tri sờ cằm, chặc lưỡi, thở dài: “Nhất định là một cô gái thượng hạng!”

Hải Đồng ít nói, y là một tiền bối nổi danh về thực lực. Y lấy một bộ quần áo, ướm ướm cho Tiết Mặc, lắc đầu, lại lấy bộ khác.

Tiết Mặc không kìm lòng được, hai tay che ngực, lùi về sau, cười khan một tiếng: “Ờ...Để công bằng...Hay là chúng ta nên thống nhất ý kiến đi nha!”

“Hai thắng một!” Hai người nọ đồng thời giơ tay biểu quyết, giữ nguyên ý kiến ban đầu.

R ú t th ấ m! L à r ú t th ấ m nha, kh ô ng ph ả i bi ể u quy ể t! N ề, m ấ y ng ườ i c ó l à m kh ô ng v ậ y! Tiết Mặc không nói gì, cắn môi, nhấp nháy đôi mắt to đáng thương.

Hải Đồng là một người chuyên nghiệp, y siêng năng chọn quần áo, còn không ngại phiền ướm thử từng bộ một cho Tiết Mặc. Tiết Mặc u oán nhìn mấy bộ quần áo, trong đầu đang suy tính xem nên làm thế nào mới tránh khỏi kiếp nạn này.

“Chọn bộ này đi, nhất định là rất đẹp!” Hai người loay hoay nửa ngày, cuối cùng nhét bộ quần áo tuyệt diệu nhất vào trong tay cậu.

Giật giật khoe miệng, người mới đảm nhận vị trí người mẫu nào đó run rẩy giơ lên xem, chỉ vào, lắp bắp: “Thứ này...Tôi có nhìn thế nào...cũng đều là vậy nha?”

“Sai!” Hai vị tiếng bối đồng thời phản bác, “Chính xác mà nói, đây là trang phục phổ biến trong game - sườn xám Trung Quốc!”

Phốc, Tiết Mặc thổ huyết, thật là kinh khủng! Còn cho người ta sống nữa không vậy? Có thể bình thường chút không? Chẳng lẽ ở đây toàn một đám biến thái, không có ai bình thường hết sao? Oa oa, kháng nghị, quyết kháng nghị, cậu sẽ tự sát, sau đó xuyên tới cổ đại làm một đại hiệp kiêu ngạo.

Ôm quần áo, mặt khó xử, Tiết Mặc nắm chặt tấm rèm trước phòng thay đồ, cầu khẩn: “Đổi bộ khác được không vậy?”

Hải Đồng là một người lương thiện, y thấy tội nghiệp cho cậu, cảm thán: “Đúng là hơi khó cho cậu rồi!” Nói xong, y lại chui đầu vào đóng quần áo, dưới ánh mắt mong chờ của Tiết Mặc, y đưa qua cho cậu một đôi vớ, “Chân có sẹo, lông lá này kia thì che lại đi!”

T ô i X! Tiết Mặc trừng mắt, nhìn bọn họ bằng ánh mắt khinh bỉ, lòng phẫn hận vô cùng. *Bu ồ i h ọ p m ặt t ch ó ch ế t, ch ờ sau n à y ô ng n ổi i ti ế ng, ô ng s ẽ đò i l ạ i l ấ p đò i!*

Dẫn vật nửa ngày, cuối cùng cũng mặc xong quần áo. Để hình ảnh chân thật thêm chút, Mạc Tri cười lạnh, nhét hai cục giấy vệ sinh vào trước ngực Tiết Mặc, lại ép cậu phải đội tóc giả vào. Người dẫn chương trình đứng trên đài hô to, tuyên bố hết giờ, mời người mẫu bước ra trình diện.

Nói xong, phía dưới khán đài hét um, thiếu chút nữa đã làm sập cả hội trường.

“Đẹp trai quá!”

“Oa ha ha! Thiếu gia vạn tuế!”

“Thiệu Đông, Thiệu Đông, giọng anh là nhất!”

Trước sự hâm mộ cuồng nhiệt của các fans, Thiệu Đông mặc bộ trang phục màu đen sang trọng kết hợp với vòng cổ, trang sức, khiến những ưu điểm trên người anh ta phát huy vô cùng hoàn mỹ.

Quơ quơ chiếc mũ trong tay mình, tổ của Thiệu Đông bắt đầu khiêu khích, nhìn tổ bên kia. Lúc này, Mạc Tri đứng ngoài phòng thay đồ, dùng vũ lực bức ép người ở bên trong bước ra. *T ì n h h u ố n g n à y l à t h ế n à o ? D ườ n g n h ư t r o n g c h ươ n g t r ì n h k h ô n g c ó c á n h n à y n h a.*

Hải Đồng là một người thích góp vui, y thấy một mình Mạc Tri làm không xuể, y lập tức xoắn tay áo, bước tới, kéo rèm vải ra. Do bất ngờ, không kịp phòng bị, Tiết Mặc đã hiện diện ngay trước mắt mọi người.

Cậu cúi đầu, mặt mày đỏ bừng, mắt tự nhiên đi tới cạnh Thiệu Đông, bầu không khí bắt đầu trở nên quỷ dị.

“Oa a a a! Đáng yêu quá!”

“Trời ạ, đây thật là nam sao?”

“Sao có thể như vậy? Kinh người thật!”

Ngoài khán giả, mấy người ở trên đài cũng trợn mắt há mồm. Lộ Mỹ trừng to mắt, còn đặc biệt chạy tới trước mặt Tiết Mặc, vỗ vỗ ngực cậu: “Thuần đàn ông?”

“Có cần tôi đưa nửa người dưới cho chị kiểm tra luôn không?” Dù sao thì sự thể cũng đã rồi, Tiết Mặc cũng cam chịu, đâm lao thì phải theo lao, cậu đành phải dùng tới chiêu thức cuối cùng.

Làm thế nào mới có thể thắng được đám biến thái? Đó chính là càng phải biến thái hơn cả biến thái! Sau khi nghĩ nát óc, cuối cùng Tiết Mặc cũng lĩnh ngộ được chân lý này, có thể nói là đã đạt tới cảnh giới tu thành chính quả!

Nếu đã thay quần áo xong rồi, thì tiết mục kế tiếp chính là nhảy dây. Đồng đội quơ dây, người mẫu nhảy, xem ai nhảy được nhiều nhất. Thiệu Đông nhướn mày, ý bảo đối phương nhảy trước. *C h â c c h â c, T i ế t M ặ c ấ n m ặ c n h ư t h ế đ ú n g l à r á t t h í c h h ợ p, d ụ d ễ đượ c c á đ á m s ó i!*

Tiết Mặc túm chặt váy, ngán quá? Ai thiết kế vậy, còn định dùng bộ này làm đồ võ thuật để dụ dỗ cả đám trạch nam à? Bất kể trong lòng có khinh bỉ thế nào, cậu vẫn đứng giữa dây thừng.

“Một, hai, ba!” Hải Đồng và Mạc Tri cùng quơ dây, Tiết Mặc miễn cưỡng nhảy lên một cái, ngã sấp xuống.

Hai cục giấy vệ sinh lót trước ngực cậu không nằm yên được nữa, theo phía dưới váy, rớt ra ngoài.

“Ha ha ha ha ha!” Toàn trường cười ngất ngư, đến cả người dẫn chương trình cũng ôm bụng, ngã ngồi trên đất.

“Không được rồi, cười chết mất!” Mạc Tri liên tục xua tay, “Lần này không tính, có được không?” Gì chứ, chỉ nhảy được có một cái đúng là quá thể rồi! Thế là anh quay qua nói với người dẫn chương trình, “Cho thêm cơ hội nữa đi!”

“Không được, mấy người muốn làm lại là làm dễ vậy sao?” Lộ Mỹ là người đầu tiên không đồng ý, cô hô to trước khi người dẫn chương trình lên tiếng.

Người dẫn chương trình suy nghĩ ba giây, cuối cùng quăng chuyện dễ dắc tội người khác này lên đầu Lộ Mỹ, “Thế này đi, nếu thuyết phục được đại biểu của đối phương, thì có thể làm lại một lần!”

Mạc Tri lập tức nháy mắt ra hiệu với bà xã Lộ Mỹ, Lộ Mỹ hiểu ngay, lên tiếng: “Bọn này cũng không muốn làm khó, vậy đi, mấy anh cử một người ra, hôn Thiệu Đông một cái đi!”

Lời vừa nói ra, Tiết Mặc lại bị nhìn chằm chằm. Lần này, ánh mắt của mọi người rất thống nhất, bất kể là về phe nào.

“Ha ha, các vị tiền bối, tôi có thể đổi người không vậy?” Tiết Mặc thấy lòng mình lạnh hẳn, cho dù có chơi, cũng đừng hung tàn tới vậy chứ, “Thiếu gia, anh thấy thế nào?” Với quan hệ giữa cậu và Thiệu Đông, Tiết Mặc có nghĩ thế nào cũng thấy là đối phương sẽ tha cho mình một mạng. Chỉ cần anh ta nói thôi đi, thế là mọi chuyện sẽ được giải quyết trong êm đẹp.

“Tôi thì không thành vấn đề!” Thiệu Đông cười tới vô cùng mê người, rồi đi đến trước mặt Tiết Mặc.

“Anh đi chết đi!” Tiết Mặc đưa lưng về phía khán giả, quát khê.

Không màng tới uy hiếp của ai đó, Thiệu Đông đưa tay kéo Tiết Mặc vào lòng, “Tới đây đi!” Dù sao thì Chu Minh cũng sắp kết hôn với người phụ nữ đó rồi, anh đã sớm tuyệt vọng, vậy thừa cơ hội này kéo thêm một người chết chung cho có bạn.

Cũng hết cách rồi, Tiết Mặc đau khổ nhắm mắt lại, hít hít cái mũi, cau mày, hôn khê lên mặt đối phương một cái. Dưới đài, tiếng hò hét lại vang lên, các cô gái vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Lúc này, Lộ Mỹ tay cầm di động, miệng cười tươi như hoa, vừa rồi cô đã nhanh tay, chụp được một bức hình. Ha ha, tuyệt thật, cô quyết định lập tức gửi ngay tới một diễn đàn nổi tiếng nào đó để lấy điểm.

Cứ như vậy, sau khi bị ép buộc hi sinh nhan sắc, Tiết Mặc đã đổi được cơ hội nhảy thêm một lần. Rõ ràng là lần thứ hai phát huy tốt hơn lần trước rất nhiều, sau hai mươi ba cái, cuối cùng thì cậu cũng qua khỏi trò chơi quái ác.

Thấy buổi họp mặt sắp kết thúc, người dẫn chương trình bắt đầu mời các ca sĩ đã ký hợp đồng trước đó ra biểu diễn, toàn trường lại tiếp tục hào hứng không thôi. Tiết Mặc ngồi phía sau đài nghỉ ngơi, tán gẫu qua lại thì nhà chế tác Vạn Niên Xuân đã dẫn theo người nào đó tới.

“Xem ra hôm nay chơi vui vẻ lắm!” Một giọng nói ôn hòa truyền tới, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, hầu như tất cả đều theo phản xạ bật dậy, đứng thẳng, là Nhâm Tuyết.

“Cũng không tệ lắm, ha ha!” Hải Đồng là người đầu tiên lên tiếng, trong đám y là già nhất, nhưng khi đối mặt với Nhâm Tuyết, còn phải luống cuống nữa là. Thảm nhất là Tiết Mặc, cậu vừa mới thả lỏng tinh thần được một chút, còn chưa kịp thở dốc, lại tiếp tục căng thẳng nữa.

“Vậy thì tốt rồi, xem ra kế hoạch của tôi rất thành công, phải không? Tiết Mặc!” Nhâm Tuyết nhìn chăm chăm ai đó đang cố chui vào trong góc, cười nhạt.

“Đúng...” *C á i đ â u a n h á!* Tiết Mặc thầm khinh bỉ trong lòng. Hèn gì, quả nhiên người hoạch định ra trò động kinh như vậy không phải là người bình thường, Nhâm Tuyết, anh là đồ chết tiệt.

Liếc mắt một cái đã nhìn ra được là Tiết Mặc khẩu thị tâm phi, Nhâm Tuyết chớp chớp mắt mấy cái, quăng xấp tài liệu trợ lý đưa tới cho Tiết Mặc, căn dặn: “Lát nữa tới màn chót, cậu và Thiệu Đông lên sân khấu!”

Tiết Mặc ngậy ra, nhìn vào xấp tài liệu, là nhạc nền của game. Việc này quá đột ngột, cậu lại chưa có kinh nghiệm biểu diễn trên sân khấu, hướng hồ cả nhạc nền cậu cũng chưa từng nghe qua lần nào, giờ có học, cũng không kịp thời gian.

“Đại tổng tài, chuyện này có phải là quá mạo hiểm hay không?” Vạn Niên Xuân lau mồ hôi, ở cạnh bên khuyên nhủ. Chuyện gì cũng phải có giới hạn thôi chứ, hoạt động cũng sắp kết thúc thuận lợi rồi, giờ mà có sơ sót gì, thì ông chịu trách nhiệm cũng quá oan uổng.

Liếc bảo trợ lý đưa mp3 cho Tiết Mặc, Nhâm Tuyết cười nói: “Sợ gì chứ, bảo với người dẫn chương trình, thêm ca khúc kéo dài thời gian ra là được!” Xong, anh ta lại đi tới cạnh Tiết Mặc, nhìn vào đôi mắt sợ hãi của đối phương, néo néo mặt cậu, cúi đầu, nói khẽ: “Làm không tốt, tôi sẽ ném cậu vào câu lạc bộ gay thực tập!”

G i ớ n...G i ớ n g ì c h ú? Tiết Mặc nuốt nuốt nước bọt, nghi hoặc, nhìn về phía Nhâm Tuyết, phát hiện anh ta đang rất nghiêm túc, “Thật...sao?”

Gật đầu, xem như trả lời câu hỏi của Tiết Mặc, Nhâm Tuyết vỗ vỗ vai cậu, vẻ mặt hào hứng bắt chuyện với mọi người rồi đi.

Có áp lực, có cả động lực, dưới áp lực khủng bố, Tiết Mặc phát huy trí nhớ và khả năng học tập kinh người. Trước lúc lên đài, dù chỉ nghe ca khúc một lần, nhưng cậu cũng đã nhớ kỹ.

Những người ở xung quanh đều thương hại, lảng lảng cổ vũ cho Tiết Mặc. Tội nghiệp cho đứa nhỏ này, làm thế nào mà để đắc tội Nhâm Tuyết vậy? Aizz, xem ra đây mới chỉ là ngày đầu tiên bị xử thôi, những ngày tháng sau này còn dài lắm.

33. Chương 33: Tình Cờ Hay Là Ghen?

Trước lúc lên sân khấu, Thiệu Đông vẫn thể hiện hết tình nghĩa bạn bè, anh cầm lấy cánh tay đang run lên của Tiết Mặc, an ủi: “Nhất định là không sao đâu, nếu như nửa đường quên từ thì cậu cứ hát nhép, nói tóm lại là cứ thả lỏng tâm trạng đi!”

Cẩn rằng, cậu gật đầu, dù sao thì cũng quyết liều mạng rồi! Tiết Mặc thở sâu một hơi, hai người cùng bước lên sân khấu, âm nhạc vang lên.

“Nè, đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ hưng phấn đấy!” Nhâm Tuyết ngồi vào xe, bị ai đó liếc cho một quả hung ác.

“Tên hư hỏng, anh đừng làm quá đáng!” Nhâm Lãm nhú mày, nghiêng rằng.

“Anh là đang thúc đẩy tiến trình, yên tâm đi. Nếu hôm nay tinh thần của cậu ta bị tàn phá mãnh liệt, vậy cũng vừa lúc cho chú một cơ hội danh chính ngôn thuận ra mặt an ủi nha!” Nhâm Tuyết thật thân mật quảng cho em mình cái hôn gió, “Phải rồi, sao chú lại ở đây?”

“Tình cờ đi ngang!” Nhâm Lãm bỏ lại một câu, đẩy cửa xuống xe.

Nâng cằm, hai mắt Nhâm Tuyết sáng rực, cười gian: “Tối nay, có lẽ là có thể quan sát trực tiếp hiện trường GV rồi!”

Tiết Mặc ngồi ngơ ra ở phía sau đài, cậu hoàn toàn không ngờ là mình có thể hát được, hơn nữa còn là hát ca khúc chỉ nghe qua một lần. Trời ạ, cậu kéo tóc, lúc đó cậu cứ hát đại, thậm chí là xuống sân khấu thế nào cậu cũng không nhớ rõ, chắc là không có hát sai chứ? Nghĩ tới đó, đột nhiên cậu túm lấy Thiệu Đông đang uống nước kể bên, hỏi: “Không...Không làm hỏng hết chứ?”

Bị hỏi bất ngờ, Thiệu Đông cũng ngớ ra một hồi, mới giật tay mình lại, cười nói: “Sao vậy? Ngu luôn rồi à? Phản ứng của khán giả cũng không tệ, coi cậu khẩn trương kìa, có gì đâu chứ!”

“Cũng còn may...” Tiết Mặc ôm trán, cảm thán.

Sau bao phong ba bão táp, cuối cùng buổi hoạt động cũng kết thúc thuận lợi. Vạn Niên Xuân cắn khăn, vỗ tay, rưng rưng nước mắt thế không bao giờ hợp tác với tên điên Nhâm Tuyết ấy nữa, y dễ lên máu, cao huyết áp lại tăng đường huyết, thật sự không thể chịu nổi đâu.

Làm xong công việc, căn bệnh mang tên Chu Minh của Thiệu Đông lại tái phát, anh ta ngồi xổm góc tường, cúi đầu vẽ vòng tròn, hốc mắt hồng hồng, khiến ai thấy cũng phải tan nát cõi lòng. Mạc Tri thấy vậy, vội vàng kéo Lộ Mỹ đi ngay, cả tâm trạng ăn liên hoan cũng chẳng có.

Tiết Mặc cũng thế, cậu từ chối bữa tiệc, giờ cậu chỉ muốn tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi cho khỏe, bị người ta tra tấn cả buổi trời, cậu phải điều chỉnh tâm trạng lại thôi. Nếu không, sớm muộn gì cũng có một ngày, cậu sẽ hoàn toàn điên mất.

Lời cái kẻ nước mắt lưng tròng - Thiệu Đông ra ngoài, Tiết Mặc bắt đầu tính toán, nể tình mình hết lòng an ủi anh ta, chắc là Thiếu Gia sẽ không để mình tự chen xen diện ngầm về nhà đâu, ha ha, đưa một đoạn cũng là nên cơ mà.

Hai người kẻ vai sát cánh, tập tễnh đi về phía bãi đỗ xe. Tức thì, một chiếc xe màu đen có rèm che đã chạy tới trước mặt bọn họ, kính xe hạ xuống, Nhâm Lãm lạnh lùng thốt ra hai chữ: “Lên xe!”

Thiệu Đông ngây ra nhìn Nhâm Lãm, sau đó lại nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh, sau mấy giây tự hỏi, anh lại nhìn chằm chằm Nhâm Lãm, tò mò hỏi: “Nhâm tổng giám, anh tới đây chi vậy?”

Bị Thiệu Đông nhìn, Tiết Mặc mắt tự nhiên, cười gượng hai tiếng, mới mở miệng nói trước Nhâm Lãm, “Chắc là đi đâu đó sẵn ghé đây chứ gì!”

Nhâm Lãm đẩy cửa ra, ý bảo Tiết Mặc bớt nói nhảm đi. Rầm một tiếng, cửa xe đóng lại, Thiệu Đông mới nhú mày, nói: “Tôi thấy là tới bắt ghen thì có!”

Vừa mới ngồi vào xe, Tiết Mặc đã bị ai đó kéo vào lòng chiếm tiện nghi, quần quýt không rời. Lúc này, trong đầu cậu bỗng nổi lên một suy nghĩ, chẳng lẽ Đại Đế tính đêm nay khai trai?

“Ngay cả lúc hôn môi cũng không tập trung, đầu óc em đang suy nghĩ linh tinh gì vậy?” Nhâm Lãm bắt măn, cắn môi Tiết Mặc một cái, ai oán.

“Tôi...Tôi đang nghĩ, đêm nay nên qua như thế nào!” Tiết Mặc khai thật, Đại Đế trông đờ đờ sát khí, khiếp quá, lỗ như chọc giận anh ta, anh ta nổi điên lên, thì chẳng khác gì súng đại bác, độ hung tàn tuyệt không thua kém vũ khí sinh hóa của Nhâm Tuyệt.

“Em hẳn là nên lo đêm nay nên làm thế nào đi!” Nhâm Lãm nâng cằm Tiết Mặc lên, lại lần nữa cắn mạnh lên môi cậu, “Mặc nữ trang, còn hôn người khác, xem ra mị lực của tôi còn chưa đủ phải không?” Hôn dần từ khóe môi xuống, Nhâm Lãm để lại mấy dấu hồng hồng trên chiếc cổ trắng nõn, khiến Tiết Mặc đau tới giật giật khóe miệng.

“Anh là...đang ghen?” Không chịu nổi hành vi hung tàn của đối phương, Tiết Mặc lùi về sau, nào ngờ lại bị Nhâm Lãm đè xuống chỗ ngồi.

Không ngó ngang tới câu hỏi của ai đó, Nhâm Lãm vội vàng cởi cúc áo Tiết Mặc ra, tiếp tục chà đạp lãnh địa vừa mới khai phá.

Được rồi, cứ tùy ý anh ta đi! Tiết Mặc thầm cười trộm trong lòng, cậu vui mừng, nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể mệt mỏi, trưng ra tư thế “mặc quân chà đạp”. Cậu tìm một góc độ thoải mái, hào phóng để đối phương muốn làm gì làm, dù sao thì với cá tính của Nhâm Lãm, tuyệt sẽ không ăn cậu trên xe đâu.

“Không nói, không nhìn, không có nghĩa là tôi không để ý!” Có lẽ là trừng phạt đủ rồi, Nhâm Lãm mới kê sát vào tai Tiết Mặc, nói khẽ.

Tiết Mặc nhắm mắt, cong khóe môi lên, gật đầu. Cậu đưa tay ôm lấy y, khẽ vuốt ve phía sau lưng, “Hôn anh vẫn thích hơn!”

“Nhất định rồi, làm tình nhân của tôi, trong mắt chỉ có thể có lẫn nhau!” Nhâm Lãm ngồi dậy, cài lại cúc áo cho Tiết Mặc, có đôi lúc cần phải biết khắc chế.

Nhâm Lãm là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, bất kể là công việc hay là tình cảm đều dốc hết lòng, không chấp nhận chút tì vết nào. Kiểu tình cảm cực đoan như vậy, khiến y có dự vọng độc chiếm tình nhân quá mức, nhưng riêng trường hợp đóng cửa xe diễn trò xuân cung đồ sống với người tình, y làm không được.

Bị Đại Đế ôm từ ngoài xe vào phòng ngủ, Tiết Mặc hạnh phúc, ôm cổ người tình, lòng cảm khái: *Lực của Đại Đế đúng là không ngờ, coi bộ hi vọng ngày nay của anh ta là vô ích rồi.*

“Nên ăn cơm trước hay là tắm trước?” Nhâm Lãm cẩn thận đặt người lên giường, thuận thế đè lên, tiếp tục công cuộc cởi cúc áo.

“Ăn cơm!” Tiết Mặc ôm y, nhìn thẳng vào hai mắt đối phương, nói khẽ.

“Cũng được!” Nhâm Lãm đáp, rồi miễn cưỡng kéo Tiết Mặc ngồi dậy, “Phải ăn no mới có sức làm!”

Rốt cuộc thì anh muốn là muốn gì? Tiết Mặc đen đầu, lặng lẽ tính toán giá trị thể lực của Đại Đế. Quan trọng là cậu chưa từng làm nha, cho nên vốn không thể nào ước tính số lượng thể lực hao phí cho mỗi lần, oa oa, mong là qua đêm nay, cậu còn có thể xuống giường được.

Đi vào nhà ăn, lúc này Nhâm Tuyết đang ngồi đoan trang bên cửa sổ ăn khuya. Tiết Mặc theo bản năng nép ra phía sau Nhâm Lãm, nào ngờ có một cục bóng trắng tinh ở phía sau hai người vọt ra, lao thẳng vào lòng Nhâm Tuyết.

Đó là gì? Tiết Mặc cả kinh. Nhâm Lãm đưa tay ôm eo cậu, kéo cậu vào lòng, hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Có thể trở về phòng ăn không?” Tiết Mặc nhìn vẻ mặt hào hứng của Nhâm Tuyết, ở trước mặt Yêu Đế,

ăn gì cũng không thấy ngon!

“Đừng ngại tôi nha, Mặc Mặc!” Nhâm Tuyết vừa uống trà, vừa vuốt ve sinh vật trong lòng mình, dịu dàng nói: “Ăn cơm là chuyện chính, không thể lơ là được!”

C ó ý g ì? Tiết Mặc quay đầu lại nhìn Nhâm Lãm, chờ y giải thích. Nhâm Lãm ôm người tình tới trước mặt Nhâm Tuyết, kéo ghế ra bảo Tiết Mặc ngồi xuống, mới nói: “Gia quý Nhâm gia, lúc ăn cơm và luyện tập thân thể không được ồn ào!”

Gật đầu, Tiết Mặc vừa đón thực đơn do người hầu đưa tới, vừa nghĩ, gia quý nhà Đại Đế đúng là không ít. Nói cách khác, lúc đang dùng cơm thì Nhâm Tuyết tuyệt đối sẽ không giở trò gì, thế là cậu an tâm gọi mấy món, rồi trả bảng thực đơn lại cho người hầu.

Thức ăn được mang lên đầy đủ, người hầu cũng đi tới mang khăn ăn vào cho hai người, rồi đứng chờ một bên. Giờ Tiết Mặc thật sự rất đói bụng, cậu bận rộn cả ngày, bữa trưa cũng chỉ tùy tiện ăn một chút, vừa nhìn thấy mấy món ngon có đủ sắc hương vị trước mặt mình, cậu cũng không lo nghĩ gì nữa, bắt đầu ăn quyết liệt.

Thấy cậu ăn như quỷ chết đói đầu thai, Nhâm Lãm gấp thức ăn cho cậu, còn y thì ăn không nhiều lắm. Trong lúc hai người đang ngọt ngào dùng cơm thì vật thể không rõ nọ đã chui vào lòng Tiết Mặc, khiến cậu hoảng tới nỗi “Á” lên một tiếng, nhảy ra ngoài.

“Cái gì vậy?” Kinh sợ nhìn cục bông màu trắng bị mình quăng xuống đất, Tiết Mặc vội vàng hỏi.

Cục bông trắng ấy kéo lê chiếc đuôi to của mình, nhìn người thanh niên đang hoảng sợ, chớp chớp đôi mắt to, diễn cảm rất ư là vô tội.

Chó? Không giống lắm, Samoyed cũng không phải thể này, “Sói?” Tiết Mặc hoảng sợ, nhảy tới bên cạnh Nhâm Lãm, chỉ vào sinh vật lông xù, hô to.

“Ai da, đúng là không có hiểu biết!” Nhâm Tuyết đi tới, xách tiểu tử nọ lên, ôm ra khỏi nhà ăn.

“Là tuyết hồ!” Nhâm Lãm trấn an Tiết Mặc, rồi kéo cậu ngồi xuống dùng cơm, giải thích: “Là sủng vật của anh ba!”

Nu ô i h ô ly l à m s ử ng v ậ t? Tiết Mặc hít hít cái mũi, ừm, cũng đúng lắm, rất xứng với Nhâm Tuyết, một lớn một nhỏ.

Ăn cơm xong, dĩ nhiên là phải làm chuyện nên làm. Tiết Mặc mở cửa phòng tắm trong phòng Đại Đế ra, sững sốt. Kinh thật, sau vụ lần trước, Nhâm Lãm lại đổi một chiếc bồn to hơn, có phải là đã tính toán trước rồi? Hay là để đề phòng vạn nhất?

“Thế nào? Không hài lòng sao?” Thấy Tiết Mặc còn đứng ngoài cửa chưa chịu bước vào, Đại Đế từ phía sau ôm lấy người tình, hỏi.

“Không có, anh suy nghĩ nhiều rồi, ha ha!” Tiết Mặc kéo cánh tay đang giữ chặt bên hông mình ra, sải bước đi tới bồn tắm, mở vòi phun, để nước xối ướt cơ thể mình rồi bắt đầu giở trò trước mặt Nhâm Lãm, từ từ cởi từng món một.

Thật là mê người, Nhâm Lãm khoanh tay, thưởng thức hiện trường thoát y trong bồn tắm. Nước theo tóc Tiết Mặc chảy xuống, sương mù lượn lờ, khiến bầu không khí xung quanh hai người như ẩn như hiện. Kéo chiếc quần dài ướt đầm ra, tùy ý quăng sang bên, Tiết Mặc xoay người lấy sữa tắm, tạo thành một đồng bọt, rồi xoa nhẹ lên chiếc áo sơ mi. Được một hồi, cậu bắt đầu cởi áo ra, quăng về phía Nhâm Lãm, chỉ còn sót lại chiếc quần lót màu đen gợi cảm. Cậu tắt vòi phun, câu ngón tay với người đang thưởng thức mình.

Đại Đế nhú mào, đi tới trước mặt Tiết Mặc, chờ biểu hiện tiếp theo của cậu.

Để xem anh có ở vị trí được bao lâu? Tiết Mặc cong khoe môi lên, ôm vai Nhâm Lãm, vừa sờ lưng vừa cắn cắn cúc áo y. Dùng răng cắn cúc áo là một chuyện không mấy thực tế, nhưng giữa tình nhân với nhau, chút thủ đoạn khiêu khích này lại rất có tác dụng, huống chi lúc này, nếu Nhâm Lãm còn có thể kiềm chế được, thì không phải là đàn ông rồi.

Nắm lấy hai tay người tình, hơi kéo ra một chút, ngay sau đó, Đại Đế không chút do dự, cúi đầu, điên cuồng cắn cắn môi Tiết Mặc. Xong, y thỏa mãn liếm liếm khoe môi, cắn cúc áo mình ra, rồi cởi tới chiếc quần lót của cậu, đè vào bồn tắm.

Nước ấm vừa đủ độ, mực nước cũng vừa, hai người ôm nhau hôn cuồng nhiệt. Đại Đế ra tay chiếm thế thượng phong, Tiết Mặc cũng không cam chịu bị đẩy lùi, trong lúc đang hôn, cậu thừa dịp, ngồi lên người Nhâm Lãm, bắt đầu cọ cọ chân, lắc lắc mông.

“Muốn ở đây sao?” Nhâm Lãm đưa tay giữ lại cái eo đang đang đưa của Tiết Mặc, giọng khàn khàn, hơi thở ồ ồ chứng minh giờ phút này y không còn bình tĩnh nữa.

Cúi người, Tiết Mặc nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy dục hỏa của người tình, vươn đầu lưỡi phấn hồng ra, nói khẽ, “Lần đầu tiên, nên thoải mái một chút...”

Nửa câu sau bị Nhâm Lãm cướp mất, y ôm cậu đi thẳng tới nơi được bày biện chủ yếu trong phòng ngủ - chiếc giường.

34. Chương 34: Giang Hồ Cứu Cấp

Sau một phen chấn động kịch liệt, dục hỏa không thể khống chế được đã tràn ra ngoài, tạo nên những tiếng động khiến người ta phải đỏ mặt. Ngay khi hai người đang quần quýt nào đó sắp đi vào giai đoạn quan

trọng, thì Đại Đế đột nhiên nhả miếng mồi ngon sắp nuốt vào bụng ra, cổ kiềm chế, xuống giường tắt đèn.

“Đừng...ngừng, tắt đèn...làm gì? Nhìn không...rõ!” Tiết Mặc híp mắt, bất mãn nói. Cậu nhớ thương Nhâm Lãm đâu phải là chuyện ngày một ngày hai, nhìn thấy vòng eo hoàn mỹ vượt khỏi tay mình, hiện tại, cậu cảm thấy mất mát cực kỳ.

Nhâm Lãm tắt đèn xong, xoay người đè Tiết Mặc, tiếp tục công việc còn dang dở, nói: “Tôi cũng không muốn để người ta nhìn ngó, huống chi em trông ngon lành thế này, lỡ khiến mấy tên cầm thú chú ý thì tính sao đây?”

“Nhưng tôi muốn nhìn thấy anh...” Tiết Mặc uể oải, chỉ dựa vào xúc cảm thôi căn bản là không đủ, cậu muốn thu hết toàn bộ diễn cảm của người tình, nhớ kỹ trong đầu. Dù không thể bảo đảm là tồn tại mãi mãi, nhưng ít nhất cậu cũng biết là mình từng có được, “Tắt đèn làm gì cơ chứ, không thích tối om thế này đâu!”

“Cũng hết cách rồi,” Trong bóng đêm, Đại Đế ôm người tình, vừa sờ, vừa đẩy mạnh một cái, “Tuy rằng câu chuyện của chúng ta xảy ra hết sức bình thường, nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, tôi thấy, không tắt đèn, thì khó có thể thông qua, câu chuyện sẽ không tiến triển được nữa, em cũng không muốn tình cảm của chúng ta chết non ở đây chứ?”

“Ừm! Nhẹ chút!” Kêu lên một tiếng đau đớn, Tiết Mặc nhỏ giọng kháng nghị, đau quá nha!

“Thả lỏng tí, sẽ quen ngay thôi!” Từ lúc người nọ bỏ đi, đã hơn một năm nay Nhâm Lãm không được hưởng cái cảm giác đó, dĩ nhiên là sẽ không dễ thu quân, hưởng hờ Tiết Mặc lại “dụ” tới nỗi khiến người ta muốn ngừng mà ngừng không được. Là một người có kỹ thuật rất tốt, Đại Đế đã chuẩn bị sẵn sàng cho công đoạn quyết chiến.

Lắc lư nghiêng ngả gần cả đêm, giường và Tiết Mặc đều cảm nhận được thế nào là phương thức dã thú. Vòng eo của Nhâm Lãm rất đẹp và một khi dùng sức mạnh chứng minh thực lực của nó, lại càng khiến cho người ta phải mất hồn.

Aizz, ng ườ i ch ọ i ng ườ i th ì m ấ t m ạ ng, h à ng ch ọ i h à ng th ì n á t nha! Tiết Mặc trợn mắt, xoa xoa cái eo như nhũn ra, cảm khái. Cùng là eo, cậu nhìn Đại Đế rồi lại nhìn chính mình, sao lại chênh lệch nhiều vậy chứ?

Híp mắt, thấy tình nhân đang xoa eo, Nhâm Lãm đưa tay ôm lấy, kéo vào lòng, hôn khê lên trán một cái, nói: “Em thiếu vận động nghiêm trọng, nên sau này, mỗi buổi sáng dậy sớm chạy bộ đi!” Vừa nhớ tới biểu hiện của Tiết Mặc tối qua, Đại Đế bĩu môi, thể lực của cậu quá yếu, cho nên y nhất định phải để cậu rèn luyện thân thể thêm mới được.

“Chạy bộ?” Há to miệng, Tiết Mặc nhúu mày, sao đây? Dẫn dắt người ta tới vậy mà còn chưa đủ à? “Không

đi đâu, dậy không nổi!” Làm việc đến khuya vốn đã không có thời gian ngủ, nếu sáng còn phải dậy sớm, chỉ bằng bảo cậu chết quách cho rồi.

“Xem tình trạng tôi qua, em là thiếu rèn luyện đấy!” Đại Đế không cam lòng, tiếp tục khuyên bảo tận tình.

“Vậy thì chỉ cần anh đừng để tôi bị ”thiếu rèn luyện” nữa không phải là được rồi?” Tiết Mặc bắt mẫn, là do buổi tối anh vận động quá liều đó có biết không! Đồ thể lực cuồng.

Nhâm Lãm trầm mặc, suy nghĩ ba giây, cuối cùng tổng kết: “Được rồi, vận lượng vận động em nên làm buổi sáng, buổi tối tôi sẽ giúp em làm đủ!”

“Nè, tôi không phải ý này nha!” Tiết Mặc buồn bực. Nói chung, sau lần đầu tiên tranh cãi sau khi cả hai khẳng định quan hệ tình nhân, do đầu óc hỗn loạn cộng thiếu tư duy logic, Tiết Mặc thảm bại, Nhâm Lãm toàn thắng.

Ngay khi hai người đang ngọt ngào thảo luận chuyện “vận động” gì đó, thì cửa phòng ngủ bị ai đó đá văng ra. Nhâm Tuyết cầm máy quay đi thẳng vào, bắt đầu quay điên cuồng.

Tiết Mặc như hồng mắt, cậu kinh hoảng kéo chăn lên che mặt, còn Nhâm Lãm lại bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn khinh bỉ: “Chơi trò này mãi không thấy chán à?”

Đổi một góc quay khác, Nhâm Tuyết cười nói: “Có thể trợ hứng nha!”

“Không xem thì cương không nổi?” Nhâm Lãm khinh thường, hào phóng giở chăn lên, hoàn toàn không để ý tới chiếc máy quay đang hoạt động của Nhâm Tuyết.

Tắt máy, Nhâm Tuyết chột chột cái “bánh bao” Tiết Mặc, cười xấu xa, “Tôi có dặn nhà ăn nấu canh táo đỏ cho cậu rồi đấy, cố mà bổ huyết đi!” Nói xong, anh ta liếc xuống ra giường, “Có lạc hồng, ra giường quý lắm!”

A a a! Tiết Mặc đỏ mặt, lòng thầm hô to: *B á t k ể l à a i, m a u t h ỉ n h v ị T ô n đ ạ i t h ầ n n à y đ i đ i, c ậ u t h ậ t s ự c h ị u k h ô n g n ỗ i.*

“Anh là đang nghi ngờ kỹ thuật của tôi à?” Nhâm Lãm mặc đồ thể thao vào, khinh bỉ, trừng ông anh mình.

“Anh là đang kích lệ sự dũng mãnh của chú đấy!” Nhâm Tuyết dính chính lại.

T ô i s a i r ô i, s a i t h ậ t r ô i, b á t k ể l à a i, l à m ơ n t h ỉ n h h a i v ị đ ạ i t h ầ n n à y đ i đ i. Tiết Mặc khóc thầm trong bụng, cậu quần chặt chẽ, sấm hối.

Vào lúc này, cú điện thoại của người giúp việc đã cứu nguy cho Tiết Mặc. Nhâm Tuyết bực bội, đen mặt bước ra cửa nghe điện thoại, còn Đại Đế thì để lại câu “Tôi chạy bộ một chút, trở về cùng nhau tắm!”, sau đó cũng đi. Cứ đi hết đi, Tiết Mặc thở phào một hơi, tiếp tục cuốn chăn, ngủ nướng.

Lúc dùng cơm, Nhâm Tuyết mặc mây khó chịu, như trẻ con chọt chọt thức ăn trên mâm, khiến bầu không khí áp lực cực kỳ. Đại Đế khó chịu, liếc ông anh mình một cái, thản nhiên nói: “Lo mà ăn cơm đi!”

“Có phải anh có chuyện gì phiền lòng không?” Tiết Mặc cẩn thận hỏi.

Nhâm Tuyết nghe vậy, bỏ chén cơm xuống, chen tới cạnh Tiết Mặc, xoa xoa mặt cậu, vui vẻ nói: “Xem đi, đúng là một đứa nhỏ hiểu lòng người! Cậu đáng yêu hơn mấy thằng em máu lạnh trong nhà tôi nhiều lắm!”

Vung tay lên, kéo ai đó qua bên cạnh, Nhâm Lãm bắt mắt trông ông anh mình, sát khí ngút trời, “Ăn cơm đi!”

Mất mát, ngồi trở về vị trí cũ, Nhâm Tuyết khóc to, “Oa oa, người ta thường nói vừa cưới người vào cửa là đá bà mối ra cửa ngay, đằng này còn chưa cưới, mà chú đã xem thường anh đây rồi, oa oa, đồ vô lương tâm, đáng ghét!”

Tiết Mặc đen đầu, Đại Đế vẫn bình tĩnh, hai người quyết định làm lơ anh ta, tiếp tục dùng cơm.

“Còn chưa bước tới cửa đã nghe anh lo ó om sòm rồi, anh ba!” Một thiếu niên mặc trang phục ở nhà bước vào nhà ăn, ngồi xuống cạnh Nhâm Tuyết, trên gương mặt trẻ con lộ nét xem thường, khiến người ta có cảm giác cuồng ngạo, “Có một chiêu xài mãi không thấy chán à? Anh không thể làm chuyện hợp với tuổi mình chút sao?”

“Aizz!” Nhâm Tuyết nhú mồm, thở dài: “Nếu chú có thể làm chuyện hợp tuổi một chút, vậy thì đáng yêu hơn rồi! Mới mười bảy mười tám, mà ngày nào cũng ra vẻ, chẳng thú vị gì hết!”

“Anh ba, em lặp lại lần nữa, em hai mươi rồi đấy!” Nhâm Tàng trừng mắt.

Nhâm Lãm dùng cơm xong, uống hớp trà, mới nhìn thiếu niên, rồi nói với Tiết Mặc, “Đây là em trai tôi, Nhâm Tàng!”

Tiết Mặc vội vàng nở nụ cười với thiếu niên, “Xin chào, tôi là Tiết Mặc!”

Đối phương thản nhiên gật đầu một cái, quay qua nhìn Nhâm Lãm, nhú mồm. Thấy ông anh mình nhìn mình bằng ánh mắt khăng định, cậu ta mới ngoài cười nhưng trong không cười, câu khoe môi lên, cúi đầu nhìn bằng thực đơn.

“Đương gia Annil của nhà Rhodes có liên lạc với anh à?” Nhâm Lãm nghiêm túc hỏi anh mình, Nhâm

Tuyệt giao thiệp rất rộng, lại thường hay liên hệ với người của thế giới ngầm, nhưng đứng ở bờ sông mãi, thế nào cũng sẽ có ngày bị nước dìm chân. Nhìn người anh lạnh nhạt của mình, y thấy hơi lo.

“Yên tâm!” Nhâm Tuyết lau miệng, thản nhiên nói: “Một con sủng vật nhà gã bỏ trốn, thể lực của gã không đủ để tìm, cho nên mới nhờ anh giúp đỡ chút thôi!”

“Anh phải cẩn thận một chút, người nhà Rhodes nham hiểm thế nào, ai ai cũng biết!” Thấy Tiết Mặc ăn xong, Nhâm Lãm đứng dậy, kéo cậu trở về phòng.

Phương diện tình cảm đột nhiên tăng mạnh, dĩ nhiên sự nghiệp cũng không cam chịu lê lết phía sau. Game vừa tung ra thị trường, đã tạo nên một làn sóng lớn, có thể nói đó là một tác phẩm tâm huyết trong suốt mười năm qua, khiến vô số trạch nam, vô số game thủ hâm mộ. Sau hôm họp mặt diễn viên lồng tiếng, độ hot của nó lại càng tăng lên, cơ hồ là trong vòng một đêm, danh tiếng và nhân khí của Tiết Mặc như con ngựa ăn phải thuốc kích thích, ngày đi ngàn dặm.

Hào quang tới quá nhanh, mém chút nữa đã khiến Tiết Mặc lóa mắt. Trước đây, mấy chuyện tốt không bao giờ rơi xuống đầu cậu, giờ lại quăng xuống thùng thùng. Chưa từng có vinh dự to lớn như thế, cũng khó tránh sinh lòng ngạo mạn, Tiết Mặc thầm cảnh cáo chính mình bao lần, là cần phải ghi nhớ những ngày gian khổ, giữ tác phong không kiêu ngạo. Người sợ nổi danh, heo sợ mập, còn biết bao người đang chia hòng súng vào người cậu, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Công việc nhiều, hầu bao tự nhiên cũng thoáng, nhìn mấy con số ghi trên chi phiếu, cậu phấn chấn làm thịt kho tàu, ui, cậu nhất định phải cố gắng kiếm thêm nhiều một chút!

Chuông điện thoại vang lên, tiếng chuông này...Tiết Mặc kinh ngạc, buông bát cơm chiều xuống, vội vàng cầm điện thoại lên, run run ấn phím nghe, “Thiên Phàm, là cậu à?”

“Là tớ! Tiết Mặc, tớ có chuyện muốn nhờ cậu, cậu có thể...ra ngoài gặp tớ hay không?” Người ở đầu bên kia do dự, ậm ừ nửa ngày, mới quyết định nói hết ra.

“Được, vậy một tiếng sau gặp ở chỗ cũ!” Tiết Mặc lập tức đồng ý, cúp điện thoại.

Với một người không có thân nhân như Tiết Mặc mà nói, bạn bè cùng lớn lên ở cô nhi viện cũng giống như người thân của cậu. Mười sáu tuổi năm đó, những đứa nhỏ không được nhận nuôi đều cùng nhau rời khỏi cô nhi viện, bước vào cuộc hành trình riêng của mình.

Cũng giống như Tiết Mặc, Thủy Thiên Phàm luôn cố chấp với lý tưởng của mình, anh đã chọn đường đi xứ khác học đại học. Là người bạn tốt đầu tiên trong đời, Tiểu Tiết Mặc đã bị cá tính vui tươi, lạc quan, luôn hướng về phía trước của Tiểu Thiên Phàm giúp đỡ không ít. Giờ đối phương gọi điện tới trong trạng thái hoang mang, không khỏi khiến cậu thấy lo.

“Chỗ cũ” chính là vườn hoa nhỏ phía sau cô nhi viện, lúc Tiết Mặc tới nơi, Thủy Thiên Phàm đang ủ dột, ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi? Sao cậu lại tiêu tụy thế này?” Tiết Mặc vội vàng chạy tới, kéo bạn mình lên nhìn một lượt, hai mắt đỏ bừng vì mệt mỏi, thật khác xa với người suốt ngày vui vẻ, sét đánh cũng không sờn trước đây.

“Aizz, tạm thời đừng nói gì cả! Tiết Mặc, tớ cũng không lòng vòng với cậu nữa, tớ tìm được em trai rồi, nhưng sức khỏe nó kém lắm, cần phải làm phẫu thuật tim. Tớ vừa mới ra trường tìm được việc làm, không có đủ tiền, cậu có thể cho tớ mượn một ít không?” Thủy Thiên Phàm không khách khí, vừa gặp đã nói ngay ý đồ của mình. Hai người rất thân, có một số việc không cần phải câu nệ điều gì.

“Cần bao nhiêu? Cậu đừng gấp!” Tiết Mặc kéo bạn mình ngồi xuống, xem tình hình thì đúng là khó giải quyết, nếu không Thiên Phàm sẽ không đi vay mượn khắp nơi.

“Thiếu chừng này!” Thủy Thiên Phàm chìa tay ra hiệu, vừa khó xử, vừa nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt mong chờ.

Ai cũng có cái khó riêng, Tiết Mặc cố gắng làm việc, vất vả lắm mới dư được chút ít, nhưng ở trong mắt những người giàu, đó vốn chẳng là gì. Tuy nhiên, với những người tứ cố vô thân như bọn họ mà nói, đó chính là tài sản giữ mạng khi cần.

“Được, tớ sẽ gom đủ cho cậu!” Tiết Mặc gật đầu, không chút do dự. Lấy số cậu để dành rồi mượn thêm một ít, chắc là cũng đủ rồi. Tiền có thể kiếm lại, nhưng mạng người thì không, cho nên cứu người là quan trọng nhất.

Nghe vậy, Thủy Thiên Phàm ngây người, qua một hồi lâu mới run lên, ôm chặt bạn hiền, giống như muốn nhét cả đối phương vào lòng mình, nức nở: “Cám ơn cậu...Tiết Mặc, tớ thật sự, thật sự hết cách rồi. Cậu không biết đó thôi...tên súc sinh đó, không biết đã hại Thiên Ảnh thành cái gì rồi...”

Ôm cậu bạn đang khóc nức nở, tâm trạng của Tiết Mặc cũng trở nên thật nặng nề. Thủy Thiên Ảnh là đứa em trai nhỏ hơn Thiên Phàm ba tuổi, sáu năm trước, sau khi được người ta nhận nuôi thì hai người mất liên lạc. Giờ có thể gặp lại nhau, anh em sum họp, bất kể thế nào, cậu cũng thấy vui cho anh, “Yên tâm đi, Thiên Phàm, Thiên Ảnh sẽ không sao đâu!”

35. Chương 35: Ai Không Có Quá Khứ?

Cứu người như cứu lửa, Tiết Mặc trấn an bạn tốt xong, lập tức lôi anh đi thẳng tới ngân hàng. Trên đường, cậu không ngừng tính toán, nên tìm ai vay tiền đây? Tiền không nhiều, nhưng không phải tiện tay là có thể lấy ra được, cậu không có bao nhiêu bạn bè và nhân tuyển tốt nhất hiện thời chính là Nhâm Lâm. Nhưng giữa tình nhân với nhau, một khi đề cập tới vấn đề nhạy cảm như tiền bạc, Tiết Mặc thấy không tốt.

Hai người vừa mới khẳng định quan hệ, ố chẵn còn chưa làm nóng mấy lần, nếu cậu mở miệng vay tiền, Đại Đế sẽ nghĩ thế nào? Có một số việc, nghĩ nhiều cũng vô ích, nhưng nếu chưa nghĩ đã làm, vậy đúng là quá liều lĩnh.

Rút tiền xong, Tiết Mặc giao hết cho Thủy Thiên Phàm, “Lát nữa tớ và cậu tới bệnh viện thăm Thiên Ảnh. Cậu cầm trước số này đi, số còn lại, tớ sẽ đưa cho cậu sau!”

“Tiết Mặc, nếu như không tiện, cậu không cần phải miễn cưỡng đâu!” Thủy Thiên Phàm cẩn thận cất tiền vào, cầm tay Tiết Mặc, nói khẽ. Đây vốn là chuyện của anh, cuối cùng thấy cậu bạn cùng nhau chia sẻ với mình, dù rất cảm kích nhưng anh lại thấy không đành.

“Cậu cứ yên tâm, dạo này công việc của tớ khá tốt, lại dễ kiếm tiền hơn bọn cậu nhiều, không sao đâu!” Kéo bạn ra khỏi ngân hàng, Tiết Mặc quyết định đi mua quà tới thăm bệnh. *C ử n g kh ô n g b i ế t Th i ê n Ầ n Ầ n h s a o r ô i, c ó k i ê n g c ử g ì kh ô n g n ữ a?*

Biết bạn mình nghĩ gì, đương nhiên là Thủy Thiên Phàm không để cho Tiết Mặc tổn kém nữa, hai người lôi kéo nửa ngày, cuối cùng mới đi thẳng tới bệnh viện. Đứng bên ngoài phòng bệnh, cách cánh cửa sổ, Tiết Mặc nhìn người gầy yếu nằm trên giường bệnh. Thiếu niên xinh đẹp, mặt mày nhợt nhạt ấy nằm trên giường, khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng.

“Chờ Thiên Ảnh tỉnh dậy, hãy vào xem cậu ấy!” Tiết Mặc kéo Thủy Thiên Phàm đang mặt mày tiêu tụy, ngồi xuống hàng ghế chờ ở hành lang.

Thủy Thiên Phàm mệt mỏi, lắc đầu, buồn bã nói: “Từ khi trở về tới giờ, trạng thái tinh thần của Thiên Ảnh không ổn định, rất sợ tiếp cận với người cùng giới tính. Ngoài tớ ra, nó không chịu tiếp xúc với một người nam nào cả!”

“Nghiêm trọng tới vậy?” Tiết Mặc kinh hãi, “Rốt cuộc thì cậu ấy...” Nói được một nửa, cậu dừng lại, có một vài chuyện, không nói ra sẽ tốt hơn. Vỗ vỗ lên tay Thiên Phàm, cậu cổ vũ: “Về được là tốt rồi, từ từ, Thiên Ảnh sẽ tốt hơn thôi!”

“Cám ơn cậu, Tiết Mặc!” Thủy Thiên Phàm nắm chặt tay bạn mình, cậu nói thật chân thành.

Thấy thời gian không còn sớm, Tiết Mặc đứng dậy cáo từ. Giờ cho dù cậu có ở lại bệnh viện với bạn mình cũng không giải quyết được vấn đề gì, chỉ bằng về nhà, nhanh chóng nhận nhiều việc, sẵn tính toán xem làm cách nào gom đủ tiền phẫu thuật còn thiếu. Vừa mới bước ra khỏi cửa bệnh viện, một chiếc xe thể thao bánh bao đã chạy lướt qua người cậu. Nhìn xe, sao thấy quen quá vậy? A, vô đầu, cậu đã nhớ ra, đây không phải là xe của Nhâm Tuyệt sao? Anh ta tới bệnh viện làm gì?

Cũng không rảnh lo nghĩ nhiều, Tiết Mặc bắt xe điện ngầm, xoa trán vô số lần, tiền thì chắc là kiếm được, nhưng quan trọng là phải hỏi mượn ai đây? *N ế u Nh ấ m L ấ m b i ế t m ì n h đ i v a y t i ề n m à kh ô n g c h o a n h t a h a y, v ậ y a n h t a s ẽ n g h ã g ì?*

Cân nhắc một hồi, cậu vẫn chưa quyết định được. đành vậy, công việc quan trọng hơn.

Đi vào phòng nghỉ dành cho diễn viên lồng tiếng, Tiết Mặc xem lại lịch trình công tác của mình. Lần trước thử giọng thuận lợi, thời gian thu âm cũng đã sắp xếp xong. Cúi đầu tính toán thời gian, trong tuần này là xong hai bộ, có thể nhận thêm công việc, có áp lực, tự nhiên cũng có động lực làm thêm.

“Tiết Mặc, đã lâu không gặp!” Có người đi tới cạnh cậu, mỉm cười, chào hỏi.

“Là em à? Đạo này sao rồi?” Tiết Mặc quay đầu, thấy Tuyết Dung mặc chiếc váy hở lưng gợi cảm, nở nụ cười đầy phong tình với mình.

Hất hất mái tóc dài, Tuyết Dung cố tình xem lịch trình của Tiết Mặc, khen ngợi: “Giờ anh đúng là nổi tiếng rồi nha, mấy tiền bối hợp tác với em, ai cũng khen anh cả!”

Không có tâm trạng tán gẫu với cô nàng, Tiết Mặc cười nói: “Cũng tạm ổn, anh không thấy mình thay đổi gì nhiều, tất cả vẫn như trước thôi. Em tới thử giọng à?”

Gật đầu, Tuyết Dung thốt ra một câu đầy hàm ý, “Em...Có thể thử lại lần nữa, anh đồng ý không?”

Nghe vậy, tâm Tiết Mặc gõ mạnh một cái, cảm giác phiền chán cũng theo đó lan ra. Không biết phải nói cô là khờ thật hay là da mặt quá dày? Hai người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sao cô còn có lối suy nghĩ thế này? Dù không thích, nhưng cũng từng quen biết nhau, Tiết Mặc không đành để đối phương xấu mặt, cậu chỉ mỉm cười, cổ vũ: “Cố gắng thử giọng đi, anh còn việc, đi trước đây!”

Bước nhanh ra khỏi cửa phòng nghỉ, Tiết Mặc bực bội, siết chặt nắm tay, đi thẳng tới phòng thu âm. Tiền các diễn viên lồng tiếng kiếm được cũng không cao, sau khi nổi tiếng, diễn viên lồng tiếng sẽ xuất bản album riêng của mình và tham gia các hoạt động, quảng cáo...như vậy mới nhanh chóng phát lên. Kiểm tra thông báo thử giọng, Tiết Mặc chọn trước phần lồng tiếng cho phim phóng sự và một bộ phim điện ảnh, nếu làm xong hai việc này, sẽ có kha khá tiền bù vào chỗ thiếu.

Chưa từng lồng tiếng cho phim phóng sự bao giờ, Tiết Mặc thấy hơi lo, cậu chọn trước kịch bản của bộ điện ảnh “Mộ Sắc Thành Ảnh”, xem sơ qua một lần. Nội dung phim kể về quỷ hút máu, nhân vật hào sảng, dễ nắm bắt, hơn nữa quá trình thu âm cũng ngay tại Nhâm thị, chạy sô không mấy áp lực.

Sắp xếp xong công việc, kế tiếp, cậu lại lo tới chuyện vay tiền. Vẫn nên...đi tìm Nhâm Lãm thương lượng? Dù sao thì ngoài đám bạn bè, giờ y chính là người thân cận với cậu nhất. Do dự mãi, cuối cùng Tiết Mặc cũng đi tới trước thang máy, chuẩn bị tới gõ cửa văn phòng Nhâm Lãm.

Lại phải chờ thang máy tới, Tiết Mặc nhìn mấy con số đỏ đang nhảy dần lên, lòng lo lắng bất an. *Đạo i Đế sẽ nghĩ thế nào đây?* Ngay vào lúc tâm trạng cậu rối bời, đi tới đi lui trước cửa thang máy thì Tịch Hàm và một thanh niên anh tuấn nào đó nói cười, đi tới.

Tươi cười, thân thiết chào hỏi với Tiết Mặc xong, Nữ vương đại nhân lại tiếp tục nói chuyện với người nọ. Tiết Mặc cũng thức thời, đứng qua một bên. Người này có lai lịch thế nào? Mà có thể khiến Nữ vương quan tâm, xem trọng như vậy? Cậu thầm suy đoán trong lòng.

“Mấy năm không gặp, miệng cậu vẫn ngọt như thế, ha ha, chẳng trách làm gì cũng nổi cả!” Tịch Hàm che miệng, cười nói.

“Nào có, chị Tịch Hàm lại mang tôi ra đùa rồi!” Thanh niên ngại ngùng, gãi gãi đầu.

“Đùa gì chứ? Tôi chỉ nói sự thật mà thôi. Thế nào, cậu định đến tìm Nhâm tổng giám à?” Thấy thang máy sắp đến, Tịch Hàm mới hỏi, rõ ràng là đang cố tình thăm dò đối phương.

Nghe tới ba từ ‘Nhâm tổng giám’, người thanh niên ấy đỏ mặt, ngượng ngùng: “Ừm, trở về làm việc, cũng phải chào hỏi với anh ấy một tiếng!”

“Ồ!” Tịch Hàm như tỉnh ngộ, “Hai người cứ từ từ mà bàn bạc đi, ha ha, từ lúc cậu đi tới giờ, tổng giám vẫn còn thủ thân như ngọc đấy!” Thốt ra một câu bông đùa, đẩy người nọ vào thang máy, cho tới khi cửa thang máy đóng chặt, cô mới thu lại nụ cười. Xoay qua nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiết Mặc, cô giật mình, hỏi: “Không phải cậu đang đợi thang máy à? Sao còn chưa lên?”

“Tôi...Đột nhiên sực nhớ là còn chút chuyện!” Tiết Mặc vội vàng lấy cớ, che giấu tâm trạng lo lắng, bất an. Vừa rồi hai người họ nói chuyện với nhau, cậu nghe hết cả, cảm giác buồn bực, chua xót đang từ trong lòng tràn ra ngoài. Lúc này, cậu nên tìm một chỗ yên tĩnh nào đó suy nghĩ sẽ tốt hơn.

“Người trẻ tuổi có chút hành động khác thường mới đúng là bình thường!” Tịch Hàm hào phóng, vỗ vỗ đầu Tiết Mặc, “Giống như người khi nãy, không chịu ngoan ngoãn làm diễn viên lồng tiếng, học người ta đi làm ca sĩ, kết quả là bỏ phí hết hai năm, cuối cùng không phải vẫn trở về ăn cơm nhà người yêu cũ hay sao?”

“Người yêu cũ?” Tiết Mặc thốt ra nghi vấn, dù vậy, nhưng trong lòng cậu đã sớm biết được đáp án rồi.

Hừ khê một tiếng, Tịch Hàm bĩu môi, đáp: “Có thể dụ dỗ được con trâu Nhâm Lãm, còn từng cùng Đại Đế công khai quan hệ đấy!”

Ồ một tiếng, cho dù có rộng lượng thế nào, thì giờ trong lòng Tiết Mặc cũng không chịu đựng nổi. Nói thật, ai cũng có quá khứ cả, ngay từ đầu cậu cũng biết rõ, người giống như Nhâm Lãm, thì cậu sao có thể là người đầu tiên. Dù biết vậy, nhưng có một số chuyện cậu làm không được, cho dù cậu có cố an ủi chính mình thế nào thì cái câu “từng cùng Đại Đế công khai quan hệ” của Tịch Hàm cũng đủ đánh nát hàng phòng vệ do cậu tự dựng lên trong lòng mình.

Hiện tại, tình nhân ngầm và tình nhân từng công khai đấu nhau, vị trí của cậu rất thấp. Tiết Mặc mím môi, suy nghĩ một hồi, mới nói: “Nếu đã lợi hại như vậy, sao anh ta lại rời khỏi đây?”

“Aizz, chắc là do còn trẻ không hiểu chuyện!” Tịch Hàm lập tức giở giọng tiền bối, “Có rất nhiều việc, không phải có tài thì nhất định sẽ làm tốt, làm người, quan trọng nhất là siêng năng, kiên trì, nếu gặp chút vất vả đã chịu không nổi, thì chỉ là kẻ vô tích sự mà thôi!”

Cái hiểu cái không, Tiết Mặc nhìn Tịch Hàm, lòng dạ rối bời, không cách nào suy nghĩ cho cặn kẽ. Nhìn mặt cô, cậu biết là bà chị này còn chưa nói hết, có thể là vì nể mặt đối phương. Huống hồ người ta cũng đã quay đầu lại rồi, dù có ghét chín xe mười vàng gì, cô cũng phải chừa cho đối phương một con đường sống. Có ai biết chắc là Nhâm Lãm sẽ không quay đầu lại ăn cỏ ngày xưa? Lỡ như hai người họ lại thành đôi, không phải cô sẽ rơi vào tình cảnh khó xử?

Nói tiếng tạm biệt với Tịch Hàm, Tiết Mặc cúi đầu thở dài, tình thế ép con người ta phải kiên cường hơn! Lúc này, cậu không thể mở miệng vay tiền với Nhâm Lãm được. Bất kể thế nào, có nhiều chuyện, cậu phải chờ xem tình hình, hơn nữa, không phải một bên tình nguyện là có thể quyết định được.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cậu quyết định gọi điện cho Chu Minh. Đối phương vừa nghe mục đích của cậu, lập tức sáng khoái, cho cậu mượn ngay, đến cả một câu dư thừa anh cũng không hỏi đến, khiến cậu cảm động hết sức.

Có nợ trong người, Tiết Mặc lại càng làm việc gấp bội. Cho dù Chu Minh có bảo là không cần phải gấp, nhưng với một người chưa từng ôm nợ trong người mà nói, giống như trên lưng đã quải thêm khối đá, dù không bị đè chết, nhưng cũng rất khó chịu.

Với Tiết Mặc mà nói, số điện thoại của Nhâm Lãm như là một khoảng không, nó đã tồn tại rất lâu nhưng cậu chưa bao giờ chạm tới. Một là vì trong lúc làm việc, Đại Đế sẽ không nghe điện thoại riêng, hai là Tiết Mặc cũng tự cảm thấy, trong giai đoạn phấn đấu cho sự nghiệp, cho dù là tình nhân, cũng không cần lúc nào cũng phải dính sát vào nhau.

Nhưng hôm nay lại khác, điện thoại trong tay buông xuống lại cầm lên, sau mấy lần lặp đi lặp lại như thế, Tiết Mặc vẫn không ấn được phím gọi. Là do cậu suy nghĩ quá nhiều rồi? Nở nụ cười tự giấu, giờ cậu cứ như bà vợ có ông chồng đi công tác bên ngoài, bình tĩnh chút đi!

Tuần này, cậu rất bận rộn, nào là thử giọng, tham gia hoạt động, cậu thật hận mình không có ba đầu sáu tay. Ngày hè, tiết trời thay đổi thất thường, lúc ra ngoài trời còn nắng tốt, mới đó lại đổ mưa rào. Tiết Mặc đón xe điện ngằm tới công ty, trên đường không kịp tránh mưa, sợ làm trễ nãi thời gian thử giọng.

Mưa rất to, quần áo ướt đẫm, cậu nháy mũi một cái, xoa xoa cái mũi. Đạo này cậu xui xẻo lắm, mong là đừng bị cảm mạo, nếu không giọng gấp trực trực, thì sẽ ảnh hưởng tới công việc.

Run lên một cái, Tiết Mặc chạy tới phòng nghỉ, đổi quần áo rồi mới đi vào phòng thu âm. Đây là bộ phim điện ảnh cậu đã chọn lúc trước, cậu chỉnh chỉnh lại đầu tóc, vừa bước vào phòng thử giọng thì tình cờ đụng phải người nào đó.

“Xin lỗi!” Tiết Mặc mở miệng nói xin lỗi trước, cậu ngẩng đầu lên, trong lòng thấy có chút khó chịu.

“Không sao, không sao!” Đôi phương khoát tay, đó chính là tình nhân tiền nhiệm của Nhâm Lãm.

36. Chương 36: Tình Nhân Cũ Mới - Đôi Xử Không Công Bằng

A, tôi từng gặp cậu rồi, lúc chờ thang máy ấy, cậu cũng tới thử giọng sao?” Người thanh niên nhìn Tiết Mặc, kinh ngạc. Lúc đó anh ta chỉ tập trung đối phó Tịch Hàm, không chú ý tới Tiết Mặc. Năm nào cũng có người mới, lại nhìn thái độ của Tịch Hàm với Tiết Mặc, anh ta không ngờ đối phương lại là diễn viên thực lực. Dù sao thì với những người chỉ mới vào nghề được hai năm, khả năng được thông báo thử giọng cho phim điện ảnh cũng không nhiều lắm.

“Ừm, tiền bối vẫn còn nhớ à?” Tiết Mặc gật đầu, nở nụ cười. Trong lòng cậu đang nhủ thầm: *Để tôi vào nhanh đi, tôi chỉ cần ông có tâm trạng tốt để tôi vào thôi.*

Người thanh niên ấy hoàn toàn không ý thức được là mình đang cản đường, anh ta vẫn chặn ở cửa, thân thiết nói: “Đương nhiên là nhớ rồi, người mà Tịch Hàm vừa ý, nhất định là thuộc trường phái thực lực khiến người gặp khó quên. Đúng rồi, cậu tên gì?”

Hỏi tên để tiếp cận cơ hội bốt tên mới à? Hay vì lễ phép? Tiết Mặc bắt đầu khó chịu, cậu liếc vào trong phòng thử âm, “Tôi tên Tiết Mặc, rất hân hạnh được quen biết anh!” Nói xong, cậu hơi nhích lên phía trước một chút, định ám chỉ với đối phương là mình muốn vào cửa.

“Ồ, tôi là Hạ Bạch, hôm nào rảnh đi uống vài ly, tán gẫu vậy. Tôi đang bận việc, đi trước đây!” Mỉm cười, nghiêng người đi, trông Hạ Bạch rất là tiêu sái.

Nè, tôi không có ngăn anh lại hặc hỏi, mà anh lại bảo có việc phải đi trước, là tôi không cho anh đi à? Tiết Mặc oán thầm người nọ, đi vào phòng thử giọng.

Với một diễn viên lần đầu lồng tiếng cho phim điện ảnh mà nói, Tiết Mặc phát huy rất xuất sắc, từ lúc mới bắt đầu, khẩu hình miệng của cậu chưa hề khép, lời thoại được phát huy hoàn toàn nhờ vào cảm giác và kinh nghiệm lồng tiếng của cậu. Thử giọng xong, người phụ trách mỉm cười, đi tới chào hỏi. Dù sao thì hiện tại Tiết Mặc cũng có chút tiếng tăm, phải tiếp xúc từ từ thì đôi bên mới cùng có lợi.

“Lần đầu tiên lồng tiếng cho phim điện ảnh, tôi cứ thấy lo lo sao ấy!” Tiết Mặc bắt tay với người phụ trách âm thanh béo ú, dò hỏi.

“Vậy là khá lắm rồi, thanh niên trai tráng nên tự tin một chút, cậu tới nghe băng ghi âm đi!” Nghe Tiết Mặc nói thế, người phụ trách mở phần ghi âm ban nãy lên, rồi đưa tai nghe tới cho cậu.

Cẩn thận nghe xong, Tiết Mặc thầm tính toán trong lòng, tiêu chuẩn thế nào, cậu đều biết, hơn nữa lần này cậu lại làm rất khá, nếu không có trục trặc gì, thì hẳn là cậu sẽ lấy được vai này.

Lại nói tiếng cảm ơn với người phụ trách, cậu nhìn đồng hồ, vội vàng đi ra ngoài. Công việc kế tiếp cách Nhâm thị hơi xa, muốn rút chút thời gian nghỉ ngơi là điều không thể.

Thấy cậu đi rồi, nụ cười trên môi người chế tác âm thanh lập tức thu lại, sau một hồi suy ngẫm, ông ta quyết định đánh dấu vào tên Hạ Bạch. Theo trình độ chuyên nghiệp hơn mười năm của ông ta mà nói, Tiết Mặc đúng là xuất sắc hơn Hạ Bạch, khả năng nắm bắt tình cảm nhân vật cũng rất tốt, nhưng năm đó, ông ta đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hợp tan của Nhâm Lãm và người nọ. Lúc ấy, Đại Đế còn chủ động công khai quan hệ tình nhân ở công ty, náo động còn hơn cả giải thưởng trong giới. Giờ người tình cũ của lãnh đạo trở về, là một trong những cây đại thụ ở công ty, chút thể diện này, ông nhất định phải bán cho Nhâm Lãm. Huống hồ, Tiết Mặc chỉ là một người mới vừa được chút tiếng tăm, chắc là cũng không thể tạo thành sóng to gió lớn gì.

Ông ta còn đặc biệt đưa danh sách nhân viên và băng thử giọng của Hạ Bạch tới cho Nhâm Lãm, ngụ ý ám chỉ “công tích vĩ đại” của mình. Trong lúc bận rộn, Đại Đế liếc vào danh sách ba giây, rồi cầm băng ghi âm lên nghe, không nói gì, ký tên vào văn bản.

Ghét của nào, trời trao của ấy, “Hắt xì!” một tiếng, Tiết Mặc xoa mũi, bị cảm thật rồi! Aizz, uống viên thuốc cảm vào, cậu buồn bực nhìn chằm chằm lịch công tác, rồi lại lấy nhiệt kế ra xem, 38 độ 3, nhà dột lại gặp mưa suốt đêm, xoa xoa cổ họng, phải cố làm cho xong công việc chiều nay mới được!

Hải Đồng là một tiên bối tốt bụng, hay chăm nom cho các hậu bối. Lúc ghi âm, thấy tình trạng Tiết Mặc không tốt, vào lúc nghỉ giải lao, y bắt đầu tiến hành “giáo dục sức khỏe” cho cậu. Sờ trán cậu, tiên bối cau mày, nói: “Nóng quá, nóng tới nỗi có thể nướng chín cả bánh mì. Cậu nên nghỉ ngơi trước đi, công việc có trễ chút cũng không sao!”

Do thuốc cảm có tác dụng gây buồn ngủ, Tiết Mặc mơ màng, lắc đầu: “Mai còn chuyện của ngày mai, chuyện hôm nay phải làm cho xong mới được!”

“Gần đây cậu nhận nhiều việc lắm à?” Hải Đồng đặt khăn nóng lên trán cậu, “Có lòng cầu tiến là chuyện tốt, nhưng đừng cậy sức quá, có nhiều chuyện từ từ sẽ được, đừng nghỉ một lần là có thể nuột trơn!”

“Là do cuộc sống bức ép cả thôi!” Tiết Mặc cười khổ, cảm khái, nếu không bị đồng nợ đè, cậu cũng không định liều chết như vậy. Nhận nhiều công việc, giờ bị bệnh, đến cả chút thời gian rút ra nghỉ ngơi cũng không có, cũng đáng buồn thật!

“Thắm tới vậy? Chẳng lẽ cậu không sợ bị khàn giọng hay sao? Vừa mới tiêm thuốc kháng viêm xong, tôi khuyên cậu nên nghỉ ngơi nhiều một chút!” Lại khuyên Tiết Mặc nghỉ ngơi, đến cả Hải Đồng cũng thấy đau lòng cho cậu. Để không ảnh hưởng tới công việc, khi bị khàn giọng, trong giới sẽ có biện pháp cấp bách để giải quyết, đó chính là tiêm thuốc kháng viêm vào chỗ sưng ở yết hầu, nhưng đại đa số diễn viên, nếu không phải là công việc quá gấp, ví dụ như các hoạt động lớn chẳng hạn, thì ai cũng tình nguyện hi sinh công việc, chứ không muốn bị tra tấn như thế.

Gật đầu, Tiết Mặc thều thào: “Ừm, xong ca này tôi sẽ về nhà nghỉ!” Vừa mới nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi một lát, đột nhiên cậu sực nhớ tới vụ thử giọng cho phim điện ảnh, cũng không biết có được chọn không mà tới giờ còn chưa nghe tin gì.

Cửa bị đẩy ra, thấy người tới, Hải Đồng chào hỏi thân thiết, sẵn tiện trêu đùa: “Lão giám đốc, dạo này bạn tới vậy à?”

Đối phương lập tức trưng cái mặt có thể dọa khóc trẻ con ra, gật mạnh đầu. Xong, thấy Tiết Mặc định ngồi dậy chào hỏi, y nhú mày, ý bảo cậu nằm xuống, rồi mới nói: “Sao còn chưa về nghỉ?”

“Những chuyện anh phải lo chưa hết đâu!” Hải Đồng vội vàng nói thêm, “Trẻ con cậy mạnh một chút, định ghi âm xong mới chịu về!” Y có lòng tốt giải thích cho hậu bối. Khi đối mặt với nhà chế tác cấp đại sư như Diệp Phong, người y cộng tác hơn hai mươi năm ở Nhâm thị, Hải Đồng thật lòng tôn kính, nếu không được Diệp Phong dẫn dắt, e là y đã không được như hôm nay, biết đâu còn đổi cả nghề, “Phải rồi, nghe nói Hạ Bạch đã trở về làm việc? Là thật à?”

Mặt Diệp Phong nghiêm hẳn, y ừ một tiếng, khinh thường: “Hừ, tự cho là đúng muốn chạy tới nơi thoải mái, giờ không phải là trở về trắng tay? Lại còn định mượn tiếng tổng giám leo lên cao, không ngờ mặt cậu ta cũng dày kinh thật!”

Hải Đồng nghe vậy, cười cười. Phong cách làm việc của Diệp Phong giống y như Nhâm Lãm, rất chuyên tâm, vừa cổ hủ lại vừa thẳng tính, nói thẳng không giấu diếm điều gì, cũng không cho mình đường lui, “Nhưng mà, cũng có người chịu mua rồi không phải sao? Nghe nói, cậu ta vừa lấy được tư cách lồng tiếng cho một bộ phim điện ảnh!”

“Là bộ nào?” Tiết Mặc thì thào, chen vào một câu.

“Ồ, cậu không biết? Thì chính là bộ ”Mộ Sắc Thành Ảnh” đấy. Nhưng tôi cảm thấy, với thực lực hiện giờ của cậu ta, có thể lấy được vai đó đúng là bất ngờ!” Hải Đồng thấy khó hiểu, một người rời bỏ giới lồng tiếng hai năm, lúc đó, ngoài ca hát và múa may ra, cả diễn kịch cậu ta cũng chưa từng. Đến lúc trở về bảo là phát huy tốt, đánh bại vô số diễn viên lồng tiếng thực lực, thú thật, bảo không có vấn đề, có đánh chết y cũng không tin.

Bấy giờ, ngoài thấy uể oải ra, Tiết Mặc cũng không nghĩ nhiều, cậu không mấy rành về Hạ Bạch, cũng chưa từng cộng tác với anh ta, nhưng nếu đã được khẳng định, vậy thì ắt hẳn thực lực của đối phương phải cao hơn mình rồi. Aizz, thở dài, Tiết Mặc chỉ có thể tự an ủi mình, không lấy được vai cũng tốt, coi như thừa dịp này dưỡng sức, có lẽ đây là do ý trời rồi.

“Tôi nghe băng ghi âm rồi!” Diệp Phong nhú mày, bất mãn: “Có người lồng tiếng tốt hơn cậu ta, nhưng không được chọn, rõ ràng là có vấn đề. Tuy nhiên, vụ này do Nhâm Lãm tự mình duyệt mà lại không nói năng gì, hừ, thẳng nhóc này làm càng ngày càng quá đáng, dám bật đèn xanh cho người tình cũ trắng trợn như vậy!”

Là một nhà chế tác gạo cội, làm việc công bằng, Diệp Phong bày tỏ oán hận của mình. Không phải công

việc do y phụ trách, y không thể ngó cũng chẳng thể nhúng tay, thành ra y chỉ có thể nói cho đã miệng mà thôi.

Lão chế tác người ta nói thoải mái, nhưng người nghe lại thấy nặng nề. Nghe xong, tâm Tiết Mặc như rơi vào vực sâu vạn trượng, vỡ nhừ, ngay cả dũng khí nhặt lại cũng không có. Một mồi, nằm ngửa trên chiếc ghế dài, cậu lấy cánh tay che khuất tầm mắt mình, cố nén dòng lệ sắp tuôn ra. Cảm giác chua xót, uất ức khi bị người tình phản bội đang ủa ra, một chút tình cảm vừa mới nảy mầm, do cậu liệu mình chăm bón, cố đuổi theo bước chân của đối phương, cuối cùng...Đúng là buồn cười, chẳng lẽ, cậu đã nghĩ quá ngây thơ rồi sao?

“Tiết Mặc? Cậu không sao chứ?” Hải Đồng thấy thế, lại càng lo lắng, “Chỉ là một vai mà thôi, không có gì là to tát cả!” Đứa nhỏ này quật cường lắm, nhưng thử giọng thất bại là chuyện thường tình, không thể vì thế mà suy sụp tinh thần được.

Miễn cưỡng lắc đầu, ngay cả sức đáp lại, Tiết Mặc cũng không có. Hiện giờ, chút gắng gượng trong lòng cậu đều bị tiêu hao hết, thân thể vốn đã suy yếu, nay lại càng thêm mỗi mết. Trạng thái tinh thần bắt đầu lâm vào tình trạng không ổn, xem ra, công việc hôm nay, có làm thế nào cũng không xong rồi.

“Chi bằng để tôi đưa cậu về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, hôm nay tới đây là được rồi?” Thấy trợ lý tới hỏi, Hải Đồng đỡ Tiết Mặc ngồi dậy, đề nghị.

“Ừm!” Nâng gương mặt xanh xao, tiều tụy lên, Tiết Mặc tựa vào thành ghế, nhắm mắt, gật đầu. Giờ cậu phải về nhà thật nhanh, nghỉ ngơi lấy sức, bất kể là về thể xác, hay là về tâm hồn.

Nghe cậu đồng ý, Hải Đồng lập tức báo tình huống của cậu với trợ lý và đạo diễn. Ai cũng hiểu, đi tới thăm hỏi một phen. Còn an ủi, bảo cậu đừng để ý, thời gian còn nhiều lắm.

Tim người đều làm từ thịt, trước sự quan tâm của mọi người, Tiết Mặc rất cảm động. Cậu chống tường đứng dậy, hít một hơi, trong ánh mắt quan tâm của mọi người, được Hải Đồng đỡ ra ngoài phòng nghỉ.

Đi tới trước thang máy, vận may của cậu cũng không quá kém, mới đó, thang máy đã tới nơi. Nhưng vừa mở cửa ra, Tiết Mặc nhìn vào trong, như có thứ gì đó dâng lên trong lòng cậu, dội thẳng tới đại não, khiến đầu óc cậu choáng váng, chân mềm nhũn, ngã xuống.

Nhâm Lãm đang nói chuyện với Hạ Bạch trong thang máy, cửa vừa mở ra, đã đụng ngay cảnh này. Đại Đế cả kinh, nhìn Hải Đồng như hồng mắt, y vội vàng chạy tới, ôm Tiết Mặc lên, lo lắng hỏi: “Sao lại thế này?”

Hải Đồng rất là vô tội, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên y thấy Nhâm Lãm gấp tới đổi sắc mặt, “Sốt cao, còn không chịu...”

Còn chưa nghe hết câu, Nhâm Lãm chỉ kịp nghe thấy hai từ “sốt cao”, y đã cảm thấy người trong lòng mình nóng ran, y nhủ mảy, hô to, “Thư ký Ngu, mau liên lạc với bác sĩ Tiêu, nhanh lên!” Căn dặn xong, y chẳng thêm quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm người chạy thẳng lên lầu.

“Nhâm...Lẫm!” Cầm Hạ Bạch như rớt xuống, sao mới vài năm không gặp, tính tình của Đại Đế lại thay đổi lớn tới vậy? Ngay cả một nhân viên bị bệnh, y cũng lo lắng đến thế? Nhìn theo bóng lưng đang bỏ đi trong vội vàng, anh ta không cam lòng, cắn môi. Khó khăn lắm mới kiếm được cơ thuyết phục y đi dùng cơm với mình, xem ra là hỏng hết rồi, bực thật.

Ra về thân thiết, chào hỏi với Hải Đồng vài câu, Hạ Bạch ngẫm ngẫm, vẫn cảm thấy không cam tâm. Thế là anh ta lấy di động ra, do dự một chút, ấn số điện thoại của Nhâm Lẫm.

37. Chương 37: Trong Cuộc Sống, Sẽ Có Những Lúc Gặp Vương Mặc Về Tình Cảm

Trong phòng nghỉ dành riêng cho Nhâm Lẫm ở tầng cao nhất của tòa nhà Nhâm thị, Tiết Mặc may mắn trở thành nhân viên Nhâm thị thứ ba được bước vào gian phòng này. Hai người trước đó là Nhâm Lẫm và thư ký tiểu thư Ngu Mỹ Nhân của y.

Bác sĩ Tiêu kiểm tra sơ bộ cho Tiết Mặc xong, tiêm thuốc hạ sốt, soạn thuốc để lại, rồi trêu một câu: “Ai da, chuyện này nếu để đối thủ cạnh tranh với Nhâm thị biết, chắc là sẽ chạy tới cục công nhân tố cáo. Cậu thấy họ có nắm chắc phần thắng hay không?”

Nhâm Lẫm bực bội, liếc đối phương một cái, rồi đẩy người bác sĩ đang thu dọn đồ đạc sang bên, ngồi xuống giường, lo lắng, sờ sờ trán Tiết Mặc, vẫn còn nóng lắm, “Ông đúng là lang băm, tiêm không có hiệu quả gì hết!”

Bác sĩ Tiêu Hà Phương tức giận, phùng mang, trợn má, quát: “Xin cậu, cậu mù về y học à? Làm gì có chuyện mới tiêm thuốc xong thì lập tức hạ sốt ngay? Đây không phải là thuốc tiên, có biết không?” Chết tiệt, thằng nhóc chết bẩm này, từ nhỏ tới lớn cậu ta chưa bao giờ nể mặt ông, có nói thế nào, thì ông cũng từng chịu khổ nhọc, vất vả làm trâu làm ngựa phục vụ cho Nhâm gia mười mấy năm, cuối cùng, mấy thằng nhóc đó, lúc nào cũng xia xói y thuật của ông cả.

“Trật tự! Có người bệnh ở đây mà còn to tiếng, đúng là không có y đức!” Nhâm Lẫm quắc ánh mắt đao qua, rồi hất cằm về phía cửa, ý bảo đối phương có thể đi rồi.

“Cậu...” Tiêu Hà Phương tức muốn học máu, xài xong thì đuổi người, nhóc con chết dẫm, một ngày nào đó ông đây sẽ báo thù, hừ! Thở phì phì, xóc theo cái hòm thuốc, người bác sĩ ký tên vào sổ chuẩn bệnh cái rẹt, bực bội bỏ đi.

Cuối cùng, thế giới cũng yên tĩnh lại. Nhâm Lẫm kéo chăn đắp cho Tiết Mặc, nhìn người tình gầy teo, y đau lòng. Vừa rồi, nhiệt độ cơ thể cậu lên gần 40 độ, lại còn kiên trì làm việc, chẳng lẽ là y đã tạo áp lực cho cậu quá rồi sao? Thật ra, y cũng biết yêu cầu của mình với Tiết Mặc như vậy là quá hà khắc, nhất là sau khi Hạ Bạch trở về, y từng suy nghĩ rất nhiều. Năm đó, người y xem trọng, cũng vì yêu cầu quá hoàn

mỹ của y mà chọn cách bỏ đi, nếu đến cả Tiết Mặc cũng đi...Nghĩ tới đó, Đại Đế thấy không thể chịu đựng được.

“Tôi không muốn lại mất đi lần nữa, em có hiểu không? Tiết Mặc!” Ủ rừ, thốt ra một câu, thật hiếm khi Nhâm Lãm chơi trò cầu huyết đến thế.

Tiếng gõ cửa đã phá vỡ sự yên tĩnh trong gian phòng, Ngu Mỹ Nhân đẩy cửa ra, tay cầm xấp văn kiện, cởi giày cao gót, đi chân trần tới. Nghe căn dặn, cô chờ xử lý công việc xong thì đưa tới tận tay cho sếp, tuy nhiên, cô cũng không quên quan sát Tiết Mặc đang nằm mê man một phen.

“Tổng giám, ban này...” Ngu Mỹ Nhân vừa mới nói được một nửa, thì chợt thấy Tiết Mặc trở mình. Cậu theo bản năng túm chăn lên, run khe khẽ, dường như đang khổ sở, giấu đầu vào chăn.

“Lấy thêm chăn tới!” Nhâm Lãm thấy thế, căn dặn. Xong, y đưa tay kéo đầu người tình ra khỏi chăn, thấy đối phương hơi kháng cự, y vén chăn ngồi vào, ý đồ dùng cách thức nguyên thủy nhất sưởi ấm cho Tiết Mặc.

Ngu Mỹ Nhân lấy chăn ra, thấy cảnh ấy, mỉm cười. Cô nhanh tay phủ chăn lên cho hai người, đợi một hồi, thấy Tiết Mặc ôm chân Đại Đế, ngủ say, cô mới nói tiếp: “Ban này Hạ Bạch có gọi điện thoại cho ngài!”

Đại Đế lấy văn kiện tới xem, nói khẽ: “Cô gọi lại cho cậu ta, bảo: Nếu như là việc công thì cứ theo trình tự đi tìm người phụ trách. Còn nếu là điện thoại riêng thì không cần phải gọi cho tôi!” Sau khi Hạ Bạch trở về, thề thốt là sẽ cố gắng phấn đấu, tiếp tục nối bước con đường diễn viên lồng tiếng của mình, nên y đã nể tình cũ mà mềm lòng với cậu ta. Trong lúc bận rộn, y đã không quan tâm tới người bên cạnh mình, để Tiết Mặc bệnh tới ngắt xiu, y thấy có lỗi với cậu lắm. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, y quyết định một lần giải quyết cho xong, dẹp hết tất cả những gì có liên quan tới Hạ Bạch.

Ngu Mỹ Nhân ngầm hiểu ý, gật đầu. Đúng lắm, tưởng dễ ăn vậy à? Năm đó, cậu được người ta rồi mà không biết quý trọng, vừa thấy không lấy được lợi ích gì thì bỏ của chạy lấy người. Người như vậy, đừng nói là Nhâm Lãm, phàm là người có đầu óc một chút cũng chẳng muốn ngó tới nữa. Xem ra, Tiết Mặc làm khá lắm, đây là lần đầu tiên cô thấy anh chàng mặt than để lộ cái mặt lo lắng như vậy, ha ha.

Ng ử tho ả i m á i th ậ t! Tiết Mặc dán chặt vào cái “lò sưởi” cạnh bên, lại còn chà chà nước miếng, ghèn mắt vào, cậu thật không muốn mở mắt ra. *Ủ a? Ng ườ i tr ướ c m ặ t m ì nh tr ô ng quen qu á.* Mắt mờ lung, cậu nhìn một hồi, mới nhận ra là ai, “Đây là đâu? Sao anh lại ở đây?” Chống tay ngồi dậy, cậu thấy khó hiểu, hỏi.

Đại Đế bỏ xấp văn kiện xuống, y không vội đáp lời, mà đưa tay kéo cậu tựa vào ngực mình, lo lắng hỏi: “Có thấy khỏe hơn chút nào không?”

Tiết Mặc sức nhớ tới nguyên nhân hậu quả, nghe tới đó, cậu giận dữ, gắt gỏng: “Cũng không chết được!”

Biết là cậu đang bắt măn, Đại Đế cười cười, nói: “Ăn chút cơm trước đi!”

C ó t h ể ấ n đượ c sao? Tiết Mặc nhú mảy, lòng còn ầm ức muốn chết, tức lắm nha! Nhìn đồng hồ, cậu thản nhiên nói: “Tôi nghe nói anh bật đèn xanh, lấy vai lồng tiếng cho người tình cũ!”

Nghe vậy, mặt Nhâm Lãm lập tức thay đổi, y nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt nghiêm túc, hỏi: “Vai nào?”

C ò n g i ả h ồ đồ, anh t ự k ý t ê n m à c ò n kh ô ng nh ớ r ồ? Tiết Mặc quay đầu, lòng thầm phản bác. Cậu giở chăn, chuẩn bị bước xuống giường, nào ngờ lại bị Đại Đế nắm bả vai, kéo trở về. Thấy vậy, cậu bình tĩnh nói: “Cụ thể thế nào thì tôi không rõ lắm, anh cứ nghe hết toàn bộ băng ghi âm của những người thử giọng thì sẽ rõ cả thôi!”

Tái mặt, Đại Đế lấy điện thoại riêng ra, bảo Ngu Mỹ Nhân lập tức mang toàn bộ băng thử giọng của bộ “Mộ Sắc Thành Ảnh” tới. Đặt điện thoại xuống, thấy tình nhân giận dữ, Nhâm Lãm xoay người qua ôm Tiết Mặc. Y cúi đầu, định dùng môi trấn an ai đó. Đạo này cả hai đều bận rộn, lâu rồi không có cử chỉ thân mật gì, nhưng giờ còn lo cho tình trạng sức khỏe của đối phương, thành ra Đại Đế cũng không muốn đi tới chót, trước mắt cứ ném chút vị là được rồi.

Tiếc là Tiết Mặc lại không nghe, cậu quay đầu, từ chối Nhâm Lãm. Cậu đẩy mạnh đối phương ra, lạnh lùng nói: “Tôi thấy mệt, không có tâm trạng!”

Không ngờ là hủ dấm của cậu lại to tới vậy, Nhâm Lãm ngơ ra. Trong ấn tượng của y, Tiết Mặc vừa khiêm tốn lại vừa nhã nhặn, chưa bao giờ nổi giận với ai, giờ thấy cậu hành động như thế, xem ra là còn giận lắm rồi, “Ồ, vậy em nghỉ ngơi cho khỏe đi!” Khẽ trấn an, Đại Đế đưa tay kéo chăn đắp cho Tiết Mặc, muốn để cậu nằm nghỉ thêm một lát.

Lắc đầu, Tiết Mặc quyết không nhận chút quan tâm này, cậu đẩy tay Nhâm Lãm ra, chống giường đứng dậy. Cuối cùng, dưới ánh mắt khó hiểu của Đại Đế, cậu mang giày vào, thản nhiên nói: “Cũng trễ lắm rồi, mai tôi còn hai ca thu âm nữa, đi trước đây!”

Thấy người tình lạnh lùng mở cửa bỏ đi, Nhâm Lãm chán nản. Cơ ghen của cậu tới bất ngờ quá, chẳng qua là y chỉ mới nói mấy câu với người tình cũ mà thôi, có cần phản ứng mạnh tới vậy?

Tới hành lang, Ngu Mỹ Nhân nhìn Tiết Mặc trưng cái mặt nặng nề đi tới, cô sâu não, dừng nói là hai người lại cãi nhau nữa rồi nha? Nếu cô đi vào, có khi nào trở thành vật hi sinh không? Thật là khổ quá đi.

Nghe băng ghi âm xong, Đại Đế giận tím mặt. Cuối cùng thì y cũng hiểu tại sao Tiết Mặc lại có thái độ như vậy, lần này, quả là lỗi của y. Vừa nghĩ tới chuyện vì y sơ suất mà khiến Tiết Mặc chịu ầm ức, y thấy khó chịu cực kỳ. Y nổi giận, dùng dùng đi trở vào văn phòng, bảo Ngu Mỹ Nhân thông báo cho toàn bộ ban chế tác lập tức tới công ty họp. Y hoàn toàn không để ý tới chuyện giờ trời đã khuya, trăng cũng đã treo tuốt trên đỉnh đầu.

Hôm sau, Nữ vương Tịch Hàm vác vòm mắt đen ngòm vào, ngáp liên tục, lòng thì thầm nguyên rửa cả nhà kẻ đã hại cô nửa đêm phải chạy vào công ty nghe mắng ba lần. Cô hận tới nghiến răng, rãnh quá đi vuốt móng ngựa mà không chịu xem tình hình, cuối cùng còn hại cả đám bị tổng giám chém tới tã, đúng là tên gốc não tàn.

Sau buổi kiểm điểm sâu sắc trong cuộc họp, y đã tiến hành xử phạt nghiêm khắc với người phụ trách khâu điện ảnh nọ. Nhưng xuất phát từ suy nghĩ và lo lắng cho sức khỏe của Tiết Mặc, y vẫn quyết định giữ nguyên danh sách diễn viên lồng tiếng ban đầu, dĩ nhiên là y sẽ đích thân giám sát quá trình lồng tiếng.

Những chuyện này, dĩ nhiên là Hạ Bạch không hay biết. Hôm qua, Ngụ Mỹ Nhân dùng điện thoại riêng của Nhâm Lãm gọi tới cho anh ta, anh ta vốn đau lòng, mất mát. Nhưng khi tới phòng thu âm, nhìn thấy Nhâm Lãm, anh ta lại hào hứng như bình thường. Mới nói là phân rõ giới hạn với mình, vậy mà ngay công việc đầu tiên mình trở về làm, y lại tự mình tới giám sát, đây rõ ràng là lạt mềm buộc chặt, giận dỗi chút thôi. Hạ Bạch đứng trước mic, phát phát tay với Đại Đế, khiến cả đám phải nhìn chăm chăm.

Quá trình thu âm lần này có thể nói là thảm thiết, Hạ Bạch lồng tiếng không được bao lâu, đã bị cái miệng siêu độc của Đại Đế quăng bom cho thương tích đầy mình. Đối phương vốn không chút nể tình, hỏa lực mười phần, hơn nữa còn yêu cầu nghiêm khắc tới biến thái, khiến cả phòng thu âm giống như chiến trường bị phe địch ném bom, làm hại anh ta sầu não không thôi.

Lần đó, sợ dĩ Nhâm Lãm chịu ký tên là vì người phụ trách chỉ mang băng ghi âm của Hạ Bạch tới cho y nghe, y cảm thấy cũng được, nên thông qua. Giờ nghe băng ghi âm của Tiết Mặc, rõ ràng là nâng cao hơn. Y là người làm việc công bằng, cho nên đã dựa theo độ cao đó mà yêu cầu Hạ Bạch phải làm được như vậy, khiến đối phương như hồng mắt.

“Trình độ lồng tiếng của cậu, cần phải tôi luyện thêm!” Sau một quá trình vất vả, cuối cùng công việc cũng hoàn thành. Nhâm Lãm đi tới, nói rõ yêu cầu với Hạ Bạch.

Chạy theo bước chân của Đại Đế, Hạ Bạch đã sớm không để ý tới mặt mũi gì nữa, anh ta vừa đi vừa nói, “Anh có rảnh không? Dừng với tôi bữa cơm nha? Tôi muốn...”

Nhâm Lãm dừng bước, nghiêm mặt nói: “Cho dù có dừng cơm với tôi, cũng không thể nâng cao trình độ của cậu đâu. Thay vì phí thời gian vào mấy chuyện này, chi bằng cậu về nhà tập luyện thêm đi!” Nói xong, y bước đi, không chút lưu luyến.

Mặt Hạ Bạch trở nên khó coi, anh ta hô khẽ một tiếng, “Nhâm...Lãm!” Thấy bốn phía đều đang nhìn mình, anh ta nở nụ cười xấu hổ, đi nhanh về phòng nghỉ. Chẳng lẽ mình đã nghĩ sai rồi sao? Lúc trở về gặp Nhâm Lãm, anh ta cũng thấy lo lắng lắm, dù sao thì ban đầu cũng do anh ta bỏ cuộc trước. Sau mấy lần hát ca khúc đầu phim, do thành tích khá khá, cho nên nhà chế tác của công ty đĩa nhạc đã tới tìm anh ta khuyên bảo mấy lần. Nghĩ tới con đường thành danh của diễn viên lồng tiếng lắm gian nan, tình nhân của mình lại không chịu giúp chút gì, thế là anh ta đã đưa ra một quyết định khờ dại - hủy hợp đồng với công ty Nhâm thị.

Cuối cùng, mọi chuyện lại không hoàn hảo như anh ta đã nghĩ, sau hai album chẳng hái được bao nhiêu thành tích, công ty đĩa nhạc đã quyết định bỏ rơi anh ta. Hai năm vắng mặt, sau khi kết thúc hợp đồng, anh ta chỉ có thể tiếp tục tới gõ cửa văn phòng Nhâm Lãm.

Thấy anh ta trở về, chẳng những Đại Đế không làm khó làm dễ gì, ngược lại còn hết lòng cổ vũ. Y bảo trong lĩnh vực lồng tiếng, anh ta vẫn có tiềm lực phát huy, chỉ cần anh ta chịu khó, kiên trì tới cùng là được. Nghe vậy, nếu bảo Hạ Bạch không cảm động, chính là đang nói dối đấy. Nhớ lại khoảng thời gian ở

cùng Nhâm Lãm, anh ta cảm khái vạn lần, ngoài chuyện yêu cầu quá cao trong công việc, Đại Đế cũng có thể xem như một người tình tốt. Lúc Nhâm Lãm ký hợp đồng với anh ta lần nữa, tự đứng trong lòng anh ta lại dấy lên ngọn lửa hi vọng, dù sao thì anh ta cũng nghe nói là đối phương còn chưa có người nào, như vậy, thì anh ta hoàn toàn có cơ hội nối tiếp cuộc tình này.

Chẳng lẽ đã hết cơ hội thì trời sao? Suy sụp, ngã vào thành ghế, Hạ Bạch thấy hối hận, trách mình lúc trước bị quỷ ám, bỏ lỡ nhân duyên tốt. Nhưng giờ bảo anh ta buông tay, anh ta thấy không cam lòng! *Nếu năm đó tôi có thể là m cho anh thì tôi, vậy thì hiện giờ tôi cũng có thể là m được như vậy.* Nghĩ thế, anh ta đứng lên, ưỡn ngực, ngẩng đầu, bước ra phòng nghỉ, về nhà tôi luyện trình độ lòng tiếng.

38. Chương 38: Đỗ Ngọt Cũng Là Một Nghệ Thuật

Sau sóng gió từ bộ phim điện ảnh nọ, Tiết Mặc vẫn bận rộn như trước. Cậu “bán mình” khắp nơi để trả nợ, khiến rất nhiều người mới bảo cậu giành phim điên cuồng. Trong đám nhân sĩ ấy, Khang Vĩnh Nguyên dẫn đầu, anh ta bảo công ty và mấy đơn vị có liên quan thiên vị, lại còn đi tìm người phụ trách ở bộ phận nhân sự, yêu cầu phải đưa ra một lời giải thích.

Người phụ trách nhìn một đám thao thao bất tuyệt, thiếu chút nữa đã cười sặc máu. Một đám không có tiền đồ, xưa nay, trong giới đều là kẻ mạnh đào thải kẻ yếu, gặp người nổi tiếng hơn mình thì quát tháo, chẳng lẽ bọn họ đã quên mất là dù trong chế độ cộng sản chủ nghĩa cũng luôn có cạnh tranh? Cho dù người ta có nhờ quan hệ mà leo lên cao, thì đó cũng là bản lĩnh của người ta, mấy người lợi hại như vậy, thì cũng tìm quan hệ mà dựa vào đi? Có ai cấm cản!

Nói một hồi, người phụ trách quyết đoán, đuổi bọn họ trở về. Sau lại, y ngẫm ngẫm, quyết định gọi điện cho đại tổng tài, báo tình hình cụ thể lên trên. Vì y biết chưa chắc gì y đã có thể trấn áp được bọn họ, tốt nhất là nên bàn bạc với cấp trên mới ổn.

Nhâm Tuyết nhiệt tình nghe xong tình huống, chuyện Khang Vĩnh Nguyên mắng Tiết Mặc anh đã có nghe nói rồi, cũng biết lúc tranh cãi còn kéo cả anh vào. Theo lẽ, lúc ấy anh nên ngăn cản, nhưng ngẫm lại, anh thấy nếu đến cả một thằng tép rêu như thế mà Tiết Mặc còn xử lý không được, thì quá kém để bước vào Nhâm gia, bởi thế anh luôn giữ thái độ khoanh tay xem trò.

Tuy nhiên, Tiết Mặc lại giỏi hơn anh tưởng tượng rất nhiều, cậu chọn cách coi thường đối phương, chỉ cần thực lực đủ mạnh, cơ hội làm việc dĩ nhiên là nhiều hơn mấy lần. Như vậy, có muốn đề chết mấy người như Khang Vĩnh Nguyên, cũng là chuyện dễ dàng. Xem tình huống hôm nay, Nhâm Tuyết nhận định, tên hề không chịu nổi nữa, định giữ trò cá chết lưới rách đây mà.

“Nói với bọn họ, nếu cảm thấy miếu Nhâm thị quá nhỏ, thì có thể rút đi, chúng ta tuyệt đối không ngăn cản!” Nhâm Tuyết cười nói, sau đó lại suy nghĩ hai giây, bổ sung: “Nếu bọn họ đi thật, sau này phạm là chuyện gì có mặt bọn họ, Nhâm thị sẽ không tham dự!”

Người phụ trách cười cười, nhận lời. Câu sau của Nhâm Tuyết thật đáng sợ, nếu làm như vậy, chẳng khác nào hoàn toàn loại bỏ hết cơ hội của bọn họ trong giới giải trí. Người mà long đầu đại ca cự tuyệt, những công ty biết nghĩ cho đường làm ăn của mình, sẽ không cho bọn họ cơ hội. Ai cũng rõ, vì mấy người như vậy mà đặc tội lão đại, quả là hành vi ngu ngốc.

Đặt điện thoại xuống, Nhâm Tuyết đi ngay tới nhà ăn, lại còn đặc biệt chạy tới gần cậu em trai đang sầu não. Ui chà, giữa tình nhân với nhau, lâu lâu cãi cọ một chút là chuyện thường thôi, nhưng mà, chẳng lẽ cả mấy ngày liền xài chiêu nhị thập tứ hiếu cũng không có hiệu quả?

Vào nhà ăn, áp suất không khí đúng là rất thấp. Nhâm Tuyết nhìn cậu em trai, chắc chắn, mặt còn xanh hơn hôm qua, rốt cuộc là có chuyện gì? Ngồi xuống cạnh Đại Đế, y dùng giọng điệu cảm khái ngàn lần, an ủi: “Mới thất tình một chút, cho dù có bị người ta đá cũng không cần tới vậy chứ?”

Nhâm Lãm liếc anh một cái, tiếp tục dùng cơm. Xong, y mới buông bát xuống, nghiêm mặt nói: “Hôm qua tôi gặp Chu Minh, anh ta nghi ngờ tình cảm của tôi với Tiết Mặc, lại còn thay bạn đòi lại công bằng!”

“Hử? Hay nhỉ, tên phúc hắc chết toi đó, đến cả cái tên trắng hoa nhà mình còn xử không được, lại rảnh tới nỗi chạy tới lo chuyện của chú à?” Nhâm Tuyết khó hiểu, nhú mày. Về chuyện lần này, anh cảm thấy quá khó hiểu.

“Tôi thừa nhận, chuyện lần đó đã khiến Tiết Mặc chịu ảm ức, nhưng mà, chuyện này lại không đơn giản như tôi đã nghĩ!” Nhâm Lãm phiền muộn, nhú mày, cảm thấy đau đầu.

Lòng hiếu kỳ của Nhâm Tuyết bị khơi lên, còn có ẩn tình gì sao? Chẳng lẽ là tiết mục tam giác, à không, là tình cảm tứ giác đoạt người tình? Vừa nghĩ tới đó, anh ta lại thấy tò mò kinh khủng, “Rốt cuộc thì chuyện thế nào?”

“Tiết Mặc mượn Chu Minh một số tiền lớn, bảo là dùng để cứu người. Đạo này, cậu ấy liều mạng làm việc, chính là muốn nhanh chóng trả hết nợ nần. Nếu như cậu ấy có khó khăn, sao lại không nói với tôi tiếng nào?” Nhâm Lãm nói xong, lập tức quay qua nhìn ông anh mình, xem anh có suy nghĩ gì. Dù sao thì với người anh như thần nhân này, từ trước tới giờ, không có chuyện gì mà anh ta làm không được.

Nhâm Tuyết thoáng trầm mặc, xoay xoay trông mắt, rồi thần nhiên nói: “Có lẽ là do vừa trải qua chuyện của Hạ Bạch, Tiết Mặc thấy thất vọng với chú, nên mới như vậy. Cậu ta là cô nhi, cảm giác an toàn đương nhiên là thấp hơn những người khác. Tự tôn, tự lập, ý chí quật cường, có một số việc, cậu ta cảm thấy nếu nói với người yêu, sẽ ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai người, aizz, đứa nhỏ đáng thương, càng nghĩ nhiều lại càng hỏng việc!”

Đại Đế im lặng, trầm tư một hồi, mới hỏi tiếp: “Vậy tôi phải làm sao đây?”

“Ồ...” Nhâm Tuyết nhìn trời, đưa tay gõ cằm, cười gian: “Gia tăng thời gian ở chung, gia tăng tín nhiệm lẫn nhau. Đơn giản mà nói, chính là tìm nơi hai người cùng sở hữu, đề cậu ta xuống, làm một lần cho đã!”

Càng nói càng không ra gì, Nhâm Lãm khinh bỉ, dời tầm mắt. Y bắt đầu cẩn thận suy nghĩ xem có nên nghe lời đề nghị của ông anh mình không? Vì để giữ lại Tiết Mặc, có lẽ anh cần phải chấp hành lời đề nghị động kinh thể này. Tâm động không bằng hành động, đó giờ Đại Đế luôn là người làm việc theo trường phái mau lẹ, y đứng dậy, vỗ vỗ bả vai ông anh mình như cảm tạ, rồi sải bước đi sắp xếp công việc.

“Chắc chắc, bởi vậy mới nói, những người không biết thể hiện tình cảm của mình, luôn khiến người ta phải lo lắng!” Nhâm Tuyết nâng cằm lên, cảm khái. Cảm giác có thứ gì đó ảm áp, cọ cọ vào chân mình, anh cúi đầu nhìn, là Tiểu Tuyết Hồ đang ôm chân anh, dáng vẻ như đói sắp chết, còn tròng đôi mắt to ngập nước đáng thương ra.

Oa oa, ng ườ i ta mu ố n ấ n th ị t, th ị t th ị t. Tiểu hồ ly thầm cầu xin, tên chủ nhân thối tha có hơi thở má mi này luôn cố tình bỏ đói nó, còn bảo là biết đói mới có tự giác làm súc vật, quá đáng lắm! Nếu nó có thể nói chuyện, nó nhất định sẽ chạy tới tổ chức bảo vệ động vật tổ cáo, nhất định là như vậy!

“Đi tắm rửa trước mới có thịt ăn!” Nhìn chút thịt xông khói còn thừa trong đĩa, Nhâm Tuyết cười xấu xa. Anh mặc cho chú nhóc giãy dụa, trước lúc nó chạy mất, anh xách lên, nhe răng cười, rồi quăng qua cho người giúp việc, bảo: “Tắm sạch sẽ, nhất là cái mùi trên người, ở đằng xa lập tức đoán được nó là hồ ly, không chút bí ẩn, không có chiều sâu!”

Oa oa, m ộ t con h ồ ly tr ở th à nh s ử ng v ậ t, c ầ n chi ề u s â u l à m qu á i g ì? Rút đầu, chú nhóc cong cái đuôi lại, cọ cọ vào bộ ngực mềm mại của người giúp việc, aizz, đây đều là số trời nha!

Làm hết công việc trong ngày, trời cũng đã khuya. Tiết Mặc xoa thái dương, mệt mỏi quá, ngẫm lại thì từ lúc cậu mang nợ tới giờ, cả tháng nay cậu đều liều mạng, chưa được nghỉ ngơi ngày nào. Vừa cảm mạo, tình cảm lại không đâu vào đâu, khiến tâm trạng cậu cũng kém theo. Một khi làm xong công việc, ở một mình, cậu sẽ cảm thấy suy sụp, không có chút tinh thần.

Lâu rồi không gặp Nhâm Lãm, từ sự kiện phim điện ảnh đó, đối phương từng gọi điện cho cậu hai lần. Ngoài hỏi thăm tình trạng sức khỏe của cậu ra, y chẳng nói gì khác, cậu cũng đáp lại mấy câu qua loa, rồi tắt máy, sau đó ngủ ra thật lâu. Không biết tại sao, tâm trạng cậu cứ rối bời, cậu biết rõ thái độ của cậu như vậy là có hơi quá, chuyện đã qua không nên để mãi trong lòng làm gì, nếu không sẽ ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai người. Nhưng cậu vẫn cứ thế, bực bội, khó chịu, như có gì đó đè nặng trong lòng cậu, có muốn nôn ra cũng nôn không hết. Mà nếu đã không hết, vậy cậu cũng chỉ có thể chọn cách trốn tránh, rúc vào trong mai rùa, ôm chân đếm sao trời.

Từ xa, theo ánh đèn đường mờ nhạt, cậu nhìn thấy một chiếc xe bánh bao đậu dưới khu chung cư cũ nát mà cậu thuê. Giật giật khóe miệng, Tiết Mặc nghĩ thầm, cũng may là đêm hôm khuya khoác, chứ nếu là giữa ban ngày ban mặt, thì e là cả khu nhà đều chạy xuống xem.

Aizz, c ó n ê n quay đầ u b ỏ ch ạ y kh ô ng nh ỉ? Sau khi phát hiện mục tiêu, bước chân của cậu rõ ràng là chậm hơn ban nãy, tính sao đây? Còn chưa vượt ve trái tim bé nhỏ không chịu ở yên của mình, nếu không kiểm chế tốt, vung tay với đối phương, thì theo thể trạng chênh lệch hiện giờ, cậu chỉ tự chuốc khổ mà thôi.

Nghĩ vậy, cậu đi thật nhanh, không ngờ, ai đó đã đợi sẵn trước cửa. Do vừa rồi đèn đường quá mờ, cậu

không chú ý, lại thêm Nhâm Lãm hay mặc đồ đen, dĩ nhiên là y đã đứng gần đó, chờ cậu chui đầu vào lưới. Thật không ngờ, chiếc xe đó lại là vật dùng để đánh lạc hướng, hại cậu phải đi đường vòng, tránh khỏi nó.

Càng nghĩ càng thấy ám ức, Tiết Mặc quyết định coi thường đối phương, lấy chìa khóa ra mở cửa phòng. Đương nhiên, không phải nói bỏ mặc sự tồn tại của Đại Đế là có thể bỏ mặc được, bầy tay to đưa tới, kéo lấy cánh tay ai đó, y thản nhiên nói: “Lên xe!”

“Tôi thấy mệt, để hôm khác đi!” Tiết Mặc mệt mỏi, lắc đầu, cố giẫy khỏi tay y.

“Lên xe!” Đại Đế lập lại lần nữa, giọng điệu rõ ràng uy nghiêm hơn ban nãy. Để đi gặp cậu, sau khi xong việc, y đã cố ý lấy lịch trình làm việc của cậu tới xem. Vừa thấy một đồng công việc dày đặc bên trên, y xanh mặt, khiến Ngu Mỹ Nhân bỏ chạy thật nhanh, run rẩy tìm chỗ trốn.

Định là m t ó i ch ế t đ ể l á y g i ả i th ử ng ch i ế n s i thi đ u a? Nhâm Lãm tức giận, quăng lịch trình lên bàn, vừa đau lòng, vừa thấy tức. Y gọi điện thoại cho cậu hai lần, vậy mà cậu vẫn vậy, không hề nói khó khăn kinh tế cho y biết, lại còn từ tốn cùng y chơi trò “khoảng cách chiến”, khiến nửa tháng qua y chộp không được cậu. Nhóc con, chỉ số thông minh hơi cao một tí, lại chơi trò đánh du kích, để xem cậu có thể trốn được tới đâu!

“Tôi thật sự rất mệt!” Tiết Mặc đẩy đối phương ra, tức giận. Giờ muốn gì đây? Nâng người tình cũ xong mới nhớ tới tôi? Người nào bị xem thường người nấy biết, tại sao tôi lại phải không biết nhục tự dẫn xác tới? Thích một người, đến cả tự tôn cũng không cần?

Nhâm Lãm cũng nổi giận, nhưng phần nhiều lại là bất đắc dĩ. Một chút sai sót, đã quấy nhiễu cảm giác tin tưởng lẫn nhau giữa hai người. Nếu Tiết Mặc chịu cãi với y một trận, nói không chừng chuyện đã sớm giải quyết. Nhưng cậu lại cố tình không nói, một mình buồn bực, kiểu như tôi tự làm tổn thương tôi đấy, để xem anh làm thế nào? Khiến người đàn ông vốn dở trong việc bày tỏ tình cảm như hồng mắt.

Bỏ đi, có nói gì cũng vô ích thôi. Thấy Tiết Mặc mở cửa ra, Nhâm Lãm sức nhớ tới một chiêu Nhâm Tuyết dạy y dùng khi cấp bách. Từ phía sau, y đưa tay ôm cậu, đứng ở cửa, cố gắng để giọng mình nhỏ nhẹ như đang đóng phim Quỳnh Dao, “Tôi nhớ em, Tiết Mặc!”

Thân thể như cứng lại một chút, vẻ quật cường của Tiết Mặc trong nháy mắt hòa tan, cậu thản nhiên nói: “Đừng như vậy, giờ đang ở bên ngoài, anh có chuyện gì à?”

Thấy cậu đổi thái độ, Đại Đế vội vàng gật đầu, nắm chặt tay cậu, “Đi theo tôi!”

Dù không muốn lắm, nhưng cũng có chút chờ mong. Tiết Mặc đóng cửa phòng lại, lên xe.

Cảnh đêm ở thành phố rực rỡ, chói lóa, ánh đèn neon làm ngợp ánh nhìn, nhưng ở trong xe, cậu lại chẳng có tâm trạng thưởng thức. Nhìn vào đôi mắt của người đàn ông đang ôm mình ở đối diện, cậu thấy lòng mình mệt mỏi quá.

39. Chương 39: Ở Chung? Ở Lại?

“Có đói không?” Nhâm Lãm xoa xoa gương mặt nhăn nhó của người tình, tay nắm chặt, dường như là gầy đi không ít, lần trước ở phòng nghỉ, ôm còn có cảm giác hơn lần này. Cứ tiếp tục như vậy, Tiểu Phì Trư sẽ thành cây lạp xương mất. Y nuôi Trư, không ngờ càng nuôi lại càng mất thịt, thất bại, thất bại quá!

Thả lỏng thân thể, Tiết Mặc tìm một góc độ thoải mái tựa vào. Trước đây, cậu có chút thịt, tựa vào người Đại Đế không thấy người y rắn chắc quá, giờ không có đệm thịt lót, người của đối phương quả là quá cứng rắn, “Tối có ăn rồi!” Mi ở quán ăn nhỏ đó cũng khá lắm, mùi vị không tồi, ngoài lo lắng về an toàn thực phẩm ra, Tiết Mặc cũng thấy hài lòng với nó lắm.

“Ồ,” Đại Đế có chút thất vọng, nhưng y vẫn bảo tài xế đưa chiếc hộp đặt ở phía trước xuống, “Là bánh ngọt Rosa vị dâu tây, có thích không?”

“Hử?” một tiếng, Tiết Mặc không chút tiền độ ngồi thẳng dậy, mặt mày hưng phấn nhìn chằm chằm chiếc hộp màu đỏ nọ. Hai mắt cậu như phóng điện, nuốt nước miếng, cái gì là buồn bực, cái gì là ảm ức, đều bị cậu quăng lên tận mây xanh. Nha nha nha, sao Đại Đế lại biết mình thích nhất là bánh ngọt Rosa vị dâu tây? Trước đây, chỉ có vào ngày sinh nhật cậu mới có thể ăn được một chút. Vì thế, sau khi bị đám bạn giành hết bánh, Tiểu Tiết Mặc bưng đĩa không thể, sau này lớn lên cậu sẽ kiếm thật nhiều tiền, sau đó mua bánh ngọt ăn tới no căng.

Thì ra một chiếc bánh ngọt là có thể dỗ dành được rồi! Đại Đế thầm tiếc nuối nửa ngày, sớm biết như vậy, y đã không bỏ hết mặt mũi, đi tìm ông anh diên khùng đó giúp đỡ. Làm hại mấy ngày nay, vừa đụng mặt là Nhâm Tuyết đã vấy lấy y hỏi đủ thứ chuyện, như đang xem trò hài.

Ăn một hơi, Tiết Mặc mới nhớ là mình còn đang chiến tranh lạnh với ai đó. Tiêu rồi, cậu lại bị một cái bánh ngọt mua chuộc, chuyện này đúng là quá...Dừng tay xiên bánh, cậu mở miệng: “Sao anh iết ui ất ức cái ày?” (Sao anh biết tôi thích món này nhất)

Sợ người yêu bị bánh ngọt làm ghen, người nào đó thật sẵn sàng, đưa chai nước tới, vui vẻ đáp: “Không phải trong một buổi họp mặt nào đó, em có nói là thích ngày sinh nhật nhất, vì hôm đó có thể ăn bánh ngọt vị dâu tây?”

Đưa tay đón lấy chai nước, không ngờ cả hai đều cảm nhận được độ ấm của nhau, cùng dừng lại. Thời gian giống như lắng đọng, cả hai nhìn nhau, hiểu ý, tầm mắt dung hòa, ai cũng không đành lòng lui trước.

Đúng là một người đàn ông kỳ lạ, Tiết Mặc thầm cảm khái trong lòng. Từ lúc bắt đầu, cho dù không có ở cạnh cậu, nhưng Đại Đế vẫn luôn lắng lắng chú ý tới cậu. Giống như chuyện bánh ngọt vị dâu tây lần này, ngay cả cậu cũng không nhớ mình từng nói khi nào, không ngờ một người luôn bận bịu như y lại nhớ tới. Nếu bảo không tin tưởng, thì chính là cảm giác không xác định được ở trong lòng đối phương mình có

trọng lượng bao nhiêu, một khi tâm đã ấm lại rồi, thì cảm giác ấm ức tự nhiên cũng sẽ tan biến. Cho nên, cứ hào phóng mà ân ái chút đi!

Liếm liếm lớp sữa dính trên cánh môi, “Ngọt thật!” Tiết Mặc vươn đầu lưỡi hồng hồng ra, lướt qua khóe môi, còn thoáng quảng cho đối phương một cái nhìn khiêu khích nhưng cũng không kém phần diễm lệ, tình tứ.

“Để tôi nếm thử xem!” Nhâm Lãm đưa tay ôm cậu, cúi đầu mút đôi môi y khát vọng từ lâu. Hung ác, bá đạo, giống như muốn cướp lấy tất cả, nụ hôn ấy khiến Tiết Mặc thấy khó thở, muốn thoái lui, nhưng thân thể cậu lại bị y giữ chặt, từ trong ra ngoài, mỗi một khu vực trong khoang miệng, đều bị y dụ dỗ liếm lộng, giống như một tên thợ săn đang truy lùng báo vật, tỉ mỉ, kỹ càng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì nhất định cậu sẽ trở thành tên xui xẻo đầu tiên chết vì thời gian hôn môi quá dài, tử vong vì ngạt thở. Tiết Mặc cố rút lưỡi, trước khi Đại Đế hút cạn dưỡng khí của mình, đẩy y ra, “Hô, hô, hô...” Há miệng thở dốc, cậu không quên trừng cho đối phương một cái, rồi lau chất lỏng bên khóe miệng mình, nghiêm mặt, tiếp tục xiên bánh ăn.

Tự nhủ với lòng là phải nhẫn nại, Nhâm Lãm lấy chai nước qua uống hơn phân nửa, dập lửa, phải dập lửa thôi.

Xe dừng trước một tòa nhà cách công ty không xa, đó là khu nhà được đưa ra bán trong thị trường vào nửa năm trước. Khi đó, Tiết Mặc xem bằng giá, đau lòng, rưng rưng nước mắt yên lặng bỏ đi. Phải không ăn, không uống ba mươi năm, cậu mới có thể mua được một gian nhỏ với 45m2 này, thế sự đúng là cay đắng!

Còn chưa hiểu gì, cậu đã bị Đại Đế kéo đi một hơi. Người gác cổng ở khu nhà cấp cao mở cánh cửa thủy tinh ra, tập thể cúi đầu chào, khiến cậu diễn viên lồng tiếng nghèo xơ xác nào đó không biết phải làm thế nào. Còn chưa kịp đáp lễ lại, cậu đã bị y kéo vào thang máy, đi thẳng tới tầng cuối.

Nhìn mấy con số trong thang máy không ngừng tăng lên, Tiết Mặc khẩn trương, quay qua nhìn người đàn ông tâm trạng vui vẻ kể bên mình, chẳng lẽ là cùng nhau lên sân thượng nhảy lầu? Như vậy cũng quá thảm thiết rồi.

Nhìn bề ngoài thì Đại Đế như rất bình tĩnh, thật ra thì trong lòng y cũng đang nhộn nhạo cả lên. Giờ phải cố nhịn, dù sao thì khi thắng lợi, mục tiêu cũng sẽ thuộc về mình. Tới chừng đó, y nhất định phải đè cậu xuống làm một trận, bù lại tổn thất do dạo gần đây tiếp xúc da thịt không đủ.

Tới nơi, Tiết Mặc vẫn ngoan ngoãn bị ai đó dắt đi. Giờ cậu không dám cẩu kính gì cả, lỗ như chọc giận y, nhất định là không có đường sống. Nuốt nuốt nước miếng, cậu khó hiểu, nhìn cánh cửa to, nơi Đại Đế dừng lại.

“Dinh dong!” Đại Đế đưa tay ấn chuông cửa, Tiết Mặc lại càng kinh ngạc, nhà ai vậy kìa, chẳng lẽ là tới gặp phụ huynh sao? Trời ạ, ai có thể tới nói cho cậu biết, chuyện này là như thế nào không?

Cửa mở ra, thư ký tiểu thư Ngu Mỹ Nhân thướt tha, phong tình nở nụ cười thân thiết, nép sang bên để hai người bước vào nhà. Lúc này, trên đất đã sớm bày sẵn hay đôi dép lê, vào nhà mà không cởi giày là hành vi không lễ phép.

Đây... *Chẳng lẽ là kim ốc tặc nữ?* Tiết Mặc choáng váng. Không đúng, có khả năng nhất chính là một cuộc đàm phán, tỷ như do Đại Đế có thân phận đặc biệt, nhất định phải kết hôn với phụ nữ. Sau đó, Ngu Mỹ Nhân đã hi sinh bản thân cho y toại nguyện và hiện tại, cậu đã trở thành chương ngại, chuẩn bị ba mặt làm cho rõ ràng...Thoáng chốc, trong đầu Tiết Mặc hiện lên vô số tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình thiếu não. Ngay khi cậu sắp lâm vào ảo tưởng, không thể tự kiểm chế thì Đại Đế ở cạnh cậu đã thốt ra một câu làm cậu tỉnh táo lại.

“Có thích món quà tôi tặng cho em không?” Nhâm Lãm gõ lên trán cậu một cái, cười nói.

“Quà gì?” Tiết Mặc mở to mắt, hỏi một câu ngây thơ. Từ lúc bước vào nhà tới giờ, cậu không có thấy đồ gì hết, ngoại trừ Ngu Mỹ Nhân...

Lắc đầu, thiết hết biết, người này, đầu óc vẫn thường xuyên chập mạch. Cũng hết cách rồi, Đại Đế đành phải chỉ rõ, “Nhà, bày trí, phòng ngủ, giường, có hài lòng không?”

Chỉ đúng là quá cụ thể! Ngu Mỹ Nhân cung kính đứng một bên, nở nụ cười cứng ngắt.

“Còn phòng tắm?” Đầu tiên, Tiết Mặc chạy một hơi vào phòng tắm, vừa mở cửa ra, lập tức hô to, “Oa! Bồn tắm to quá!”

Nhâm Lãm đã bị cậu đánh bại hoàn toàn, y ra hiệu, ý bảo Ngu Mỹ Nhân có thể rời khỏi thân phận bóng đèn. Nữ thư ký xinh đẹp được ân xá, lập tức lấy hộp BCS trong túi ra, tự mình giao tới tay ông chủ, duyên dáng mà đi.

Rất hài lòng với trí thông minh và tài cán của cô thư ký, Đại Đế quyết định năm nay sẽ cho cô bao lì xì hậu hĩnh. Sau đó, y tiện tay nhét đồ dùng cần thiết vào dưới gối trong phòng ngủ, rồi kéo người yêu ra khỏi phòng tắm, hỏi: “Có hài lòng không?”

Giống như gã quan viên đi dạo phố, mắt Tiết Mặc tuần tra hết mọi góc ngách trong phòng. Ghê thật, một căn nhà to với sáu gian phòng, tất cả đều được trang trí lộng lẫy, ngay cả bàn ghế, tủ sách đều được trang bị đầy đủ. Bất kể là những vật dụng thông thường hay thứ gì cần thiết, đều giống y như trong giấc mơ của cậu, lợi hại thật, sao Nhâm Lãm lại biết?

Kích động, gật đầu, Tiết Mặc mở rèm cửa ra, đứng trước cửa sổ sát đất ngắm sao trời. Từ phía sau, Đại Đế ôm cậu, đặt cằm lên bả vai mảnh mai, “Sau này, đây chính là nhà của chúng ta. Giấy tờ nhà tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, lát nữa em đừng quên ký tên đó!”

Con hào hứng qua đi, con người sẽ trở nên bình tĩnh. Tiết Mặc nghe vậy, nắm lấy bàn tay đang ôm eo mình, vuốt ve, hỏi: “Đây là lần thứ mấy anh kim ốc tàng kiều?” Giọng nói có chút ử rữ.

Nhâm Lãm bật cười, cọ cọ lên lưng cậu, dịu dàng nói: “Giờ có mình em, là đủ lắm rồi!” Thấy đối phương vẫn còn nghi ngờ, y thật bất đắc dĩ, đành nói thật: “Tiết Mặc, thật ra, trong cuộc sống hằng ngày, tôi mong em có thể dựa dẫm vào tôi nhiều một chút, mong em có thể xem tôi như người yêu của mình!”

“Ừm...” Tiết Mặc nở nụ cười hạnh phúc, gật đầu. Ý tứ trong lời nói của đối phương, sao cậu nghe không hiểu. Xem ra, sau này cậu có thể thoải mái với Nhâm Lãm một chút, không cần phải cẩn thận như trước nữa rồi, “Nhưng mà, sao anh biết xài chiêu này?” Cậu nghi hoặc, với cá tính của Nhâm Lãm, tự dừng lại mua nhà ở chung thì đúng thật là kỳ quái. Huống hồ, quan hệ trước đây của hai người là tình nhân, giờ Đại Đế lại bảo là người yêu, quả có chút khác biệt.

“Là anh ba đề nghị, tôi ngẫm lại, thấy cũng đúng lắm, chúng ta nên tăng thêm thời gian tiếp xúc, bất kể là về phương diện nào!” Nói xong, Nhâm Lãm bắt đầu ám chỉ bằng cách sờ sờ eo cậu. Nhìn người trong lòng mình đỏ mặt, quả nhiên là trong trắng lộ hồng, không giống người thường, càng nhìn càng thấy ngon miệng, quả không hổ là Tiểu Trư nhà y.

“Nên tắm rửa trước, hay là...” Tiết Mặc kéo tay đối phương ra, xoay người lại nhìn Đại Đế. Đạo này ai cũng bận rộn, thời gian ở chung không có bao nhiêu, đúng là khiến người ta thấy bất an. Huống hồ, tâm trạng của cậu quả thật là không ổn, chuyện trước đây đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ cho hai người, ở cùng nhau, chính là cách giải quyết tốt nhất.

“Trước lúc nằm thẳng cẳng, vẫn nên luộc nước sôi một lần đi!” Nhâm Lãm vội vàng ôm người yêu lên, chạy nhanh vào phòng tắm.

Lời nói ác độc không hề có cảm giác tội ác thế này, chắc chính là thuộc tính tự nhiên trong truyền thuyết? Tiết Mặc đen đầu, đồng thời cậu cũng ý thức được là nếu chờ người yêu của mình thốt ra một câu ngọt ngào, thì chẳng khác gì kỳ tích hoặc giả là xuyên tới một không gian khác.

Quả nhiên là chiếc bánh ngọt...cũng có cái giá riêng của nó, sau khi kết thúc nụ hôn dài. Tiết Mặc há miệng thở dốc, cậu đỏ mặt, cẩn thận nhìn Đại Đế, sau đó kéo chăn, xoay người, chuẩn bị đi gặp Chu Công. Một lần rồi, mong là trưa mai có thể dậy nổi.

“Sao lần nào hôn môi cũng nghẹn thành như vậy hết thế? Mũi của em là dùng để trưng à?” Đại Đế vẫn còn “thèm ăn”, y không định buông tha cho Tiểu Trư Tiết Mặc. Y nắm sát cậu, đưa tay ôm cậu vào lòng, tò mò hỏi.

Che mặt, Tiết Mặc xấu hổ đến tai cũng đỏ bừng, tính sao đây? Chẳng lẽ khai thật, nói là chỉ cần nhìn thấy mặt anh ta, mình sẽ khấn nguyện tới nỗi như hồn lìa khỏi xác, quên cả thở? Nha nha nha, chuyện kinh dị giống thiếu nữ hoài xuân thế này, tốt nhất là ém nhẹm luôn đi, chờ đến khi hai người tóc bạc mắt hoa, có nói cho anh ta biết, cũng không kinh dị được mấy năm.

Thấy người trong lòng không đáp, chỉ biết che mặt chui vào trong chăn, Nhâm Lãm lắc đầu. Đành vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày, y sẽ tìm ra chân tướng, đến chừng đó tuổi già sức yếu, hai lão già ngồi bên nhau ngắm mặt trời mọc, cũng có cái thú riêng.

Chùm chìa khóa lại tăng thêm một thành viên, Tiết Mặc thấy hài lòng, cậu cuộn chăn, nở nụ cười hạnh phúc. Khái niệm về từ nhà, mỗi người có một cách hiểu khác nhau. Với Tiết Mặc mà nói, nhà có thể rất đơn giản, nhưng người cùng một nhà phải gắn bó với nhau, bất kể là người thân hay là người yêu dấu.

Hôm lên chiếc chìa khóa mới tinh một cái, cậu lưu luyến, chui ra khỏi chăn, chuẩn bị đi làm kiếm cơm. Tối qua, Nhâm Lãm đã làm xong thủ tục chuyển nhà, hơn nữa còn hào phóng quảng chi phiếu bạch kim ra, còn thân thiết nói với cậu, là có thể bảo Ngụ Mỹ Nhân giúp đỡ.

Cảm giác giống như bị bao nuôi, Tiết Mặc cười cười, ném thẻ rút tiền sang bên, cậu quyết định không đụng tới. Tình cảm mà dính quá nhiều tới tiền bạc, cảm giác như không còn đơn thuần nữa. Nhưng rất lâu về sau, cậu mới biết, thì ra tấm thẻ ấy là tiền lương của Đại Đế, oh, trời ạ!

40. Chương 40: Tranh Đua, Tình Cảm Và Công Việc

Từ lúc có nhà đến giờ, Tiết Mặc lại càng cố gắng làm việc. Dù mấy chuyện chu cấp cho người yêu, với Đại Đế là rất bình thường, nhưng cũng không có nghĩa là cậu dựa hết vào đối phương, ngồi ăn rồi chờ chết? Thường nói, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, những chuyện từ nhỏ tới lớn, đều sẽ ảnh hưởng tới sự hài hòa, cân bằng trong gia đình. Thể lực của cậu đã kém còn chưa nói - thằng đàn ông nào mà không có suy nghĩ đó trong đầu thì không còn là đàn ông nữa - hướng hồ nguyện vọng lật ngược thế cờ, xoay người làm công là không tưởng rồi. Tiết Mặc thâm tính toán.

Hôm qua cậu nhận được email của Tịch Hàm, hỏi cậu có muốn hát ca khúc chủ đề hay không? Tiết Mặc ngẫm lại, quyết định tới xem tình hình trước rồi mới trả lời sau, cũng sẵn tiện xem vụ thuyết minh quảng cáo.

Mỗi ngày, Nhâm Lãm ra ngoài từ rất sớm, còn Tiết Mặc thì thường làm việc ca chiều. Ngoài chuyện đến khuya hai người có thể về nhà cùng nhau ra, thời gian còn lại, rất hiếm khi gặp được nhau. Sau n lần tranh luận, giằng co quyết liệt, cuối cùng Đại Đế cũng đồng ý để người phụ việc tới làm công việc nội trợ một lần trong ngày, thời gian còn lại, y sẽ không cho người làm tới. Với kết quả lần này, Tiết Mặc rất hài lòng.

Một tháng trước, do quá tức giận, Khang Vĩnh Nguyên đã hủy hợp đồng với Nhâm thị. Nghe tin, Tiết Mặc thấy khó hiểu cực kỳ, cậu chẳng hiểu tại sao anh chàng đó lại xúc động tới thế? Đâu đâu cũng có tranh cạnh, chẳng lẽ rời khỏi Nhâm thị, sang công ty khác là có thể tránh được sao? Không biết tôi luyện khả năng, cho dù có đi đâu cũng phí.

Cầm bản kế hoạch lên, xem xong một lần, cậu kinh ngạc, nhìn về phía Nữ vương Tịch Hàm, do dự một hồi, mới nói: “Cho đến hiện tại, tôi cũng chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ bước vào lĩnh vực âm nhạc!” Cậu cứ nghĩ chỉ cần hát một bài là xong rồi, cho tới khi đọc xong bản kế hoạch, cậu mới biết là phải hợp tác ra album. Nhưng cậu chưa có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, cho nên trong phút chốc khó mà đưa ra quyết định.

“Tôi tin tưởng ở cậu!” Tịch Hàm nhếch đôi chân thon dài lên, khẳng định: “Cậu lo lắng quá nhiều rồi! Có đôi lúc, suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng đơn giản hóa một chút cũng rất tốt, làm người phải biết mạo hiểm, biết phiêu lưu, nếu không sẽ khó tăng năng suất!”

Cẩn thận suy ngẫm một hồi, cuối cùng Tiết Mặc gật đầu, ký tên vào bảng hợp đồng. Với một diễn viên lồng tiếng mà nói, bất kể thế nào, chuyện thử một thứ gì đó mới lạ, cũng chẳng phải là chuyện gì xấu.

Cám ơn nhà chế tác xong, cậu vừa định xoay người đi thì đột nhiên Tịch Hàm đưa tới cho cậu một tấm thiệp hồng thật lớn. Cô cười, nói: “Nhất định phải tới dự đấy, tôi rất coi trọng những người bạn thân quen!”

“Hà?” Cậu đón lấy, mở ra, là thiệp cưới. Tiết Mặc vội vàng ngược mặt lên, cười đáp: “Chúc mừng chị! Tôi nhất định sẽ tới dự!” Bước ra cửa, cậu lại nhìn tên in trong khung hình trái tim, thầm cảm khái: *Coi b ộ, l ầ n n à y Chu Minh l à m m ộ t q u ả k i n h t h ậ t!*

Thuyết minh cho quảng cáo đơn giản hơn cậu nghĩ rất nhiều, sau ba lần thử giọng, đạo diễn gật đầu, ý bảo cậu đã thuận lợi thông qua. Cũng vì thế, Tiết Mặc ôm ngực, kích động quá chừng. Ha ha ha, bạc trắng bóc nha, cuối cùng thì cậu cũng tóm được món hời, nợ nần cũng sắp trả xong.

Không mang nợ, cả người nhẹ nhõm, Tiết Mặc đi mà cứ như đang bay về phòng nghỉ. Ngồi nhìn số tài khoản trong ngân hàng nhảy lên con số kék xù, thật là sung sướng quá đi. Chuyện tốt như vậy mà có thể gặp thêm mấy bạn, thì ngày tháng xoay người làm gia chủ của cậu không xa nữa rồi.

“Tiết Mặc...” Một giọng nói ngọt ngào từ ngoài cửa vọng vào, khiến kẻ nào đó đang đắm chìm trong mộng đẹp bừng tỉnh, trở về với hiện thực. Trên gương mặt Ninh Tâm - người mà lâu rồi cậu không gặp - hiện đầy vẻ lo lắng và áy náy. Cô hơi cúi đầu, nhìn cậu bằng ánh mắt cầu xin.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tiết Mặc ngồi thẳng dậy, ý bảo đối phương tới đây ngồi. Cô gái vui tính, thích làm nũng trong ấn tượng của cậu, sao giờ lại trở nên ai oán thế này?

Ninh Tâm dè dặt ngồi xuống, đón lấy ly trà nóng Tiết Mặc đưa tới. Cô mím môi, bẻ bẻ ngón tay một hồi, mới đột nhiên chìa hai tay ra, nắm chặt tay cậu, khóc lóc: “Em biết Vĩnh Nguyên từng ức hiếp anh, em cũng biết thật ra anh không làm sai chuyện gì. Tiết Mặc, là anh ấy không tốt, xin anh đừng giận nữa, tha thứ cho anh ấy đi!” Nói xong, cô bụm mặt, khóc nức nở, nước mắt chảy ròng ròng, có lau cũng không hết.

Tr ờ i đấ t? T ì n h h u ố n g g ì đâ y? Nghe vậy, Tiết Mặc vừa kinh ngạc lại vừa ngu ra vì không hiểu sao trắng gì. Cậu nghĩ miết, nghĩ muốn nát óc, cũng không nghĩ ra được là Ninh Tâm muốn nói chuyện gì với mình. Đường như cô nàng và Khang Vĩnh Nguyên quen nhau lâu rồi, có cầu xin cho đối phương cũng là hợp tình hợp lý, nhưng mà...Cô ta nghĩ gì vậy? Sao lại tới tìm mình? Thật là khó hiểu.

“Giờ cô khoan hãy kích động, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì? Đạo này tôi bận quá, có một số việc không để ý cho lắm!” Vỗ nhẹ lên lưng đối phương, Tiết Mặc quyết định an ủi để cô nàng bình tĩnh lại trước, chứ cái kiểu khóc lóc thế này, thì e là có tổn cả ngày cũng không nói cho xong chuyện.

Đỗ dành một hồi, cuối cùng Ninh Tâm cũng ngời nước mắt. Cô kéo kéo chiếc khăn tay ướt đầm, cúi đầu, kể lại: “Sau khi hủy hợp đồng, Vĩnh Nguyên tìm mãi cũng không được việc nào, cũng không có công ty nào chịu dùng anh ấy. Thậm chí...cả những công ty trước đây muốn mời anh ấy sang, cũng tránh anh ấy như tránh tà. Sau lại...”

“Sau lại thế nào?” Tiết Mặc gấp gáp chết, tới điểm quan trọng, thì phải nói một hơi cho hết chứ, còn do dự gì nữa?

“Sau lại, có một công ty bị anh ấy bám riết, đành phải nói là do trước đây, lúc còn ở Nhâm thị, anh ấy đã dắc tội với một người. Giờ Nhâm thị đã hạ lệnh cho toàn giới đóng cửa, bỏ mặc anh ấy. Chuyện còn lại...Em nghĩ anh cũng hiểu rồi!” Giọng ngày càng nhỏ, Ninh Tâm giương mắt nhìn Tiết Mặc, mong chờ, nhưng đa phần lại là cầu khẩn.

Thì ra là như vậy à! Nghe xong mọi chuyện, Tiết Mặc thở dài, cảm thán cho Khang Vĩnh Nguyên. Nhớ lại chuyện năm đó, nếu cậu nhớ không lầm thì do Nhâm Tuyết dẫn cậu đi tham dự lễ trao giải, đoạt hết vinh quang của anh ta, khiến anh ta xem cậu như cây đinh trong mắt. Nói thật, với một người mới, anh ta có la khóc thế nào cũng không thành vấn đề. Tuy nhiên, anh ta cũng không nên lôi cả Nhâm Tuyết vào mắng, có đi bán rau, bơi lội đối thủ cũng không là gì, nhưng không ngờ anh ta lại ngốc tới nỗi vác cả BOSS phía sau vào bán. Chỉ có thể nói, anh ta làm mà không biết suy nghĩ, chẳng thể trách ai được.

“Thú thật, Ninh Tâm, tôi không ngờ lại cô lại đến tìm tôi nói chuyện này!” Tiết Mặc nói chuyện rất mềm mỏng, “Nhưng cô đã tìm nhầm đối tượng rồi, một là tôi không có quyền, hai là tôi chỉ là nhân vật nhỏ bé không tiền, cô xem trọng tôi quá rồi đấy!”

Anh ta định từ chối ư? Nghe vậy, Ninh Tâm gấp lên, mắt lại hồng hồng, nước nở: “Vậy còn Đại tổng tài? Hai người...”

“Chúng tôi không có bất kỳ quan hệ riêng tư nào cả!” Tiết Mặc thốt ra một câu, chắn ngang họng đối phương. Có trời mới biết đầu óc cô nàng này tư duy thế nào? Đã biết rõ là bạn trai mình cố tình bôi nhọ cậu, vậy mà còn xem đó như thánh chỉ, thiệt hết biết nói.

“Anh đừng giận!” Biết là Tiết Mặc đang bực, Ninh Tâm lại càng sợ. Nếu như anh ta mà giận luôn mình, vậy chẳng phải mình khó sống ở Nhâm thị rồi sao? “Đừng giận, em chỉ, chỉ tùy tiện nói vậy thôi!”

Nhìn thái độ sợ hãi, ăn nói khép nép của Ninh Tâm, Tiết Mặc thấy đau đầu. Cậu xoa xoa thái dương, đành phải nói: “Thôi vậy, để tôi nói rõ cho cô biết, người ra tay trừng trị bạn trai của cô không phải là tôi. Cho dù anh ta có mắng chửi thế nào, tôi cũng không để ý. Ở Nhâm thị, tất cả đều dựa vào thực lực, mấy lời đồn nhảm hãm hại linh tinh, những người hiểu chuyện chẳng có ai tin cả!”

Nghe thế, Ninh Tâm sửng sốt, chỉ biết gật đầu. Thật ra thì cô cũng biết, nếu Tiết Mặc không có thực lực, thì cho dù có dựa vào thủ đoạn ôm đúi cấp trên cũng không nổi tiếng nhanh như vậy. Người ta cùng ký hợp đồng một lượt với mình, nhìn người ta rồi lại nhìn mình, giống như là một người trên trời, một người dưới đất, muốn không phục cũng khó khăn.

Có thể xem như hiểu chuyện chút ít, thế là Tiết Mặc tiếp tục giải thích, định xử lý cho xong cái vụ xúi quẩy này, tránh để sau này gặp phải phiền phức không đáng, “Lúc mắng tôi, Khang Vĩnh Nguyên không nên kéo cả Nhâm Tuyết vào. Trong giới, tin đồn rất nhiều, có nói tới nói lui cũng không phải chuyện gì lạ. Đằng này, anh ta lại chửi thẳng mặt công ty mình, tôi có thể chịu được, nhưng cấp trên thì nhịn không được. Nếu cô thật muốn giải quyết mọi chuyện, thì hãy dẫn bạn trai cô tới văn phòng Đại tổng tài Nhâm Tuyết cầu xin đi!” Đã nói tới nước này rồi, Tiết Mặc cũng tự nhận là cậu đã chỉ dẫn đầy đủ, còn những chuyện khác, cậu lo không nổi.

Tiến Ninh Tâm đi xong, Tiết Mặc thấy mệt mỏi, không còn hơi sức. Cậu nở nụ cười tự giễu, bảo là hoàn toàn không nhờ vả gì, chỉ là trò cười thôi. Sau buổi trao lễ lần ấy, e là cả đời này cậu đều mang theo vết bẩn, cũng sẽ có không ít người ở sau lưng cậu mắng: *Đã đi b á n m à c ò n m u ố n l ậ p đề n th ờ, gi ả b ộ th á nh nh â n g ì ch ứ!* Chỉ mới bấy nhiêu thôi, mà còn bị người ta mắng thành như thế, nếu thật công khai quan hệ với Đại Đế...Nghĩ tới đó, cậu ôm đầu, thật là đáng sợ, ngay cả can đảm nghĩ thôi, cậu cũng không dám.

Lại làm việc tới khuya, Tiết Mặc bước ra khỏi phòng thu âm, nói tiếng tạm biệt với đồng nghiệp rồi mở di động ra xem, nở nụ cười hạnh phúc. Là tin nhắn do Đại Đế gửi tới, bảo tối nay chờ y cùng về. Trong nháy mắt, trái tim thương tổn đã được chữa khỏi, nghĩ tới người yêu của mình, cậu cảm thấy, chút uất ức đó cũng đáng lắm.

Chờ đến khi hai người cùng bước ra khỏi văn phòng tổng tài, chuẩn bị về nhà, thì cũng sắp hai giờ sáng rồi. Công ty vắng lặng, ngoài bảo vệ trực đêm ra, muốn tìm thấy hơi thở, thì chắc là mấy con chuột đi ăn đêm thôi.

Không có ai, không có áp lực, Nhâm Lãm nắm tay Tiết Mặc, kéo cậu vào lòng. Cả hai cùng ôm eo nhau, thân mật, nói cười bước ra thang máy.

M ì nh kh ô ng c ó hoa m ấ t ch ứ? Hạ Bạch cầm kịch bản, đứng ở đại sảnh tầng một. Lúc thấy cửa thang máy mở ra, anh ta giật mình. Sao lại như vậy? Anh ta bỏ quên kịch bản mai cần dùng nên quay lại lấy, không ngờ lại gặp phải cảnh thế này.

Cái gì mà người mới có thực lực, thì ra nguyên nhân là ở đây. Hạ Bạch nghiêng rằng, nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt oán hận. Thật là bội phục thủ đoạn của cậu người mới đó, trước thì lôi kéo Đại tổng tài Nhâm Tuyết dẫn ra mắt mọi người, sau lại xoay lưng ôm đùi Nhâm Lãm. Anh ta chỉ mới vắng mặt mấy năm, không ngờ thủ đoạn của người mới hiện giờ lại nâng cấp tới vậy, xem ra anh ta đã xem thường đối phương quá rồi.

Cẩn thận bám theo, thấy hai người cùng lên xe, nghênh ngang về nhà, Hạ Bạch siết nắm tay tới trắng bệch. Anh ta nhất định phải tìm cơ hội gặp riêng Tiết Mặc, để xem nặng được bao nhiêu cân. Cố dẫn xuống con ghen tức trong lòng, anh ta hừ khẽ một tiếng, lái xe về nhà.

41. Chương 41: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tập trung nghe ca khúc, Tiết Mặc thử hát lại một lần. Còn chưa chính thức đi vào phòng thu âm, chỗ nào không ổn, vẫn còn có thể sửa được.

Hạ Bạch đẩy cửa phòng nghỉ ra, nhìn vào, thấy Tiết Mặc đang gác chân trần lên ghế. Mắt anh ta lóe lên, mỉm cười, đi tới: “Chăm chỉ vậy à?” Anh ta cố tình ngồi gần đó, cẩn thận quan sát đối thủ.

“Chào tiền bối!” Tiết Mặc ngẩng đầu lên, cười cười, chào hỏi. Cảm giác khó chịu trong lòng cậu đã bị Đại Đế quét sạch cả, thành ra khi đối mặt với Hạ Bạch, cậu không còn thấy ngăn cách hay áp lực gì nữa.

Nhìn gần, cũng khá là đẹp, dù không bì được với vẻ đẹp năm đó của mình - Hạ Bạch thầm đánh giá bề ngoài của đối phương - mà cũng lạ thật, theo lý thuyết thì với khuôn mặt này, bảo là tàn sát hết cả Nhâm gia cũng quá khoa trương rồi, có lẽ với Nhâm Lãm thì không thành vấn đề, nhưng còn Nhâm Tuyết...Anh ta hiểu về người này lắm, con mắt cao hơn chân mày, nếu không phải tuyệt thế mỹ nhân, sao có thể lọt vào mắt anh ta được.

Do quá tập trung nghe ca khúc, cho nên Tiết Mặc vốn không phát hiện ánh mắt người nọ nhìn mình như tia X quang. Xem đồng hồ, thấy thời gian cũng không còn lại bao nhiêu, cậu quyết định điều chỉnh tâm trạng lại, hoàn thành tốt công việc.

“Cậu cũng tới hát ca khúc chủ đề à?” Nhìn quyển ca khúc trong tay Tiết Mặc, Hạ Bạch kinh ngạc. Quả là vượt khỏi dự kiến của anh ta, Tịch Hàm tới tìm anh ta hát, cũng có thể hiểu. Nhưng giao ca khúc cuối phim cho một người chưa bao giờ hát hò, quả là có chút mạo hiểm. Nhưng nếu đó là ý kiến của cấp trên, thì Tịch Hàm cũng chỉ có thể đồng ý thôi.

Gật đầu, Tiết Mặc cười nói: “Tiền bối cũng vậy phải không? Tôi từng nghe anh hát rồi, tôi thích lắm! Có thể hợp tác với một ca sĩ thực lực như anh, tôi rất vui!”

“Ừm, cảm ơn!” Hạ Bạch từ tốn đáp lại một câu, lòng nhủ thầm là thằng nhóc này nói hay thật, rõ ràng là đang vuốt mông ngựa đây mà. Nếu mình mà lợi hại như vậy, thì sao lại không tung hoành được trong giới âm nhạc, đúng là châm chọc.

Thấy sắp tới giờ rồi, hai người cũng không nhiều lời khách sáo, chia nhau tới phòng thu âm của mình. Hạ Bạch có nhiều kinh nghiệm ca hát, mới đó đã thu xong. Bước ra ngoài, anh ta cố tình nhìn về phía Tiết Mặc, vẫn chưa kết thúc, thôi thì sang quan sát tình địch một chút, qua góp vui đi.

Khi Tiết Mặc hoàn toàn tập trung vào công việc, sẽ có một vẻ đẹp cẩn thận, tỉ mỉ như Đại Đế Nhâm Lãm. Mắt cậu rất tập trung, toàn tâm đi vào trạng thái làm việc, khiến người ta phải khen ngợi từ tận đáy lòng.

Giám đốc âm nhạc làm động tác OK, ý bảo Tiết Mặc đã hoàn thành. Nhưng cậu lại nghiêm túc, yêu cầu

làm lại một lần, lý do là cậu thấy cậu chưa lấy được cảm giác khi hát một câu nào đó, vì thế mọi người lại tiếp tục.

Hạ Bạch nhìn bầu không khí trong phòng thu âm, toàn bộ nhân viên đều đang chuyên tâm làm việc, như vậy khiến anh ta có cảm giác mình như một “người ngoài” không thể hòa nhập vào thế giới của họ. Nhớ lại khoảng thời gian sau khi quen với Nhâm Lãm, dường như anh ta chưa từng làm như vậy bao giờ, chỉ cần giám đốc bảo thông qua, thì anh ta sẽ không có ý làm lại nữa. Tuy nhiên, trước đó, lúc anh ta còn ôm nhiệt huyết với công việc, mỗi khi hứng lên, anh ta sẽ bảo làm lại một lần. Kể từ khi có chỗ dựa là Đại Đế, anh ta vừa nói gì, sẽ được người ta khen không ngớt lời, vài lần như vậy, chuyện làm lại xem như mất hẳn.

Làm xong lần này, cuối cùng thì Tiết Mặc cũng hài lòng. Cậu chạy nhanh tới bên đài ghi âm, muốn nghe xem mình hát thế nào, xem có phải là quá tệ hay không. Hạ Bạch cũng vội vàng đi tới, thấy anh ta cũng có hứng thú, Tiết Mặc không keo kiệt, đưa tai nghe qua cho anh ta. Mọi người cùng nhau nghe, chắc là sẽ cho được ý kiến hay nào đó.

Nghe xong, Hạ Bạch ngó ra, còn Tiết Mặc thì giật giật khóe miệng, câu đó không hoàn mỹ như cậu đã nghĩ, liệu có nên làm lại lần nữa hay không? “Tiền bối có góp ý gì không?” Cậu nhìn Hạ Bạch, anh ta là ca sĩ từng ra album nhạc, chắc là sẽ đóng góp đúng trọng tâm rồi.

“Nắm bắt giai điệu tốt lắm, đúng là rất bất ngờ, cậu có chắc là trước đây mình chưa từng hát?” Hạ Bạch thấy nghi ngờ, đây vốn không phải tiêu chuẩn của một người mới, đến cả người như anh ta nghe xong cũng thấy hoảng nữa là. Anh ta vốn định mượn chuyện này hạ nhuệ khí của đối phương, ai dè...Nếu chọi thẳng mặt, thì có cảm giác như lấy trứng chọi đá, e là sẽ bị người ta cười là ỷ thế tiền bối mất.

“Ồ, cảm ơn sự khẳng định của anh!” Tiết Mặc cười cười. Ngẫm lại thì đối phương cũng không thể chê cậu được, bằng không sẽ bị nói là tự cao tự đại chèn ép người mới. Anh ta mà bị oan, thì người hỏi như cậu cũng có vẻ như liều lĩnh, lỗ măng.

Làm xong công việc, Hạ Bạch ngẫm ngẫm, quyết định chủ động mời Tiết Mặc đi uống vài ly, không ngờ là cậu lại từ chối: “Ngại quá, tôi cũng muốn đi lắm, tiếc là tôi còn một ca thuyết minh nữa, chi bằng để hôm khác tôi làm chủ, mời tiền bối đi nha!”

Lý do rất đầy đủ, Hạ Bạch cũng không thể làm khó làm dễ gì. Tiết Mặc đi rồi, anh ta ngồi trong phòng nghỉ, tính kỹ lại thì đúng là anh ta cũng buồn cười thật, hai người họ vốn không thể so với nhau được. Tiết Mặc và anh ta hoàn toàn là hai loại người khác nhau, chẳng qua một người thích hợp với Nhâm Lãm, còn một người khi đối mặt với Đại Đế, chỉ chọn cách đi đường tắt, trốn tránh vất vả.

Ai cũng tự cho mình là rất thông minh, cho tới hiện tại, Hạ Bạch cũng không thấy mình ngu ở chỗ nào. Người thông minh làm việc, thường là thích tìm lối tắt, dù sao thì cũng là cùng một mục tiêu, đi càng nhanh dĩ nhiên là càng tốt. Cuối cùng thế nào? Có nhiều thứ, không phải nói nhanh là có thể lấy được, một người nhờ một ca khúc mà thành danh trong một đêm, cần phải có may mắn bao nhiêu? Giờ thì anh ta đã hiểu được đạo lý này, tính ra thì cũng không phải là muộn lắm.

Hạ Bạch gặp lại Tiết Mặc lần nữa, chính là khi hai người cùng lồng tiếng cho một bộ phim nhựa. Anh ta là nam chính, còn Tiết Mặc là nam phụ, nội dung tình cảm nhẹ nhàng, hài hước, kể về cuộc tình của hai

đôi nam nữ.

Người diễn đôi chung với Tiết Mặc lần này là Ninh Tâm. Từ sau chuyện lần trước, cô đã khuyên Khang Vĩnh Nguyên đi tìm Nhâm Tuyết. Lúc bị người nọ từ chối không gặp, cô đã tự tới, quỳ bên ngoài một ngày trời. Sau mấy lần ra vào, Nhâm Tuyết đều xem cô như người tàng hình, cho đến khuya, khi về nhà, anh ta mới thở dài, lên tiếng: “Tôi thấy tiếc cho cô lắm, thật không hiểu tên đàn không có đầu óc đó đã tu mấy kiếp mà có thể tìm được một người phụ nữ như cô. Chuyện lần đó tôi bỏ qua, nhưng mà cô phải về nói với cậu ta, sau này làm chuyện gì, cũng phải nghĩ kỹ một chút, xem nhiều sách một chút, không có hại đâu!”

Cảm động tới rơi nước mắt, Ninh Tâm gạt lệ, nói tiếng cảm ơn. Cô như được trọng sinh, cổ lê đôi chân đã mất cảm giác, đi trở về. Nhâm Tuyết cau mày, chủ động đưa tay ra đỡ cô, còn đích thân đưa cô về nhà.

Có người, tiêu tốn cả đời cũng không làm được chuyện gì ra hồn. Nhưng chuyện thành công duy nhất của anh ta chính là tìm được một người vợ tốt. Không cần phải nghi ngờ, đồng chí Tiểu Khang của chúng ta chính là đại biểu điển hình. Nhưng mà khi gả cho một người đàn ông như vậy, có hạnh phúc hay không, e là chỉ có mình cô biết.

Bão táp qua đi, Ninh Tâm rất biết ơn Tiết Mặc. Lần này cộng tác chung, cô nhiệt tình với cậu gấp bội, khiến Hạ Bạch - người vốn luôn thu hút nữ giới - phải ganh tị không thôi. *Ai da, ng ườ i m ó i n à y đ ú ng l à ấ n đứ t c ả nam l ấ n n ữ sao? Ch ấ ng l ẽ ở Nh â m th ị, ai c ậ u ta c ũ ng di ệ t h ế t?* Vừa nghĩ tới đó, anh ta chợt nghe giám đốc âm thanh bảo Tiết Mặc làm lại một lần, thử đổi giọng điệu khác xem thế nào.

“Ừm!” Tiết Mặc mỉm cười, không ngại lòng tiếng thêm mấy bận, cho đến khi chân mày đạo diễn ở phía sau đài chỉnh âm giãn ra, cậu mới có thời gian uống miếng nước. Một câu thoại mà phải lồng tiếng tận ba, bốn lần, với cậu mà nói chỉ là cơm bữa thôi. Còn nhớ lần cậu mới lồng tiếng cho phim điện ảnh, cậu còn thảm hơn kia.

Hạ Bạch không nói gì, anh ta nhìn về phía đài chỉnh âm, rồi lại nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt nghiền ngẫm, thân nhiên nói: “Thật ra thì cũng khá lắm, với bối cảnh của cậu, vốn không cần phải bị người ta ép làm như thế!”

Tiết Mặc vừa uống xong một hớp to, nghe vậy, cậu buông chai nước trên tay xuống, nhìn đối phương bằng ánh mắt tò mò: “Là sao? Tôi không hiểu!”

Hạ Bạch cười lạnh, đôi mắt sắc bén: “Dù Nhâm Lãm rất nghiêm khắc trong công việc, nhưng không phải anh ta rất biết chăm sóc người khác hay sao?”

Tim đập mạnh một cái, Tiết Mặc nhú mày, siết chặt chai nước, đáp: “Công việc và tình cảm là hai chuyện khác nhau!”

“Một khi mọi chuyện bị phơi bày, sẽ không còn ai để ý tới chuyện cậu cố gắng nhiều ít thế nào. Người đời chỉ biết chỉ vào mặt cậu, mắng cậu bán mình cầu vinh. Trước sau gì cũng như thế, hà tất phải làm khổ chính mình!” Giọng Hạ Bạch như đang chỉ bảo, anh ta là người từng trải, dĩ nhiên kinh nghiệm cũng nhiều.

“Ừ, những người khác có nghĩ thế nào, thì liên quan gì tới tôi chứ? Chỉ cần lòng mình thấy thanh thản là được. Cho dù cả thế giới này có nói tôi đê tiện, nhưng chỉ cần mình anh ấy hiểu tôi là đủ, cảm ơn tiền bối đã quan tâm!” Tiết Mặc cười cười, liếc cho Hạ Bạch một ánh mắt đầy ý tứ. Dù anh ta nói rất có lý, nhưng mỗi người mỗi khác nhau, những chuyện xảy ra cũng khác nhau, cậu không phải là anh ta, sao có thể so ngang vậy được?

T ê n n h ó c n à y l à đ a n g k h o e m ẽ s a o ? Hạ Bạch không nói gì, tiếp tục làm việc. Anh ta lòng tiếng thuận lợi hơn Tiết Mặc, đạo diễn và giám đốc cũng chưa làm khó anh ta, mới đó đã nhanh chóng hoàn thành. Chỉ có Tiết Mặc, cậu còn phải làm lại, hại Ninh Tâm cũng phải lòng tiếng tới lui nhiều lần.

Nhưng lạ ở chỗ, cho dù Tiết Mặc có phải làm lại bao nhiêu lần, thì sau khi làm xong, đạo diễn và giám đốc cũng đánh giá cậu rất cao. Chẳng những Ninh Tâm không có chút oán giận nào, ngược lại còn cảm ơn Tiết Mặc vì đã giúp mình nâng cao trình độ làm việc, đến cả nhà chế tác bình thường hay chê cô, lần này cũng phải gờ ngón cái.

Hạ Bạch nhìn từ xa, cảm thấy mình như một người ngoài, không thể nào chen vào giữa họ. Anh ta như một lão hổ giữa đàn sư tử, cho dù đều là họ nhà mèo, nhưng lại cách biệt một trời một vực.

Mang tâm trạng mâu thuẫn, làm việc xong, Hạ Bạch bị Tịch Hàm mời tới văn phòng. Cầm thiệp cưới trên tay, anh ta nói tiếng chúc mừng, rồi nhìn Tịch Hàm, cứ như muốn nói điều gì đó.

“Rốt cuộc thì cậu muốn nói chuyện gì? Nói đi, nhìn cái mặt như táo bón của cậu, tôi thấy đau đầu quá!” Thấy anh ta ra vẻ thần bí, Nữ vương khó chịu. Xưa nay cô làm việc đều thích gọn gàng, dứt khoát, hành vi như vậy cô chẳng muốn trông thấy tí nào.

Hạ Bạch suy nghĩ ba giây, mới đi tới cạnh Tịch Hàm, hỏi khẽ: “Đại Đế thật chưa có người nọ sao?”

Nghe vậy, Tịch Hàm cười to, bảo: “Lúc đưa thiệp mời cho anh ta, anh ta nói sẽ đến dự với người yêu!” Nói xong, cô mỉm cười nhìn Hạ Bạch, ý là không cần nói cũng biết.

“Thật ra cô cũng biết...Người đó là ai?” Hạ Bạch thấy hơi xấu hổ, nhưng anh ta vẫn cắn răng hỏi một lần. Giới giải trí không có bao nhiêu, cũng chưa từng có chuyện giấy gói được lửa, anh ta không tin, trong công ty không có ai phát hiện.

42. Chương 42: Phim Hoạt Hình Chiến Quốc

Đẩy đối phương ra, Tịch Hàm đứng dậy rót ly cà phê, nói thẳng: “Biết thì thế nào? Nói thật, trong công ty, đại đa số những người thông minh đều đã đoán được mà giả hồ đồ thôi, biết là như vậy, nhưng nếu người ta đã không muốn nói ra, thì chính là không muốn để người khác nghĩ gì hay làm gì. Và lại, người nọ cũng đã làm việc chung với mọi người mấy năm rồi, tính tình cung cách cũng không có gì để nói. Cho dù chuyện này có lộ ra, thì trừ những người vô năng giỏi cái miệng, chứ những người có mắt nhìn ai cũng biết là phải chúc phúc chứ không phải là hạ thấp nhân phẩm của mình!”

Không có cảm tình, Tịch Hàm nói thẳng, khiến mặt Hạ Bạch đỏ bừng lên. Chút suy nghĩ cá nhân của mình bị người ta phát hiện, lại còn không khách khí đập lên một cái, thế là anh ta cười cười mấy tiếng, bỏ về.

Thì ra ai cũng biết hết rồi à! Hạ Bạch vốc nước lạnh lên mặt, vừa ám ức lại vừa uể oải. Lúc này đây, nếu như so Tiết Mặc với anh ta năm đó, anh ta không thể không thừa nhận, chính mình đã thua, hơn nữa còn thua triệt để, ngay cả một chút cơ hội trở mình cũng chẳng thừa. Ngẫm lại, khi đó cả ngày anh ta cứ lo thử lòng Nhâm Lãm, chờ y công khai quan hệ với mình. Sau khi được như mong muốn, anh ta cảm thấy con đường trước mắt mình thật tươi sáng, thật rộng rãi. Ai ngờ, chuyện lại đi ngược hướng, người tăng bốc thì nhiều, những người thuộc trường phái thực lực thì xem thường mình, công việc càng làm càng mệt, lại chẳng được Đại Đế nể tình, cuối cùng...

Cũng may là mình không phải hạng nhiều chuyện, tuôn hết ra ngoài, bằng không chẳng những không được lợi gì, ngược lại còn bị Nhâm Lãm ghét, trở thành trò cười của mọi người. Hạ Bạch lau mặt, cười khổ.

Phim hoạt hình lên sóng, là một trong những người hát ca khúc chủ đề, áp lực của Tiết Mặc rất lớn. Trước đó, cậu còn ngồi xem truyền hình, lo lắng mãi. Nhâm Lãm lau khô tóc, bước ra khỏi phòng tắm. Thấy mặt Tiểu Trư như có tâm sự nặng nề, vẻ nhặng xị đó thật khiến người ta phải rủ lòng thương. Thế là y hóa thân thành sói hung ác, cắt da heo, ăn sạch sẽ người ta. Xong việc, y ôm cậu vào lòng, tận hưởng chút dư vị còn sót lại. Lúc này, y mới sực nhớ là theo lẽ mình nên dùng lời lẽ an ủi trước, chứ không phải là dùng hành động.

“Em tự tin chút có được không? Tịch Hàm rất có mắt nhìn người, cô ta sẽ không tìm người làm hồng lượng tiêu thụ của mình đâu!” Quanh có một hồi, Đại Đế trấn an Tiểu Trư, bàn tay đang rảnh rang cũng không ngừng sờ bậy, ừm, dạo này cơm nước điều độ, hơi mập ra chút, cái mông cũng rất có xúc cảm, y rất hài lòng.

Thở dài, gật đầu, Tiết Mặc thấy khó chịu với bàn tay ma đang không ngừng nắn bóp mông mình. Giống như sức hấp dẫn của vòng eo Đại Đế với cậu, Đại Đế cũng cực cố chấp với cái mông ai đó. Haizz, điểm hấp dẫn lẫn nhau của hai người cũng đúng là quái lạ.

“Phải rồi, hôm đám cưới Tịch Hàm, chúng ta cũng công bố luôn đi?” Nhâm Lãm ôm chặt Tiểu Trư đang cố giấy ra, tiếp tục chà đạp cái mông tròn tròn.

“Nhẹ tay chút, đau lắm đó!” Tiết Mặc nhú mày, nhủ thầm, người mới bị thông cúc không phải là anh, nên anh kiêu ngạo vậy à? Hừ, để hôm nào ông đây cũng cho anh thích một phen, để anh biết thế nào là mùi bị bạo cúc, “Công bố? Áp lực của tôi sẽ lớn lắm!”

“Ồ, thật ra cũng đâu phải là chuyện gì to tát, chẳng qua là đưa mọi chuyện lên mặt bàn mà thôi. Thật ra, những người ở công ty này ai chẳng biết, chẳng qua là họ không muốn nói ra thôi. Huống hồ, cái tính liều mạng của em có ai không rõ, không sao đâu!” Nhâm Lãm trấn an người yêu, y cảm thấy giờ mà công khai cũng là chuyện tốt. Phía anh trai anh có chuyện cần xử lý, chức Đại tổng tài cũng chẳng thể làm hoài, sớm muộn gì y cũng phải trở về vị trí lãnh đạo, có một số chuyện, nên sắp xếp sẵn cho thỏa đáng.

“Nếu như album ca khúc chủ đề mà hot, thì tôi sẽ đồng ý với anh!” Tiết Mặc mặt gần chết, cậu không có sức tranh luận với Nhâm Lãm, nên tìm đại một cái cớ, ôm đầu, bắt đầu khép mí mắt.

Album ca khúc chủ đề quả nhiên là hot, nhưng Tiết Mặc lại không thể đi tham dự cùng Nhâm Lãm, bởi vì cậu phải làm rể phụ. Trước hôm đám cưới ba ngày, Chu Minh gọi tới nhờ cậu giúp đỡ. Anh bảo là đã sắp xếp rể phụ hết rồi, nhưng tới thời khắc quan trọng, người nọ lại báo bận việc, sau cùng, anh chỉ có thể nhờ Tiết Mặc giúp thôi. Nhớ chuyện lần trước Chu Minh ra tay lúc cấp bách, cộng với tình nghĩa bạn bè lâu nay, Tiết Mặc quyết chí làm lơ ánh mắt u oán, đe dọa kèm phần nợ của Nhâm Lãm, cậu đồng ý, rồi treo máy.

Tối năm đó, Tiết Mặc ngủ say nói mớ, bị Nhâm Lãm khinh bỉ, quyết định mai sẽ tiếp tục gia tăng cường độ rèn luyện, cho đến trước hôn lễ của Chu Minh ba ngày.

Rốt cuộc thì Tiết Mặc đã nói gì khiến Đại Đế cảm giận ngôn luận như vậy?

Tiểu Trư đập chặn, chảy nước miếng, mơ mơ màng màng, thì thào: “Đại Đế, tôi rất thích anh...”

Quá bất ngờ, quá cảm động! Nhâm Lãm rất vui, có thể nghe được một câu tỏ tình của Tiết Mặc quả là không dễ dàng gì. Nếu không phải nói mớ, thì với cái miệng kín như bưng của cậu, e là tới già cậu cũng không chịu nói.

“Thích...giọng nói của anh nhất!”

Nhâm Lãm trầm mặc, bàn tay to kích động, giật tung cái chăn ra. Được rồi, y quyết định sẽ cố gắng làm cho đối phương phải đổi thành “Thích thân thể của anh nhất!”

Vào ngày cưới...

Nhìn cả người dính đầy bánh ngọt, canh rêu, Tiết Mặc giật giật khóe môi, lấy một cọng rau trên tóc xuống, nhìn xe cấp cứu chạy đi. Mẹ nó, kiếp này cậu không đi đám cưới người nào nữa, đây rõ ràng không phải là hôn lễ mà là hiện trường bạo loạn! Có người nhảy ra cướp cô dâu, cậu nhện! Nhưng cái gã nhảy ra giật chú rể là thế nào? Lại còn chơi trò cắt cổ máu me khủng bố đó, Thiệu Đông, anh nên đổi nghề đi làm diễn viên diễn bi kịch đi!

Đại Đế làm khách, trốn dễ dàng, cho nên đã thoát khỏi một kiếp số. Tiết Mặc nổi giận, nghiêng răng, dùng dùng bỏ về nhà.

Do phía Nhâm Tuyết có chút việc, Đại Đế buộc phải trở về nhà cũ. Tiết Mặc gơ cao cờ hiệu: ta là con dâu chưa vào cửa, trao cho người yêu nọ hôn rồi ngoan ngoãn ở nhà chuẩn bị cho album kế tiếp. Lần trước, lượng tiêu thụ của album rất tốt, Tịch Hàm định liên hệ với nhà chế tác bên công ty đĩa nhạc, chuẩn bị ra đĩa nhạc cho riêng cậu, dĩ nhiên là cậu vui vẻ nhận lời.

Như thường lệ, Tiết Mặc mở email ra, nhìn mail thông báo. Giờ không giống như lúc trước, mỗi ngày có rất nhiều vai lồng tiếng linh tinh gửi tới, khiến cậu muốn choáng váng, còn phải tiêu tốn rất nhiều thời gian mới chọn ra được mail nào có giá trị, thấy có hứng làm. Thật muốn có một trợ lý riêng quá đi!

Có một mail là của lão chế tác Diệp Phong gửi tới, khiến Tiết Mặc thấy hứng thú. Đó là thông báo thử giọng cho một bộ phim hoạt hình chiến quốc, một dạng đề tài đang được hoan nghênh. Nhìn sơ qua nội dung, cậu lập tức bị hấp dẫn. Do vận mệnh an bày, do thời cuộc sắp đặt, hai huynh đệ vô tình rơi vào hai khe cánh khác nhau. Vì lý tưởng, nguyện vọng của chính mình, hai người trở thành đối thủ mà ông trời đã sắp đặt, mở đầu cho trận chiến thống nhất giang sơn, giành lấy ngai vàng.

Đế vương nha...Tiết Mặc nhớ lại, nếu có thể lấy được vai đó, thì cậu có thể lên làm vua rồi, ha ha, giấc mộng của cậu sẽ có thể trở thành sự thật trước thời hạn. Dù đã thành người yêu của Nhâm Lãm, nhưng mục tiêu do cậu lỡ miệng thốt ra năm đó cậu vẫn chưa quên: “Tôi muốn trở thành đế vương tân nhiệm, sau đó sẽ cho anh biết thế nào là tôn kính!”. Làm diễn viên lồng tiếng lâu rồi, nhưng Tiết Mặc lại chưa một lần được lồng tiếng cho vai hoàng đế. Chính chất giọng trẻ tuổi khiến cậu vô duyên với những nhân vật khí phách như thế. Nếu chẳng phải lần này nhân vật trong phim hoạt hình còn nhỏ tuổi, thì không biết cậu còn phải đợi tới bao giờ.

Lập tức quyết định tham dự cuộc thử giọng trong bộ “Vận Mệnh Bội Bạc”, Tiết Mặc hưng phấn, đi qua đi lại trong phòng, cố lên, nhất định phải lấy cho được vai này!

Nhâm Lãm nhìn chằm chằm ông anh đang chơi đùa với con tiểu hồ ly, khuyên thêm lần nữa, “Anh ba, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh sẽ rời khỏi Nhâm thị, liệu anh có nên nghĩ kỹ lại không?”

Nhâm Tuyết buông miếng thịt trong tay ra, cười híp mắt nhìn vẻ mặt thất vọng của con thú cưng nhà mình, dịu dàng nói: “Đồ của họ Nhâm mà cứ để một người ngoài như anh chiếm địa vị cao, có nói thế nào cũng không ổn. Huống chi, chú cũng đã thành gia lập nghiệp, đã đến lúc anh nên buông tay rồi!”

“Anh ba!” Ba người cùng hô to, Nhâm Lãm vì tức giận, nên giọng y lớn nhất.

Thấy vậy, Nhâm Tuyết sững sốt, sau đó mỉm cười, lắc đầu, nhìn ba đứa em quanh mình bằng ánh mắt dịu dàng, nói khẽ: “Anh chưa bao giờ cảm thấy sửa thành họ Nhâm có gì là không tốt. Tuy nhiên, cho dù anh có là người họ Nhâm, nhưng từ lúc bước tới cõi đời này, anh đã mang vận mệnh của nhà Tư Đồ, có muốn tránh cũng không khỏi. Yên tâm, chờ giải quyết xong chuyện này, anh sẽ trở về giúp chú một tay, anh luôn là người anh tốt của mấy đứa, không phải sao?”

“Anh ba, anh lại vậy nữa rồi!” Nhâm Vân là người đầu tiên giơ tay phản đối: “Anh đi một mình, sao có thể đảm phán được với gia tộc lưu manh đó? Đừng có đùa nữa, chẳng lẽ vào thời khắc quan trọng, Nhâm gia không thể trở thành chỗ dựa của anh sao?”

“Nói đúng lắm, giờ gia tộc Elwin đang đẩy nhà Tư Đồ vào tình thế bất buộc, nếu anh mà về, chính là đưa dê vào miệng cọp!” Nhâm Tàng là người thứ hai quảng phiếu không đồng ý. Là hai anh em song sinh, lúc nào cậu và Nhâm Vân cũng đều thống nhất ở chung một mặt trận.

Nghe người thứ nhất nói xong, Nhâm Tuyết gật đầu. Nghe người thứ hai nói xong, Nhâm Tuyết lại gật đầu. Sau đó, anh nhìn về phía Nhâm Lãm đang bình tĩnh ngồi cạnh bên, khiêu khích: “Còn chú? Có muốn nói gì không?”

Đại Đế không quyết liệt như hai đứa em mình, y nghĩ một hồi, mới nói: “Nếu anh cho là dựa vào gia tộc của Annil có thể kiềm chế được gia tộc Elwin, thì đã quá miễn cưỡng rồi. Anh ba, có thể mạo hiểm, nhưng không thể lấy tính mạng ra đùa!”

“Bộ nhìn tướng anh chú giống chết yếu lắm sao?” Nhâm Tuyết bĩu môi, chống cằm, ra chiều tự hỏi, “Yên tâm, chỉ cần Tư Đồ gia còn ở trong tay anh, thì Elwin không dám hạ độc thủ đâu. Huống chi mọi người đều là người làm ăn, mua bán bất thành nhân nghĩa cơ mà!”

Ba anh em cùng nhau ra trận, cũng chẳng thể khiến Nhâm Tuyết ngoan ngoãn gơ tay đầu hàng. Sau cùng, ba người đành phải miễn cưỡng gật đầu, hơn nữa còn chọn ra một người, làm chỗ dựa cho ông anh mình.

Véo má cậu em trai Nhâm Vân, Nhâm Tuyết cười to, trêu chọc: “Nhớ trước đây còn ép hai đứa chơi trò ẩm áp, giờ đã có thể chia sẻ với anh rồi, năm tháng đúng là không bỏ qua cho ai hết!”

“Anh nói mà không biết xấu hổ!” Hai anh em song sinh cùng phản bác. Ông anh khốn nạn này, năm đó tắm cho bọn họ, tắm nước nóng xong lại tắm nước lạnh, hại bọn họ bị cảm, sốt hai ngày, mấy chuyện mất đạo đức như vậy, mà còn có mặt mũi nói ra.

“Anh ba, anh xác định là ông Tư Đồ đã dùng mật mã và cách thức quỷ quái như vậy để cất giữ à?” Nhâm Vân thấy nghi ngờ, càng nghe càng thấy vô lý, đẩy rõ ràng là một lão ngoan đồng dục cầu bất mãn, trước lúc chết còn giở trò.

Nhâm Tuyết nhìn trời, lơ đãng đáp: “Bất kể là thật hay giả, giờ chỉ có thể tin là thật thôi. Nếu không thì chú cứ đi tới mộ ông ta, gọi ông ta tỉnh dậy, cho mấy đấm, tát mấy cái, tra khảo thử xem?”

Cả đám im lặng, suy ngẫm một hồi, cảm thấy sùng bái với gien di truyền từ đời này sang đời khác. Nhà Tư Đồ năm đời đều là đơn truyền, trong đó có một người có phẩm chất như Nhâm Tuyết tồn tại, lại có một lão già mà không đứng đắn, quỷ kế đa đoan và một đồng tử gương khác, quả là không có gì phải bất ngờ.

Cuộc họp gia đình sắp kết thúc, Nhâm Lãm chuẩn bị đi trở về. Lúc gần đi, y tính toán một hồi, sau cùng mới nói với ông anh: “Khoan hãy đi, chờ tôi một chút, tôi có chuyện muốn bàn với anh!”

Gật đầu đồng ý, Nhâm Tuyết cũng không gấp. Dù sao thì cũng chưa tìm thấy mật mã, trước khi chưa lấy được quyền thừa kế chính thức, thời gian của anh vẫn còn dài, “Không thành vấn đề! Mà chú sắp xếp tình nhân thế cũng khá lắm đấy! Phải rồi, định khi nào thì chính thức mang về nhà gặp hai ba ba, cho dù có muốn dọn ra ở riêng, cũng phải về nhà cái đã. Giờ nhìn cái khu nhà nát đó, đến anh đây cũng thấy ngán!”

“Ừm, tôi cũng đang chuẩn bị!” Vừa nhắc tới Tiết Mặc, giọng của Nhâm Lãm lập tức trở nên thoải mái, dịu dàng không ít, “Ồ, có rảnh, anh tới Mục gia một chuyến đi. Chú Trương có gọi điện tới, hỏi thăm tình hình

đấy!”

Nghiêng người, gật đầu, Nhâm Tuyết làm ra cái vẻ “anh mày biết hết mà”, sau đó vui vẻ, nhìn mấy đứa em ra ngoài.

43. Chương 43: Bảo Tọa Đế Vương

Chắc, chắc! Nhân vật tốt quả nhiên là khác với bình thường. Nhìn mấy diễn viên lồng tiếng cấp đại thần bước ra ngoài, trái tim bé bỏng của Tiết Mặc lại nhảy rộn lên. Đưa phiếu đăng ký tới cho trợ lý công tác, cậu lặng lẽ chui vào trong góc, dò lại cảm xúc nhân vật.

“Xin hỏi, ngài là Tiết Mặc phải không?” Hai cô bé mặt mày non nớt ôm quyển sổ ký tên tới, vừa kích động, vừa lo sợ, hỏi cậu.

Ngây ra một chút, Tiết Mặc mới dời lực chú ý ra khỏi kịch bản, cười với hai cô bé: “Ừm, là anh, không phải ai xuyên qua đâu, nếu giả có thể đổi lại!”

“Oa ha!” Hai cô bé vỗ tay nhau, hô to, khiến đám đông xung quanh nhìn chăm chú.

Đặt ngón trỏ bên môi, Tiết Mặc nháy mắt, ám chỉ với hai cô bé. Hai cô bé giật mình, ngượng ngùng nói tiếng “xin lỗi” với người kế bên, sau đó mới ngoan ngoãn đưa sổ kí tên ra, hân hoan: “Có thể ký cho tụi em một chữ không anh? Hai chị em em thích anh lắm!”

“Cám ơn hai em!” Nhận quyển sổ, Tiết Mặc mỉm cười, ký tên vào, đưa lại cho hai cô bé, nói: “Đây là hiện trường thử giọng, sao hai em vào được? Có ba má ở đây sao?” Hai cô bé nhìn cũng chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, nhưng biết đâu lại lén chạy ra ngoài chơi. Nói tóm lại là, giờ cứ hỏi rõ tình huống trước rồi nói sau.

“Má mi của em là nhân viên ở Nhâm thị, má mi đi làm rồi. Ước mơ của em là sau này sẽ trở thành diễn viên lồng tiếng, nhưng má mi cứ nói em mơ mộng lung tung, thật là nản lòng mà!” Cô bé trông hoạt bát nói xong, mới phát hiện là mình có hơi oán giận, bé ngượng ngùng, cúi đầu.

Thật là đáng yêu nha! Tiết Mặc khen thầm trong bụng. Trẻ con đúng là có sức sống vô hạn, thật khiến người già như anh thấy hâm mộ cực kỳ, “Con đường này đúng là không dễ đi, nhưng niềm vui có được cũng rất nhiều. Nếu sau này lớn lên, hai em còn có thể kiên trì với giấc mơ của mình, vậy thì hãy cố gắng phát huy!” Cậu cũng không biết những gì cậu nói, hai cô bé có hiểu hay không? Nhưng nhìn vẻ ngây thơ và nhiệt tình nơi đáy mắt hai bé, cậu giấu một hồi, vẫn nói ra lời cổ vũ.

Hai cô bé vui vẻ chạy đi, trước khi đi vẫn không quên lễ phép, nói tiếng đã quấy rầy với Tiết Mặc, rồi xin lỗi, đúng là cụ non. Tâm trạng của Tiết Mặc rất tốt, dĩ nhiên lòng tin với cuộc thử âm sắp tới cũng tăng thêm nhiều.

Nhà chế tác và giám đốc âm thanh là người quen, Tiết Mặc đứng trước mic, bàn tay cầm kịch bản có hơi run lên. Cậu dừng mấy giây, điều chỉnh tốt tâm trạng, bắt đầu đọc lời thoại đầu tiên.

Chất giọng thiếu niên để vương vừa trẻ tuổi lại vừa khí thế vang lên, Diệp Phong trưng cái mặt hung ác, nhìn chăm chăm người trước mặt mình như con sói nhìn thấy thịt. Còn Tịch Hàm ở cạnh bên thì làm ra vẻ nghiêm túc, nhắm nghiền mắt lại, cẩn thận lắng nghe.

Kết thúc mấy đoạn thử âm, Tiết Mặc nhìn về phía đài chỉnh âm phía trước, mong được một chút ám chỉ nào. Trước cậu, còn có mấy vị tiền bối đã bước ra ngoài, lần này mà không lấy được vai, cậu sẽ thấy bức rức lắm.

Trợ lý công tác thấy đã thử giọng xong, nên bảo Tiết Mặc ra ngoài. Không lấy được một chút tin tức, cậu lại càng sốt ruột. Người tới thử giọng nhiều như thế, e là lại phải chờ tới cuối cùng mới công bố danh sách rồi. Aizz, nếu thực lực của mình cao thêm một chút, có thể khiến nhà chế tác chấp nhận thì tốt biết bao!

Rời khỏi công ty, quá trình thử giọng vẫn còn tiếp tục. Tâm trạng Tiết Mặc cứ như cây cỏ cao đầu, không cách nào bình tĩnh lại, cậu cứ luôn mong ngóng danh sách diễn viên. Cũng hết cách rồi, cậu chỉ có thể chọn cách để mình làm bù đầu bù cổ, không có thời gian lo lắng nữa.

Vừa làm xong một việc, mới bước ra cửa, cậu đã đụng phải Tịch Hàm. Thật ra thì Tiết Mặc cũng chẳng định hỏi kết quả gì, chẳng qua là cậu muốn tới chào hỏi thôi, nào ngờ lại bị Nữ vương tóm lấy, dẫn đi lấy phiếu điều tra.

“Phiếu điều tra gì?” Có chút tò mò, vì thang máy đi tới tầng 15 - ban biên tập tạp chí phim hoạt hình.

“Thì là phiếu điều tra về bộ ”Vận Mệnh Bội Bạc“, dựa theo lượng bỏ phiếu trên mạng và tạp chí, quyết định xem diễn viên lồng tiếng nào được chọn!” Tịch Hàm không hề che giấu, cô nói rất rõ ràng, hoàn toàn không nghĩ tới thân phận diễn viên lồng tiếng của Tiết Mặc.

“Cái gì?” Tiết Mặc kinh hãi? Sao hoang đường quá vậy? Hoàn toàn dựa vào nhân khí để quyết định diễn viên, lỡ như không hợp...

“Gấp gì chứ!” Tịch Hàm trưng cái mặt “cậu thật không có hiểu biết” ra, thản nhiên nói: “Cậu cho là tùy tiện ghi tên ai cũng được à? Có tên cụ thể để chọn đấy!”

“Ồ!” Bị Nữ vương đập cho một câu, cậu thành thật, ngoan ngoãn không rên một tiếng, đi theo dọn đồ. Trên bảng bình chọn, rốt cuộc là có tên ai nhỉ? Nếu như có tên mình...

Nói mấy câu đơn giản với ban biên tập xong, Tịch Hàm nhận được một thùng đồ thật to, cô bảo tên sai vật Tiết Mặc ôm tới văn phòng mình. Hai người một trước một sau đi trở về, Nữ vương đại nhân đá cửa khép lại, cười gian, chạy tới bên thùng đồ, hưng phấn mở ra xem. Cái mặt cô lúc đó, hoàn toàn khác với vẻ bình tĩnh khi mới bước vào, quả là gian tà không đường tã.

Đen đầu, Tiết Mặc lau mồ hôi lạnh trên trán, phụ nữ đổi sắc mặt nhanh thật đấy! Chỉ mới bước vào cửa, mà đã như bị âm hồn nhập vào người. Vừa nghĩ tới đó, cậu thấy Tịch Hàm cầm một đồng phiếu điều tra liếc tới liếc lui, vỗ bàn cái rầm, chống nạnh, cười to: “Oa ha ha ha ha! Quả nhiên là anh ta! Hô hô ha ha ha ha, Đại Đế, tôi xem lần này anh chạy đi đâu!”

Thật là đáng sợ! Tiết Mặc ôm tim, nhìn khói đen bao phủ Tịch Hàm như ma nữ giáng lâm. Nhâm Lãm...Đều tại anh hết, lần trước, khi đi đám cưới người ta, anh dám bảo Nữ vương đại nhân mặc áo cưới y như bà thím tá giá, bị trả thù rồi này? Oa oa, cho nên mới nói, cho dù có là thật, thì ở trước mặt phụ nữ, có vài câu tuyệt không thể nói, ai bảo anh không chịu học khôn.

Nữ vương chẳng thèm ngó tới tình trạng tiêu tụy, run rẩy của Tiết Mặc, cô ngồi vào bàn, bắt đầu gõ báo cáo. Bàn phím vang lên “lách cách”, rất giống tiếng bi-a. Tiết Mặc đỡ tường, nhích dần về phía cửa, mở khẽ, chạy ba chân bốn cẳng.

Nhìn tờ báo cáo, mặt Nhâm Lãm thật nặng nề. Sau đó, mày bình, mắt tĩnh, y thốt ra một từ ngắn gọn: “Được!”

Diệp Phong trưng ra cái vẻ trầm tư của một nhà chế tác gạo cội, rồi gật đầu. Còn Tịch Hàm thì trưng vẻ thực hiện thành công gian kế, bàn tay nắm chặt.

“Nhưng mà...Đây là lần lồng tiếng cuối cùng trong đời làm diễn viên lồng tiếng của tôi!” Ký tên xong, Đại Đế thốt ra một câu kinh người.

“Cái gì?” Hai nhà chế tác cùng hô to, khó hiểu, nhìn chằm chằm Nhâm Lãm. Theo những gì họ hiểu về y, họ đương nhiên biết Nhâm Lãm rất thích công việc này, giờ tự dưng lại bảo rút lui, thật khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Ra hiệu, bảo hai người ngồi xuống, Đại Đế khẳng định lại: “Tôi sắp trở về ghế lãnh đạo, chính thức kế nhiệm chức Đại tổng tài của công ty!”

Tĩnh ngộ, ngoài thấy tiếc cho y ra, hai nhà chế tác cũng chẳng biết phải nói gì.

“Danh sách diễn viên được chọn tôi có xem qua, cũng nghe bằng thử giọng cả rồi, lựa chọn của hai người rất chính xác, cũng rất chuyên nghiệp. Bởi vậy, tôi muốn nói một câu: “Cám ơn!” Lúc hai người đứng dậy, chuẩn bị đi, thì nghe Nhâm Lãm nói một câu như thế.

Được cảm ơn bất ngờ, hai người thấy vui mừng và áp lực bội phần. Làm việc ở Nhâm thị nhiều năm như vậy, bất kể là chế tác hay diễn viên lồng tiếng, có thể được một câu khẳng định của Nhâm Lãm, chính là

vinh dự cao nhất.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Tiểu Trư ôm chăn, nhìn trời. Ánh đèn như ánh sao đêm lờ lờ ẩn hiện, khiến bầu không khí trong phòng ngủ đổi khác hoàn toàn. Aizz, thở dài một hơi, Tiết Mặc cọ cọ vào chiếc chăn êm, mỗi lần mở đèn này lên, cậu đều thấy áp lực thêm mấy phần. Sau vụ ‘nhận quà’ lần trước, do quá hưng phấn, Nhâm Lãm đã mua rất nhiều đồ dùng sinh hoạt, thậm chí là những thứ dùng để vận động ban đêm, tuy là cậu cũng rất hưởng thụ, nhưng mà...Tối nay cậu đúng là không có tâm tình!

Một giờ sáng, Đại Đế mặc đồ ngủ đi vào, thấy Tiểu Trư còn đang ngáy ra nhìn ánh sao trên trần nhà. Y bất mãn, kéo chăn ra, chui vào, ôm Tiết Mặc, hỏi khẽ: “Sao còn chưa ngủ?”

“Aizz, mai là công bố kết quả thử giọng rồi!” Tiết Mặc nghiêng người qua ôm Nhâm Lãm, vẻ mặt lo lắng: “Anh xác định là mình sẽ tham gia lồng tiếng?”

Hôn khẽ lên mặt Tiểu Trư một cái, Đại Đế thì thào: “Ngủ nhanh, không thì gia tăng lượng vận động!”

Vội vàng nằm thẳng người, Tiết Mặc sợ tới mức nhích sang bên, duy trì khoảng cách an toàn với người nào đó.

Vì thế, tới đó, thời gian đã trôi đi một cách êm đềm, chỉ để lại ngọn đèn đêm còn tiếp tục chuyển động, điểm xuyết cho sự tĩnh lặng xung quanh.

Hôm sau, trong phòng nghỉ dành cho diễn viên lồng tiếng đã vang lên một tiếng hét to đầy phấn khởi. Mọi người bịch tai, lườm kẻ đang ôm bản công tác, phát cuồng - Tiết Mặc. Á á á, lấy được rồi? Thật là mình sao? Không nhìn nhầm chứ? Tiết Mặc ôm bản công tác, cẩn thận kiểm tra lại một lần, thật là kích động quá đi mất! Hào hứng, vui mừng, cậu hôn bản công tác thêm lần nữa, rồi cười ngu lao ra cửa.

“Tuổi trẻ hăng hái thật!” Thấy Tiết Mặc chạy như điên, cuối cùng thì trên gương mặt lãnh khốc của Diệp Phong cũng có chút độ ấm.

“Tên nhóc ấy đúng là chưa thấy qua cảnh đời bao giờ!” Tịch Hàm vỗ như nghiêm túc, xem thường. Nhưng trong mắt cô lại toát lên ý cười không cách nào che giấu.

Trước lúc bắt đầu lồng tiếng, cả ngày, Tiết Mặc vui mình trong đồng truyện tranh nguyên tác, cẩn thận nghiền ngẫm cảm xúc, tình cảm của nhân vật. Khi nhìn thấy người ca ca mình tôn kính nhất ở phe đối địch, nở nụ cười lãnh khốc chia đao về phía mình, người thiếu niên vốn đơn thuần, lương thiện ấy bắt đầu điên cuồng.

Cầm giận vì bị phản bội, sự lưu lạc thân tình, tranh đấu vì quyền lợi và vận mệnh tàn khốc. Tất cả những cảm xúc ấy như đan xen vào nhau, khiến tình cảm của nhân vật vừa phức tạp lại vừa mâu thuẫn. Nếu muốn biểu hiện một cách hoàn mỹ, thì đây chính là một khảo nghiệm lớn với diễn viên lồng tiếng thực lực.

“Ta sẽ thống nhất thiên hạ, để huynh cúi đầu tuân mệnh. Đến lúc đó, ca ca, huynh còn có thể bỏ qua ta không?” Ngồi bên cánh cửa sổ sát đất, Tiết Mặc như tàu hỏa nhập ma, đọc to lời thoại. Do quá tập trung, cậu đã không để ý là người nào đó đã về.

“Ta chỉ nhìn vào chân lý!” Chết giọng để vương lạnh lùng, cao ngạo từ phía sau truyền tới, Nhâm Lãm dùng giọng của nhân vật trong kịch bản, tiếp lời.

Kinh ngạc, sửng sốt, Tiết Mặc lập tức ngạo nghễ đáp lại: “Ta chính là chân lý!”

“Khá lắm, nắm bắt tính cách nhân vật rất ổn!” Nhâm Lãm vỗ tay, “Em giỏi hơn hồi mới vào nhiều lắm!”

Nướn mày, cậu cười to: “Cuối cùng cũng có một ngày anh chịu khen tôi rồi sao? Còn tưởng là mãi mãi cũng không nghe được câu này của anh chứ!” Tiết Mặc đi tới trước mặt Đại Đế, đưa tay nắm cà vạt của y, kéo xuống, rồi chủ động hôn lên môi y một cái, “Thưởng đó!”

Liếm liếm môi, Đại Đế nhú mày, tiếc rẻ: “Quá ít, tôi còn muốn nhiều hơn cơ!”

Đương nhiên là hiểu ý của đối phương, Tiết Mặc trừng mắt, theo bản năng lùi ra sau ba bước, khiêu khích: “Nếu lần này tôi mà nổi hơn anh, thì anh phải ngoan ngoãn mở chân ra, để tôi làm một lần? Có dám cá không?”

Nhâm Lãm kinh ngạc, y không ngờ là Tiết Mặc lại có suy nghĩ đó với mình. Ui cha, dường như y có hơi xem thường cậu rồi, “Cũng được thôi, nhưng mà chỗ đó của tôi không lớn lắm!” Không muốn cá cũng phải có lý do, người thông minh như Đại Đế, sao có thể nhượng bộ dễ dàng vậy được.

“Vậy phải làm thế nào anh mới bằng lòng?” Tiết Mặc cắn chặt răng, theo những gì cậu hiểu về người yêu, cho dù Đại Đế có nói ra điều kiện, cũng sẽ không vượt mức. Giờ cứ đưa ra điều kiện hơi rộng một chút, sẽ dễ dụ đối phương mắc câu hơn.

“Ai thua, thì phải đồng ý một điều kiện của đối phương, em thấy sao?” Xoay xoay tròn mắt, Đại Đế tung ra một đề nghị.

Không phải cũng y như nhau sao? Tiết Mặc thâm tính toán trong lòng. Nếu như mình thắng, thì có thể đưa ra yêu cầu ở phía trên, dù sao thì kết quả cũng như nhau thôi mà! Nghĩ vậy, cậu đáp: “Được, một lời đã định!”

44. Chương 44: Một Vai Nền Danh

Người ta thường nói, không thấy khó thì thôi, chứ đã thấy rồi thì khó vượt. Sau ba năm, lần này lại có dịp đứng trước mic với Nhâm Lãm, Tiết Mặc có cảm giác như mình đã xuyên qua. Năm ấy, người đàn ông khiến cậu phải ngược nhìn giờ đã đứng bên cạnh cậu, không còn cái vẻ cao cao tại thượng, cũng không có

hoa lệ chói mắt. Y đang bận rộn, cùng lồng tiếng với cậu, cùng nhau bước vào một câu chuyện, hoàn toàn mất đi cái vẻ khó chịu, ngọt ngào của năm đó.

Kỳ diệu hơn chính là, hiện tại, cậu không cảm thấy Nhâm Lãm quá khắc khe trong công việc. Bất kể là y có muốn cậu phát huy thế nào, cậu cũng có thể điều chỉnh kịp thời, thần nhiên biểu hiện, không hề có cảm giác áp lực, hay hăm hực như trước đây. Cũng vì như thế, tâm tình thả lỏng, cả bộ phim hoạt hình, Tiết Mặc đều đắm chìm trong trạng thái nhẹ nhàng, thoải mái.

“Giờ làm việc với anh, tôi không còn thấy áp lực như trước đây nữa!” Lồng tiếng xong đoạn cuối, Tiết Mặc vỗ vỗ bả vai Nhâm Lãm, mỉm cười, cảm khái.

Đại Đế cười, rồi liếc nhìn Diệp Phong và Tịch Hàm bên đài chỉnh âm, gật đầu, kéo Tiết Mặc ra ngoài.

“Thật không ngờ là lại có người có khả năng lồng tiếng ngang với Đại Đế, giữa hai nhân vật, không ai yếu thế hơn ai!” Tịch Hàm nghe lại băng ghi âm, buông tai nghe xuống, thật lòng khen ngợi.

“Thằng nhóc Nhâm Lãm này cuối cùng cũng tìm được một người ưng ý rồi!” Với Diệp Phong, cảm thán là một chuyện, nhưng nét mặt của y lại là một chuyện. So với những tình nhân trước đây của Đại Đế, y thấy thích người hiện tại nhất.

Bước ra cửa, Tiết Mặc lập tức rút tay ra khỏi tay Đại Đế, ngó quanh, thấy không ai để ý tới mình, mới thở phào một hơi. Cậu cố tình đi chậm mấy bước, tạo khoảng cách với Nhâm Lãm.

Biết rõ là người yêu còn đang lo lắng, Đại Đế cũng không làm khó cậu. Dù y vẫn đang cố tìm có thuyết phục cậu công khai quan hệ với mình, nhưng lần nào Tiểu Trư cũng lấy cớ bỏ chạy.

Cứ thế, hai người một trước một sau đi về phía đại sảnh. Lúc đi ngang qua một phòng thu âm, Hạ Bạch cũng vừa mở cửa ra, tức thì, anh ta lập tức trưng cái vẻ “thật là trùng hợp” ra, sau đó nở một nụ cười vô cùng quyến rũ, tự nhiên đi ngay cạnh Đại Đế.

Thấy “niềm vui bất ngờ” xuất hiện trước mặt mình, Tiết Mặc vẫn giữ nguyên tốc độ, không vội vàng xông lên phía trước. Có một số việc, vốn đã nắm rõ phần thắng rồi, nên cứ hào phóng một chút, còn kiểu hẹp hòi, chỉ tổ khiến người ta chê cười mà thôi.

Nhâm Lãm không nói gì, y chỉ đi chậm hơn tí. Xem ra, Hạ Bạch là muốn nói gì đó với mình, nhưng giờ Tiết Mặc lại đang đi phía sau! Y theo bản năng đề cao cảnh giác, mong là Hạ Bạch đừng chơi trò cầu huyết, bởi hiện tại cả ba đang rơi vào mấy tình tiết dở hơi trong phim truyền hình.

“Có phải...Tôi nên chúc mừng anh không?” Đi được mấy bước, Hạ Bạch nói khẽ, giọng điệu rõ ràng là mang ý tứ dò hỏi.

Dừng bước, Nhâm Lãm quay đầu, nghiêm mặt nói: “Cám ơn cậu!” Sau đó mỉm cười, nhìn về phía sau, trong mắt là vẻ hạnh phúc, yêu thương vô vàn.

Đối mặt với sự bình thản của Đại Đế, trong nháy mắt, cảm xúc của Hạ Bạch như tan vỡ. Không cam lòng, ghen tị, hối hận, tự trách...va chạm nhau, khiến đầu óc anh ta hoàn toàn cho rỗng. Bởi thế, câu “Cậu ta thật sự tốt như vậy sao?” Đã theo lẽ tự nhiên mà thoát ra khỏi miệng.

Không trả lời ngay, dưới ánh mắt mong chờ của Hạ Bạch, Nhâm Lãm từ từ xoay người lại, nhìn Tiết Mặc, trong mắt chứa vẻ tán thưởng và tình yêu của y dành cho cậu, y khẳng định: “Cậu ấy là niềm kiêu hãnh của tôi!”

Kinh ngạc, Hạ Bạch chưa sót, cúi đầu, thì thào: “Chúc anh hạnh phúc!” Ngay từ đầu đã biết là sẽ thất bại thảm hại, nhưng anh ta vẫn muốn nghe kết quả cuối cùng từ miệng y. Có tác dụng gì đây? Ngoài chuyện đả kích mình ra, chỉ càng làm cho tâm mình như tàn lụi, càng khiến mình phải đau lòng. Ha ha, tội tình gì phải thế? Thừa thừa thật!

“Cũng mong là cậu có thể hạnh phúc! Cố gắng làm việc, tương lai sẽ tốt đẹp thôi!” Sau cùng, Đại Đế vẫn cổ vũ Hạ Bạch. Gỡ găng tất cả vào tình cảm, như vậy tổn thương sẽ nặng gấp đôi. Nếu cậu ta có thể dồn hết tâm sức vào sự nghiệp, như vậy thu hoạch tuyệt đối không phải một lần. Bất kể thế nào, Nhâm Lãm vẫn mong là cậu ta có thể bình tĩnh lại, bởi vì, cuộc đời vẫn còn rất dài.

Sắp không khống chế nổi dòng lệ bên khóe mi, Hạ Bạch gật đầu, bước đi thật nhanh. Anh ta không muốn để Tiết Mặc nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này, cho dù có thua về mặt tình cảm, nhưng vẫn phải cố thủ tôn nghiêm.

“Anh ta không sao chứ?” Tiết Mặc đi tới cạnh Nhâm Lãm, nhìn người đã đi xa, cảm khái.

“Không sao đâu, tôi tin là cậu ta sẽ nhanh chóng bình tĩnh lại!” Nhâm Lãm cười, đáp. Nếu chút chuyện như vậy mà có thể đánh bại Hạ Bạch, vậy không phải năm đó cặp mắt nhìn người của y quá kém hay sao? Tuy nhiên, hiện tại y cảm thấy mình đã xử lý ổn thỏa hơn về mặt tình cảm, đồng thời cũng tiến bộ không ít. Ít nhất, y không còn yêu cầu đối phương phải hoàn mỹ như trước đây.

Có một số chuyện, phải có duyên phận với nhau mới được. Đi cạnh người yêu, Tiết Mặc thâm cảm thán thế sự vô thường. Nếu năm đó, người mà Hạ Bạch gặp là Nhâm Lãm của hiện tại, có lẽ cuộc tình này, vốn không tới phần của cậu. Nhưng cuộc đời chính là như thế đó, một khi vô duyên với nhau, không gặp nhau đúng thời điểm, cho dù có miễn cưỡng đến với nhau, cũng sẽ cách biệt mà thôi. Xem ra, cậu cũng khá là may mắn.

Ngày đầu tiên phim hoạt hình lên sóng, tỉ suất người xem chiếm vị trí cao nhất trong thời gian qua.

Sau một tuần phim hoạt hình lên sóng, trên mặt các tờ báo đều thấy tên phim.

Sau một tháng phim hoạt hình lên sóng, vai mà Tiết Mặc lồng tiếng đã được cộng đồng mạng bầu làm nam

chính nổi tiếng nhất.

Đến thời điểm hiện tại, email gửi tới mời lồng tiếng phim lại nâng lên một trình độ mới, tất nhiên là có cả thư thăm hỏi, xin phỏng vấn của giới truyền thông. Bên cạnh đó, khi có các chương trình giao lưu, hoạt động văn nghệ, ta cũng có thể nhìn thấy Tiết Mặc tham dự ở hàng ghế khách mời.

Cuối cùng thì mình có được tính là nổi tiếng hay không, Tiết Mặc cũng chẳng rõ. Bất kể mọi thời tiết, cậu vẫn bôn ba tới nơi làm việc, cố gắng lồng tiếng mỗi một lời thoại cho thật tốt, tiếp tục làm anh chàng Tam Lang liều mạng như mọi người vẫn thường nói với nhau.

Nhâm Lãm vẫn bận rộn, cả ngày đều vui mình trong đồng văn kiện, hợp đồng. Y luôn như trước, vẫn hối thúc cô thư ký vạn năng và nhiều nhân viên vĩ đại khác, phấn đầu làm ra ngày càng nhiều tác phẩm hay.

Ngày lại qua ngày, thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó, lại tới kỳ bình chọn cho giải thưởng diễn viên lồng tiếng. Sáng hôm đó, Ngu Mỹ Nhân đặt xấp công văn lên bàn Nhâm Lãm, đứng chờ chỉ thị. Hàng năm, diễn viên được đề cử phía Nhâm thị đều do người trong công ty bỏ phiếu chọn ra, dĩ nhiên là năm nay cũng không ngoại lệ. Nhưng khi Đại Đế xem hết công văn ấy, y ngồi rất lâu mà không chịu ký tên.

Quảng công văn sang cho cô thư ký, Nhâm Lãm nghiêm mặt nói: “Mời toàn bộ nhân viên ở tổ chế tác tới phòng họp!”

Từ lúc có thuyết pháp “quyền lợi dân chủ”, rất nhiều việc, không thể do quân chủ chuyên chính. Nhâm Lãm trừng cả đám trong phòng họp tầm nửa giờ, hơi lạnh tỏa ra bốn phía, nhưng chẳng có một ai chịu nhúc tay đầu hàng.

“Lấy ích lợi của công ty mà nói, thì danh sách này nên đề tên người mới có tiềm lực vào sẽ thích hợp hơn!” Đại Đế buông tách cà phê xuống, bực bội, nói rõ lý do.

Mọi người vẫn im lặng, không phản ứng, ai nhìn trời thì nhìn trời, ai ngủ gục thì ngủ gục.

Nhâm Lãm liếc thấy Tịch Hàm đang ngồi ở hàng ghế đầu, lập tức nháy mắt với cô. Nào ngờ Nữ vương lại cúi đầu, lén giữa móng tay, ai chà, phải mài giữa đúng hạn mới đẹp được.

Tiếng kim đồng hồ gõ “xoành xoạch”, báo hiệu từng phút, từng giây đang trôi đi. Sau lần thứ n ngẩng đầu, đón lấy n xấp văn kiện Ngu Mỹ Nhân đưa tới, y đành nói: “Tôi sẽ không ngại sử dụng đặc quyền giám khảo!”

“Vì để tránh có người giả trò, nên không cho phép giám khảo tiếp tục kế nhiệm. Nhâm tổng giám, dường như lần trước ngài có dùng tới đặc quyền này rồi nha!” Tịch Hàm lập tức lên tiếng, trong giọng nói khó nén vẻ đắc ý khi gian kế thành công.

Có đôi lúc, hoàng đế rất muốn bóp chết đại thần. Nhâm Lãm không nói gì, hiện tại, y mới chính thức hiểu

được mặt mũi của thứ gọi là trận chiến giữa hoàng quyền và tướng quyền nó như thế nào.

Siết chặt cây bút máy trong tay, cuối cùng, Đại Đế đành phải thỏa hiệp, ký tên vào công văn. Thấy vậy, mọi người lập tức vỗ tay chúc mừng, ra vẻ thắng lợi, khiến y giận tới muốn hét to một tiếng: “Tháng này tất cả đều không có tiền thưởng!”

“Chúc mừng nha! Nhất định là không thành vấn đề!” Một trợ lý quen thân với Tiết Mặc vỗ vỗ bả vai cậu, nói tiếng chúc mừng.

“Cám ơn anh!” Tuy miệng nói nhẹ nhàng, nhưng Tiết Mặc lại thâm sâu nào trong lòng. Từ lúc công ty công bố danh sách các diễn viên được đề cử cho giải diễn viên lồng tiếng, ngày nào cậu cũng nghe được hai từ “Chúc mừng”. Nghĩ thoáng một chút, thì đây đúng là chuyện tốt, chứng tỏ Tiết Mặc rất được lòng người. Nhưng cả đám, ai cũng ra vẻ là “không phải cậu không được” khiến cậu thấy áp lực quá lớn.

Thật không hiểu là phúc hay họa nữa đây! Lo lắng, Tiết Mặc cầm thư mời dự lễ trao giải Tịch Hàm đưa tới, cuối cùng, cậu cũng đã có thể danh chính ngôn thuận dùng thân phận diễn viên lồng tiếng bước lên thảm đỏ rồi.

Cùng nhận được thư mời với cậu còn có Nhâm Lãm, y đen mặt, quẳng sang bên, khó chịu cực kỳ. Theo kinh nghiệm lâu nay của y, thì giải nam diễn viên lồng tiếng xuất sắc nhất có thể sinh ra từ bộ phim hoạt hình “Vận Mệnh Bội Bạc”, nhưng nếu cả hai cùng được đề cử, thì đã vô tình cuốn y và Tiết Mặc vào trong cơn lốc xoáy.

Với Đại Đế mà nói, tác phẩm lồng tiếng cuối cùng đoạt giải sẽ trở thành một kết thúc hoàn mỹ cho sự nghiệp lồng tiếng của y. Với Tiết Mặc mà nói, giữa lúc bắt đầu nổi tiếng mà đoạt giải, thì sẽ là sự khẳng định rất lớn trong giới, mang tới trợ lực vượt ra ngoài tưởng tượng cho cậu trong tương lai.

Trong giới, tiếng tăm và uy vọng của Đại Đế rất lớn, dĩ nhiên sẽ khiến một phần nghiêng về phía y, phần còn lại, dĩ nhiên là nghiêng về phía người yêu siêng năng, chịu khó. Nghĩ vậy, Nhâm Lãm xoa trán, cũng hết cách rồi, giờ điều y có thể làm, chính là tin tưởng vào ánh mắt của giám khảo và thực lực của người yêu.

Hay tin mình và Đại Đế sẽ cùng nhau tham gia vào cuộc đua cho giải nam diễn viên lồng tiếng xuất sắc nhất, đầu tiên Tiết Mặc kinh ngạc, sau đó cậu cảm thấy vinh quang, may mắn vô bờ. Như vậy, chẳng phải chứng tỏ thực lực của cậu đã sánh ngang với Đại Đế? Bất kể là thắng hay là bại, cậu cũng không hối tiếc.

Sáng hôm buổi lễ diễn ra, vừa thức dậy, hai người đã trao cho nhau nụ hôn chào buổi sáng thật nồng nhiệt. Tiết Mặc mím môi, nhìn người yêu, nói khẽ: “Có phải là chúng ta nên chúc phúc, cổ vũ cho nhau không?”

“Ngốc à!” Nhâm Lãm mỉm cười, chui ra khỏi chăn, rồi kéo cả Tiết Mặc dậy, hỏi: “Tắm chung nha?”

Gật đầu, Tiểu Trư xuống giường, ôm eo Đại Đế, đi vào phòng tắm, bắt đầu công cuộc chuẩn bị cho buổi lễ chiều nay.

Lễ phục, tóc, hóa trang...làm một hơi hết cả buổi sáng, hai người mới lái xe tới hội trường. Lúc sắp xuống xe, đột nhiên Nhâm Lãm nắm tay Tiết Mặc, nói với cậu một câu chân thành, “Em phải nhớ kỹ, cho dù kết quả có thể nào, thì ở trong lòng tôi, em cũng là người giỏi nhất!”

Buông cánh tay chuẩn bị đẩy cửa xe ra, Tiết Mặc quay đầu lại nhìn người yêu, nở nụ cười hạnh phúc. Cậu cố nén xuống dòng lệ vì vui mừng mà sắp ứa ra ngoài, nghẹn ngào, gật mạnh đầu.

“Xuống xe thôi!” Nhâm Lãm vỗ nhẹ lên hai má người yêu, nói khẽ.

Nghe được những lời của anh, cho dù có lấy được giải thưởng hay không cũng không còn quan trọng nữa. Ở trong lòng của tôi, được anh khẳng định, còn quan trọng hơn những ánh sáng hào nhoáng trên đời, Nhâm Lãm, cảm ơn anh đã yêu tôi.

Bước lên thăm dò ở hội trường, Tiết Mặc nhìn người đàn ông đi phía trước mình bằng ánh mắt triu mến, tự nhủ với lòng.

45. Chương 45: Kết Thúc Hoàn Mỹ (thượng)

Vừa làm xong một công việc, bước ra khỏi phòng thu âm, Tiết Mặc lập tức nhận được cú điện thoại do Chu Minh gọi tới. Đại ý là Thiệu Đông sắp xuất viện, hỏi cậu có rảnh không, tối họp mặt một phen. Không suy nghĩ nhiều, Tiết Mặc đã nhận lời ngay, xong cậu còn ghi chú lại, sợ bạn quá quên mất, có lỗi với bạn bè.

“Chúc mừng cậu đoạt giải!” Tiết Mặc vừa treo máy, người nọ đã mở miệng nói chúc mừng.

“Cám ơn!” Tiết Mặc cũng đáp trả lại bằng khuôn mặt tươi cười cùng chút ngượng ngùng với đối phương. Từ lúc lấy được giải thưởng, cậu mới hiểu được ý tứ của câu cao xử bất thắng hàn, chỉ cần cậu hơi nhàn mặt, nhịu mày một chút, sẽ bị người ta bảo là ngạo mạn, hơi dễ tính một chút thì lại bảo là giả dối. Aizz, đúng là lòng người khó dò! Nếu đã như vậy, Tiết Mặc cũng dứt khoát thả lỏng chính mình, cậu muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy, nếu người ta đã ghét cậu, thì cho dù cậu có làm gì, đối phương cũng có thể bới móc ra sai lầm, vậy thì hà tất phải tự làm khó cho mình?

Thấy đối phương vừa hào phóng lại vừa nhã nhặn, không có biểu hiện gì là kiêu ngạo, Hạ Bạch lập tức chia mũi nhọn sang hướng khác: “Cậu đoạt giải, chẳng lẽ Đại Đế không mở tiệc mừng riêng cho cậu sao? Anh ta luôn thích những người có thực lực!”

Cười cười, Tiết Mặc thấy đầu mình ê ẩm. Nếu như đối phương muốn hướng về phía mình, thì quá dễ để đối phó, nhưng sợ là người yêu cũ này còn chưa cam lòng, cho nên cứ chia mũi nhọn về phía Nhâm Lãm riết. Giờ hai người còn chưa chính thức công khai quan hệ, mà Hạ Bạch cứ nói tới nói lui nơi công cộng, rõ ràng là muốn cậu ôm áp lực vào mình!

“Tiền bối đúng là thích nói đùa, tình cảm và công việc là hai khía cạnh khác nhau mà phải không? Anh ấy sẽ thấy vui khi tôi - người yêu của anh ấy - đoạt giải, chứ không phải vì tôi đoạt giải mới trở thành người yêu của anh ấy!” Tiết Mặc nói rõ, nếu muốn ăn miếng trả miếng, thì nói thật, Hạ Bạch còn chưa phải là đối thủ của cậu.

“Hử? Nhưng tôi lại không nghĩ thế!” Hạ Bạch tiếp lời, “Tình cảm giữa đồng tính với nhau vốn rất mỏng manh, kiểu người mà Đại Đế thích sẽ còn xuất hiện nữa, sao cậu biết là họ sẽ không thay thế cậu? Cần thận đi là vừa!” Dứt lời, giống như đang an ủi, anh ta vỗ vỗ bả vai Tiết Mặc, ra vẻ như mình hiểu biết ghê lắm.

Vờ như quan tâm nhưng thật ra là đánh đòn phủ đầu? Tiết Mặc cười thầm, không hề ra vẻ khó chịu. Nếu mới bị nói có vậy mà cậu đã nổi điên, thì chẳng phải cậu là người nào ngẩn hay sao? “Tiền bối cũng cố lên đi! Tranh thủ thời gian để được khẳng định!”

“Tôi sẽ cố gắng!” Hạ Bạch nhíu mày, nhìn Tiết Mặc bằng vẻ khiêu khích, tự tin, thốt ra một câu kiên định.

Nhìn người đã đi xa, nếu nói trong lòng Tiết Mặc không thấy khó chịu là đang nói dối. Nhất là cái câu “Tình cảm giữa đồng tính với nhau vốn rất mỏng manh”, như đâm thẳng vào tim cậu. Thời đại tiến bộ, lòng người khai sáng, xã hội hiện đại khiến người người bình đẳng, tôn trọng lẫn nhau, đa số đều giữ thái độ thân thiện với người đồng tính. Tuy nhiên, không giống như các cặp vợ chồng bình thường, giữa bọn họ, vốn không có một đạo luật nào ràng buộc.

Có một số chuyện, không cách nào yên tâm cho được, biết tính sao đây...

Gặp mặt bạn hiền, những lo âu trong lòng đều bị Tiết Mặc quẳng mất hết. Cậu không thèm ngó tới ánh mắt phẫn hận của Thiệu Đông, vừa bước vào cửa thì đã ôm Chu Minh một cái, sau đó quẳng hoa tươi lên giường, an ủi tên tra công đau khổ: “Có thể giữ được mạng sống coi như là may mắn lắm rồi, sau này nhớ đừng xúc động như vậy. Xem đi, vì chăm sóc cho cậu, mà Chu Minh gây thành thế này rồi đây!”

Trên cổ quần một đồng băng gạc thật dày, Thiệu Đông không cách nào nói chuyện, nên chỉ đành tức giận, trừng mắt nhìn Tiết Mặc. Cuối cùng, anh ta ôm cổ người yêu đang lột vỏ cam cho mình, hôn một cái, vừa tỏ thái độ chiếm hữu, vừa khoe ra.

Ấu trĩ! Tiết Mặc và Chu Minh cùng hô lên trong lòng, nhưng nể tình Thiệu Gia đáng thương, cho nên mới không nói ra chọc giận anh ta.

Bác sĩ tới kiểm tra lại một lần, bảo chiều là có thể xuất viện. Nhưng Chu Minh vẫn kiên quyết bắt Thiệu Đông ăn trưa xong phải ngủ một chút mới về. Vừa dụ dỗ, vừa uy hiếp để người yêu ngủ xong, anh mới kéo Tiết Mặc ra ngoài, đứng bên ban công tâm sự.

“Xem ra, dạo này cậu cũng vui lắm!” Chu Minh lên tiếng trước. Thật ra thì ngay hôm Tiết Mặc đoạt giải, anh đã gửi tin chúc mừng rồi, nhưng nhìn ánh mắt ngọt ngào, hạnh phúc của cậu bạn, anh tuyệt đối không tin chỉ với một giải thưởng là đủ.

Do dự một chút, rồi lại thở dài, Tiết Mặc gật đầu, thở thê: “Tạm thời thì cũng ổn, nhưng hôm nay vừa bị người ta chọc tức!”

“Hử? Sao lại như vậy?” Nghe vậy, Chu Minh lên tiếng ngay. Anh thừa nhận Tiết Mặc thông minh, cũng biết cách đối nhân xử thế, nhưng cậu quá mềm lòng, lại thiếu đi cảm giác an toàn khiến cậu làm chuyện gì cũng cẩn thận quá đáng. Nếu cứ như vậy, về lâu về dài sẽ rất bị động.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiết Mặc quyết định kể lại chuyện hôm nay gặp Hạ Bạch cho anh nghe. Cùng là tiểu GAY lưu lạc, mọi người phải giúp đỡ lẫn nhau thôi! Trong đám bạn, ngoài Chu Minh, cậu cũng không biết phải tâm sự với ai. Nếu như tên gay Trương Dương có mặt thì tốt biết mấy, tiếc là từ sau buổi trao giải lần đó, anh ta hoàn toàn rơi vào trạng thái mất tích, làm hại Tiết Mặc định báo cảnh sát biết bao lần.

“Là vậy à...” Chu Minh nghe xong, lập tức trưng cái mặt ông đây nhìn thấu sự đời ra, cười lạnh: “Thủ đoạn dụ dỗ Nhâm Lãm trước đây của cậu quảng đâu hết rồi? Chỉ là một thằng tép rêu thế mà cũng giải quyết không được? Đối phó những người như thế, cậu đừng có nói đạo lý, tình nghĩa gì hết, cứ đập thẳng một gậy cho chết, nếu không sẽ đeo bám không ngừng!”

“Ừm!” Tiết Mặc hết lời, cười khổ, nhìn bạn mình. Cho dù có đúng là như vậy, thì anh cũng không nên nói toẹt ra thế chứ? Năm đó, đúng là khi thấy Nhâm Lãm có biểu hiện hứng thú với mình, cậu đã cố tình mượn mấy lần hợp tác chung, giả vờ vô tội thử lòng đối phương, nhưng lại bảo thành dụ dỗ...Cũng quá là đậm trùng tim đen, “Tôi biết nên làm thế nào rồi!” Ôm vai Chu Minh, hai người bạn lại đi trở vào phòng bệnh.

Do lần cá cược dạo trước là hòa nhau, nên Tiết Mặc vẫn như trước, không thể vùng lên làm công được. Mỗi ngày nhìn vòng eo hoàn mỹ của Đại Đế rong ruổi trên người mình, trong lòng cậu không biết đã thấm chảy nước miếng bao nhiêu lần.

Ôm người yêu, dĩ nhiên là Nhâm Lãm không biết chút suy nghĩ trong đầu Tiểu Trư. Vận động xong, cảm giác khoan khoái truyền khắp tứ chi, giờ điều mà Đại Đế quan tâm nhất là Tiểu Trư có sức làm thêm lần nữa hay không.

“Phải rồi, vào buổi họp mặt diễn viên lồng tiếng của bộ ”Vận Mệnh Bội Bạc“, anh có tới không?” Sau cơn ngọt ngào, thừa dịp Đại Đế tỉnh trùng xông não, Tiểu Trư bắt đầu quảng hồ ra ngoài bấy người.

Thấy Tiểu Trư đưa chân câu lấy eo mình, bàn tay đang ôm cậu của Nhâm Lãm cũng bắt đầu di chuyển xuống. Hôm nay biểu hiện của người yêu bất bình thường, xem ra, đây là hiệu quả tích lũy từ chuyện rèn luyện quá liều rồi, “Tịch Hàm bảo em hỏi à?” Nếu dễ dàng nhượng bộ như vậy, thì y đã chẳng phải là Đại Đế. Cho dù bầu không khí hiện tại có mờ ám thế nào, cho dù nửa thân dưới của Nhâm Lãm có sắp kiểm chế không được, thì cũng không ảnh hưởng tới chuyện tế bào não của y vẫn đang hoạt động.

Đùi cọ vào nơi gác súng, Tiết Mặc chỉ biết cảm thán đối phương quá lý trí. Aizz, có đôi lúc, có một người yêu như Thiệu Đông cũng là may mắn, “Cuối cùng thì anh có đi không? Nói thế nào thì với diễn viên lồng tiếng nổi như Đại Đế, trước lúc hoàn toàn thoái ẩn, cũng phải cho đám fans của anh một lời giải thích chứ!”

Nếu như không lấy được kết quả, thì khác nào cậu đã phí công chủ động hiến thân? Cũng hết cách rồi, đến

thời khắc cuối cùng, Tiết Mặc quyết định mang ý dân ra, mong là có thể đào được một chút lòng thương cảm của đối phương.

“Suyt! Đừng nói nữa!” Đại Đế cúi đầu, hôn môi Tiểu Trư. Sáng nay y đã ký tên vào danh sách tham dự rồi, giờ thấy người yêu giở trò với mình, vì để có thêm một phần phúc lợi, y quyết định ém luôn không nói.

“Ư...ừm...a...” Tiêu rồi! Thở dốc, Tiết Mặc trợn trắng mắt, không được rồi, cậu phải nghĩ cách khác thôi!

Bèm bẹp gần cả đêm, cho đến lúc mặt trời đã lên cao, Tiết Mặc mới bò dậy, xoa xoa eo, nhìn tờ ghi chú Đại Đế để lại ở đầu giường. Xem ra tối nay cậu phải tự ăn cơm rồi, làm việc xong, Nhâm Lãm còn phải về nhà cũ lấy đồ nữa.

Tình cảm lẫn tình dục đều ổn định, Tiết Mặc cũng chẳng thêm để ý tới những uy hiếp do Hạ Bạch tạo ra. Tuy nhiên, giống như Chu Minh đã nói, nếu cậu cứ lùi mãi, sẽ càng khiến đối phương chẳng kiên nhẫn gì. Nếu như sau này giữa hai người họ có chuyện, có lẽ đối phương sẽ thừa cơ hội chen vào. Tất cả tội ác đều phải bóp chết từ khi còn trong trứng nước, Tiết Mặc hít sâu một hơi, hạ quyết tâm.

Lấy chiếc hộp trong tủ bảo hiểm ở nhà cũ ra, Nhâm Lãm mở ra xem xong rồi cẩn thận bỏ vào trong túi. Vừa rồi, y đã chính thức tuyên bố với hai người ba ba còn đang ở trên đảo là y muốn dọn ra ngoài, hai người họ chúc mừng y, còn bảo y khi nào rảnh nhớ dẫn con dâu tới đảo nghỉ phép.

Buổi họp mặt được chuẩn bị trong khí thế hào hứng, lúc đến diễn tập, nhìn danh sách người tham dự và ngày tháng ghi phía trên, mém chút Tiết Mặc đã bóp nát ly thủy tinh trong tay mình, khiến cậu trợ lý kể bên hết hồn, ngẩng đầu lên. Ai cũng bảo, vị Đế vương tân nhiệm này rất dễ gần, sao cậu lại không cảm thấy chứ!

Đồ chết dẫm! Tiết Mặc hét to trong lòng, cậu không tin tà, cũng không tin là mình tính kế không bằng Nhâm Lãm! Nhưng có thể nào, cậu cũng tuyệt đối không để đối phương nắm mũi mình dắt đi.

So với vẻ lo lắng, hồi hộp khi mới tham gia lần đầu tiên, lần này Tiết Mặc lại thấy nhẹ nhõm không ít. Trong khoảng thời gian này, bất kể là kinh nghiệm trên sân khấu, hay là tiếng tăm ngày một tăng lên, tất cả đều khiến cậu đối mặt với các khán giả bằng ánh mắt tự tin, bình thản.

Sắp mở màn, Đại Đế mới bước vào, khiến cả đám xúm lại xem. Bất kể là nhân viên công tác hay là diễn viên tới tham dự, ai cũng trưng đôi mắt tò mò, nhìn y chăm chăm.

Cũng hết cách rồi, sau cái hôm trao giải lần trước, Đại Đế bước lên nhận thưởng khiến cả đám phải hoảng hồn. Là diễn viên lòng tiếng, đó giờ Đại Đế luôn che giấu thân phận, chưa bao giờ tham dự một hoạt động nào. Những công ty khác, lúc nào cũng ở trong trạng thái “tôi đoán, tôi đoán, tôi đoán” về thân phận của y.

Cởi chiến giáp, để con người thật của mình lộ diện, Nhâm Lãm cũng chẳng có áp lực gì. Ngược lại, y còn nổi tiếng khắp cả giới giải trí. Về ngoài anh tuấn, con người trị giá mấy tỷ, lập tức khiến vô số thiếu nam,

thiếu nữ hâm mộ. Họ đã bị vẻ ngoài chói lóa của y làm cho quên mất một Nhâm tổng giám đốc mồm độc miệng, xoi mói đủ điều, khiến cả đám diễn viên lồng tiếng từng bị y độc hại phải ôm ngực rống to: “Ông trời không có mắt!”

Tiết Mặc giật giật khóe môi, nhìn người đàn ông tháo kính đen xuống, vô ý phóng điện khắp hội trường, áp lực của cậu lại càng tăng thêm. Trời ạ, sao ông lại bắt con phải yêu một người như vậy chứ!

Không ăn mặc trang trọng như trước đây, Đại Đế mặc áo vét cao bồi màu đen, trước con mắt tán thán của mọi người, như có khí chất bẩm sinh, y khiến cả đám phải im lặng, không dám hó hé.

Hải Đồng là một người thích náo nhiệt, khi đối diện với luồng áp suất thấp vô hình trong phòng, y là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng. Y chống cằm, đi tới cạnh Đại Đế, vô cùng thân thiết, nói: “Lát nữa nhớ nường tay chút nha!”

Giống như vô tình liếc sang Tiết Mặc một chút, Đại Đế mỉm cười, gật đầu. Mối thù đạo trước hãm hại Tiểu Trư nhà y, mấy người bảo y có trả thù không? Trả thù không? Trả thù không? Y tuyệt không thỏa hiệp!

46. Chương 46: Kết Thúc Hoàn Mỹ (hạ)

Người dẫn chương trình chỉ vừa bắt đầu đọc giới thiệu về Tiết Mặc, dưới khán đài đã hô to lên, thiếu chút nữa đã sập nóc nhà. Tiết Mặc đứng ở phía sau đài, lườm Nhâm Lãm đang cười cười một cái, mới bước ra.

Sao mới được gọi là nổi tiếng? Tức là khi bạn đi tới đâu cũng có người nhận ra bạn, có người thích bạn, họ chỉ nhìn thấy điểm tốt ở bạn, thấy bạn giỏi chỗ nào. Tiết Mặc đứng trên đài, chào hỏi xong rồi ngồi sang bên, chờ đại nhân vật thứ hai lên đài.

Đại Đế bước ra, bầu không khí lại càng thêm náo nhiệt, tiếng hò hét kéo dài một hơi ba phút. Tiết Mặc theo bản năng nuốt nước miếng, thầm tính toán xem nên biểu hiện JQ thể nào cho hợp lý, lại không quá căng thẳng.

Hải Đồng là một người đáng thương! Lần trước y và Mạc Tri hợp lại phá Tiết Mặc, giờ Mạc Tri bỏ chạy, bỏ lại mình y đối diện với hai luồng áp lực, vừa đáng thương lại vừa đáng tiếc!

Hạ Bạch cũng tới, nhưng chỉ ở vai trò khách mời tới tham gia hoạt động. Do công việc, cộng với lúc tới có hơi trễ, thành ra khi anh ta chuẩn bị xong, còn chưa kịp nói gì với Đại Đế, chương trình đã bắt đầu rồi.

Đây là lần đầu tiên Ninh Tâm tới tham gia buổi họp mặt, biểu hiện rất lúng túng, ngay màn giới thiệu đầu mà cô đã nói năng lộn xộn. Tiết Mặc ngồi cạnh bên thấy lo, cố tình chuyển đề tài hết hai lần, khiến Đại

Để nhìn cậu chăm chăm.

Theo nguyên tắc lên sân khấu trước sau, người dẫn chương trình lần lượt trò chuyện với các diễn viên lồng tiếng. Phạm vi trò chuyện chỉ xoay quanh phim ảnh, tuy nhiên, thi thoảng cũng chen vào vài câu tò mò, có thể tránh khỏi truy kích hay không, chỉ có thể trông vào tài xoay chuyển đầu óc của diễn viên lồng tiếng mà thôi.

“Tiết Mặc, anh nổi tiếng là được các nam sinh hâm mộ, lại còn có đồng tính tỏ tình với anh. Anh có thể nói cho mọi người biết sao lại như vậy không?” Nêu lên chủ đề bất quá đã chuẩn bị sẵn trước đó, người dẫn chương trình lập tức chĩa mũi dùi vào nhân vật chính.

“Ồ, có thể là do tôi từng lồng tiếng rất nhiều vai thiếu niên nhiệt huyết! Trước ”Vận Mệnh“, tôi đi thiên về đề tài nam giới!” Nhẹ nhàng giải quyết bấy rập, Tiết Mặc tiếp tục vờ như vô tội.

“Đại Đế có từng tỏ tình với ai chưa?” Thấy từ lúc bắt đầu trò chuyện tới giờ, Nhâm Lãm cứ nhìn Tiết Mặc chăm chăm, người dẫn chương trình lập tức kéo y vào. Nếu có thể moi được thứ gì đó từ y, dĩ nhiên là có giá hơn Tiết Mặc. Với bản năng tìm JQ bao năm của anh ta, anh ta đã sớm nghĩ ra được là giữa hai người này không bình thường chút nào.

Nhâm Lãm không ngờ là đối phương lại quảng đề tài lên người mình, Tiết Mặc và Hạ Bạch nghe vậy đều không kìm lòng được, nhìn về phía y, mỗi người một tâm trạng khác nhau. Liếc người dẫn chương trình một cái, Đại Đế thản nhiên đáp: “Thường thì tôi đều là người bị tỏ tình!” Thuộc phái hành động, mấy hành vi như tỏ tình này nọ, với y mà nói quá gián tiếp. Từ trước đến nay, Đại Đế mà động tâm thì sẽ lập tức hành động ngay, dĩ nhiên trong lúc yêu đương, ngoài hôn môi ra, vốn không cần phải nói chuyện.

Thất bại, người dẫn chương trình không cam lòng, cười khê một tiếng, hỏi tiếp: “Vậy có từng tiếp nhận hay chưa?”

“Có chứ, người yêu hiện tại chính là như vậy!” Đại Đế mỉm cười, vui vẻ đáp lại. Y không để ý tới chuyện mình đã làm lộ một tin tức động trời.

Lời vừa thốt ra, cả hội trường lập tức hét to. Sau cơn mất mát, mọi người lại thoải mái, cùng chúc phúc cho y.

Đào được bất quá, người dẫn chương trình thở phào một hơi, quyết định đào móc mục tiêu kế tiếp. Tiết Mặc cúi đầu cười cười, cậu nghĩ muốn nát óc cũng không nghĩ ra là mình đã tỏ tình với anh ta khi nào? Còn Đại Đế thì bình tĩnh, mặt mày nghiêm túc nhìn người dẫn chương trình.

Hạ Bạch đáp qua loa mấy câu, rõ ràng là cảm xúc không cao lắm. Người dẫn chương trình thấy thế, chỉ đành cười hề hề, đi đào bới chuyện riêng của người khác.

Phỏng vấn xong, chương trình bắt đầu tiến vào trò chơi làm ác vận năm không đổi. Lần này, người lên kế hoạch có nhân tính hơn một chút, không có bày ra chuyện gì khủng hoảng tra tấn bọn họ. Có lẽ là thấy có

Nhâm Lãm tham dự, cho nên mới chịu yên phận một phen, sắp xếp trò hạ eo qua khỏi thanh xà ngang.

Thật ra với kiểu sắp xếp thế này, Đại Đế bất mãn cực kỳ. Y liếc Hải Đồng đang đứng bên cạnh thở phào, quyết định dời kế hoạch trả thù này sang hình thức khác.

Nếu là nhảy cao, Nhâm Lãm tuyệt đối có thể giành hạng nhất, nhưng nếu kiểm tra khả năng mềm dẻo, đúng là làm khó cho y. Y cao 1m85, có xoay chân xoay tay thế nào cũng cao hơn người ta một đoạn, dù từng luyện võ công, khả năng cân bằng rất cao, nhưng dù gì thì cũng có giới hạn chứ chẳng phải không.

Về phần Hải Đồng, y đã là một ông chú tuổi đã cao, cho dù có khom gầy thắt lưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tới được 1m40, trở thành người đầu tiên bị loại.

Do có dáng người nhỏ nhắn, chiếm ưu thế hơn hẳn bình thường, Ninh Tâm bị người dẫn chương trình rút thẻ đỏ, chỉ có thể làm cổ động viên cổ vũ mà thôi.

Hạ Bạch mím chặt môi, nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt khiêu khích. Hai người họ ngang nhau, không đi tới cuối cùng, quả là khó phân cao thấp. Cẩn thận đi tới trước xà ngang, anh ta tính toán khoảng cách, bắt đầu hạ eo, dưới con mắt của mọi người, thoải mái qua ải.

Nhâm Lãm nhú mày, 1m40 với y không phải khó, qua khỏi vòng này cũng là chuyện thường tình.

Tiết Mặc buồn bực, trộm xoa eo. Khả năng mềm dẻo của cơ thể là phải nhờ rèn luyện, mà đạo này cậu bị vận động cũng không ít.

Xà ngang kéo tới 1m20, Đại Đế thoát hiểm, hai người còn lại cũng vượt qua thuận lợi.

Xà ngang xuống tới 1m, Đại Đế lắc đầu, chân y còn muốn dài hơn, vừa rồi 1m20 đã là cực hạn, thì giờ sao qua khỏi? Trong tiếng thở dài tiếc nuối của mọi người, Đại Đế bước ra ngoài.

Còn lại hai người, chân ai cũng cao hơn độ cao này. Tiết Mặc cắn môi, bước lên phía trước. Một phần là để tạo áp lực cho đối phương, phần lấy thêm can đảm cho mình. Cậu đưa lưng về phía xà ngang, ngừng thở, từ từ hạ eo, nhích về trước.

Trò chơi này phải cần tới kỹ xảo, chờ lưng qua khỏi xà, phần còn lại phải nhờ vào sức từ đôi chân giữ vững thân thể. Bởi vậy, những người có đôi chân mạnh mẽ, sẽ chiếm ưu thế rất lớn. Nhìn thanh xà ngang xoẹt qua trước mắt mình, Tiết Mặc gạt lệ, tiếp tục cắn răng lùi về sau hai bước, an toàn đứng dậy.

Phía dưới, người khen ngợi xôn xao. Hạ Bạch thấy thế, tâm trạng nặng nề. Anh ta từng học múa, không thể nào thua được! Lại hạ eo, anh ta nhìn thanh xà ngang, cẩn thận né qua, nào ngờ chân lại trượt một cái, ngã chống vó.

“Đúng là tiếc thật!” Tiết Mặc thầm cảm thán trong lòng. Gỗ lót sàn có hơi trơn, cho nên hôm nay cậu mới cố tình mang giày thể thao để phòng, dù gì thì khi tham gia hoạt động, mặc đồ bình thường cũng chẳng có ai nói gì, dĩ nhiên là cậu phải chọn điều có lợi.

Dễ dàng lấy được hạng nhất, Tiết Mặc được quyền bắt người thất bại làm một trò quái ác nào đó một lần. Cậu cười hề hề, nhìn chăm chăm Hải Đồng ba mươi giây, cho đến khi đối phương toát mồ hôi lạnh, cậu mới nói: “Hải Đồng là vị tiên bối mà tôi vô cùng tôn kính, bình thường y đều rất tốt với tôi. Cho nên, lần này, chỉ cần y giả thành gay, đọc một câu tỏ tình là được rồi!”

Đây chính là ác giả ác báo sao? Hải Đồng ôm trán, cầm lấy kịch bản, đọc câu “Xin hãy nhận tình yêu của tôi”, rồi bước ra ngoài trong tiếng cười vang của mọi người.

Về phần Hạ Bạch, ngay cả tâm trạng nói đùa cậu cũng không có, thế nên cậu chỉ tùy tiện nói ra một yêu cầu nhỏ không ảnh hưởng tới chương trình rồi thôi.

Cuối cùng, chính là phần quan trọng nhất. Tiết Mặc đi tới trước mặt Đại Đế, hai người nhìn nhau thật lâu, trong đôi mắt tìm tòi JQ của mọi người, cậu dùng chất giọng để vương thiếu niên, nói: “Cầu hôn tôi đi!” Nói xong, trong con mắt tròng to của mọi người, cậu cười to: “Tôi chỉ nói đùa thôi, ha ha, đây chỉ là yêu cầu của trò làm ác, mong các vị đừng cho là thật!”

Người dẫn chương trình cũng kịp thời phản ứng lại, cười hề hề, phân bua: “Ai cũng bảo Tiết Mặc và Đại Đế rất hợp nhau, quả nhiên là thật nha, ngay cả trò chơi mà anh cũng không quên bạn đồng hành!” Lau mồ hôi, cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi? Tiết Mặc, cậu xác định là không phải tới đây để phá?

Mặt Hạ Bạch tái mét, nhìn chăm chăm hai người. Tiết Mặc che miệng, gật đầu, quả thật là cậu đang thử Nhâm Lãm. Lúc hai người ở bên nhau, cậu không dám nói vậy, bởi nó quá cường cầu. Chỉ bằng nhờ dịp họp mặt diễn viên lồng tiếng này mà hỏi thử, sẽ khiến bầu không khí thoải mái hơn. Cho dù có bị Đại Đế từ chối, thì cậu cũng còn thang leo xuống.

Nhâm Lãm không ngờ là Tiết Mặc lại mang tới “niềm vui bất ngờ” cho mình thế này, nhưng cũng đúng với tính cách cậu lắm. Cậu đang thử lòng y, nhưng nhìn cứ như tùy ý khiêu khích, không có áp lực, đồng thời cũng đặt bản thân vào vùng an toàn, ai cũng có đường lui.

Nếu chỉ có như vậy mới có thể khiến cho em an tâm...Đại Đế phát tay, toàn trường lập tức im lặng. Trong ánh mắt kinh ngạc của nhiều người, một tay y nắm lấy tay Tiết Mặc, mỉm cười, tao nhã quỳ một gối xuống đất, hôn khẽ lên đầu ngón tay cậu, dịu dàng nói: “Lấy anh nha?”

Trời ạ! Tình huống này là thế nào? Nhân viên ở hiện trường như hỏng mắt. Sau tiếng hét to của các khán giả, người dẫn chương trình mới hoàn hồn, ra hiệu, ý bảo mọi người im lặng.

Trên khán đài, hai người nào đó bị nhìn chăm chăm. Hạ Bạch cũng khẩn trương, siết chặt nắm tay, nghiến răng nhìn Tiết Mặc. Anh ta có nằm mơ cũng không ngờ là Nhâm Lãm lại vì một câu nói đùa của Tiết Mặc mà quỳ xuống đất cầu hôn, sao có thể như vậy được? Nhất định là anh ta đang nằm ác mộng!

Hải Đồng che miệng Ninh Tâm - vừa la to - lại, sau cơn kinh hoảng, giờ hai người đang giữ trạng thái tò mò, quan sát tình hình. Đây chỉ là một trò đùa, nhưng không ngờ là Đại Đế lại đùa quá lố như thế. Tuy nhiên, với một diễn viên gạo cội như Hải Đồng mà nói, y vẫn giữ thái độ xem trò vui, khi đối mặt với những chuyện vượt quá mức bình thường, y hay có lối suy nghĩ đi ngoài lẽ giáo.

Tiết Mặc là người kinh ngạc nhất, có chết cậu cũng không đoán được là Đại Đế lại quỳ xuống đất cầu hôn thật. Lúc cậu đưa ra yêu cầu ấy, cậu chỉ nghĩ là muốn dò thử phản ứng của đối phương, sau đó mới từ từ tính tiếp, đó chính là thói quen làm việc của cậu. Khi mọi chuyện phát triển quá nhanh, phải đối diện với người hoàn toàn không để ý tới sức ảnh hưởng, giờ Tiết Mặc chỉ thấy mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Nếu cậu vẫn cứ khẳng định cho đây là trò làm ác, có khi nào bị Đại Đế cắn chết không? Tiết Mặc khó xử, nên làm sao bây giờ? Do dự chừng ba mươi giây, cậu mới khẽ gật đầu, rồi kéo Đại Đế đứng dậy, cười to: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi nói đùa thôi mà, không ngờ anh lại làm thật!”

“Như vậy mới đúng với yêu cầu của trò chơi!” Nhâm Lãm thản nhiên đáp lại, thái độ quá bình tĩnh, khiến bầu không khí nhanh chóng khôi phục lại như lúc đầu. Tất cả mọi người đều bình tĩnh, quả nhiên là trò chơi làm ác nha!

Khán giả ở khá xa, đương nhiên là nhìn không rõ. Nhưng Hạ Bạch thì khác, vừa rồi Tiết Mặc hơi khẽ gật đầu, đã bị anh ta nhìn thấy. Vậy là đồng ý rồi sao? Trong suốt thời gian còn lại, anh ta luôn liếc trộm hai người. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Đại Đế đã tháo vật gì đó trên cổ mình xuống, cầm tay Tiết Mặc.

Đoạn lồng tiếng kết thúc, đèn sáng lên, ở ngón giữa, phía tay trái của Tiết Mặc có một chiếc nhẫn sáng chói.

Trước khi chương trình kết thúc, Đại Đế đã chính thức tuyên bố rời khỏi giới lồng tiếng, khiến mọi người giật mình, đến cả Tiết Mặc cũng không nói thành lời.

Nhâm Lãm chưa từng nói với cậu chuyện này! Ngồi xe về nhà, Tiết Mặc cứ canh cánh trong lòng, cậu nhìn người yêu, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình. Có lẽ, đây mới chính là nguyên nhân mà Đại Đế chịu xuất hiện?

Cậu vừa định xuống xe thì bị Nhâm Lãm kéo lại, ý bảo cậu chờ một chút. Trong ánh mắt tò tò của người yêu, Nhâm Lãm mở cửa bên kia ra, xoay người ôm cậu, khiến Tiết Mặc hoảng tới mức muốn la to lên.

“Nè, nhiều người lắm!” Đẩy đẩy bả vai Nhâm Lãm, Tiết Mặc nhìn bốn phía, ý bảo đối phương buông mình ra. Có nói thế nào thì buổi tối cũng là lúc dòng người lên cao điểm, hai người họ làm vậy không bị người ta nhìn mới là chuyện lạ, cậu cũng không muốn mai lên mặt báo.

Nếu để ý chút chuyện nhỏ nhất này, Đại Đế sẽ không là Đại Đế. Mặc ánh mắt của những người bên ngoài, y càng ôm chặt cậu hơn. Vừa nhìn là biết người yêu quyết tâm công khai quan hệ, nếu như cả tổng tài Nhâm thị cũng thấy không có gì thì cậu cũng mặc. Nghĩ đến đó, cậu dứt khoát, đưa tay cầu cổ người yêu, nở nụ cười hạnh phúc.

Cậu nhóc trông cửa vẫn rất bình tĩnh, theo lệ thường kéo cửa ra, chào hỏi hai người. Người đi trên đường cũng theo bản năng nhường bước, dĩ nhiên cũng có người xì xào bàn tán, nhưng về cơ bản thì họ vẫn giữ lễ phép thông thường. Đây là khu nhà cao cấp, có ai biết bối cảnh người ta bao nhiêu, họ chẳng thể vì chút chuyện này mà đắc tội được.

Vừa bước vào nhà, mọi chuyện lại càng khó văn hồi. Hai người ôm sát nhau, đi thẳng vào phòng tắm. Nước ấm chảy xuống, sương mù lượn lờ, cả hai vừa thở gấp vừa cùng tháo đi những trói buộc quanh thân. Sau khi cởi sạch, Nhâm Lãm đề Tiết Mặc lên tường, bắt đầu quá trình rèn luyện thể năng trong đêm nay.

“Hô hô hô...” Tiết Mặc thở phì phì, tròng Đại Đế một cái, đúng là tên mê làm tới không muốn sống! Cho dù là đêm tân hôn, cũng không thể dày vò mãi thế được, xem chừng sáng mai lưng cậu không thẳng được rồi. Nhìn đồng hồ, đã hai giờ rưỡi sáng, cậu kéo chăn qua, trong đôi mắt còn chưa thỏa mãn dục vọng của Nhâm Lãm, vùi đầu ngủ.

“Khoan hãy ngủ, tôi có chuyện muốn bàn với em!” Kéo chăn xuống, véo má Tiểu Trư, Đại Đế nghiêm túc nói.

“Sao vậy?” Thấy đối phương ra vẻ nghiêm chỉnh, Tiết Mặc lập tức giữ vững tinh thần. Chuyện hôm qua đã khiến cậu ngạc nhiên lắm rồi, nếu giờ lại thêm chút “bất ngờ” nữa, dây thần kinh của cậu cũng đã trở ra. Tóm lại là cứ xử lý một lần cho xong mọi chuyện, sau này sẽ thấy thanh tịnh hơn.

“Tiết Mặc, tôi biết giờ nói chuyện này với em, không phải là lúc thích hợp. Nhưng tôi cũng đã suy nghĩ lâu rồi, tôi cảm thấy chuyện này cũng không phải là xấu với em. Em cũng biết rồi đó, tôi sắp phải về ban lãnh đạo kế nhiệm vị trí Đại tổng tài, vậy vị trí tổng giám bộ phận kỹ thuật sẽ trống. Theo lẽ, Tịch Hàm có thể đảm nhận, nhưng cô ấy lại gởi báo cáo, quyết định từ chức về giúp chồng dạy con. Diệp Phong thì lớn tuổi, gánh vác nhiều quá sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của ông ấy, thành ra tôi cũng không muốn để ông ấy phải lao tâm khổ lực nhiều!” Đại Đế nói một mạch, khiến Tiết Mặc kinh ngạc. Chuyện trong công ty, y ít khi mang ra nói với cậu, giờ y lại nói, đơn giản là đã đào sẵn cái hố to, để cậu nhảy vào.

“Ừm, sau đó thế nào?” Ý bảo người yêu nói tiếp, Tiết Mặc cũng không thấy gấp, dù gì thì y cũng đã đào sẵn hố rồi, có muốn nhảy hay không thì cũng phải đợi y nói cho hết đã.

“Tôi muốn để em đảm nhiệm vị trí tổng giám!” Câu cuối cùng, Nhâm Lãm nói vừa ngắn gọn vừa mạnh mẽ, cho dù Tiết Mặc đã sớm đoán được nội dung, thì giờ cậu cũng giật mình tới nỗi không nói được gì. Thấy Tiểu Trư ngơ ra không đáp, Đại Đế xoa đầu cậu, nói tiếp: “Tôi cũng biết là đưa ra yêu cầu thế này với em là quá đáng. Sự nghiệp của em vừa lên tới đỉnh, nếu phải phân tán tinh lực hỗ trợ phía sau, lại không thể bỏ việc lỏng lẻo, như vậy sẽ rất vất vả!”

“Đừng nói nữa, tôi hiểu rồi, để tôi nghĩ kỹ rồi trả lời anh sau vậy!” Nắm tay người yêu, kéo tới bên cổ mình, cậu nghiêm túc đáp. Quả thật là cậu cần phải suy nghĩ lại cho kỹ, xem xét lợi hại, lúc đó mới đưa ra quyết định được. Cậu sợ nghe Nhâm Lãm nói càng nhiều, xúc động trong lòng lại càng lớn, chuyện đã tới nước này, bình tĩnh suy ngẫm mới là thượng sách.

Gật đầu, Nhâm Lãm không nói thêm gì nữa, tắt đèn, ôm Tiểu Trư, hôn khẽ lên đầu vai trần trụi của cậu, chuẩn bị đi gặp Chu Công. Tiếp xúc với người thông minh, cách tốt nhất chính là chừa đường lui cho đối

phương, y tin là Tiết Mặc sẽ không khiến y thất vọng.

Nhâm Lãm ngủ rất ngon, nhưng Tiết Mặc lại mất ngủ cả đêm liền. Cậu mở to mắt nhìn căn phòng tối đen, suy tính tới lui, cuối cùng thì trời sáng hửng.

Trước lúc Đại Đế xuống giường, Tiểu Trư túm lấy tay y, mơ mơ màng màng nói: “Tôi đồng ý đề nghị của anh, nhưng mà tôi sợ khả năng mình chưa đủ...”

Cúi đầu hôn người yêu một cái, Đại Đế cười bảo: “Không sao đâu, đâu phải mới vào đã làm chức tổng giám đốc ngay. Huống hồ, tạm thời Trương Dương sẽ quay về giúp em một tay. Diệp Phong em cũng biết, quan hệ cũng khá tốt, với tài ba và nỗ lực của em, tôi tin là em nhất định sẽ làm được!”

Gật đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, Tiết Mặc kéo chăn lên che đầu. Không được rồi, cậu phải ngủ bù thôi, đau đầu quá.

Aizz, làm người có được tất có mất, người người đều mong muốn thập toàn thập mỹ, tự tin, thoải mái cả đời, nhưng người thật sự làm được có bao nhiêu? Có thể có được cuộc sống như hiện tại, Tiết Mặc đã thấy thỏa mãn lắm rồi, cậu cảm thấy ông trời đã quá tốt với cậu. Có một người yêu mình hết lòng, sự nghiệp cũng tiến tới thành công. Nói thật, những gì cậu có được hôm nay, chính cậu cũng không tin được. Có đôi lúc, cậu nhìn vào gương, tự véo mặt mình, rồi nhìn gian nhà ẩm cúng, sao giống như giấc mộng.

Thích Nhâm Lãm, có được tình yêu của y, Tiết Mặc cũng đã phải cố gắng, trả giá không ít. Nhưng cũng giống như rất nhiều cặp vợ chồng, không phải bạn nói có được sẽ mãi mãi là của bạn, nếu không có trả giá, thì sao có thể giữ gìn? Phụ trách công việc của giám đốc, đúng là cậu sẽ phải tiếp tục chịu áp lực, khó khăn. Nhưng chỉ cần nghĩ tới người yêu, cậu sẽ cảm thấy không có gì là không thể giải quyết.

Huống chi Tiết Mặc còn có sự nghiệp riêng của mình, Nhâm Lãm cũng không có yêu cầu cậu vứt bỏ thân phận diễn viên lồng tiếng. Lùi một bước sóng yên gió lặng, giành giang sơn đã khó, giữ giang sơn lại càng khó hơn. Nếu bắt cậu sống cuộc sống bình thản trên đỉnh cao, cậu sẽ thấy khó chịu, giờ đổi sang một lĩnh vực mới, đối mặt với khiêu chiến mới, có lẽ cậu sẽ có thể tìm thấy một con đường tốt đẹp hơn.

Lại bước vào công ty Nhâm thị, Tiết Mặc đã mang trên người một thân phận mới. Lúc tham gia nghi thức chuyển chức tổng tài, cậu đứng trong đội ngũ chế tác, nhìn người đàn ông đang đứng trên đài phát biểu bằng đôi mắt hạnh phúc. Vì “Hạnh phúc” cả đời, lúc nào cũng không thể quên phần đầu!

Hoàn

47. Chương 47: Phiên Ngoại: Nhật Ký Đi Siêu Thị Của Đại Đế

Từ lúc hai người ở chung tới giờ, Tiểu Trư đã đảm trách công việc quản gia trong nhà, từ chuyện mua thức ăn, nấu nướng tới dọn dẹp nhà cửa, mà không ngại vất vả chút nào. Lý do là: Biết chờ tới khi nào Đại Đế

mới làm được việc nhà.

Nhận di vật quý giá do mẹ Nhâm Lãm để lại làm nhẫn đính hôn, Tiết Mặc đã bị Đại Đế bắt tới một khu nhà mới ở ngoại thành.

Một căn biệt thự nhỏ nằm đơn độc, duyên dáng bên bờ hồ, xung quanh là những cây phong lá đỏ. Tiết thu, mưa bụi phủ đầy cây, cảnh đẹp say lòng người.

Đứng trên ban công, hít thở không khí trong lành. Dầu có nhìn cảnh đẹp thư thái trước mặt mình, nhưng Tiết Mặc cũng chẳng thấy vui.

Không phải khu nhà cao cấp trong nội thành cũng được rồi sao? Sao phải dời ra ở một chỗ xa xôi nơi ngoại thành? Đi lại bất tiện không nói, đến cả tìm cửa hàng mua đồ cũng chẳng có, cho dù nhà cửa rộng rãi thì có thể tìm quần gia, người hầu... Nhưng trong một thế giới êm đẹp chỉ có hai người, không thể chấp nhận có ai bước vào phá hư không khí, aizz.

Hiếm khi được nghỉ, mới sáng sớm Tiết Mặc đã giã khỏi vòng tay Nhâm Lãm, chui ra khỏi ổ chăn thay quần áo, khiến Đại Đế bất mãn hết sức.

“Hôm qua tôi có nói với quần gia là cho mọi người nghỉ ngơi hết rồi, giờ ở nhà chỉ có hai chúng ta thôi. Cho nên phải đi mua đồ ăn, không thì anh chờ mà ăn không khí đi!” Tiểu Trư vừa chạy vào phòng tắm vừa giải thích. Đêm qua cậu đã tính xong rồi, cuối tuần này cậu phải dẫn Nhâm Lãm đi làm quen với cuộc sống đời thường, để sau này khi cậu bận quá thì có thể sai Đại Đế đi mua đồ đạc.

Nhâm Lãm suy nghĩ nửa ngày trời, mới hỏi: “Mua đồ ăn là thế nào?”

“Rốt cuộc thì anh có một chút thương thức về cuộc sống hằng ngày không vậy?” Tiết Mặc nổi điên, cậu thật không biết y làm sao mà lớn, trời ạ, quả không hổ danh là người sao hỏa, “Mua đồ ăn, tên như nghĩa, là mua những thứ ăn được, là thứ dùng để nấu ăn, anh hiểu chưa?”

“Ồ...” Đại Đế gật đầu. Chuyện này cũng không thể trách y được, từ nhỏ, y toàn ăn cơm ở nhà ăn, đừng nói là bước vào bếp nhìn nguyên liệu nấu nướng, e là đến cả cái bếp nhà họ trông thế nào, Nhâm Lãm cũng chưa từng thấy.

Nói đi là phải đi, Tiết Mặc làm bữa sáng đơn giản, hai người ăn xong, chuẩn bị khởi hành.

“Anh định ăn mặc thế này đi siêu thị?” Tiết Mặc đổi áo thun, quần bò, mang giày vải, đội mũ lưỡi trai nhìn Nhâm Lãm, bắt đầu đâm vào tường.

Chỉnh chỉnh bộ âu phục trên cả cao cấp, hôm nay Đại Đế quyết định phối với chiếc áo sơ mi, “Không mặc vậy được sao? Phải đi mua đồ mà?”

“Không phải là không được...” Tiết Mặc thở dài, ngẫm, nếu Đại Đế mà mặc như vậy đi siêu thị, sợ là bị người ta xúm lại xem như người mẩu mắt, “Thật ra, đi mua vài vật dụng, vài nguyên liệu nấu nướng, chẳng phải là chuyện to tác gì. Anh chỉ cần giữ tâm trạng đi dạo phố, xả hơi là được rồi, không cần phải ăn mặc nghiêm chỉnh vậy đâu!”

Nghe Tiểu Trư khuyên, Đại Đế quyết định không chọn tông đồ tao nhã, mà thay bằng một bộ vét bình thường, hơn nữa cũng mang kính vào.

Ôm ngực, Tiết Mặc thấy may mắn, cuối cùng thì cậu cũng tránh khỏi kiếp nạn vừa bước vào siêu thị đã bị người ta xúm lại nhìn.

Xe Limousine cũng bị Tiểu Trư từ chối, Đại Đế nhìn người yêu lấy chiếc xe mini phân khối thấp ra, nở nụ cười hạnh phúc, ngồi lên.

Hai người đi tới siêu thị gần nhất mua sắm, Tiết Mặc nắm tay Nhâm Lãm, vui vẻ đẩy xe vào trong.

Biểu hiện của Đại Đế rất trấn định, dĩ nhiên là chuyện cuối tuần người đi siêu thị đông đúc cũng mang tới cho y áp lực không nhỏ. Tuy nhiên, khi nhìn thấy đủ loại hàng hóa bày biện trước mặt mình, y đã bị hấp dẫn. Tò mò, y đi quanh quầy sữa hộp một vòng, cảm thán: “Thì ra siêu thị là nơi có thể chơi trò xếp gỗ!”

Tiết Mặc trợn trắng, giải thích: “Đây là cách đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa, họ làm vậy là để trưng bày đấy!”

“Vậy phải cần bao nhiêu sữa?” Nhâm Lãm tiếp tục ngâm cứu, tư thế cứ như đang nghiên cứu chuyện gì huyền bí lắm.

“Đi nhanh lên, lát nữa lạc nhau thì khổ!” Tiết Mặc kéo y, hai người lại đi tiếp.

“Anh ơi, anh có muốn nếm thử sản phẩm mới của chúng tôi không? Hương vị của loại cà phê mới đưa ra thị trường này thuần lắm!” Một cô gái bán hàng nhìn quanh rồi đi tới cạnh Đại Đế, quảng cáo sản phẩm.

Nhâm Lãm nhìn chiếc ly nhỏ chứa đầy cà phê trên tay cô nàng, do dự một hồi, mới quay đầu qua nhìn Tiết Mặc.

Trong thoáng chốc, Tiểu Trư có cảm giác như dẫn trẻ nhỏ đi dạo phố, cảm giác bị con nhỏ hỏi ý, đúng thật là quý dị.

“Nếm thử đi, không mua cũng không sao cả!” Cô gái thấy thế, tiếp tục quảng cáo.

Thấy Đại Đế cầm ly cà phê lên ném thử, bỗng dừng Tiết Mặc lại có một dự cảm không ổn. Với trình độ độc mồm độc miệng của y và cái vị giác được nuông chiều từ nhỏ...

“Cô nói đây là cà phê?” Nhâm Lãm ném một chút, trả ly lại, cau mày, nói: “Là công ty nào vậy? Sao tới giờ còn chưa phá sản? Tôi thật không hiểu, mùi vị tệ thế này, sao có thể...”

A! Quả nhiên là như thế! Tiết Mặc trừng to mắt, nhìn mặt cô gái nọ ngày một tái xanh, thế là cậu vội vàng kéo Đại Đế lùi về sau, cười gượng: “Ngại quá, ngại quá!” Dứt lời, nhanh chân bỏ chạy.

Nhâm Lãm không hiểu đầu đuôi, y còn chưa nói xong đã bị tóm đi rồi. Y nhìn Tiết Mặc bằng ánh mắt khó hiểu, hỏi: “Sao vậy?”

“Xin anh đó!” Ôm đầu, Tiểu Trư ai oán: “Anh yêu, đây là phạm vi đời thường, đừng lấy những tiêu chuẩn, nhận thức của anh ra đánh đồng có được không?” Trời ạ, Tiết Mặc thấy hối hận khi rủ Đại Đế đi siêu thị. Cậu đã quên mất một chuyện quan trọng, đó là y chưa từng sống cuộc sống bình dân! Ôi, Chúa ơi, mong là trước lúc mua sắm xong xuôi, tất cả đều bình an.

“Tôi cũng chỉ là một người bình thường!” Nhâm Lãm vừa phản bác, vừa bị gian bày đồ ăn vặt hấp dẫn. Y chỉ vào nơi đám trẻ đang đứng, dò hỏi: “Đó chính là quà vặt trong truyền thuyết?”

Cái gì mà gọi là quà vặt trong truyền thuyết? Tiết Mặc lại muốn đập đầu chết quách cho xong. Cậu cẩn thận gạt đầu, rồi bắt đầu phòng bị hành động kế tiếp của đối phương.

Nghe được đáp án, Nhâm Lãm như tỉnh hẳn, y giật chiếc xe đẩy trong tay Tiết Mặc, vọt tới, từ trái sang phải, từ dưới lên trên, ném hết toàn bộ vào trong xe.

“Á!” Tiết Mặc hô xong, như sức nhớ, cậu vội che miệng mình lại. Nhìn bốn phía, phát hiện mọi người đang gom lại xem, thế là cậu nở nụ cười, đi tới cạnh Đại Đế. Trong ánh mắt đáng thương của đám nhỏ, cậu đã kịp thời nắm lại bàn tay đang chìa tới hộp sô-cô-la cuối cùng của Nhâm Lãm, cậu giật lấy nó, đưa sang cho một đứa nhỏ đang hoảng sợ đứng một bên, dịu dàng nói: “Em cầm đi!”

Cậu bé ấy thỏa mãn, ôm hộp sô-cô-la chạy một hơi. Tiết Mặc điên lên, quay qua trừng Đại Đế, quát: “Ngay cả quà vặt của tụi nhỏ mà anh cũng giành, anh có biết xấu hổ không vậy?”

“Hả?” Nhâm Lãm ngơ ra, nhìn cả gian hàng trống rỗng, thật vô tội giải thích: “Chẳng lẽ không phải mình thích gì thì lấy đó sao?”

“Thì đúng là...Không phải vấn đề này! Anh đừng có nói lấy sang chuyện khác, anh mua nhiều quà vặt vậy làm gì?” Nhìn cả xe đẩy đầy ắp đồ, Tiết Mặc lại thấy đau đầu.

Tháo kính đen xuống, Đại Đế nhìn Tiết Mặc đang nổi giận đùng đùng bằng ánh mắt đáng thương, “Đó giờ tôi chưa được ăn lần nào, cho nên muốn ném thử một chút!”

“Đó giờ chưa từng ăn lần nào?” Tiết Mặc kinh ngạc, cậu vẫn cho là với hoàn cảnh của Nhâm Lãm, thì nhất định là trước đây quà vật chất đầy nhà, đồ chơi chất cả núi, sao lại thê thảm vậy chứ, “Thứ gì cũng chưa?”

Lắc đầu, Nhâm Lãm cười khổ: “Ngoài bữa chính, hoa quả, trà chiều, điểm tâm ra, những thứ khác, ba không chọn bọn tôi đựng tới!”

Thật là đáng thương nha! Tiết Mặc thấy tội nghiệp cho y ghê gớm, dù cậu là cô nhi, nhưng đến Tết, khi có nhà từ thiện tới thăm, cậu sẽ được một ít, ha ha, không ngờ là...Nhìn quà vật chất đầy cả xe đẩy, cậu thật không có sức trả chúng lại gian hàng.

“Còn nhiều lắm, hai người chúng ta đâu mua hết nổi, đúng không nào?” Ngẫm ngẫm, Tiết Mặc định thuyết phục Đại Đế để lần sau mua tiếp, giờ mua một ít trước thôi.

“Chuyện này thì dễ rồi!” Hiểu ý, Nhâm Lãm gật đầu, lấy điện thoại ra, ấn một số: “Thư ký Ngu à? Giờ chúng tôi đang ở siêu thị XXX, vị trí cụ thể là...Cô lập tức điều hai trợ lý tới đây!”

Nè! Giật điện thoại, Tiết Mặc nhìn điện thoại đã gác máy mà không nói được câu nào. Đây là thế giới gì vậy, cậu chỉ muốn một cuộc sống bình thường thôi, sao lại thành ra thế này, oa oa.

Được rồi, nhân lúc chờ đợi cô thư ký, Đại Đế cho hết đồng quà vật vào trong xe. Tiết Mặc im lặng đứng một bên, cổ kéo mũ xuống thấp, hôm nay cậu không mang kính, quả là thất bại!

Ngu Mỹ Nhân làm việc rất có hiệu quả, còn chưa đầy 20 phút, cô đã dẫn hai trợ lý tới, ba người cùng đẩy xe đồ, ở đằng xa nhìn ông chủ nhà mình đang tiếp tục cuộc hành trình đi siêu thị.

Mua quà vật xong, rõ ràng là tâm trạng của Nhâm Lãm rất tốt. Bất kể là nhìn thấy món nào, y cũng phải nghiên cứu một phen, tỷ như vật dụng nấu nướng...

“Chiếc muông to dùng có nhiều lỗ đó dùng để làm gì?” Y chỉ vào một món vô cùng kỳ diệu, hỏi ý Tiết Mặc.

“Nó dùng để vớt thức ăn, giống như sủi cỏ chẳng hạn!” Tiết Mặc kiên nhẫn chỉ dạy cho Đại Đế, suốt dọc đường, cậu không ngại vất vả, chỉ cách sử dụng từng món cho y.

“Vậy dùng gì để nấu sủi cỏ? Là dùng nước hay là dùng mỡ?”

“Dùng nước...”

“Vậy còn thứ gọi là xà phòng thì sao?”

“Để giặt quần áo! Anh đừng nói là dùng nước có thể giặt sạch nha?”

“Đương nhiên rồi, có nói thế nào thì tôi cũng biết muốn giặt quần áo thì phải dùng máy giặt mới sạch được!”

“...Bỏ đi, xem như tôi chưa nói!”

Đi tới đâu, người ta nhìn theo tới đó, cuối cùng, hai người cũng đã đi tới khu vật dụng vệ sinh trong truyền thuyết.

Tiết Mặc nghiêm túc xem giấy vệ sinh, cẩn thận so giá cả và chất lượng sản phẩm. Không ngờ là do quá tập trung, cậu đã quên mất một việc quan trọng là phải trông chừng Nhâm Lãm. Đến lúc cậu ngẩng đầu lên, thì đã không thấy người yêu mình đâu cả. Cậu hốt hoảng, vừa đẩy xe, vừa nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Đại Đế.

“Ai da! Đẹp trai lắm, nhưng mà hình như bị biến thái...”

“Nhìn cũng được, tớ phải coi kỹ một chút. Nè, có muốn bắt chuyện với anh ta không?”

“Cậu thấy có phải anh ta dẫn bạn gái tới mua đồ không? Có nhìn thế nào thì anh ta cũng không giống như người thần kinh có vấn đề, tớ cũng muốn có bạn trai như vậy lắm!”

Cuộc trò chuyện của mấy cô gái nọ khiến Tiết Mặc chú ý, cậu nhìn vào trong đám đông, thấy nhiều cô gái đang tò mò, kinh diễm, xúm lại xem. Còn Nhâm Lãm thì đang đứng giữa quầy giành cho phụ nữ, chống cằm, mặt mày nghiêm túc, cẩn thận xem một hộp băng vệ sinh năm màu trên kệ.

Tiểu Trư choáng váng, giờ cậu không cho là nếu mình đi tới, kéo Đại Đế đi dưới ánh mắt soi mói như tia X quang của đám mê trai đó là một quyết định sáng suốt. Tính sao đây? Ôm đầu, cậu thật sự không hiểu, sao đang yên đang lành mà Đại Đế lại chạy tới gian hàng dành cho phụ nữ? Rốt cuộc thì trong đầu anh ta có cấu tạo thế nào...

Trong lúc Tiết Mặc còn đang do dự, không biết nên làm thế nào thì Nhâm Lãm ngừng suy nghĩ, y cầm một gói băng vệ sinh, quay qua nhìn cậu, nói to: “Em yêu, em xem, thứ này hay lắm, nó hút nước rất tốt, em dùng nó lau phòng tắm trong nhà sẽ tốt hơn, đỡ tốn nhiều thời gian!”

Người xem lập tức dời lực chú ý từ người Đại Đế sang người Tiết Mặc, Tiểu Trư đỏ mặt, cổ kéo mũ xuống thật thấp, đi nhanh tới cạnh người yêu, nghiêng răng nghiêng lợi, “Buông nó xuống, đi ngay theo tôi!”

“Sao vậy? Chẳng lẽ là không được? Như vậy sẽ tiết kiệm thời gian cho em hơn mà...” Đại Đế thấy khó hiểu, rõ ràng là y đã phát hiện ra một sáng tạo kinh người như thế, y hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt buồn nôn của những người xung quanh.

Thật hối hận, hối hận quá, hối hận quá đi mất! Tiết Mặc thật muốn bắt trói Nhâm Lãm, quăng lên xe đẩy hết sức. Oa oa, thật là mất mặt, cậu lại tiếp tục hối hận chuyện ra ngoài mà không mang theo kính.

Lúc đi ngang qua quầy trang điểm, Nhâm Lãm lại bị nữ tính tấn công, “Anh ơi, anh có muốn dùng thử sản phẩm mới nhất của chúng tôi không...”

“Đây là thứ gì?” Chẳng để ý tới chuyện bị Tiết Mặc kéo đi, Đại Đế dừng bước, tò mò nhìn bình dung dịch trong tay nhân viên bán hàng.

“Đây là kem dưỡng da cao cấp, rất thích hợp cho làn da của anh, bảo đảm sau khi sử dụng, da anh sẽ hồng hào, bóng loáng!” Cẩn thận quan sát Nhâm Lãm xong, cô nàng nọ lại tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Đại Đế nghiêng đầu, cẩn thận lia kính cô gái, cuối cùng ra vẻ khó hiểu, hỏi: “Công ty của cô không bán sản phẩm cho người của mình à?”

“Đâu có, sao vậy?” Nhân viên bán hàng cảm thấy câu này quá khó hiểu.

“Ồ, vậy sao cô không dùng thử này cho gương mặt khô như cỏ cháy của cô vậy?” Tránh khỏi Tiết Mặc, Nhâm Lãm lại tiếp tục khó hiểu.

Tôi là đang thoa phấn! Nhân viên bán hàng mặt mày dữ tợn nhìn người đàn ông làm như vô tội bị kéo đi, thâm khinh bỉ, đẹp trai thì có ích gì, không có phong độ, hừ, cả đời cũng không tìm được vợ!

Rốt cuộc thì hôm nay y phải gieo bao nhiêu thù hận mới hết chuyện đây! Tiết Mặc véo tay Nhâm Lãm một cái, quát: “Trừ tôi ra, từ giờ trở đi, trong siêu thị, cấm anh nói chuyện với bất kỳ người nào!”

Nhìn trời, vẻ mặt thật vô tội, Đại Đế cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì. Nhìn người yêu quăng đồng thức ăn vào trong xe đẩy, Nhâm Lãm mới hiểu là công việc quản gia của Tiểu Trư rất vất vả.

“Em xác định thứ mềm mềm đo đỏ này là thịt bò?” Đại Đế thấy tò mò với mỗi một món chưa qua công đoạn nấu nướng. Trước đây y vốn không phân biệt được khoai tây và khoai lang, gà và vịt có gì khác nhau. Nhưng với tinh thần ham học hỏi, y vẫn khiến Tiết Mặc thấy...vui cực kỳ.

“Đúng vậy, trước lúc nấu chín thì nó là như thế!” Kiểm tra lại món thức ăn trong xe, Tiểu Trư thấy cũng đủ rồi. Dù sao thì qua vụ này, cậu đã biết là nếu phân công đại đế đi mua sắm, thì đúng là tụt tụt vào mặt mình. Thở dài, Tiết Mặc cam chịu, thôi mai cứ để quản gia, đầu bếp, người giúp việc trở về đi, aizz...

Đã tới lúc tính tiền rồi! Tiết Mặc thở phào một hơi, đẩy xe ra. Nhìn mặt Đại Đế vẫn còn bình thường, không có vẻ gì là khó chịu, cậu cũng thấy vui.

“Hử?” Nhìn gian hàng khuyến mãi ở gần khu tính tiền, mắt Nhâm Lãm sáng rực lên, y lấy ra một món, nghiên cứu một hồi, mới bảo cô thư ký phía sau mình tới, hỏi khẽ: “Là thứ này à?”

Ngũ Mỹ Nhân đơ người, gật đầu. Thế là một anh chàng đẹp trai và một cô gái xinh đẹp cầm hộp BCS

đứng ở quầy tính tiền bị người ta bàn tán xôn xao...Cảnh tượng lần này, quả là, quả là quá xấu hổ! Cô còn đang chờ gã đi mà, oa oa!

Dĩ nhiên là Nhâm Lãm không phát hiện tâm trạng phức tạp của cô thư ký, được khẳng định, y vội vàng kéo xe đẩy qua, trong đôi mắt quý dị của các cô các bác, nhanh chóng dọn sạch đồng đồ khuyến mãi.

Tiết Mặc thấy thế, hét to, ngăn lại, kết quả chỉ càng khiến cả đám xúm lại nhìn. Giờ có làm thế nào, có phải hi sinh tính mạng của bản thân và gia đình, cậu cũng không cho phép Đại Đế mua nhiều BCS vậy nữa. Lần trước, cái đồng mà Ngu Mỹ Nhân đưa tới đã khiến cậu bị dày vò bán sống bán chết, lượng vận động buổi tối tăng suốt nửa năm, nếu lại mua nữa...“Dừng tay, mau dừng tay!” Tiểu Trư kích động, giật mấy hộp trong tay Đại Đế qua, nhét trở về chỗ cũ.

“Có sao đâu chứ!” Nhâm Lãm kéo cậu vào lòng, ôm chặt, hôn lên má cậu một cái: “Đây chỉ là chút chuẩn bị cho cuộc sống vợ chồng của chúng ta thôi mà, em đừng có thẹn thùng như vậy!”

“Tôi không có để ý chuyện mua thứ này, tôi chỉ để ý số lượng thôi, là số lượng đó!” Tiết Mặc vội vàng giải thích, mua là nhất định rồi, nhưng cũng phải có hạn độ với chứ.

“Bảo đảm chất lượng cuộc sống không phải là cần cả một thời gian dài hay sao?” Nhâm Lãm hỏi, có thể dùng dần mà, y thật không hiểu sao Tiểu Trư lại cực lực ngăn cản.

Quan trọng là vừa phải đảm bảo chất lượng cuộc sống, vừa phải dùng đúng kỳ hạn nha! Tiết Mặc thâm rơi lệ trong lòng, mỗi lần Đại Đế mở một hộp, y đều phải dùng trong thời gian ngắn nhất.

Dùng xong một cái, y lại bảo khai rồi thì phải xài cho lẹ, nếu không sẽ không còn tươi nữa, oa oa, tươi cái đầu anh á, làm như thức ăn chẳng bằng!

Dù có kháng nghị, nhưng cậu cũng không thể ngăn cản thú vui mua sắm của Đại Đế. Tiết Mặc đen đầu, nhìn đồng BCS chất cao trên quầy thu ngân. Cậu che mặt, dưới ánh mắt kinh ngạc, xem thường của những người xung quanh, lấy ví ra.

“Sau không dùng thẻ của tôi ấy?” Thấy Tiết Mặc lấy tiền ra, Nhâm Lãm khó hiểu: “Lần trước không phải đã đưa thẻ cho em rồi sao? Em chưa dùng lần nào à?”

“Hả? Có gì đâu, sống chung với nhau, tôi cũng đâu muốn trở thành gánh nặng của anh!” Tiết Mặc mỉm cười, cậu là đàn ông, không nhất thiết phải câu nệ về mặt kinh tế như vậy, huống chi đồ đạc trong nhà đều là của Nhâm Lãm, cậu chỉ ra có chút tiền này thôi.

“Ồ, cũng vì em phải phụ trách chuyện nhà cửa, cho nên tôi mới đưa thẻ lương cho em, em đừng nghĩ nhiều!” Nhâm Lãm biết Tiết Mặc đang nghĩ gì, vội vàng giải thích.

Ở một mặt nào đó, Nhâm gia vẫn theo tư tưởng truyền thống, làm việc trong gia tộc đều tính tiền công,

sống trong nhà cũng phải chi trả tiền, dù không thiếu thốn thứ gì, nhưng tiền giữ trong người cũng bị giảm đi rất lớn. Khoản tiền duy nhất họ có thể tiêu xài theo ý mình, chính là tiền lương mỗi tháng lĩnh một lần, với người bình thường mà nói là rất cao, nhưng quảng tới mấy tay nhà giàu thì nó chỉ duy trì được vài ngày. Gia quy như vậy, vốn là để khắc chế tính tiêu xài phung phí của con cháu trong nhà, giúp gia tộc duy trì hưng thịnh.

“Đó là thẻ lương của anh?” Tiết Mặc kinh ngạc, cậu cứ nghĩ là Đại Đế không cần lãnh tiền lương...Thì ra ngay từ đầu y đã xem cậu như người một nhà rồi! Tiểu Trư thấy lòng ấm áp, ánh mắt nhìn người yêu cũng tình cảm hơn mấy phần.

Về tới nhà, Tiết Mặc mang thức ăn vào trong bếp, Nhâm Lãm thì ngồi trong phòng khách, nghiên cứu đồng qua vật mình mới mua về. Một hồi sau, Tiểu Trư đang chặt sườn heo thì thấy Đại Đế cẩn thận đẩy cửa ra, ló đầu vào nhìn mình, “Sao vậy?” Có chút kích động, bình thường cái kẻ không đi vào nhà bếp một bước giờ lại vô duyên vô cớ xuất hiện, chẳng lẽ là có chuyện gấp gì sao?

“Tiết Mặc,” Nhâm Lãm nuốt miếng khoai tây chiên xuống, vui vẻ nói: “Khi nào thì mình mới đi tới cái nơi có thể tùy ý lấy đồ đó nữa?”

Rầm! Tiểu Trư nghe vậy, chặt mạnh một cái, giật giật khóe miệng, quát to: “Chờ kiếp sau đi!” Lần này về được tới nhà, cậu đã thề là không bao giờ đi siêu thị với y nữa. Cho dù tinh thần của cậu có bị rèn luyện vô cùng cường hãn đi chăng nữa, thì cậu cũng không muốn lâu lâu lại đi đề cao khả năng chịu đựng của mình.

“Kiếp sau em vẫn muốn làm người của tôi à?” Nghe vậy, Đại Đế lại càng vui vẻ, mắt sáng rõ, nhìn chăm chăm Tiểu Trư.

“Ừ, không thành vấn đề, chỉ cần không đi siêu thị nữa là được!” Tiểu Trư gật đầu không chút do dự, khẳng định. Cậu nguyện mãi mãi làm vợ chồng với Đại Đế, nhưng cậu quyết không đi siêu thị với y.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-sac-kiem-bi>